

KLAUS RIIS

**SOCIALISMEN
OG
FREMTIDEN**

FORLAGET ARBEJDEREN

Proletarer i alle lande, forén jer!

SOCIALISMEN OG FREMTIDEN

KLAUS RIIS

**SOCIALISMEN
OG FREMTIDEN**

*Udvalgte artikler og taler
til forsvar for marxismen-leninismen
1975-84*

Forlaget Arbejderen 1985

Klaus Riis
SOCIALISMEN OG FREMTIDEN
Udvalgte artikler og taler til forsvar
for marxismen-leninismen 1975-84
© Forlaget Arbejderen, 1985
ISBN: 87-87862-72-7
Tryk: M.A.J. Tryk ApS.

FORORD

»Socialismen og fremtiden« har som sit gennemgående tema forsvaret af den marxistisk-leninistiske teori imod den moderne revisionismes forvanskninger og socialismens historiske erfaringer.

Udvalget rummer en række af forfatterens artikler, taler og rapporter gennem en ti-årig periode omkring disse centrale spørgsmål for den revolutionære bevægelse.

Første del af disse materialer fra perioden 1975-78 er et led i bestræbelserne for at afgrænse den marxistisk-leninistiske bevægelse fra den moderne revisionisme i forskellige varianter, sovjetrevisionismen (hrustjovismen), titoismen og ikke mindst den kinesiske moderne revisionisme, baseret på teorien om »verdens deling i tre« og den såkaldte Mao Zedong-tænkning, som i disse år udgjorde en alvorlig fare for den danske og internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse. De er skrevet med henblik på at fremme samlingen af de danske marxister-leninister og ny-stiftelsen af et ægte kommunistisk parti, som var blevet en nødvendighed på baggrund af DKPs overgang til den moderne revisionisme. Artiklerne behandler erfaringerne fra den moderne revisionismes gennembrud i den internationale kommunistiske bevægelse og kontrarevolutionen i Sovjetunionen og en lang række andre tidligere socialistiske lande.

Stiftelsen af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister i december 1978 kronede de danske marxist-leninisters bestræbelser igennem mere end ti år for at skabe et ægte marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti med held. Og det betød samtidig skabelsen af et nyt udgangspunkt for den marxistisk-leninistiske politik. Hovedparten af materia-

let i denne bog stammer fra årene efter partistiftelsen. Det viderefører og uddyber forsvaret for marxismen-leninismen og kampen mod den moderne revisionisme i Danmark såvel som på internationalt plan. Og det analyserer den socialistiske revolutions nødvendighed, muligheder og betingelser i vort land og bearbejder socialismens erfaringer på verdensplan, positive såvel som negative.

Bortset fra den indledende og afsluttende artikel er udvalget kronologisk opbygget. En stor del af materialet gengives i uddrag. Der er foretaget enkelte sproglige rettelser og en del forkortelser. En enkelt af artiklerne er et kollektivt arbejde.

»Socialismen og fremtiden« er et udtryk for de danske marxist-leninisters og deres parti, DKP/MLs, principfaste forsvar for den videnskabelige socialisme, arbejderklassens revolutionære teori, som den første betingelse for den socialistiske revolutions sejr.

Forlaget Arbejderen, maj 1985

EVIG UNG OG AKTUEL

Fra talen ved mindemødet for Karl Marx i anledning af hundredeårsdagen for hans død den 4. marts 1983. ¹⁾

Det er i dag 100 år siden, den videnskabelige socialismes grundlægger Karl Marx døde. Han efterlod en indsats og et værk, som er udødeligt. Marxismen inspirerer stadig millioner af arbejdere og undertrykte overalt i verden til at rejse revolutionens banner i kampen for at gøre ende på al udbytning og undertrykkelse. Marx var, som hans ven og kampfælle Engels siger, »sin tids mest forhadte og udskældte mand« af borgerskabet, regeringerne og den tids opportunist, men han døde elsket af millioner af revolutionære medkæmpere over hele verden. Forsøgene på at erklære Marx' revolutionære lære for død med Marx er utallige, hver ny generation af borgerskabets ideologer og propagandister arbejder for dette, men uanset hvor mange gange Marx er blevet erklæret for død, og marxismen begravet, har den til stadighed inspireret generation efter generation af proletarer og revolutionære.

Marx' liv var uløseligt forbundet med udviklingen af arbejderklassen og arbejderbevægelsen. Han gav arbejderbevægelsen sit teoretiske fundament, sin verdensanskuelse, den videnskabelige socialisme. Marxismen er det mægtigste kompas til arbejderklassens befrielse, dens vejledning til handling. Og samtidig måtte Marx være og var ikke blot en videnskabsmand, men først og fremmest revolutionær, og den største revolutionære på hans tid. Han fastslog allerede i 1844 i de berømte Teser om Feuerbach, hvor hele kimen til den proletariske verdensanskuelse er nedlagt: »Filosofferne

har kun fortolket verden forskelligt, men hvad det kommer an på er at forandre dem» Der eksisterer en ubrydelig forbindelse mellem filosofien og den sociale praksis, og Marx' virke var selv den bedste illustration af dette. Da Marx døde mistede menneskeheden ikke bare en genial tænker, men verdensproletariatet mistede også sin ubestridte leder, der i sit værk opsummerede erfaringerne fra den socialistiske bevægelses og arbejderbevægelsens praksis og uddrog dens konsekvenser, som ikke bare påviste vejen og retningen for arbejderklassens historiske kamp, men også formulerede grundlaget for den revolutionære bevægelses strategi og taktik.

Marxismens filosofi er materialismen. Kampen mellem idealisme og materialisme er en afspejling af klassekampen indenfor filosofiens område. Til syvende og sidst er alle idealismens filosofiske retninger bundet til religionen, til bevarelsen af udbyttersystemerne. Marx opfandt naturligvis ikke materialismen, men videreudviklede den, gjorde den konsekvent og understregede dens klassekarakter som et redskab i arbejderklassens hænder i dens frigørelseskamp. I modsætning til idealismen, som opfatter verden som »legemliggørelsen af den absolutte idé«, af »verdensånden« eller »bevidstheden« tager materialismen sit udgangspunkt i verdens materialitet: *»Den materialistiske verdensanskuelse er simpelthen opfattelsen af naturen, som den er, uden fremmede tilføjelser«*, skrev Engels. Men opfattelsen af naturen, som den er, uden fremmede tilføjelser, var på Marx' og Engels' tid, som beherskedes af alskens åndeligt skrammel fra middelalderen, revolutionerende. At det er menneskets tilværelse, dets væren, som bestemmer dets bevidsthed og ikke omvendt, at en periodes økonomiske udviklingstrin til enhver tid danner fundamentet for samfundsopbygningen, statsinstitutionerne, kunst, moral, religion osv., denne revolutionerende tanke hos Marx rev grunden bort under den idealistiske filosofi- og historieopfattelse. At verden ikke er skabt af én gud eller flere guder, men at dens uendelighed består i dens materialitet, at i begyndelsen var ikke ordet, men materien, og ordene først kom til langt senere, at

mennesket ikke er skabt af gud, men på basis af lovene for den organiske naturs udvikling, som Darwin opdagede - dette vendte op og ned på den hidtidige opfattelse af naturen og samfundet. Ved siden af sin konsekvente opfattelse og anvendelse af materialismen, berigede Marx materialismen med dialektikken, den mest fuldstændige og dybtgående lære om udviklingen, som i modsætning til metafysikken ikke opfatter naturen som en tilfældig, indbyrdes isoleret ophobning af ting og foreteelser, eller opfatter den i en tilstand af hvile og ubevægelighed, men i stadig udvikling, i stadig bevægelse på basis af deres indre modsigelser, i indbyrdes forbundethed og afhængighed.

Ved at anvende og udvikle den dialektiske materialisme udvidede Marx dens erkendelse af naturen til også at omfatte videnskaben om det menneskelige samfund. Dermed tilintetgjorde Marx det kaos, som indtil da havde hersket i opfattelsen af historie og politik. Han skabte en videnskabelig teori, som påviste, hvordan den ene form for samfundsliv opstår af den anden, at en ny, højere form afløser en lavere form som følge af produktivkræfternes vækst. Det menneskelige samfunds udviklingshistorie var dermed kortlagt: fra urkommunismen til det første klassesamfund, slavesamfundet, over feudalismen til kapitalismen og vejen fra kapitalismen til det klasseløse socialistiske samfund. Et givet samfundssystems politiske institutioner er en overbygning over det økonomiske grundlag. Med den historiske materialisme gjorde Karl Marx én gang for alle en ende på forestillingerne om det kapitalistiske samfunds evigvaren eller som højdepunktet af det menneskelige samfunds udvikling.

På grundlag af erkendelsen af, at den økonomiske struktur udgør grundlaget, som det givne samfundssystems politiske overbygning rejser sig på, foretog Marx den første indgående analyse af det nuværende, kapitalistiske samfunds struktur.

Marx opdagede værdiloven, at en hvilken som helst vares værdi bestemmes af den mængde samfundsmæssigt nødvendig arbejdstid, som nedlægges i dens produktion. Han afslørede, at under kapitalismen er ikke blot produkterne og

deres udveksling varer, men at det kapitalistiske system er grundlaget for eksistensen af en ny vare: selve den menneskelige arbejdskraft. At arbejderklassen, som ikke ejer produktionsmidler, er tvunget til at sælge sin arbejdskraft til kapitalisten, til ejeren af produktionsmidlerne, for at kunne opretholde sin eksistens. Og han afslørede den kapitalistiske udbyttnings karakter ved at påvise, hvordan arbejderens løn blot udgør en vis, og stadig mindre, del af arbejdsdagen, mens den øvrige del af arbejdsdagen gratis tilfalder kapitalisten, og dermed skaber merværdi, kilden til profitten og den kapitalistiske rigdom. Arbejdskraftens værdi eller pris bestemmes igen af den mængde eksistensmidler, som er nødvendig, for at han (og hans familie) kan leve og gendanne sin arbejdskraft. Teorien om merværdien er hovedhjørnestenen i Marx' økonomiske teori.

Før Marx var den socialistiske tænkning, der opstod i forbindelse med feudalismens sammenbrud og erkendelsen af det nye, kapitalistiske samfund som et nyt udbyttersamfund, udtryk for en protest mod det kapitalistiske systems undertrykkende og udbytende karakter, men disse teorier savnede et videnskabeligt grundlag, de var udtryk for utopiske bestræbelser og forhåbninger. De utopiske socialister var ude af stand til at forstå det kapitalistiske samfund på en dybtgående måde og endnu mindre til at anvise en virkelig udvej.

Marx klarlagde, at den virkelige drivkraft i samfundsudviklingen var klassekampen, at det var revolutionerne, som er historiens lokomotiv. Det feudale samfund, middelalderens fremherskende produktionsmåde, gik under i voldsomme klassekampe, som fortrængte de herskende adelsmænd og jorddrotter, der udbyttede de livegne bønder og erstattedes af to nye hovedklasser på den historiske scene: det moderne borgerskab og dets modpol, den moderne arbejderklasse, bourgeoisiet og proletariatet.

Dermed blev socialismen placeret på benene: kapitalismen og kapitalisterne selv har frembragt den klasse, som skal blive dens banemænd, hvis verdenshistoriske rolle det er at lede alle undertrykte og udbyttede til kamp imod ud-

byttersystemet og klassesamfundet og for første gang i menneskets historiske tid virkeliggøre det klasseløse samfund uden undertrykkelse og udbytning. Den klasse er arbejderklassen, det moderne proletariat.

I Det Kommunistiske Partis Manifest understreges nødvendigheden af arbejderklassens organisering som klasse og dermed som politisk parti. Det er Marx og Engels, som arbejderklassen skylder fastlæggelsen af de strategiske og taktiske principper for arbejderklassens frigørelseskamp. Om det kommunistiske parti fastlagde de dets mål: proletariats organisering som klasse, bourgeoisiherrødmets fald og proletariats erobring af den politiske magt. De understegede, at det kommunistiske parti ikke har nogen interesser, som ikke også er hele proletariats interesser, at det kommunistiske parti er arbejderklassens mest resolute del, den del, der driver de øvrige fremad. At kommunisterne teoretisk har dét forud for den øvrige masse af proletarer, at de har indsigt i den proletariske bevægelses betingelser, forløb og almindelige resultater.

Hele deres praktiske revolutionære virksomhed viede Marx og Engels til skabelsen af revolutionære, kommunistiske partier i de kapitalistiske lande, til styrkelse af arbejderklassens nationale og internationale organisering, til forbedringen af revolutionen. Det samfund, som ville opstå af det kapitalistiske samfunds ruiner, det socialistiske og kommunistiske samfund, kunne de fastlægge i dets grundtræk, men naturligvis ikke i dets detaljer. Tro mod deres videnskabelige metode analyserede de den praktiske revolutionære bevægelses erfaringer i deres levetid.

De understreger, at *»politisk magt i egentlig betydning er én klasses organiserede magt til at undertrykke en anden med. Når proletariatet i kampen mod bourgeoisiet nødvendigvis samles til klasse, ved en revolution gør sig til herskende klasse, og som herskende klasse ophæver de gamle produktionsforhold med magt, så ophæver det med disse produktionsforhold eksistensbetingelserne for klassemodsetningen, for klasser overhovedet og dermed sit eget herredømme som klasse.«*

Pariserkommunen, det første forsøg på at oprette arbejderklassens herredømme, leverede beviset på, *»at arbejderklassen ikke simpelthen kan tage den færdige statsmaskine i besiddelse og sætte den i bevægelse for sine egne formål«*. For staten er simpelthen et instrument i den herskende classes hænder til undertrykkelse af dens modstandere. Proletariatet må derfor sønderslå den borgerlige statsmaskine, dens bureaukrati, stående hær og politi, gejstligheden og dommerstanden, og i stedet oprette sin egen statsmagt, proletariats diktatur, som i hele sin karakter radikalt adskiller sig fra det borgerlige statsapparat, idet proletariats diktatur betyder arbejderklassens organisering som herskende klasse under det kommunistiske partis ledelse, betyder undertrykkelse af socialismens og kommunismens fjender og styrkelse og udfoldelse af det proletariske demokrati, demokratiet for det overvældende folkeflertal.

Pariserkommunen blev knust af kontrarevolutionen, men dens erfaringer dannede grundlaget for fastlæggelsen af overgangen til socialismen og til forståelsen af, at det kommunistiske samfund udvikler sig fra en lavere til en højere etape, fra det socialistiske samfund, der stadig bærer det kapitalistiske samfunds modernærker, til den højere fase, det klasseløse, kommunistiske samfund.

Karl Marx understregerde i et brev til Weydemeyer sin egen indsats således:

»Hvad mig nu angår, så tilkommer der mig ikke den fornøjelse at have opdaget hverken klassernes eksistens i det moderne samfund eller deres indbyrdes kamp. Borgerlige historikere havde længe før mig skildret, hvordan denne klassernes kamp historisk har udviklet sig, og borgerlige økonomer havde fremstillet denne udviklings økonomiske anatomi. Hvad jeg tilføjede af nyt var for det første at påvise, at klassernes eksistens blot er knyttet til bestemte historiske faser i produktionens udvikling; for det andet, at klassekampen nødvendigvis fører til proletariats diktatur; og for det tredje, at selve dette diktatur kun danner overgangen til ophævelse af alle klasser og til et klasseløst samfund...«

Marxismen opstod i kamp mod den småborgerlige og

borgerlige socialisme, den udviklede sig videre i Marx' levetid i kamp mod anarkismen og opportunismen. Den tilintetgjorde alle disse retninger indenfor arbejderbevægelsen og etablerede sit herredømme - og den tvang derved fjenderne af marxismen til at forklæde sig som marxister. I årene efter Marx' død udviklede den socialistiske bevægelse og arbejderbevægelsen sig med stormskridt, den voksede til at antage et vældigt masseomfang. Marxismens fjender var tvunget til at anerkende Marx, men opgav naturligvis aldrig deres bestræbelser på at forhindre teorien i at blive en materiel kraft, på at forhindre den proletariske revolution. Under påskud af angiveligt »ændrede betingelser«, en »ny udvikling af kapitalismen« efter Marx' død, som »han ikke kunne forudsige«, søgte revisionisterne at fjerne marxismens revolutionære ånd.

Det var Lenin og senere Stalin, som fastholdt og udviklede marxismen under betingelserne, hvor frikonkurrencekapitalismen afløstes af monopolkapitalisme, i den nuværende verdenshistoriske epoke, imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Leninismen er marxismen i denne epoke.

Som på Marx' tid har arbejderklassen og socialismen også i vort århundrede haft strålende fremgang, men også lidt alvorlige tilbageslag. Et sådant tilbageslag var opkomsten af den moderne revisionisme, den jugoslaviske, hrustjovitiske og kinesiske moderne revisionisme, som alle forkaster det revolutionære indhold i marxismen-leninismen, og som har forvandlet de tidligere socialistiske lande til kapitalistiske lande, som har elimineret proletariatets diktatur dér og i stedet oprettet det nye, revisionistiske borgerskabs diktatur.

Netop nu, hvor den kapitalistisk-revisionistiske verden gennemløber sin hidtil dybeste krise siden 2. verdenskrig, hvor det kapitalistiske og revisionistiske systems fuldstændige fallit demonstreres i verdensmålestok, intensiveres angrebene på den videnskabelige socialisme, på marxismen-leninismen, som sjældent tidligere. Denne kampagne omfatter en enhedsfront spændende fra den amerikanske præsiden-

dent til de forskellige høvdinge for den moderne revisionismes forskellige strømninger.

Det vestlige imperialistiske bourgeoisie bliver ikke træt af at tale om »socialismens fallit«, idet de henviser til den dybtgående krise, som de tidligere socialistiske og nuværende kapitalistiske lande, som Sovjetunionen, Kina, Jugoslavien osv. gennemlever. »Marx er død«, råber de nye franske modefilosoffer og deres tilhængere. »Marx er død«, erklærer socialdemokraterne og forkynder, at hvis han havde levet i dag ville han have indrømmet sine fejltagelser og være blevet reformist. Andre revisionister erkærer, at »ikke Marx, men marxismen er død«, eller forsøger som de moderne revisionister at sætte marxismen op mod leninismen, at forkaste Stalins og Lenins værk under påskud af at »vende tilbage til Marx«. Men deres »tilbagevenden til Marx« har kun det ene formål at hylde en afdød for bedre at kunne ombringe marxismens levende revolutionære sjæl.

Borgerskabet og dets opportunistiske, reformistiske og revisionistiske agenter er besat af kampen mod Marx og marxismen, som de selvmodsigende betegner som et »spøgelse«. Hvorfor denne besættelse af kampen mod et genfærd 100 år efter hans død? Naturligvis fordi de frygter Marx' udødelige lære, som fortsat viser arbejderklassen og de undertrykte folk vej i deres frigørelseskamp, for at søge at stoppe revolutionens fremmarch.

Marx og Engels indledte Det Kommunistiske Partis Manifest med de berømte ord: *»Et spøgelse går gennem Europa - kommunismens spøgelse. Alle magter i det gamle Europa har sluttet sig sammen til en hellig klapjagt på dette spøgelse.«*

Hvad er forskellen i forhold til i dag? Kun at revolutionens spøgelse i dag optræder over hele verden, at revolutionen og socialismen står på dagsordenen i global målestok, at der ikke er nogetsteds i verden, hvor de herskende klasser ikke bliver hjemsøgt af revolutionens spøgelse.

Den kolossale kampagne, som er indledt mod marxismen-leninismen, søger at kæde revisionismens krise og krisen for de pseudosocialistiske, revisionistiske lande sammen med

marxismen og fremstille denne krise og revisionismen som »marxismens fallit«. Men det modsatte er tilfældet. Revisionismens krise eksisterer og udvikler sig, netop fordi de moderne revisionister har forkastet og bekæmper marxismen; de tidligere socialistiske lande befinder sig i en dyb krise, ikke fordi socialismen har ført dem derhen, men fordi de forkastede socialismen og genoprettede kapitalismen. Revisionismen præges af opløsning, degeneration og forfald, og denne situation er uundgåelig, fordi den har fjernet sig fra marxismen. Den revisionistiske krise er ligesom reformismens krise en uadskillelig bestanddel af den kapitalistiske verdens og herunder den borgerlige ideologis forfald og forrådnelse, som revisionismen selv er et produkt af.

De moderne revisionister og de forskellige opportunistiske grupper har en særlige rolle i kampen mod marxismen, mod revolutionen. Ved at fremstille sig selv som revolutionære, ved at iføre sig en »marxistisk« klædning (som nu også Socialdemokratiet med Anker Jørgensen i spidsen prøver at krybe i) forsøger de at bedrage masserne.

Der er ingen bestanddel af Marx' lære, som den anti-kommunistiske propaganda lader urørt i sine angreb. Den vender sig mod alle dele af den. De moderne revisionister spiller en særlige rolle i at søge at overbevise arbejderklassen om, at Marx tog fejl, når han erklærede, at det var nødvendigt at opbygge et særligt kommunistisk parti til at lede hele arbejderklassen og andre undertrykte klasser og lag i kampen for deres frigørelse. De vender sig især imod hans lære om proletariats verdenshistoriske rolle som kapitalismens og kapitalisternes banemænd og erklærer, at arbejderklassen ikke længere er den samme som på Marx' tid, at den har mistet sin »revolutionære kvalitet«, at »den er blevet borgerliggjort«. Eller de forsøger ved at spekulere i visse ændringer i dens sammensætning at udvide proletariatet, som fortsat er den eneste konsekvent revolutionære klasse, til også at omfatte forskellige småborgerlige og borgerlige lag, til en diffus »lønarbejderklasse«, der angiveligt omfatter alle, inklusive præster, journalister, politifolk og ansatte direktører. Og under påberåbelse af »en ny udvikling« af ka-

pitalismen og imperialismen hævder de, at Marx ikke har ret, når han opfordrede arbejderklassen til at rejse sig til revolution og tilintetgøre det kapitalistiske statsmaskineri for at oprette proletariats diktatur og bygge det socialistiske samfund på kapitalens ruiner. Det hævdes, at den moderne kapitalistiske statsmagt - som i alle sine led er blevet udbygget siden Marx' tid til at varetage sin opgave: at undertrykke proletariatet og klassekampen og sikre det kapitalistiske systems beståen - kan bringes til at tjene arbejderklassen og proletariatets befrielseskamp, at statsapparatet ikke længere er et instrument til opretholdelse af én klasses herredømme over en anden, men er blevet til en slagmark for klassekampen.

Imidlertid er virkeligheden den bedste lærer. Den nuværende kapitalistiske krise lader det brutale kapitalistiske udbytersamfunds sande karakter træde tydeligt frem, uden nogen fernis eller maskering. Det kapitalistiske samfund har spillet fallit. Hele koret af borgerlige ideologer og propagandister, reformister og revisionister, som højlydt forkyndte, at kapitalismen havde overvundet sin iboende krise, for altid afskaffet arbejdsløsheden, at de gradvise reformers vej ville føre til stadig bedre vilkår for arbejderklassen og efterhånden sikre socialismens gennemførelse af fredelig vej, bliver afsløret i al deres hulhed i de stadig skærpede klassekampe. Den borgerlige statsmagts karakter som et klasseherredømme slås fast med knipler, tåregas og fængsler mod kæmpende arbejdere og mod den aktionerende ungdom. Revolutionens nødvendighed og socialismen som den eneste udvej af den nuværende krise er den eneste logiske konklusion, som arbejderklassen drager i takt med, at de reformistiske og revisionistiske illusioner falder bort.

Det er ikke Karl Marx' lære, som har vist sig forældet og uanvendelig, men lige præcis de reformistiske og revisionistiske forkyndelser, som allerede er døde, før de bliver født på de anti-marxistiske og antikommunistiske laboratorier. Marxismen forbliver stadig evig og aktuel.

Hvor kapitalismen, reformismen og revisionismen har spillet fuldstændig fallit, bekræftes marxismens evig

sandhed på strålende vis. Hundrede år efter Karl Marx' død forbliver hans lære stadig grundlaget og vejviseren for den danske arbejderklasses såvel som hele det internationale proletariats kamp.

Arbejderen, 14. marts 1983

DET »ANTIMONOPOLISTISKE DEMOKRATI« - DKPs REVISIONISTISKE STRATEGI

*Fra oplægget »Socialdemokratiet, den moderne
revisionisme og venstreopportunismen«, april 1975.¹⁾*

Naturligvis er praksis hovedkriteriet for vurderingen af et parti. Men der ligger også en væsentlig opgave i at undersøge dets program. For i programmet afspejles dets klassestandpunkts almene karakter, og i mange tilfælde vil programmet sige en del om, hvordan det vil handle.

Vedtagelserne på DKPs 24. kongres 1973: Mod storkapitalen, for arbejderklassen, for socialismen! indeholder DKPs væsentligste programdokumenter i de sidste år.

Således hedder det om staten:

»Når staten og det offentlige gennem skatterne råder over halvdelen af nationalindkomsten, kunne det så ikke bruges til at ophæve sociale uligheder og føre en økonomisk politik til gavn for folket.

Når det offentlige beskæftiger en stigende del af befolkningen, kunne det så ikke bruges til at bryde vejen for medbestemmelse og demokrati i arbejdsliv og samfund.

Når det offentlige griber ind på alle områder mod almindelige mennesker, kunne det så ikke gøres mod kapitalistisk spekulation og profitopskrining?»

Lenin siger, at staten er »et organ for den ene klasses undertrykkelse af den anden«. Marx siger det sådan: »Staten er den form, hvori individerne, som hører til den herskende klasse, gør deres fælles interesser gældende.«

For marxister er staten ikke adskilt fra klasserne, men tjener den ene klasses undertrykkelse af den anden. Dette gæl-

der ikke bare for den kapitalistiske stat, men også for den socialistiske.

DKP undlader at analysere staten, bestemme dens grundlæggende klassekarakter. Om voldsapparatet - som efter marxisternes mening er kernen i enhver stat - står der i DKPs programdokument ikke et ord! Statens rolle som et redskab for den herskende klasses herredømme fornægtes: DKP foregøgler, at den kapitalistiske stat kan føre en »politik til gavn for folket«! Den nuværende monopolkapitalistiske stat kan bare gå hen og skifte klassekarakter - gennem arbejderklassens aktivitet og stemmesedlen! Det er ikke nødvendigt at sønderbryde den kapitalistiske statsmaskine. Klasseindholdet i det borgerlige demokrati udviskes: det bestemmes ikke som en form for kapitalens diktatur. DKP støtter sig strategisk på den borgerlige stat.

Strategisk alliance med Socialdemokratiet

»Den socialdemokratiske regerings politik viser, at den ikke har vilje til at bryde med den borgerlige politik, men følger i dens spor med forbrugsbegrænsning og EF-tilslutning. Man prædiker klassesamarbejde og ser sin opgave i at administrere det kapitalistiske klasseherredømme. Man orienterer sig efter samarbejde med den borgerlige reformisme. Man fremmer ikke arbejderklassens slagkraft, men frygter den. Det er den vej, der ikke fører frem«. (Sammesteds).

På trods af dette er Socialdemokratiet ikke et borgerligt parti, men et arbejderparti. Bemærk, at udtalelsen kun siger, at Socialdemokratiet ikke har vilje til at bryde med den borgerlige politik og tjene arbejderklassen og folket. Det er blot et spørgsmål om vilje, som kan skabes gennem arbejderklassens og folkets »aktionsenhed«, som vil tvinge de reformistiske førere til at gennemføre kravene.

DKP kritiserer Socialdemokratiet, men kæmper ikke imod det. Tværtimod søger man samarbejde med bureaukratkapitalisterne i Socialdemokratiets og LOs top. Søger klassesamarbejde. Socialdemokratiet kan »drives til venstre«!

DKPs kritik af Socialdemokratiet er tom snak og store armbevægelser. Det virkelige indhold af DKPs politik er en strategisk alliance med monopolborgerskabets »arbejderparti« Socialdemokratiet. DKPs snak om »aktionsenhed«, om »antimonopolistisk front« skjuler blot den sørgelige virkelighed - at DKP søger en regeringsalliance med Socialdemokratiet - et nyt »arbejderflertal«; en alliance vendt mod arbejderklassen og folket. Dette er det reelle indhold i snakken om aktionsenhed og antimonopolistisk front.

Dette fører som bekendt til hård kamp mod marxist-leninisterne og de revolutionære. På DKPs landsmøde 1974 siger Knud Jespersen i diskussionen om »aktionsenhed«: »Der er i diskussionen blevet spurgt om aktionsenhed, om hvem der er venstrekræften. Ja, venstrekræften er jo frem for alt det kommunistiske parti, men der findes også andre, de findes i alle partier. Men når man så siger, om der ikke er nogle blandt disse ekstremistgrupper, som også hører til venstrekræften, vil jeg sige: Nej, det er der ikke. Blandt ekstremistgrupperne er der ingen, der ikke er til højre for Socialdemokratiet og Socialdemokratiets ledelse. Hvis I lægger mærke til det, har ekstremisterne jo i deres kamp vendt sig mod kommunisterne, imod den organiserede fagbevægelse, imod enhver form for initiativer, og de vender sig også mod enhver form for progressive eller delvis progressive regeringer.«

Mere ligeud kan det næppe siges, at hovedfjenden står til venstre. De revolutionære kræfters kamp mod revisionismen, imod Socialdemokratiet og de socialdemokratiske eller »arbejderregeringers« arbejderfjendske politik, imod den parlamentariske, fredelige vej til socialismen - alle disse kommunistiske principper angribes. Det er det virkelige indhold af denne demagogi, der benytter sig af »ultravenstres« reaktionære politik til at angribe marxismen-leninismen.

Strategien for »socialisme«

Indholdet af DKPs strategi er at støtte sig på den ene supermagt mod den anden, at støtte sig på den kapitalistiske stat

og at støtte sig på det reaktionære Socialdemokrati. Dette udgives for at være marxisme-leninisme.

Lad os se på, hvordan DKP beskriver »overgangen til socialismen«. De følgende citater fra 1969-programmet er anvendt, fordi de udtrykker sig klarere end i 1973: »Kommunisternes samfundsmæssige mål er at virkeliggøre *socialismen*, hvor de afgørende produktionsmidler er samfundseje, hvor produktion og samfundsliv ledes planmæssigt i overensstemmelse med folkets interesser og stræben, hvor ingen kan leve af at udbytte andre, men hvor alle modtager i forhold til deres indsats. Som en videreudvikling heraf ser de realiseringen af *kommunismens idealer*. . . «

»Overgang til socialismen betyder, at *magten i samfundet* vristes ud af monopolkapitalens hænder og overtages af det arbejdende folk. Det er denne magts opgave bedst muligt at sikre hele folkets aktivisering og organisering til varetagelse af dets egne og hele samfundets interesser. Det betyder et *socialistisk demokrati*, der allerede i kraft af sit virkefelt befinder sig på et højere trin end alle de demokratiske former, som anerkender et kapitalistisk klasseherredømme. Det socialistiske demokrati må bestandig udvikles og fuldkommengøres. Det må forsvares mod forsøg på udefra eller indefra at bringe socialismen til fald.«

Ser man nøjere på disse citater, er det klart, at kerne-spørgsmålet undgås: spørgsmålet om ødelæggelsen af den kapitalistiske stat og proletariatets erobring af statsmagten, proletariatets demokratiske diktatur. Desuden benægtes eksistensen af klassekamp under socialismen, og dermed muligheden for kapitalistisk genrejsning. DKPs udartning er endelig, det sidste formelle skin af »kommunisme« er forsvundet fra dets program. Marx siger:

»Spørgsmålet bliver da: *hvilken omdannelse vil statsvæsenet gennemgå i et kommunistisk samfund. Med andre ord: hvilke samfundsmæssige funktioner, som er analoge med de nuværende statsfunktioner, vil der blive tilbage dér. Dette spørgsmål kan kun besvares videnskabeligt, og man kommer ikke problemet et løppehop nærmere, om man aldrig så mange tusind gange parrer ordet folk med stat.*

Mellem det kapitalistiske og det kommunistiske samfund ligger perioden med det førstes revolutionære omdannelse til det andet. Til det svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være noget andet end proletariatets revolutionære diktatur«.

Hos DKP snakkes der om »magten i samfundet«, ikke om proletariatets revolutionære statsmagt. Der er ikke et ord om nødvendigheden af at sønderslå, at knuse den kapitalistiske stat og oprettelsen af en helt ny, proletarisk statsmagt. Det er ikke tilfældigt, at dette er udeladt. Formålet er at legitimere den »fredelige« og »parlamentariske« vej til socialismen. I praksis er DKPs opfattelse af socialismen identisk med statsmonopolistisk kapitalisme, med et bureaukratborgerskab af en ny type som den herskende klasse.

»Et socialistisk samfund kan efter sin natur kun vindes og opbygges i kraft af det arbejdende folks vilje og aktive indsats. Vejen til socialismen må derfor gå igennem, at folkeflertallet i kampen for sine interesser og rettigheder føres til en forståelse af, at de kun kan sikres ved at bryde, overvinde og afskaffe monopolkapitalens herredømme. Støttet på en sådan vilje og aktivitet i det arbejdende folk kan der oprettes et demokratisk, antimonopolistisk styre, som kan iværksætte de foranstaltninger, som sikrer samfundets omformning.

Den socialistiske revolution vokser således ud af kampen for bedre kår, for demokratiske rettigheder, for fred og national selvstændighed. Hvad arbejderklassen og folket har vundet i levevilkår og demokrati udvides yderligere med overgangen til socialismen. De politiske og folkelige traditioner, som har udviklet sig under arbejderbevægelsens og fremskridtets kamp i Danmark, vil derfor også præge udformningen af socialismen og løsningen af de grundlæggende opgaver ved overgangen dertil i vort land. Det gælder således eksistensen af flere partier, udfoldelsen af den offentlige debat, folketings som centrum for de politiske afgørelser, frihedsrettigheder også for mindretal, der respekterer den demokratiske orden, flertallet har fastlagt. Udformningen af socialismen i Danmark vil kun kunne be-

stemmes af Danmarks arbejdende befolkning selv.« (1969-programmet).

Her introduceres det »antimonopolistiske demokrati« med fynd og klem, omend knap nok som en fuldstændig udformet teori. Lad os her se på opfattelsen af den socialistiske revolution, som her undtagelsesvis nævnes: den skulle ifølge DKP vokse frem af kampen for bedre levevilkår osv. Dette er i modstrid med marxismen-leninismen: *»For en marxist er der ingen tvivl om, at en revolution er umulig uden en revolutionær situation.«* (Lenin). Han beskriver den revolutionære situation således: *»Først når de underliggende lag ikke vil og når »det herskende lag« ikke kan fortsætte på den gamle måde, først da kan en revolution sejre.«* Revolutionens sejr betinges af objektive forhold som de her beskrevne og af subjektive: partiets korrekte ledelse og af, at den revolutionære klasse *»formår at gennemføre revolutionære masseaktioner, som er tilstrækkelig stærke til at kunne styrte (eller nedbryde) den gamle regering, som aldrig »falder«, ikke engang i en kriseperiode, medmindre man »fælder« den.«*

Sammenhængen mellem dagskravene og socialismen, mellem reform og revolution, er ikke den af revisionisterne skitserede: revolutionen vokser ikke ud af kampen for dagskravene, men i kraft af en objektiv situation, som uundgåeligt vil opstå i kraft af karakteren af kapitalismens modsætninger. Den revisionistiske konklusion er en »antimonopolistisk« reformpolitik: det »antimonopolistiske demokrati« og opgivelsen af revolutionen og marxismen-leninismen. Som kommunister kæmper vi naturligvis for reformer af forskellig slags. Men kampen for dagskravene må ses som et led i kampen for den socialistiske revolution.

»For den revolutionære er derimod det revolutionære arbejde, men ikke reformen, det vigtigste - for ham er reformen et biprodukt af revolutionen. Derfor bliver reformen i sammenhæng med den revolutionære taktik uden den borgerlige magts eksistens et værktøj for at styrke revolutionen, et støttepunkt for den revolutionære bevægelses videreudvikling.« (Stalin).

Kernen er, at kampen for dagskravene er en skoling i krig, men ikke krigen selv - det er klassens og folkets optræning og organisering i at kunne gennemføre en sejrrig revolution. Kommunisterne må under kapitalismen føre kamp til forsvar for arbejderklassens og folkets levevilkår under kapitalismen, mod fascisme til forsvar for de rettigheder, det arbejdende folk har tilkæmpet sig og for den danske nations ret til selvbestemmelse mod imperialismen. Disse kampe må føres, før socialismen kan vindes. Men dette har intet at gøre med revisionistisk reformpolitik.

Hos Ib Nørlund er teorien om »det antimonopolistiske demokrati« fuldt udviklet:

»Derfor må den antiimperialistiske kamp også udvikles til, at de antimonopolistiske kræfter *gør krav på og tilkæmper sig politisk magt*, allerede i det samfund, som endnu ikke er socialistisk og bruger denne politiske magt til, støttet på massernes aktivitet, at virkeliggøre et *samlet system af antimonopolistiske foranstaltninger*, som fremfor alt bryder afgørende magtpositioner for storkapitalen. Et sådant »antimonopolistisk demokrati« vil endnu ikke være et socialistisk samfund, men det kan blive overgangen dertil. En sådan stat vil endnu ikke være arbejderklassens stat, men vil have så omfattende demokratiske mekanismer indbygget, at det arbejdende folks aktive demokratiske aktivitet kan forhindre, at den fungerer som storkapitalens stat«.

»Vejen til socialismen gennem et antimonopolistisk demokrati betyder netop, at det arbejdende folk selv tager initiativ til først at begrænse monopolenes magt i et samfund, hvor kapitalen endnu har magt. Det vil sige, at overgangsforanstaltninger, som »endnu ikke er socialisme, men heller ikke kapitalisme«, træffes under forhold, hvor de ikke kan tvinges tilbage, uden at en overvældende undertrykkelse sættes ind mod det arbejdende folk. Det er det de aktive folkebevægelseres opgave at forhindre.« (Hvordan overvindes statsmonopolismen. Artikel i Bidrag til klassekampens udvikling i Danmark, 1974).

Mellem det kapitalistiske og socialistiske samfund træffes en overgangsperiode - det »antimonopolistiske demokrati«

- som skulle være hverken kapitalisme eller socialisme, men som er det første og væsentlige skridt på vejen til socialismen.

På jævnt dansk kan man sammenfatte strategien således:

1. En valgsejr for et »arbejderflertal«, en »folkealliance«.
2. Oprettelse af en »arbejderflertalsregering« eller en »folkeregering« baseret på et parlamentarisk flertal.
3. Denne regering bruger »den politiske magt til, støttet på massernes aktivitet, at virkeliggøre et samlet system af antimonopolistiske foranstaltninger, som fremfor alt bryder afgørende magtpositioner for storkapitalen«.
4. Denne stat vil ikke være arbejderklassens stat, men heller ikke storkapitalens og altså føre en politik til gavn for folket, være en stat til gavn for folket.
5. Derefter kan man så begynde at tænke på socialismen, for gennem denne omfattende reformpolitik åbnes vejen for denne næste etape.

Selv om denne revisionistiske teori lyder fin, fornem og indviklet er hovedindholdet det samme som det gamle revisionistiske skema, som udvikledes af E. Bernstein: Det store flertal af folket skal skridt for skridt vindes for revolutionen. Dette skal resultere i, at en socialistisk majoritet skridt for skridt skabes i parlamentet. Denne skal derpå, med folkets støtte og på grundlovens grund, gennemføre en socialisering af den kapitalistiske ejendom. Hos DKP er denne socialisering dog blot blevet til en række antiimperialistiske og antimonopolistiske forordninger, først og fremmest gennem en række nationaliseringer, som det fremgår af handlingsprogrammet fra 1973.

Det antimonopolistiske demokrati er et nøgleled i DKPs reformistiske teori. Det er en teori, som strider mod marxismen-leninismen, for overgang til socialismen via stemmesedlen, den parlamentariske vej til socialismen. Det er den internationale revisionistiske bevægelses teori i dansk udformning, den samme teori, som Allendes regering i Chile byggede på. Den bryder afgørende med den marxistiske lære om staten, om revolutionen og om proletariats diktatur. Den er beslægtet med trotskismen i ideen om »system-

overskridende reformer« (André Gortz) og Trotskis såkaldte »overgangsprogram«. Den adskiller sig fra den traditionelle reformisme ved, at den ikke hævder, at reformerne i sig selv medfører socialismen. Men teorien hævder, at denne strategi kan bringe kapitalismen så meget ud af ligevægt, svække monopolernes magt så meget, at kapitalismen ganske let kan afskaffes.

Som vi ved, er denne vej ikke blevet fulgt i noget land, som er blevet socialistisk. Den er blevet fulgt i Chile og endte i et blodbad og med indførelsen af et terroristisk, fascistisk diktatur. Denne teori er teorien for et dansk Chile. Følger arbejderklassen og folket denne vej, er kontrarevolutionens sejr sikret, og folket dømt til nederlag. Det er en overmåde reaktionær teori. En arbejderklasse, som ønsker revolution, må frigøre sig for påvirkningen fra DKP. DKP er ude af stand til at virkeliggøre løfterne om et socialistisk samfund, men vil med sikkerhed føre revolutionen til nederlag. DKPs vej til socialismen er i sit væsen en borgerlig vej. Gennemførelsen af de første led i den antimonopolistiske strategi under DKPs ledelse vil betyde underlæggelse under socialimperialismen. Det er en teori, som sikrer, at arbejderklassen og folket frivilligt lægger hovedet på blokken. Og det er endelig en strategi for omskabelsen af samfundet til en ny form for statsmonopolistisk kapitalisme, ikke for virkeliggørelsen af socialismen.

Ikke tidligere trykt

SOVJETUNIONEN OG DEN MODERNE REVISIONISME

*Fra oplægget »Den moderne revisionisme
og marxist-leninisternes opgave«, september 1975.¹⁾*

I Kommunist nr. 9, 1974 hedder det:

»Den kommunistiske bevægelse, som for tiden vokser op over hele verden, er skabt og skabes i kamp mod den moderne revisionisme. Igennem hele arbejderbevægelsens historie har der eksisteret en kamp mellem dem, som ville revidere det revolutionære indhold af marxismen og de, som stod fast på den revolutionære linie. Lenins kamp mod socialdemokratiets reformisme i århundredets begyndelse, de kommunistiske partiers kamp mod de nye reformister, de sovjetsolidariske reformistpartier, genspejler kampen mellem borgerlig og proletarisk politik i arbejderklassen selv. At det afgørende spørgsmål i forholdet mellem revolutionære og revisionister i dag er forholdet til DKP er således ikke besynderligt. DKP kalder sig et kommunistisk parti, det opfattes af mange som revolutionært - og det har fremgang. DKP er den første forhindring, de revolutionære støder på, når de vil gennemføre en revolutionær politik«...

»Er der da noget ejendommeligt i, at i kampen for at skabe et revolutionært parti bliver holdningen til DKP af grundlæggende betydning?«

Dette er marxist-leninisternes grundlæggende udgangspunkt i synet på revisionismen og i kampen for partiet. Den moderne revisionismes gennembrud i den internationale kommunistiske bevægelse, med sovjetrevisionismen som centrum, og kampen mod den moderne revisionisme har

stillet opbygningen af virkelige revolutionære, marxistisk-leninistiske kommunistiske partier på dagsordenen. Den moderne revisionismes likvidering af den socialistiske lejr og en lang række kommunistiske partier har gjort kampen for skabelsen af revolutionære kommunistiske partier til en hovedopgave for marxister-leninisterne, igennem uforsonlig kamp mod den moderne revisionisme.

Uden opportunismen sad borgerskabet ikke ved magten

Den moderne revisionisme er én variant af opportunismen, socialdemokratismen en anden. Opportunismen er udtryk for borgerskabets indflydelse i arbejderbevægelsen, borgerskabets bedste våben i kampen mod arbejderklassen og revolutionen.

I 1920 sagde Lenin:

»Opportunisme i de øvre lag af arbejderbevægelsen er ikke proletarisk socialisme. Praksis har vist, at aktive folk i arbejderbevægelsen, som knytter sig til den opportunistiske retning, er bedre forsvarere af borgerskabet end borgerskabet selv. Uden deres ledelse over arbejderne kunne borgerskabet ikke forblive ved magten.«

Socialdemokratismen og revisionismen udgør borgerskabets vigtigste sociale hovedstøtte. De er *»borgerskabets forbundsfæller og agenter i arbejderbevægelsen«*. Uden socialdemokratismen og revisionismen kunne borgerskabet ikke forblive ved magten.

Lenin understregede gentagne gange, at det var nødvendigt at føre en uforsonlig kamp mod opportunismen. Tiden under og lige efter den 1. verdenskrig stillede marxist-leninisterne overfor opgaver, som i mangt og meget minder om i dag. Den tids socialdemokrater og revisionister i 2. Internationale stillede sig på deres egne imperialistiske borgerskabers side og forrådte arbejderklassens sag og marxismen. Lenin siger:

»Den krise, som den store krig skabte, rev slørene til side, fejede alt det konventionelle bort, stak hul på bylden, som for længe siden var modnet, og viste opportunismen i dens

sande rolle som borgerskabets forbundsfælle. Det blev nødvendigt fuldstændigt og organisatorisk at adskille disse elementer fra arbejderpartierne.»

De 21 optagelsesbetingelser til den revolutionære Internationale, Komintern, som oprettedes på baggrund af 2. Internationales forræderi, understreger nødvendigheden af et fuldstændigt brud ikke bare med de åbne opportunistiske typer Scheidemann og Noske, eller i Danmark Stauning, men også med revisionismen, kautskyanismen, eller »centrum«, som denne strømning kaldtes.

Revisionisme betegner de »socialister«, som bortreviderer marxismens og socialismens grundlæggende sandheder - som »reviderer« linien sådan, at klassekamp erstattes af classesamarbejde, kamp mod imperialismen erstattes med støtte til imperialismen, revolution med »den fredelige, parlamentariske vej«. Revisionisme betyder at erstatte marxisme og socialisme med borgerlig socialdemokratisme.

Opportunismens sammenhæng med imperialismen belyser Lenin blandt andet i den vigtige pjece fra 1916, Imperialismen og socialismens splittelse. Han refererer her Marx' og Engels' undersøgelser af den engelske arbejderklasses stilling fra omkring midten af det 19. århundrede op til 1890, og beskriver forskellen mellem England i denne periode og hans egen tid, hvor Englands kolonimonopol var blevet brudt:

»På den tid kunne man bestikke et lands arbejderklasse og korrumpere den i årtier. Nu er dette usandsynligt, måske tilmed umuligt, men i stedet kan hver imperialistisk »stormagt bestikke mindre (end det var tilfældet i England i årene 1848-68) lag af »arbejderaristokrater«. På den tid kunne »et borgerligt arbejderparti« - for at anvende Engels' overordentlig træffende udtryk - kun opstå i et land, omend i lang tid, mens dette land alene sad inde med en monopolstilling. Men i dag er »det borgerlige arbejderparti« uundgåeligt og typisk for alle imperialistiske lande...«

Og Lenin understreger, at disse borgerlige arbejderpartier ikke repræsenterer arbejderklassens interesser, men kun et snævert arbejderaristokratis interesser:

»Det er et faktum, at »borgerlige arbejderpartier« som politiske foreteelser er opstået i alle kapitalistiske lande, at uden en beslutsom, skånselsløs kamp over hele linien mod disse partier - eller, det kommer ud på ét, grupper, strømninger osv. - kan der overhovedet ikke blive tale om hverken kamp mod imperialismen eller om marxisme eller socialistisk arbejderbevægelse.«

Som på Lenins tid eksisterer der i dag to hovedstrømninger indenfor opportunisten: socialdemokratiet og revisionismen. Socialdemokratiet er den *åbne* reformisme, som tager afstand fra marxismen, som bare går ind for reformer indenfor det kapitalistiske system, som aldrig har haft til formål at ændre systemet. Den *skjulte* reformisme, revisionismen, går i virkeligheden ind for den samme politik, men skjuler sig bag pseudo-marxistiske fraser. Begge retninger går til angreb på kernen i marxismen, tager afstand fra Marx' lære om staten og den væbnede revolution og oprettelsen af proletariats diktatur.

Lenin opsummerede 2. Internationales karakter således:

»Opportunismens og socialchauvinismens politiske indhold er det samme: klassesamarbejde, afstandtagen fra proletariats diktatur, afstandtagen fra den revolutionære aktion, uforbeholden anerkendelse af den borgerlige legalitet, mistillid til proletariats diktatur, tro på borgerskabet...«

I sin beretning til Albaniens Arbejdets Partis 5. kongres i 1966 sagde Enver Hoxha:

»Revisionismen og socialdemokratiet er to manifestationer af den samme borgerlige ideologi, den første i den kommunistiske bevægelse, den anden i arbejderbevægelsen. Det er deres fælles ideologiske grundlag og fælles politiske mål, som fører revisionismen og socialdemokratiet sammen, forener og integrerer dem til én anti-marxistisk, anti-socialistisk og kontrarevolutionær strømning.«

På denne kongres, af stor betydning for udviklingen af den marxistisk-leninistiske bevægelse, understregedes det, at den moderne revisionisme, med den sovjetiske ledelse som centrum, nu ikke bare udgjorde hovedfaren, men var

en *hovedtfjende* af den internationale arbejderbevægelse og den internationale kommunistiske bevægelse.

De moderne revisionister, med sovjetrevisionismen i spidsen, gik og går i de gamle forræderes fodspor, i hælene på Bernstein og Kautsky. I kampen mod den moderne revisionisme har Albaniens Arbejdets Parti og alle ægte marxist-leninister fastholdt Lenins lære om uforsonlig kamp mod opportunisten - for at forsvare marxismen-leninismen, revolutionens vej og socialismen.

Kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen og den moderne revisionismes forræderi

Sovjetrevisionismen blev udformet som et fuldstændigt system i perioden fra SUKPs 20. partikongres i 1956 til den 22. kongres i 1961. Den ledsagede de faktiske forandringer, der fandt sted i Sovjetunionen: klassekamp under socialismen, som førte til kapitalismens genrejsning gennem en fredelig kontrarevolution og omdannelsen af verdens første socialistiske stat til en imperialistisk supermagt på linie med USA-imperialismen, en hovedtfjende af alle verdens folk.

De fleste kommunister havde ment, at en kontrarevolution i et socialistisk land kun kunne finde sted gennem en imperialistisk interventionskrig og/eller en væbnet rejsning af de kontrarevolutionære elementer i landet. Men det viste sig, at den vej, som Jugoslavien var gået efter afslutningen af den 2. verdenskrig, skulle blive typisk: en fæstning erobres bedst indefra. Kontrarevolutionen i Jugoslavien, Sovjetunionen og en række andre østeuropæiske lande tog form af en »fredelig evolution« til kapitalisme, gennemført af ledere af de kommunistiske partier, som var udartet til revisionister.

I Sovjetunionen var genrejsningen af kapitalismen blevet forhindret gennem borgerkrigen, gennem afsløringen af de reaktionære kontrarevolutionære kræfter i 1920'erne og 1930'erne og gennem sejren over de nazistiske aggressorer. De borgerlige kræfter i Sovjetunionen koncentrerede deres

anstrengelser om at erobre parti og statsmagt indefra, ved at erobre ledelsen af det kommunistiske parti.

I sin artikel »Et af revolutionens grundspørgsmål« siger Lenin:

»Det kan ikke bestrides, at et af de vigtigste spørgsmål i enhver revolution er spørgsmålet om, i hvis hænder statsmagten befinder sig. Dette spørgsmål er helt enkelt afgørende. ... Men selve spørgsmålet om statsmagten kan hverken omgås eller fejes til side, thi det er dog hovedspørgsmålet, som bestemmer alt andet i revolutionens udvikling såvel som indenrigs- og udenrigspolitikken.«

Spørgsmålet om proletarietets diktatur, spørgsmålet om i hvilken klasses hænder den politiske magt befinder sig - det spørgsmål afgør alt. Spørgsmålet om proletarietets diktatur er leninismens grundspørgsmål.

Kan der være socialisme, uden at proletariet har statsmagten? Lenin siger om dette:

»Socialismen er ligeledes utænkelig, uden at proletariet har magten i staten - det er også en elementær sandhed.«

Den revisionistiske bureaukratlike, som efter Stalins død tilrev sig magten i parti og stat, forvandlede sig til en kapitalistklasse af en ny type, en klasse, som står i modsætning til det sovjetiske folks store flertal, i modsætning til arbejderne og bønderne, som den undertrykker og udbytter.

Statsmonopolistisk kapitalisme af en ny type

Det vigtigste kendetegn og særtræk ved den sovjetiske kapitalisme er - på grund af de forhold, den er opstået under - at det er en næsten 100 procent statskapitalisme. Den sovjetiske kapitalisme adskiller sig fra kapitalismen i de gamle kapitalistlande ved, at der ikke - i hvert tilfælde ikke endnu - findes nogen privatkapitalistiske virksomheder. Derfor betegnes den sovjetiske kapitalisme af marxister-leninister i reglen som *statsmonopolistisk kapitalisme af en ny type*.

De moderne revisionister og »venstre« opportunister af forskellig slags benægter alle, at Sovjetunionen i dag er et

kapitalistisk land, et socialfascistisk land og et socialimperialistisk land, en supermagt på linie med USA.

Nogle af de mest almindelige indvendinger er: »Der foregår ikke klassekamp under socialismen«. Altså kan der heller ikke finde en fredelig kontrarevolution sted og en derpå følgende kapitalistisk genrejsning. Altså kan der heller ikke være tale om socialimperialisme og modsatte interesser mellem »socialistiske« stater.

Allerede Lenin advarede mod faren for kapitalistisk genrejsning. Han understregede revisionismens materielle årsager, blandt andet i eksistensen af småproduktion; understregede, at der stadig eksisterede hundredetusinder af gamle tjenestemænd, overtaget fra zaren, som bevidst og ubevidst modarbejdede revolutionen; han påpegede, at *»det er nødvendigt at forstå, at kampen mod bureaukratiet er en absolut nødvendig kamp, og at den er ligeså kompliceret som kampen mod det småborgerlige element...«*; han påpegede, at *»under sovjetmagten kommer endnu flere borgerlige intellektuelle til at smyge sig ind i jeres og vores proletariske parti.«* Selvom Lenin ikke kunne fremsætte opsummeringen omkring klassekampens fortsættelse under socialismen baseret på erfaringerne med opbygningen af socialismen, advarede han mod de materielle og ideologiske kilder til genrejsningen af kapitalismen.

I Moskva-deklarationen fra november 1957, undertegnet af 12 socialistiske landes kommunistiske partier hedder det:

»Samtidig med at fordømme dogmatismen anser de kommunistiske partier under de nuværende forhold revisionismen, med andre ord højreopportunismen, for hovedfaren, den er et udslag af borgerlig ideologi, som lammer arbejderklassens revolutionære ideologi og kræver bevarelse eller genoprettelse af kapitalismen...«

»Eksistensen af borgerlig indflydelse er revisionismens indre kilde, og kapitulation overfor trykket fra imperialismen er dens ydre kilde.«

Fornægtelsen af klassekampen under socialismen er i sig selv en fornægtelse af nødvendigheden af proletariatets diktatur og en gennemført revisionistisk, dvs. borgerlig, teori.

»Et bureaukrati kan ikke være en klasse.« Denne teori, som ofte lanceres af trotskister og andre, som er »kritiske« over for Sovjetunionen, fornægter den kendsgerning, at historien er fuld af eksempler på, at nye klasser opstår og andre klasser går under. Det er loven om arbejdsdelingen, som ligger til grund for delingen i klasser. I Sovjetunionen og de østeuropæiske lande, som slog ind på kapitalismens vej, udviklede netop et lag af bureaukrater sig til herskende klasse.

»Produktionsmidlerne er statsejede.« Dette kriterium på socialismen er for reformister, revisionister og »venstre« opportunister det afgørende spørgsmål for bedømmelsen af, om et samfund er socialistisk eller ej. Men som allerede påvist: det afgørende spørgsmål er, hvilken klasse, der har magten. Uden proletariatet ved magten kan der ikke være tale om socialisme.

Engels siger i Anti-Dühring:

»Den moderne stat er, hvilken form den end har, hovedsageligt en kapitalistisk maskine, kapitalisternes stat, den ideelle fælleskapitalist. Jo flere produktivkræfter, som går over i dens eje, jo mere bliver den en virkelig fælleskapitalist, jo flere statsborgere udnytter den«.

Nationaliseringer og statsejendom betyder blot, at privatkapitalisme bliver statskapitalisme. Der er ingen tvivl om, at udviklingen af den borgerlige stat til »den virkelige fælleskapitalist« indebærer store fordele for kapitalistklassen. Derfor repræsenterer de moderne revisionister ikke gårdsdagens, men fremtidens kapitalisme.

Statseje af produktionsmidlerne er ikke noget bevis på, at staten ikke er en borgerlig stat, at det ikke er borgerskabet, som er ved magten. De revisionistiske kapitalistklasser konstituerer sig netop som særlig klasse ved deres stilling i den samfundsmæssige produktion, deres rolle i arbejdets samfundsmæssige organisation og gennem den måde, hvorpå de får den andel af den samfundsmæssige rigdom, som de råder over, samt omfanget af denne andel.

Den nye sovjetiske herskende klasse:

1. bestemmer alene over de statsejede naturrigdomme og produktionsmidlernes anvendelse, ligesom de alene bestem-

mer over fordelingen af de værdier, der produceres i landet;

2. bestemmer enevældigt produktionsplanerne, træffer beslutning om og sikrer gennemførelsen af dem, og

3. vejledes i deres handlen af en stræben efter at bevare og styrke deres magtstilling, tilegner sig en andel af den samfundsmæssige rigdom, som er uhørt meget større end andres, og tilegner sig således andres arbejde.

Udbytningen og undertrykkelsen af det arbejdende folk kan øges gennem statskapitalismen. Og revisionisterne har ret på ét punkt: for at gennemføre statsmonopolkapitalisme hele vejen igennem er en væbnet revolution og proletarietets diktatur unødvendig. Men afskaffelse af privatkapitalen har i sig selv intet med socialisme at gøre - selvom proletarietets diktatur naturligvis afskaffer både privatkapitalisme og statskapitalisme.

Sovjetrevisionisme

Den sovjetiske bureaukratlikes og -klasses ideologi er revisionismen, en ideologi, som i sit væsen er borgerlig, og som »kræver bevarelse eller genoprettelse af kapitalismen«. Det er historisk nødvendigt, at den herskende ideologi i et land, der har været socialistisk, og hvor kapitalismen genrejses, netop er revisionismen. Den moderne revisionisme udformes af sovjetbureaukraterne som et fuldstændigt system. Stalin førte en hård kamp mod mange af disse teorier, heriblandt »teorien om produktivkræfternes udvikling« og andre, der forkastede de grundlæggende love i marxismens politiske økonomi og ikke holdt dem for gældende under socialismen - teorier, som benægtede, at det var politiken, der skulle styre den socialistiske udvikling, og som skulle forberede en genoprettelse af kapitalismen.

På den 20. partikongres i 1956 gik revisionisterne under ledelse af Nikita Hrustjov for første gang åbent til angreb på marxismen-leninismen på spørgsmålet om den almene linie i Sovjetunionens udenrigspolitik, på spørgsmålet om muligheden for at forhindre krig og på spørgsmålet om formerne for overgang til socialismen. Denne kongres fik stor

betydning for kampen mellem marxister-leninister og revisionister i den internationale kommunistiske bevægelse, idet Hrustjov gik til generalangreb på afgørende marxistisk-leninistiske principper, samtidig med, at revisionisterne hylede op om, at de repræsenterede en »skabende videreudvikling af marxismen-leninismen«. Fra den 20. kongres sidder revisionisterne fast i ledelsen af parti og stat og giver ikke senere deres magt fra sig. De var i fuld gang med at gennemføre den fredelige kontrarevolution. I denne situation havde de brug for at komme til forståelse med USA-imperialismen, ligesom de måtte angribe Stalin for at kunne revidere hans politik og fremstille sig selv som bedre leninister end Stalin.

Udenrigspolitikken

samarbejde med imperialisterne

Om den almene linie i Sovjetunionens udenrigspolitik siger Hrustjov i sin virksomhedsberetning: »Det leninistiske princip om fredelig sameksistens mellem stater med forskellige samfundssystemer har altid været og vil altid vedblive at være den almene linie for vor udenrigspolitik«. Her lyver Hrustjov groft om forholdene på Lenins og Stalins tid. Fredelig sameksistens var på deres tid den politik, Sovjetunionen søgte at gennemføre i sit forhold til stater med andre samfundssystemer. Men den var aldrig den *almene linie* i Sovjetunionens udenrigspolitik og endnu mindre dens grundprincip. Den vigtigste side af Sovjetunionens udenrigspolitik var, som Lenin sagde:

»Forbund med de revolutionære i de fremskredne lande og med alle de undertrykte folk mod hver og en af imperialisterne - sådan er proletariatets udenrigspolitik.«

Hrustjovs tese om den »fredelige sameksistens« som generallinien for de socialistiske landes udenrigspolitik var en politik for forsoning med imperialismen, i første række USA-imperialismen, og en teori, som benægtede betydningen af de undertrykte folks antiimperialistiske kamp, ja, som direkte vendte sig mod den. For den fredelige sameksi-

stens' forsvarere udgør de undertrykte folks kamp og proletarietets klassekamp i de kapitalistiske lande en trussel mod deres egen politik og forsoning med imperialismen.

Hrustjov stillede i forlængelse af og i sammenhæng med dette verden overfor spørgsmålet: »Enten fredelig sameksistens mellem stater med forskelligt samfundssystem eller en ødelæggende krig. Nogen anden udvej gives ikke.« Denne måde at opfatte spørgsmålet om imperialismen og spørgsmålet om krig og fred på strider fuldstændigt mod marxismen-leninismens syn på disse spørgsmål. Hrustjov-revisionisterne forsøgte at bilde folk ind, at »fredelig sameksistens« var den eneste mulighed, at »fredelig sameksistens« kunne hindre en ny verdenskrig og at alternativet til »fredelig sameksistens« kun kunne være krig. Revisionisterne spørger: Hvis generallinien ikke er »fredelig sameksistens«, »hvad er generallinien da? Er den da krig? Men hvis det forholder sig således, hvad adskiller da en sådan indstilling til spørgsmålet om kommunismens eller kapitalismens sejr fra de synspunkter, der gøres gældende fra imperialismens eventyrpolitiske kredse?«

Overfor denne kapitulations- og samarbejdspolitik med imperialismen, overfor disse revisionistiske forvrængninger hævder marxist-leninisterne med Lenin:

»Socialdemokratiet (læs: kommunisterne) har aldrig indtaget et sentimentalt standpunkt til krig. Det fordømmer uforbeholdent krig som et bestialsk middel til at løse konflikter i det menneskelige samfund. Men socialdemokratiet ved, at så længe samfundet er opdelt i klasser, så længe menneskets udbytning af mennesket eksisterer, er krige uundgåelige. Denne udbytning kan ikke ødelægges uden krig, og krig påbegyndes altid og overalt af udbyterne selv, af de herskende og undertrykkende klasser.«

Marxist-leninisterne mener, at kun kommunismen, afskaffelsen af klasserne overhovedet, kan afskaffe den samfundsmæssige årsag til krig, og skelner skarpt mellem retfærdige og uretfærdige krige, fordømmer ikke retfærdige krige, men støtter dem derimod. At fordømme alle krige uden undtagelse er at stille sig på den borgerlige humanis-

mes standpunkt, i virkeligheden at forsvare imperialismen og benægte folkenes ret til at styrte imperialismen og kapitalismen. Marxist-leninisterne mener, at »krig er politikens fortsættelse med andre midler«, krigen er fortsættelsen af den ene eller den anden klasses politik. De moderne revisionister hævder, at dette ikke gælder med udviklingen af atomvåbnene - at dette tvinger »kommunisterne« til at sætte deres lid og håb til de imperialistiske herskeres »klogskab« i stedet for at støtte sig på folkenes enhed og anti-imperialistiske kampe. De mener, at »våbnene afgør alt« - at det ikke er folkets kamp, som er afgørende. Imperialisme betyder krig. At fornægte dette betyder kapitulation overfor og skønsmaling af imperialismen.

For at forberede revisionisternes indtræden i imperialismens fine selskab måtte endnu et skridt tages. Hrustjov gav sig til at prædike de gamle revisionisters falske teori om »den fredelige, parlamentariske vej« til socialisme. På den 20. kongres sagde han blandt andet: »Erobringen af et stabilt parlamentsflertal, som støttes af en proletarisk revolutionær massebevægelse og af hele det arbejdende folk, skulle for arbejderklassen i mange kapitalistiske og tidligere koloniale lande kunne skabe de betingelser, som er nødvendige for at sikre grundlæggende samfundsforandringer.« Han erklærer, at de »mere gunstige betingelser«, som skulle være skabt for overgangen til socialismen ad fredelig, parlamentarisk vej i andre lande »beror på det faktum, at socialismen har sejret i Sovjetunionen og sejrer i folkedemokrati-erne«.

Som Lenin sagde det i sin Hilsen til italienske, franske og tyske kommunister:

»Kun slyngler eller enfoldige kan tro, at proletariatet må vinde flertallet ved valg, der gennemføres under bourgeoisiets åg, under lønslaveriets åg, og at det kun efter dette må vinde magten. Dette er højdepunktet af tåbelighed eller hykleri; det er at sætte stemmeafgivning, under det gamle system og med den gamle magt, i stedet for klassekamp og revolution.«

I virkeligheden er borgerskabets diktatur ikke ét eneste

sted blevet tilintetgjort uden gennem en væbnet, socialistisk revolution. Hrustjovs »nye betingelser« var et røgslør, der skulle dække over det gamle revisionistiske indhold i en ny udgave. For at forberede sit samarbejde med imperialisterne, gennemføre den fredelige kontrarevolution og forberede udviklingen af Sovjet som imperialistisk supermagt må Hrustjov angribe centrale punkter i marxismen-leninismen, og erstatte kamp mod imperialismen med »fredelig sameksistens« og »fredelig kappestrid«, erstatte klassekamp og revolution med klassesamarbejde og borgerlig parlamentarisme.

Dette er indholdet af SUKPs nye udenrigspolitik, som fremlagdes på den 20. kongres.

For at kunne gå videre med deres kontrarevolutionære planer, for at bryde med SUKPs revolutionære linie måtte revisionisterne nødvendigvis gå til angreb på Stalin, som havde stået i spidsen for proletariatets diktatur. På en hemmelig tale på kongressen serverede Hrustjov et omfattende angreb på Stalin og hans livsværk. Stalin måtte miskrediteres, bureaukraterne måtte fremstille sig som »bedre« marxist-leninister end Stalin, de måtte trække ham gennem sølet for at fremme deres egen politik, for at kunne bryde med Stalins udenrigspolitik, der stod på den proletariske internationalismes grundlag, og for at kunne angribe det socialistiske system og proletariatets diktatur.

Ny indenrigspolitik for kapitalismens genrejsning

Med den 21. og 22. partikongres i 1959 og 1961 sættes revisionismen i system. Den 22. kongres afrundede teorierne om »fredelig sameksistens« og »fredelig overgang«, men formulerede også den indenrigspolitik, de revisionistiske teorier, som skulle besmykke kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen, teorierne om »hele folkets stat«, »hele folkets parti« og »den alsidige kommunistiske opbygning«. Det program, som blev fremlagt på den 22. kongres, var et program for forløren kommunisme, et revisionistisk pro-

gram mod den proletariske revolution og for afskaffelse af proletariatets diktatur og det proletariske parti.

Dette partiprogram betød en proklamation af revisionismens, af borgerskabets sejr i Sovjetunionen. Det betød nye omfattende angreb på kernen i marxismen-leninismen.

Det afsluttedes med følgende trompetfanfare: »Partiet erklærer højtideligt: Den nuværende generation af sovjet medborgere kommer til at leve under kommunismen.«!

Det går til åbent angreb på leninismens grundspørgsmål, på proletariatets diktatur: »Ved at sikre en fuldstændig og endelig sejr for socialismen - kommunismens første fase - og samfundets overgang til den alsidige kommunistiske opbygning *har proletariatets diktatur ført sin historiske opgave til ende* og er ikke længere nødvendig i Sovjetunionen, hvad angår den indre udviklings opgaver. *Staten*, som opstod som det proletariske diktators stat, er i den nuværende etape blevet *hele folkets stat*, et organ, der udtrykker hele folkets interesse og vilje«.

Hvordan er det med proletariatets diktatur? Marx siger:

»Mellem det kapitalistiske og det kommunistiske samfund ligger den periode, da det ene revolutionært forvandles til det andet. Dertil svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være nogen anden end proletariatets revolutionære diktatur.«

Og Lenin påpeger, at proletariatets diktatur er nødvendig *»for hele den historiske periode, som skiller kapitalismen fra det »klasseløse samfund«, fra kommunismen«.*

Staten er efter marxist-leninisternes opfattelse et organ for en klasses undertrykkelse af en anden. Hvis kommunismen var indført i Sovjetunionen, var der naturligvis ikke brug for nogen stat, fordi også den proletariske statsmagt falder bort under kommunismen. Men som bekendt er statsmagten ikke faldet bort - »hele folkets stat« er stadig en stat for én klasses undertrykkelse af andre, nemlig det sovjetiske borgerskabs diktatur over arbejderne og folket. Sovjetrevisionisterne reviderer Marx' og Lenins lære om, at proletariatets diktatur omfatter hele perioden for overgangen fra kapitalismen til kommunismen, og erstatter den med afslut-

ningen af proletarietets diktatur og opfinder en helt ny fase inden kommunismen, nemlig »hele folkets stat«.

Indtil proletarietets diktatur har opfyldt alle de opgaver, som må løses i overgangen fra kapitalisme til kommunisme, må det kommunistiske parti lede arbejderklassen i kampen for dette mål. Dette betyder, at partiet må bibeholdes som proletarietets parti, som dets fortrøst. At lade dette parti blive »hele folkets parti« er at likvidere det som proletarisk, kommunistisk parti, er at benægte arbejderklassens ledende rolle og partiets rolle og modvirke udviklingen hen imod kommunismen. Først på dette tidspunkt vil partiet som arbejderklassens højeste form for organisering dø bort i lighed med den proletariske stat.

Økonomiske »reformer« profitten som økonomiens grundprincip

Det nye bureaukrati havnede hurtigt i alvorlige økonomiske vanskeligheder. Både industriens og landbrugets vækst sank samtidig med, at Hrustjov havde lovet folket en hurtig stigning i levestandarden som følge af hans kapitalistiske politik. Økonomerne begyndte fra omkring 1960 at sprede borgerlige ideer som for eksempel: »Det, der betaler sig for samfundet og staten, må også blive lønsomt for enhver virksomhed og enhver arbejder i produktionen.« (Lieberman). Det er statskapitalismens ideologi.

Hrustjovs eventyrpolitiske landbrugspolitik og fejlslagne industripolitik førte til hans afsættelse og afløsning af Brezhnev og Kosygin, som for alvor satte den kapitalistiske udvikling i system.

»Den økonomiske reform« fra 1965, som blev vedtaget af partiets centralkomité, skulle løse de økonomiske problemer. Den herskende klasse kunne naturligvis ikke henvende sig til arbejderklassen for at mobilisere den - den havde naturligvis ingen interesse i at øge produktionen til gavn for det revisionistiske bureaukrati. Denne »reform« indfører *profitten som princip* i økonomien. »Begrebet »profit« må gøres til kriteriet for ethvert arbejdskollektivs arbejdsnytte

og lægges til grund for i hovedsagen den økonomiske materielle stimulans...« »... Jo større profit en virksomhed opnår, jo større bliver overførslen til fondene for materiel stimulans og for produktionsudvikling.«

Reformens hovedindhold var således at støtte sig på direktørerne og ikke på arbejderne, og især ved at knytte direktørernes lønninger sammen med profitten og lægge profitten til grund som det ledende kriterium for en virksomheds »samfundsnytte«, samt at give de enkelte virksomheders egen planlægning større spillerum på den samfundsmæssige planlægnings bekostning. I stedet for den socialistiske planlægning skal markedet bestemme produktionens indretning.

Dette kapitalistiske programs gennemførelse betød den endelige restauration af kapitalismen i Sovjetunionen og banevejen for den næste etape i Sovjetunionens udvikling til kapitalismens sidste stadium, imperialismen, til en imperialistisk supermagt.

Brezhnev-doktrinen - socialimperialismens ideologi

Hrustjov havde indledt samarbejdspolitikken med USA-imperialismen for at få ro til den kapitalistiske genrejsning og for at gå ind i kampen om at opdele verden i indflydelsessfærer. Revisionisterne havde skabt en ny udenrigspolitik og indenrigspolitik, som ledsagede deres faktiske kapitalistiske og imperialistiske politik. Brezhnev udviklede Hrustjov-revisionismen til en fuldt udviklet socialimperialistisk ideologi.

Genrejsningen af kapitalismen i Sovjetunionen efterfulgtes af revisionistiske kup og genrejsningen af kapitalismen i en række østeuropæiske lande. Med revisionismens sejr i disse lande udskilte ét, Sovjetunionen, sig som en ny imperialistisk supermagt, mens de andre blev vasaller og satellitter til den socialimperialistiske supermagt.

Brezhnev lancerede teorien om »den begrænsede suverænitet«, ifølge hvilken forsvaret af det, revisionisterne kalder

socialismens interesser - altså socialimperialismens interesser - skulle være ensbetydende med at værne den »øverste suverænitet«, hvilket skulle give sovjetrevisionisterne ret til at afgøre et andet lands skæbne, »herunder dets suverænitets skæbne«.

Selvom Sovjetunionen var et socialistisk land ville dette hverken give dets regering eller parti nogen ret til at blande sig i andre socialistiske landes eller partiers indre anliggender. Spørgsmålet om nationernes selvbestemmelsesret er et vigtigt marxistisk-leninistisk princip. Den sovjetiske forfatning fra 1936, udarbejdet under Stalins ledelse, erklærer, at hver unionsrepublik har ret til frivilligt at udtræde deraf. Teorien om »den begrænsede suverænitet« brød fuldstændig med marxismen-leninismen og er en renlivet imperialistisk doktrin. Under henvisning til den kunne Sovjetunionen besætte Tjekkosllovakiet og forhindre en udvikling, som kunne medføre, at den forlod den sovjetiske indflydelsessfære.

»Den socialistiske arbejdsdeling« er en teori for at skabe afhængighed af Sovjetunionen, for at undergrave det marxistisk-leninistiske princip om hver nations uafhængige økonomi. Allerede i 1956 sagde Hrustjov på SUKPs 20. kongres: »I dag er det ikke længere nødvendigt, at hvert socialistisk land absolut må udvikle alle den tunge industris grene, sådan som Sovjetunionen var tvunget til, da det gennem lang tid var det eneste socialistiske land og befandt sig omgivet af kapitalismen. Nu, hvor der findes et mægtigt venskabsforbund mellem de socialistiske lande, og hvor de kan støtte deres forsvar og sikkerhed på den samlede socialistiske lejr's industrielle magt, kan hvert europæisk folkedemokrati specialisere sig på produktionen i de industribrancher, som de har de mest gunstige, naturlige og videnskabelige forudsætninger for.«

Marxist-leninisterne mener, at ethvert land har ret, ja, pligt til selvstændigt at udvikle mulighederne for at forsørge sig selv. Ellers kommer de til at havne i en afhængig stilling til andre lande, sådan som for eksempel forholdene har været for den såkaldt 3. verden.

Teorien om »international arbejdsdeling« videreudvikledes af Brezhnev til ikke bare at gælde de revisionistiske lande, men også landene i Asien, Afrika og Latinamerika. Den hævder, at udviklingslandene ikke kan sikre etableringen af en »uafhængig økonomi«, hvis de ikke samarbejder og støtter sig på sovjetrevisionismen.

Socialimperialisterne hævder Sovjetunionens »ret« til at betragte hele verden som sin »interessesfære«. Det hedder for eksempel, at »Sovjetunionen, der som en stor verdensmagt har omfattende internationale forbindelser, ikke kan forholde sig passivt overfor begivenheder, der trods det, at de finder sted i geografisk fjerntliggende områder, ikke desto mindre berører vor sikkerhed og vore venners sikkerhed«. Ifølge socialimperialisterne har de sovjetiske flådestyrker lov til og vil »sejle overalt, hvor vort lands sikkerhedsinteresser gør det påkrævet«.

I løbet af 1960'erne udviklede Sovjetunionen sig således til en imperialistisk supermagt, som samarbejdede og kæmpede med USA om at opdele verden i indflydelsessfærer, med det mål at opnå verdensherredømme.

De østeuropæiske lande blev systematisk omdannet til afhængige kolonier af Sovjet, hvis industrielle udvikling og økonomi blev ensidigt udviklet, sådan at landene i høj grad blev underleverandører og råstofleverandører til Sovjets industri. Gennem COMECON sattes udplyndringen af de afhængige lande i system. Socialimperialisterne gjorde sig i stand til at diktere, hvad satellitstater skulle producere for at tilfredsstille sovjetøkonomiens behov og for selv at få afsætningsmarkeder for deres egne overskudsprodukter - samtidig med, at de profiterer på »handelen« med disse lande.

Warszawapagten blev en aggressiv, imperialistisk angrebspagt under fuldstændig sovjetisk kontrol, hvor der gennemføres en fantastisk militær oprustning. Sovjetunionens herredømme hviler på våbnenes magt. Invasionen i Tjekkoslovakiet beviste for verdens folk, at Sovjet var en imperialistisk stat, parat til militært at besætte sine »broder-

lande« for at bevare og sikre sit politiske og økonomiske herredømme.

I forholdet til den såkaldt 3. verden indførte socialimperialisterne en række metoder til imperialistisk udbytning. Den sovjetiske »u-landshjælp« blev en metode til fortsat at holde disse lande som underleverandører og råstofleverandører til en imperialistisk økonomi; samtidig tvinger udviklingen i Sovjet revisionisterne til at søge nye muligheder for kapitaleksport og afsætningsmarkeder. Ved at købe billigt og sælge dyrt, ved kapitaleksport, ved våbensalg og ved at integrere u-landenes økonomier med sovjetøkonomien via den statslige sektor, gennem såkaldte »fælles« foretagender, der skal udnytte råstofkilderne dér - ved disse gamle imperialistiske og nye socialimperialistiske metoder udplyn-dres disse lande af den nye supermagt Sovjet.

Årsagerne til Sovjetunionens imperialistiske politik skal naturligvis findes i de indre forhold i Sovjetunionen. De sovjetiske kapitalisters stræben efter stadig højere profitter er drivkraften i kapitaleksporten og udbytningen. Jagten på råvarer, afsætningsmarkeder og adgangen til billig arbejdskraft er den logik, som driver socialimperialismen fremad.

Forholdet til socialimperialismen - et kerne-spørgsmål for alle antiimperialister og socialister

Revisionismens sejr i Sovjetunionen har skabt en helt ny situation i verden: den socialistiske lejr er blevet tilintetgjort, Sovjetunionen er blevet en imperialistisk supermagt på linie med USA-imperialismen, en række tidligere socialistiske lande er blevet kapitalistiske kolonier under Sovjet. Den internationale kommunistiske bevægelse er blevet splittet, og en lang række tidligere kommunistiske partier er degenereret til borgerlige arbejderpartier, til sovjetsolidariske reformistpartier.

Sovjetunionen udgør hovedkraften i den moderne revisionisme, som adskiller sig fra tidligere former for revisionisme på flere måder, vigtigst ved at den optræder i »kommuni-

stisk« eller marxistisk-leninistisk frakke, at en del af revisionistpartierne har statsmagten i deres hænder og ved, at den moderne revisionismes hovedkraft er en af verdens to stærkeste imperialistiske magter.

Derfor er spørgsmålet om forholdet til socialimperialismen et kernespørgsmål, som skiller antiimperialister fra proimperialister, et afgørende spørgsmål i den antiimperialistiske kamp i dag.

Kampen mod supermagterne og afsløringen af Sovjets falske »socialisme« er nødvendige kampopgaver for alle kommunister. De revisionistiske bureaukratkapitalisters løgne om, at Sovjetunionen i dag repræsenterer socialismen, må fuldstændig tilintetgøres, for at den danske arbejderklasse skal vælge socialismens vej, ligesåvel som det er nødvendigt at tilintetgøre den moderne revisionismes indflydelse over arbejderklassen, hvis revolutionen skal sejre. Socialimperialismen må afsløres fuldstændigt, dens aggressive planer må blotlægges. Dette spørgsmål er et kernespørgsmål mellem de progressive og reaktionære i arbejderbevægelsen.

Moskva-deklarationen 1957

og Moskva-erklæringen 1960

Kampen mellem to linier blussede op på en lang række vigtige spørgsmål. SUKPs 20. kongres' teoretiske »nyskabelser« og konsekvenserne af den borgerlige politiks sejr, for eksempel i forbindelse med begivenhederne i Polen og Ungarn, førte til, at der blev truffet beslutning om en fælles konference mellem de kommunistiske partier i de socialistiske lande - en konference, som det revisionistiske Jugoslavien holdtes udenfor, og hvor det fordømtes.

Denne - ligesom den følgende konference i 1960 mellem de kommunistiske partier i hele verden - blev en slagmark for kampen mellem marxismen-leninismen og revisionismen. Det lykkedes marxist-leninisterne at trænge Hrustjovs fremstød for at påtvinge den internationale kommunistiske bevægelse programmet fra den 20. kongres tilbage.

Moskva-deklarationen, som blev vedtaget på konferen-

een, var i hovedsiden rigtig og betød et slag mod revisionisterne. Den udtrykte en rigtig opfattelse af imperialismen, fastslog væsentlige principper for forholdene mellem de socialistiske lande, som imødegik SUKPs krænkelse, og fastholdt en række væsentlige principper for opbygningen af socialismen. Den påpegede, at revolutionen fortsætter under socialismen og fastslår, at de kommunistiske partier »under de nuværende forhold (anser) revisionismen, med andre ord højreopportunismen, for hovedfaren, den er et udslag af borgerlig ideologi, som lammer arbejderklassens revolutionære energi og kræver bevarelse eller genoprettelse af kapitalismen.«

Ligesom erklæringen fra 1960 indeholder 1957-deklARATIONEN dog også svage punkter: den tager ikke afstand fra revisionisternes tese om »fredelig overgang«, som genfindes i dokumentet, omend i afsvækket form. Ligeledes var der positive henvisninger til SUKPs 20. kongres.

Moskva-konferencen i 1960 blev endnu et nederlag for Hrustjov-revisionisterne, som det ikke lykkedes at prakke SUKPs revisionistiske linie på den internationale kommunistiske bevægelse. Moskva-erklæringen fra 1960, som indeholder de samme svagheder som 1957-deklARATIONEN, var tilsvarende i hovedsiden et marxistisk-leninistisk dokument.

Albaniens Arbejdets Partis 5. kongres

Efter Enver Hoxhas tale på Moskva-mødet i 1960 brød sovjetlederne alle handelsforbindelser, alle teknisk-videnskabelige og kulturelle forbindelser med Albanien, stoppede de kreditter, de havde forpligtet sig til at yde i forbindelse med den 3. femårsplan 1961-65, tilbagekaldte alle specialister og trak al våbenhjælp tilbage. Endelig brød de også de diplomatiske forbindelser med landet. På SUKPs 22. kongres i 1961 gik Hrustjov tilmed så langt som til at hævde, at de albanske ledere var agenter for imperialismen, som havde solgt sig for 30 sølvpenge, og opfordrede kommunisterne og det albanske folk til at gøre oprør mod stats- og partiledelsen!

Albaniens Arbejdets Partis 5. kongres slog fast, at kampen mod revisionismen måtte føres op på et højere niveau. Den moderne revisionisme, sagde kongressen, med den sovjetiske ledelse som centrum, udgjorde ikke bare hovedfaren, men var en *hovedffjende* af den internationale arbejderbevægelse og den internationale kommunistiske bevægelse.

I sin beretning til kongressen understregede Enver Hoxha, at i kampen mod den moderne revisionisme »kan der ikke være nogen mellemvej. Den »gyldne middelvej« er linien for forening af modsætninger, som ikke kan forenes... De, som indtager denne linie i deres stilling overfor renegaterne fra marxismen-leninismen, står selv i fare for før eller senere at glide over på disses positioner...

Vi er af den opfattelse, at hvad der må sættes højt på dagsordenen som et akut, virkeligt problem ikke er forsoning og enhed med revisionisterne, men adskillelse, definitiv adskillelse fra dem.«

Den marxistisk-leninistiske bevægelse var i fremmarch i kampen mod den moderne revisionisme og de partier, som var degenereret. I et stort antal lande voksede nye marxistisk-leninistiske partier og grupper frem i begyndelsen og midten af 1960'erne.

Dannelsen af de nye marxistisk-leninistiske partier og grupper var, som Albaniens Arbejdets Parti skriver det i sin partihistorie: »resultatet af den udspaltningsproces, som var begyndt og fortsatte med uafbrudt at udvikle sig mellem marxismen-leninismen og revisionismen. Dette var en naturlig proces i kampen mellem to modsatte ideologier, som aldrig kan leve sammen indenfor ét marxistisk-leninistisk parti eller indenfor den kommunistiske verdensbevægelse i almindelighed. Opportunisme og revisionisme har altid været og vil altid være hovedkraften i splittelsen af arbejderklassens partier og af den internationale kommunistiske bevægelse.«

Revisionistpartiernes degeneration - to-fase-strategien

I 1969 afholdt de revisionistiske partier en konference i

Moskva. På denne konference vedtoges et hoveddokument »Opgaverne i kampen mod imperialismen i den nuværende etape og aktionsenheden af de kommunistiske partier, af alle antiimperialistiske kræfter«. 75 revisionistpartier underskrev konferencens dokumenter. På dette møde, det første samlede møde efter Moskvamødet i 1960, vedtoges SUKPs revisionistiske linie som generallinien for den revisionistiske verdensbevægelse.

De revisionistiske partier vedtog en fælles strategi for overgangen til »socialismen«, en »to-fase«-strategi. I dokumentet hedder det om de kapitalistiske lande: »De kommunistiske partier ser - til forskel fra opportunisterne til højre og »venstre« - ikke kampen for vidtrækkende økonomiske og sociale krav og for progressivt demokrati som en modsætning til kampen for socialismen, men betragter den som et led i denne kamp. De radikale demokratiske forandringer, der opnås i kampen mod monopolerne, mod deres økonomiske herredømme og politiske magt, vil medvirke til, at stadig bredere masser erkender socialismens nødvendighed (...) Kommunisterne, som tillægger arbejderklassens enhed afgørende betydning, udtaler sig for samarbejde med socialister og socialdemokrater med henblik på i dag at oprette et progressivt demokratisk system og i fremtiden at opbygge et socialistisk samfund.«

Her har man altså hovedtrækkene i den revisionistiske strategi: kamp for et »demokratisk mellemlid« før socialismen; støtten sig i denne kamp på de socialdemokratiske classesamarbejdspartier, på den borgerlige stat og på den ene supermagt mod den anden.

Eller, som det hedder i en artikel fra Verden Rundt (Tiden nr. 7, 1974): »Under de nye betingelser er opgaven at demokratisere samfundet mundet ud i begrebet antimonopolistisk demokrati. Hovedleddet er blevet kampen for at begrænse og undergrave monopolenes økonomiske og politiske magt, for radikal udvidelse af de sociale rettigheder og friheder for de arbejdende og for demokratisering af administration på alle områder af samfundslivet på dette nye sociale grundlag.« På en konference af revisionistpartier i de

kapitalistiske lande i Europa i Bruxelles i januar 1974 hed det i den politiske deklaration: »Det er nødvendigt at gennemføre radikale demokratiske omdannelser... Målet for disse omdannelser må, under iagttagelse af de særlige betingelser i hvert enkelt land, bestå i at begrænse og derpå knuse monopolernes herredømme i landet og demokratisere det politiske, økonomiske og sociale liv.«

Denne to-fase-strategi er fælles gods hos de revisionistiske partier og et tydeligt bevis på deres degeneration og omdannelse til borgerlige »arbejderpartier«.

To-fase-strategien, »det antimonopolistiske demokrati« er *en linie for styrkelse af statsmonopolkapitalismen*. Den modsvarer de almene udviklingslove for kapitalismen og er dermed identisk med monopolborgerskabets interesser. Det er ikke en vej til revolution og socialisme, men en vej for herskerklassen til at øge udbytningen og udbygge det borgerlige klasses diktatur.

Den moderne revisionistiske verdensbevægelse er en kontrarevolutionær bevægelse til styrkelse af statsmonopolkapitalismen og er samtidig karakteriseret ved at være et agentur for den ene af verdens folks og nationers hovedfjender, den socialimperialistiske supermagt Sovjet. Som verdenssystem med statsmagten i hænderne i en række lande er den moderne revisionisme stærkere og farligere end nogen tidligere revisionisme.

Men den moderne revisionisme (og socialimperialismen) afslører sig i stadig højere grad for arbejderklassen og verdens folk. Efterhånden er der mange eksempler på resultatet af den moderne revisionismes linie. Vi skal her blot nævne dens rolle som sabotører af revolutionen i Frankrig i maj 1968 og skoleeksemplet Chile, som i lang tid blev fremhævet af den revisionistiske bevægelse som bevis på deres teoriers rigtighed. Chile har vist, hvordan den moderne revisionisme ikke fører til socialisme, og hvordan den baner vejen for fascismen.

Ikke tidligere trykt

REVISIONISTISK FORVANSKNING AF ARBEJDERKLASSENS KARAKTER OG HISTORISKE ROLLE

*Oplæg udarbejdet i forbindelse med diskussion
om klasseanalysen og programdebatten i KFML,
september 1976.¹⁾*

Forslaget til »Program for Kommunistisk Arbejderparti« bryder med den marxistisk-leninistiske klasseanalyse på i hvert tilfælde tre afgørende punkter:

Om arbejderaristokratiet

Sammenligner man det første programforslag med det andet ser man, at der i klasseanalysen er sket en væsentlig ændring på spørgsmålet om arbejderaristokratiet, en ændring, som klart svækker analysen.

I det første udkast hedder det: »Folk med denne mellemplacering udgør ikke et sammenhængende lag. Dog udskiller der sig tydeligt en særlig gruppe, arbejderaristokraterne, som er bestukket af borgerskabet til at varetage borgerskabets interesser i arbejderbevægelsen, først og fremmest i fagbevægelsen.«

Selvom denne formulering både er utilstrækkelig og kritisk på flere punkter, er den dog langt at foretrække for det nuværende forslag, hvor arbejderaristokratiet ikke søges defineret overhovedet. Det eneste, der findes, er følgende:

»Dette lag af monopolborgerskabet (nemlig bureaukratkapitalisterne i fagbevægelsen) rekrutteres delvist fra arbej-

deraristokraternes lag i det faglige hieraki og er samtidig beskyttet af dette lag.«

Her er enhver definition af arbejderaristokratiet forsvundet, og det er blevet til et »lag i det faglige hieraki«. Denne ændring, som er kommet uden den ringeste form for begrundelse, er yderst mystisk. Formuleringen virker så kringlet, at det må være yderst svært at hitte rede i, hvad arbejderaristokratiet egentlig er.

I sin måske grundigste analyse af den materielle basis for 2. Internationales opportunisme, Imperialismen og splittelsen i socialismen, skrevet omtrent på samme tid som Imperialismen, kapitalismens højeste stadium, redegør Lenin for og udvikler teorien om arbejderaristokratiet. Allerede Engels havde i England observeret en borgerliggørelse af det engelske proletariat og analyserede det klart i sammenhæng med Englands kolonimonopol. I 1892 taler Engels om »et aristokrati indenfor arbejderklassen«, om »arbejdernes privilegerede mindretal«, i modsætning til »arbejdernes store masse«.

Denne situation analyserer Lenin i lyset af imperialismens fremvækst og siger, at det imperialistiske borgerskab i en række lande kan bestikke en del af de bedst stillede arbejdere på grundlag af de imperialistiske superprofitter. Det er et sådant »fagegoistisk, snævert, egenkærligt, forstokket, vindesygt, spidsborgerligt, imperialistisk sindet og af imperialisterne underkøbt, af imperialisterne demoraliseret arbejderaristokrati«, der udgør opportunismens og socialchauvinismens basis. Dette arbejderaristokrati er »bourgeoisiets bedste forsvarere, sociale hovedstøtte«.

Det vil sige, at kapitalen har rekrutteret et særligt lag af borgerliggjorte arbejderledere fra arbejderklassen, i vor tid ikke mindst fra fagforeningernes og de såkaldte »arbejderpartiers« rækker. Dette lags interesser er intimt forbundet med opretholdelsen af borgerskabets diktatur.

På Lenins tid så man overgangen af dette arbejderaristokrati til borgerskabet: »Det vigtigste er, at økonomisk er overgangen af et lag af arbejderaristokratiet til bourgeoisiet modnet og blevet en fuldbyrdet kendsgerning; og denne

økonomiske kendsgerning, denne forskydning i forholdet mellem klasserne, vil finde sin politiske form af den ene eller den anden art uden noget særligt »besvær«.

Dette arbejderaristokrati har igennem hele dette århundrede spillet og spiller endnu i dag en ikke mindre vigtig rolle for at opretholde borgerskabets diktatur og det kapitalistiske system. Det er det vigtigste sociale grundlag for de reformistiske og revisionistiske partier.

I vor tid er det udviklet til et særdeles omfattende bestikelsessystem, som omfatter titusinder af mennesker, og som til stadighed vokser. Vi ser ikke blot dets overgang til borgerskabet, men også til monopolborgerskabet.

I programforslaget reduceres arbejderaristokratiet til at være et lag indenfor det faglige bureaukrati, et lag indenfor fagbevægelsen. Dette er en helt fejlagtig indsnævring. I Danmark i dag er arbejderaristokratiet yderst sammensat og broget: det spænder fra de nedre geledder som en række heltidsansatte tillidsmænd, som slipper for at arbejde, helt over til folk, som ikke længere er arbejdere, men tilhører monopolborgerskabet. 50 års socialdemokratisk ledelse har gjort arbejderaristokratismen til en institution. En vigtig nyskabelse fra Lenins tid er de kooperative virksomheder, som sætter den i system. Ved siden af særligt privilegerede arbejdere spænder arbejderaristokratiet fra toppen af det faglige bureaukrati over de menige fagbureaukrater og privilegerede tillidsfolk.

Arbejderaristokratiet udgør således et lag, som er opfostret og udviklet af imperialismen, hvis skæbne er nært knyttet til monopolkapitalismen. I et imperialistisk land som Danmark udgør arbejderaristokratiet således ikke nogen klasse, men knytter sig til forskellige klasser. Dets øverste lag tilhører monopolborgerskabet og borgerskabet, en stor del - for eksempel hovedparten af det faglige bureaukratis funktionærer - står i en stilling ikke ulig det intellektuelle småborgerskab, og en vis del tilhører det øverste, privilegerede lag af arbejderklassen. Det er et lag, som tæller adskillige titusinder, og det har gennem socialdemokratisk dominans fået en særlig form i Danmark. Det er et politisk

særdeles betydningsfuldt lag, fordi det udgør borgerskabets sociale hovedstøtte i arbejderklassen, kapitalens arbejder-korporaler, der er bedre forsvarere af kapitalismen end borgerskabet selv.

Som Lenin siger: *»Vi fører kampen mod arbejderaristokratiet i arbejdermassernes navn og for at drage dem over på vor side.«* Så betydningsfuld er teorien om arbejderaristokratiet. Den er et yderst skarpt våben i hænderne på kommunisterne og arbejderklassen i kampen mod reformisme og revisionisme, i kampen for at forene arbejderklassen. Det er en teori, som alle reformister og revisionister foretrækker at glemme, og som de frygter som pesten, fordi den afslører deres sande karakter som borgerskabets agenter. Det er ikke et våben, som skal svækkes, sådan som det sker gennem programforslaget. Det bør skærpes og anvendes, ikke gemmes til side.

Om de intellektuelle

På dette spørgsmål må programforslagets formuleringer forlades af den simple grund, at det ikke nævner intelligentsiaen med et ord. Dette begreb er åbenbart strøget af ordlisten. Det er en afgørende fejl at stryge intelligentsia-begrebet som sådan, eller at lade det »komme ind« i forbindelse med »modsætninger« indenfor arbejderklassen, for eksempel mellem »håndens og åndens arbejdere«. Dette intelligentsia-begreb har intet med Lenins eller Stalins definition af de intellektuelle som et særligt socialt lag at gøre.

I slavesamfundet og under feudalismen var åndeligt arbejde et monopol for de udbytende klasser. Den tids intelligentsia rekrutteredes stort set fra de herskende klasser. Under kapitalismen udvikles intelligentsiaen imidlertid på mange leder. Som Enver Hoxha siger i sin artikel Om de intellektuelle (1957): »Kapitalismens herredømme fik de intellektuelle til at udgøre et mere homogent lag, og de intellektuelles funktion begyndte at udvide sig.« Dette hænger sammen med produktivkræfterns udvikling, med behovet for en stigning i produktionen og ligeledes med, at kapitalisterne

gradvis har frigjort sig fra deres tekniske funktioner i virksomheder og stats- og kommunaladministration og overladt dette arbejde til lønnede specialister. Denne vækst i funktioner har naturligvis medført en talmæssig udvidelse af intelligentsiaen.

Hvad er da intelligentsiaen? Først og fremmest må det slås fast, at intelligentsiaen ikke er nogen klasse, sådan som reformisten Bernstein begyndte at fremføre i århundredets begyndelse, og som siden er fremkommet i et utal af versioner om »den nye middelklasse«, »den nye trediestand« af funktionærer og tjenestemænd m.v. Stalin siger:

»Intelligentsiaen har aldrig været og kan ikke være en klasse, den var og bliver et mellemlag, der rekrutterer sine medlemmer blandt alle samfundets klasser. I zartiden rekrutterede intelligentsiaen sine medlemmer blandt adelsmændene, i bourgeoisiet, tildels blandt bønderne og kun i yderst ringe grad blandt arbejderne. I vor tid, sovjettiden, rekrutterer intelligentsiaen hovedsagelig sine medlemmer blandt arbejderne og bønderne. Men hvordan den end rekrutteres, og hvad karakter den end har, så er intelligentsiaen alligevel et mellemlag og ikke nogen klasse.«

Intelligentsiaen er et særligt socialt lag og ikke nogen klasse. Det er ikke nogen selvstændig social kraft, det er ikke hævet over klasserne eller i stand til at føre en selvstændig politik, sådan som mange borgerlige, reformistiske og revisionistiske ideologer har hævdet.

Det karakteristiske for intelligentsiaen er, at den omfatter en stor gruppe mennesker, som hovedsageligt er beskæftiget med åndeligt arbejde. Den stammer fra og er dannet af forskellige klasser, og i ethvert historisk givet socialt system tjener den i hovedsagen den herskende klasse. Under kapitalismen kapitalistklassen, under socialismen proletariatet. Som Lenin har understreget, vil intelligentsiaen eksistere som et særligt socialt lag igennem hele socialismens periode, og først forsvinde under kommunismen, med klassernes afskaffelse. Intelligentsiaen har ikke noget selvstændigt forhold til produktionsmidlerne, og kan derfor ikke defineres som en egen klasse i forhold til Lenins klassedefinition.

Lenin siger: »Ingen vover at benægte, at intelligentsiaen som et særskilt lag i det moderne kapitalistiske samfund i det store og hele netop karakteriseres af individualisme og manglende evne til disciplin og organisation (sammenlign for eksempel Kautskys bekendte artikler om de intellektuelle); blandt andet herved adskiller dette samfundslag sig ufordelagtigt fra proletariatet; det er en afforklaringerne på de intellektuelles slaphed og ustabilitet, som proletariatet så ofte får at føle; og denne egenskab ved de intellektuelle hænger uløseligt sammen med deres almindelige livsbetingelser, deres erhvervsforhold, der i mangt og meget ligner betingelserne for småborgerskabets eksistens (arbejder alene eller i meget små kollektiver),«

Her klargør Lenin yderst anskueligt, at han opfatter intelligentsiaen som et særligt socialt lag, som adskiller sig fra og dermed ikke tilhører arbejderklassen, proletariatet. Hans teori om intelligentsiaen havde og har betydning for opbygningen af det kommunistiske parti, for spørgsmålet om proletariatets mulige allierede under kapitalismen og i kampen for opbygningen af socialismen osv.

Som Lenin påpegede, førte intelligentsiaens særlige stilling til vaklen og mangeartede illusioner. Disse forhold skulle altså ifølge programforslaget ikke være sociale modsigelser, ikke klassemæssige modsigelser, som i sidste ende har sin rod i loven om arbejdsdelingen, men modsigelser indenfor arbejderklassen selv.

Det er ikke rigtigt. Forstår man ikke disse forhold som klasseforhold, vil man have svært ved at forstå netop den sociale basis for kontrarevolutionen i Sovjetunionen og de østeuropæiske lande og karakteren af de revisionistiske partiers materielle basis i alle lande, som netop - ved siden af arbejderaristokratiet - blandt andet består i elementer fra intelligentsiaen.

Hvem og hvad er så intelligentsiaen i Danmark? Det er en ret omfattende affære. Intelligentsiaen er en gruppe, som stadig vokser. Den omfatter ingeniører, teknikere, arkitekter, kaptajner, økonomer, læger af enhver art, forskere; den omfatter professorer, præster, gymnasielærere, pæda-

goger og skolelærere i øvrigt; den omfatter dommere, jurister, officerer osv. Den omfatter endvidere de studerende ved en del af de videregående og de højere uddannelser. Det øverste lag af intelligentsiaen er knyttet til monopolborgerskabet og borgerskabet i øvrigt. Til monopolborgerskabet hører generaler, admiraler, højesteretsdommere, toppen på universiteterne, ministre, ambassadører, departementschefer med flere. Til borgerskabet i øvrigt en række professorer, forskere, ingeniører, arkitekter osv., både selvstændige og ansatte.

Disse grupper tilhører det øverste lag af intelligentsiaen, de tilhører arbejderklassens og revolutionens afgjorte fjender. De er udbyttere og får andel i merværdien, også selvom mange af dem formelt set er uden ejendomsret til produktionsmidler.

Det store flertal af intelligentsiaen i Danmark tilhører imidlertid ikke monopolborgerskabet eller borgerskabet i øvrigt, men står med Lenins udtryk i en livssituation, der minder om småborgerskabets. Uanset, om det er en selvstændig tandlæge eller en ansat læge eller om det drejer sig om flertallet af de ansatte ingeniører, vil det være rigtigt at regne dem i denne kategori. For de fleste selvstændige småborgere i denne kategori (og det er et mindretal) og for flertallet af de intellektuelle ansatte lønarbejdere gælder det, at de ikke har interesse i den kapitalistiske udbytning. De intellektuelles situation forværres under kapitalismen, stadig flere bliver gradvist klar over tingenes virkelige tilstand og kommer til at stå arbejderklassen nærmere.

Det vil imidlertid være rigtigt at dele det intellektuelle småborgerskab i yderligere to grupper, svarende til intelligentsiaens mellemste og laveste lag, hvor proletariatet kan regne den sidste som sin mulige allierede, mens politikken i forhold til den første ofte må være en neutraliseringspolitik. Altså: den mellemste gruppe af intelligentsiaen, bestående af universitets- og gymnasielærere, flertallet af selvstændige og ansatte ingeniører, arkitekter, journalister, kaptajner, styrmænd, afdelingsledere, funktionærer på mellemplan osv.

Den laveste og måske talrigeste gruppe af intellektuelle: pædagoger, almindelige skolelærere, sygeplejersker med flere, for slet ikke at tale om studenternes flertal, der, som Lenin siger, udgør *»den mest modtagelige del af intelligentsiaen«*, er en mulig alliancepartner for arbejderklassen, hvad der også understreges af dens øgede faglige og politiske aktivitet gennem den sidste korte årrække.

Hovedparten af de intellektuelle er i dag »lønmodtagere« og ansat enten af stat, kommune eller i kapitalistiske virksomheder. Det er et stadig mindre antal, der selv driver kapitalistiske virksomheder eller er små selvstændige. De fleste er derfor at finde under begreberne »tjenestemænd og funktionærer«. Men dermed er det ikke sagt, at de fleste tjenestemænd og funktionærer pr. definition er intellektuelle. Tjenestemænd og funktionærer omfatter også forskellige klasser, rækkende fra borgerskab til arbejderklasse. Således tilhører de fleste kontorfolk arbejderklassen, ligesom for eksempel transportarbejderne indenfor staten gør det.

Intelligentsiaen er således ikke nogen klasse. Det er et særligt socialt lag, som kendetegnes ved, at det udfører åndeligt arbejde og i hovedsagen tjener det i ethvert system den herskende klasse. Det rekrutteres fra forskellige klasser. Dets rolle og stilling i samfundet beror på dets klasseoprindelse og socio-økonomiske status og på forbindelsen mellem dets forskellige dele og den ene eller den anden klasse. En stor del af studenterne og de progressive intellektuelle vil være allierede til arbejderklassen og må ledes af arbejderklassen.

Det er rigtigt at vende sig imod tendenserne til at gøre intelligentsiaen til en klasse, til en selvstændig social kraft, udenfor eller »over« klasserne. Men helt at forkaste den marxistisk-leninistiske teori om intelligentsiaen som et særligt socialt lag er at kaste barnet ud med badevandet. Teorien om intelligentsiaen som et særligt socialt lag er et mægtigt våben i kampen mod opportunismen og den moderne revisionisme. Ligeledes er det en grov forvanskning at henregne flertallet af de intellektuelle til proletariatet, til arbejderklassen. Dette kan kun forvirre begreberne og svække og

forvanske arbejderklassens ledende rolle - i teori og i praksis.

Klasserne i landbruget

Modsætningen mellem by og land er en af de store samfundsmæssige modsigelser. Byens herredømme over landet er et spørgsmål, som først kan blive løst ved opbygningen af socialismen og kommunismen. Men spørgsmålet om de arbejdende menneskers stilling på landet er særdeles vigtigt for den proletariske revolution. Det er en stor svaghed ved programmet, at dette spørgsmål slet ikke tages op. I det første programudkast hed det blandt andet: »Småborgerskabet er ikke en revolutionær klasse, men dele af småborgerskabet kan og skal vindes for proletariats sag i den fortsatte kamp mod den monopolkapital, som systematisk tilintetgør småborgernes eksistensgrundlag. Især er det vigtigt at udbygge alliancen til de småborgerlige lag blandt bønderne, idet disse udgør det fødevareproducerende grundlag for arbejderklassen.« Denne passage er faldet fuldstændig ud i det sidste forslag. Hvor spørgsmålet om proletariats alliance med bønderne var et særligt spørgsmål, er bønderne nu blot forsvundet i småborgerskabets almindelige grå skare. Hvorfor? Spørgsmålet om land og by og dermed spørgsmålet om arbejderklassens alliance med bønderne må stilles med skarphed i klasseanalysen.

Til Kominterns 2. kongres i 1920 udarbejdede Lenin et sæt teser om landbrugsspørgsmålet. Han siger der:

»Kun by- og industriproletariatet, ledt af det kommunistiske parti, kan redde de arbejdende masser på landet fra kapitalens og storgodsernes åg, fra ruin og imperialistiske krige, som uvægerligt vil gentage sig, så længe det kapitalistiske system består. For de arbejdende masser på landet er der ingen anden redning end et forbund med det kommunistiske proletariat, en uforbeholden støtte til dets revolutionære kamp for at afkaste godsejernes (de store jordbesiddere) og bourgeoisiets åg...

En virkelig revolutionær, en virkelig socialistisk hand-

lende klasse er proletariatet kun, hvis det taler og handler som fortrop for alle arbejdende og udbyttede, som fører for dem i kampen for at styrte udbytterne, men det lader sig ikke gøre uden at forene de arbejdende masser på landet omkring byproletariatets kommunistiske parti, uden at proletariatet opdrager disse masser.»

Derefter foretager Lenin en klasseanalyse af disse masser, som han understreger er repræsenteret i alle kapitalistiske lande i følgende: *Landbrugsproletariatet, lønarbejdere* (tyende, sæsonarbejdere, daglejere). *Halvproletarer* (dvs. folk, som dels ernærer sig ved lønarbejde i kapitalistiske landbrugs- eller industriforetagender, dels ved at dyrke en lille jordlod, som de ejer eller forpagter). *Småbønderne* (som landmænd, der ikke lejer fremmed arbejdskraft, husmænd).

Lenin understreger: *»Tilsammen udgør de tre nævnte grupper i landbefolkningen flertallet i alle kapitalistiske lande. Derfor er der fuld sikkerhed for den proletariske omvæltnings succes, ikke alene i byerne, men også på landet.»*

Af øvrige klasser på landet nævner han: *Middelbønderne* (små jordlodder, som undertiden giver overskud, som kan forvandles til kapital, som ret hyppigt er i stand til at leje fremmed arbejdskraft), altså et øvre, småborgerligt lag, og endelig udpeger han de borgerlige kræfter på landet, nemlig *storbønderne, »kulakkerne«*, de kapitalistiske arbejdsgivere i landbruget og *godsejere og store jordbesiddere, »dvs. personer, som i kapitalistiske lande direkte eller gennem deres forpagtere driver systematisk udbytning af lejet arbejdskraft og af omegnens småbønder.»*

Det karakteristiske for overgangen fra feudalisme til kapitalisme på landet er netop den skarpe klassesdifferentiering, den skarpe polarisering, der finder sted. Af de store bondemasser, som fandtes ved overgangen til feudalismen, trykkes utallige ned i proletariatet og søger enten til byen eller bliver arbejdere på de kapitalistiske storbrug og godser. Andre bliver halvproletarer, husmænd, småbønder. Et lille mindretal hæver sig op og bliver selv kapitalister, storbønder. Den vidtpriste andelsbevægelse i Danmark var ikke an-

det end storbøndernes, de kapitalistiske brugs, underlæggelse af landet. Det karakteristiske for det danske landbrug allerede på Lenins tid var, at det var et gennemført kapitalistisk landbrug, feudalismen var da helt overvejende fortrængt af kapitalismen.

Men er der ikke sket store ændringer siden? Er det de samme klasser, som eksisterer i monopolkapitalismens periode? Er der stadig et flertal af proletarer, halvproletarer og småbønder?

Landarbejderne eksisterer fortsat, omend stærkt reduceret. I sammenhæng med mekaniseringen af landbruget er landarbejdernes antal blevet meget stærkt reduceret, tilmed endnu hurtigere end småproducenternes. Arbejderne i landbrug, gartneri og skovbrug omfattede ifølge folketællingen 1970 50.000-60.000 ud af et samlet antal på 233.000, dvs. at proletariatet i landbruget udgør ca. 20 procent. Disse er naturligvis en del af arbejderklassen og må være hovedområdet for marxist-leninisternes virksomhed på landet.

Halvproletarerne er meget svær at angive størrelsen på som gruppe på grund af den borgerlige statistiks tilsløringer. Men der er næppe tvivl om, at det er en gruppe, der er i fortsat vækst. Det er sandsynligt, at halvproletarerne er den største gruppe indenfor landbruget i Danmark i dag.

Landarbejdere, halvproletarer, småbønder og husmænd udgør fortsat størsteparten af landbefolkningen. Borgerskabet på landet, arbejderklassens egentlige fjender, udgør omkring 5 procent af landbefolkningen og består af godsejerne og kapitalister, som investerer i jord og skov, samt storbønderne, der lever af at udbytte arbejdskraft.

DKPeren Villy Fuglsang tager i sin gennemgang af klasseforholdene på landet heller ikke udgangspunkt i den leninistiske klasseanalyse. I stedet for at analysere udbytningsforholdene og den sociale differentiering, anvender han et mekanisk kriterium i form af arealstørrelser. De moderne revisionister, de reformistiske og trotskistiske ideologer understøtter borgerskabets tilsløring af de virkelige forhold på landet, myten om »landbruget« som en enhed *mod* byarbejderne. De bistår blandt andet ved at sprede eventyret om, at det

danske landbrug i alt væsentligt består af »ikke-kapitalistiske familiebrug«. I ét væk rubriceres halvproletarer, husmænd og småbønder sammen med middelbønder som en »samlet masse«.

Formålet er at tilsløre den udbytning og klassesdifferentiering, der finder sted, og først og fremmest at hindre, at der etableres et kampforbund mellem proletariatet i by og på land og halvproletariatet og småbønderne i landbruget. Flertallet på landet har objektiv interesse i socialismen: det gælder ikke bare landproletaren, der er en del af arbejderklassen, men også halvproletaren, der på enhver måde vil have interesse i socialismens sejr, ligesom også småbonden vil opnå betydelige fordele ved socialismen.

Revolutionens sejr på landet er sikret i kraft af, at flertallet af landbefolkningen har interesse deri.

Alliancen mellem arbejderklassen og bønderne er den sociale kraft, som kan styrte borgerskabet og bygge socialismen. Denne tese er også gyldig i vor tid. Revolutionens skæbne i hvert enkelt land afhænger af alliancen mellem arbejderne og bønderne.

Ikke tidligere trykt

BRYD KAPITALENS KRISEPOLITIK!

Fra pjecen: »Om overenskomsten '77«, december 1976.¹⁾

Benzinchaufførernes strejke i november 1976 har på mange måder være lærerig. Den afslørede fuldstændigt klart, hvor langt arbejderklassens fjender er villige til at gå for at gennemføre sin krisepolitik og knuse modstanden imod den. Den socialdemokratiske regering tøvede ikke med at gå så langt som til at forberede kriminalisering af vilde strejker og gøre strejkende arbejdere til forbrydere. Den tøvede ikke med at udarbejde de planer for et lønstop, som tilmed sætter dens egen tidligere lovgivning om overenskomstforlængelse ud af kraft. Den tøvede ikke med at sætte politiet ind mod strejkendé arbejdere og gik så vidt som til at forberede befolkningen på muligheden af at sætte civilforsvar og militær ind for at knuse strejken. Det blev klart afsløret, at den socialdemokratiske regering og folketinget kun har ét for øje: at planlægge, hvordan krisens byrder kan kastes over på arbejderklassen og at knuse modstanden imod krisepolitikken. Den eneste grund til, at disse fascistiske love ikke blev gennemført, var frygten for arbejderklassens reaktion. Kun dette var baggrunden for, at LO-toppen bremsede dette nye arbejderfjendtlige kriseforlig. En sådan lovgivning ville true hele det formaliserede klassesamarbejdssystem, som LO i form af de fagretslige regler med mere har spundet arbejderklassen ind i. Begivenhederne viste også, hvor centralt overenskomstkampen står i klassekampen i dag.

Men denne reaktionære politik er blot en forlængelse af den krisepolitik, som de skiftende regeringer har ført siden

dens gennembrud under Hartling-regeringen i 1974. Med det sorte forlig, der indebar en række forskellige afgifter, fik vi en forsmag på kriseforligene. Forliget blev mødt med en vældig modstand fra arbejderklassens side. Over 200.000 arbejdere strejkede og demonstrerede i maj 1974.

Siden er det gået slag i slag.

Socialdemokratiet overtog regeringsmagten efter folketingsvalget i januar 1975, der blev udskrevet for at sikre en overenskomstløsning til gavn for kapitalen. Dens første handling var da også det dybt reaktionære indgreb i overenskomsterne. Ved lov blev de gældende overenskomster forlænget med to år i marts 1975. Samtidig forringedes dyrtidsreguleringen, så portionerne faldt med større mellemrum med et stadig større efterslæb til følge.

Midt på sommeren 1975 lavede man et boligforlig, som betød meget betydelige huslejestigninger, kæmpe gevinster til boligspekulanterne, et skub i ryggen til salg af ejerlejligheder og nedskæringer på det »sociale« byggeri. Mere end 250.000 sendte klager til huslejenævnene over stigningerne - som stort set blev afvist. Denne linie udbyggedes yderligere et halvt år senere med et såkaldt »miniboligforlig«.

Ved septemberforliget i 1975 blev der givet et milliardtilskud i direkte støtte til arbejdskøberne, samtidig med at den tidligere tvungne opsparing blev frigivet og momsen nedsat med 5% i et halvt år. Dette skulle angiveligt skaffe 50.000 i arbejde, men rettede ikke op på arbejdsløshedstallene. Dette forlig lagde samtidig grunden til gennemførelsen af en mere omfattende indkomstpolitik.

Den socialdemokratiske regering er gået i spidsen for gennemførelsen af indkomstpolitik. Indkomstpolitik betyder, at regering og folketing blander sig i forholdene mellem arbejdernes organisationer og arbejdskøberorganisationerne, angiveligt som en »neutral tredje part«, som repræsentant for »samfundets interesser«. Men regeringen og statsmagten er ikke neutral - det er borgerskabets regering og stat. Den griber uundgåeligt ind til fordel for kapitalen. Derfor hersker der da også fuld enighed om anvendelsen af indkomstpolitik mellem de åbent borgerlige partier, Socialde-

mokratiet, LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Indkomstpolitik er kontrol med lønninger, skatter og priser. Indkomstpolitikens midler er for eksempel centraliserede og flerårige overenskomster med løntryk og skærpede straffe ved overenskomstbrud. Det er tvangsopsparing i form af ØD-fonds, pensionsfonds og lignende, som kan tilføre borgerskabet risikovillig kapital. Det er angreb på dyrtidsordningen. Det omfatter også ting som skal få disse angreb på arbejderklassens realløn og demokratiske rettigheder til at glide lettere ned. Som for eksempel en »prispolitik« med prisstop, avancestop m.m. - noget, som ikke har stor effekt i praksis, fordi det er umuligt for kapitalismen at stoppe alle prisstigninger. Det kan også dreje sig om skattelettelser, sådan som Fremskridtspartiet og andre foreslår - men disse skattelettelser skal betales af arbejderklassen selv i form af ringere sociale ydelser.

Alle disse midler skal tjene til at bremse lønstigninger og sigter mod en stagnation eller et fald i reallønnen. Ved at »samordne« en række faktorer skal indkomstpolitikken således overføre penge til kapitalisterne ved hjælp af statsmagten.

Indkomstpolitik blev først gennemført i stor målestok af Mussolinis italienske fascister og nazisterne i Tyskland i 1930'erne. I Danmark blev der gennemført indkomstpolitiske indgreb ved septemberforliget i 1933 og under den tyske besættelse 1940-45. Siden 1945 har der kun været tale om to egentlige indkomstpolitiske indgreb, begge gange gennemført af en socialdemokratisk regering, nemlig den såkaldte helhedsløsning i 1963 og overenskomstforlængelsen i marts 1975.

Modstanden mod overenskomstforlængelsen i 1975 har været stor. Det er ikke mindst det nuværende opsving i strejkebevægelsen eksempel på. Åbne statsindgreb er upopulære. Arbejderklassen fortsætter kampen mod overenskomstdiktatet på trods af skærpelsen af lovgivningen omkring blokader, på trods af den massive hetz mod strejkende, på trods af LO-toppens eksklusionstrusler og åbenlyse heksejagt på aktive medlemmer. Denne modstand er

baggrunden for, at den socialdemokratiske regering fandt det taktisk klogest at undgå et nyt *direkte* indgreb i overenskomsten, for eksempel i form af endnu en uændret overenskomstforlængelse.

Men det betyder ikke, at indkomspolitikken eller indgrebene mod overenskomsterne er lagt på hylden. Augustforliget, som blev gennemført af Socialdemokratiet og fire andre partier, er et stort skridt ad indkomspolitikken vej, et kriseforlig, der er langt værre og mere omfattende end for eksempel Hartlings sorte forlig i 1974.

Augustforliget er et »skjult« statsindgreb i overenskomsten. Dermed lægges der faste rammer for overenskomsterne i 1977. Ligesom ved det direkte indgreb i 1975 fratages arbejderklassen enhver reel ret til forhandling og aktion. Ved lov skal lønstigningerne på det private arbejdsmarked holdes nede på 2% årligt udover dyrtidsreguleringen. For de offentligt ansatte er det endnu mindre, nemlig omkring 1%.

Denne lønramme er også helt i overensstemmelse med retningslinierne fra EF-kommissionen.

Forliget tager således sigte på et betydeligt fald i reallønnen.

Men lønrammen på 2% er kun den ene side af det reaktionære augustforlig. Det indeholder også bestemmelse om, at staten skal have 5 milliarder kroner i form af afgifter på forbrugsvarer som for eksempel benzin. Endvidere skal der spares 4 milliarder på statsbudgettet ved hjælp af nedskæringer blandt andet på udgifter til børnehaver. Samtidig yder august for liget *socialhjælp til kapitalen* i form af såkaldte »erhvervspolitiske støtteforanstaltninger«. Det vil sige, at for mere end 2 millioner kroner afgifter og besparelser skal kanaliseres over i borgerskabets lommer gennem Erhvervsfonden, eksportfinansiering, investeringsfradrag, finansieringsinstitutter osv.

Augustforliget er et generalangreb på levevilkårene. For en almindelig familie betyder det merudgifter på 5.000 kr. om året. Den lille lønstigning og den mikroskopiske skattelettelse, som er indeholdt i forliget, kan langtfra opveje merudgiften.

Endvidere vil der som følge af forliget komme 30.-40.000 nye arbejdsløse.

Arbejderklassens svar kan kun være: *Bryd forliget!*

Med anledning i den voksende strejkebevægelse, der vender sig mod augustforligets løndiktat, gennemførte den socialdemokratiske regering og dens partnere fra augustforliget i begyndelsen af december en tilføjelse til kriselovgivningen i form af et såkaldt pris- og indkomststop, gældende frem til 1. marts, hvor august forligets lønramme efter planen skulle ligge til grund for overenskomsterne. Sigtet med forliget er at bremse lønkravene og lønaktionerne ved at gøre lønforhøjelserne, tilkæmpet gennem strejker som er blevet dømt overenskomststridige ved Arbejdsretten, »ugyl-dige«.

Ved at anvende udtrykket »ulovlige« strejker i tide og utide søger man at skabe det indtryk, at det faktisk er ulovligt at strejke, sådan at strejkende arbejdere kan dømmes som forbrydere ved en civildomstol!

Selve forliget skulle ifølge den samme demagogi ramme både kapitalister og arbejdere, men det er et rent overfald på arbejderklassen. I det såkaldte prisstop holdes prisstigninger på udenlandsvarer og på fødevarer, som bestemmes gennem EF-aftaler, udenfor. Det såkaldte huslejestop er ubetydeligt i praksis. Det reelle i dette forlig er lønstoppet, et yderligere angreb på reallønnen, og angrebet på arbejder-nes strejkebevægelse. Også dette forlig må brydes ved at fastholde og udvide kampen og strejkerne for lønforhøjelserne.

Socialdemokratiet -

monopolkapitalens foretrukne regeringsparti

I sin kamp mod arbejderklassen benytter borgerskabet sig af to veje. Klassesamarbejdet og det borgerlige demokrati er og har været den fremherskende form i Danmark. Samtidig holder det den åbne reaktion og terror, fascismen i baghånden og forbereder også denne. Men fascismen er et tegn på svaghed hos borgerskabet. Sålænge som dets eksistens ikke

er truet, foretrækker den herskende klasse reformerne og det parlamentariske demokrati. Og Socialdemokratiet har gennem årtier vist sig som den bedste garant for kapitalismens eksistens. Socialdemokratiet er den bedste administrator af kapitalen og dens stat, netop på grund af dets politiske ledelse af arbejderbevægelsen, netop fordi det har formået at få en stor del af arbejderklassen til at følge klasse-samarbejdets vej. Derfor er Socialdemokratiet også monopolkapitalens foretrukne regeringsparti, dens første valg i en krisetid, hvor byrderne skal væltes over på arbejderklassen. Socialdemokratiet fremstår som »det mindre onde« og gennemfører borgerskabets politik på en »bedre måde«, uden at vække den samme modstand som en åbent borgerlig regering af typen Hartling. Borgerskabets krisepolitik er blevet ført ud i livet mindre smertefrit og mere omfattende med Socialdemokratiet ved regeringsmagten end det ville være muligt med en åbent borgerlig regering.

Socialdemokratiet blev hjulpet til regeringsmagten af DKP og SF. VS gav en socialdemokratisk regering en »bettinget støtte«. Det blev hævdet, at en »arbejderregering« ville kunne bremse angrebene på arbejderklassen. Det blev sagt, at med en socialdemokratisk regering var der åbnet mulighed for en »ny politik«. Alt dette er illusionsmageri og bedrag. Den socialdemokratiske regering er og bliver en arbejderfjendsk, borgerlig regering.

Ved folketingsvalget i 1975 fastslog KFML, at valget mellem en regering Hartling og en regering Anker Jørgensen var et valg mellem pest og kolera for arbejderklassen. Begge ville føre en arbejderfjendsk politik. KFML baserede sig i sin vurdering på årtiers erfaring med Socialdemokratiet som et kapitalistisk systems bedste vagthund. Valget mellem en åbent borgerlig og en socialdemokratisk regering er ikke noget reelt valg. Erfaringen fra de sidste par år viser, hvor rigtig denne vurdering var, og hvor fejlagtig, illusionsskabende og splittende den linie, som de reformistiske og revisionistiske partier, der støttede og støtter en socialdemokratisk regering, var og er.

Det er ikke tilfældigt, at SF og DKP støtter en socialde-

mokratisk regering og skaber illusioner om dens karakter. Det er partier lavet af samme surdej. De er selv borgerlige arbejderpartier. Det er en naturlig følge af deres »demokratiske strategi«. De mener, at den borgerlige stat kan bruges til gavn for arbejderklassen. Kapitalisternes stat skulle bekæmpe kapitalisterne. Derfor er der heller ikke noget mærkeligt i, at SF støtter en del af den socialdemokratiske regerings arbejderfjendske initiativer eller i, at ingen af dem principielt er modstandere af indkomspolitik og krisepolitik. Den skal blot være »realistisk«, den skal ikke så »ensidigt« ramme arbejderklassen osv. Disse partier bliver ikke trætte af at gentage, at de er parate til at tage medansvar for en krisepolitik, som angiveligt skulle være til gavn for arbejderne. De bliver ikke trætte af at lægge »realistiske kriseløsninger« frem i folketinget. Det egentlige formål er at skabe en såkaldt »arbejderregering« med disse partiers støtte eller deltagelse og at lede klassekampen ind i parlamentariske baner og derved knuse den.

At skabe illusioner om borgerskabet og dets stat, om Socialdemokratiets karakter, om kriseløsninger til gavn for arbejderne igennem folketinget og den borgerlige stat - det kan aldrig være opgaven for en revolutionær politik. Det er classesamarbejdets vej. På trods af SFs og DKPs protester mod de mest oplagte arbejderfjendske udslag af Socialdemokratiets borgerlige politik viser kendsgerningerne, at de ikke er villige til at bekæmpe den, men at de i sidste ende følger trop.

Til kamp mod LO-toppen!

LO-toppen er svorne tilhængere af indkomspolitik og har været det i årevis. Den har ivret for helhedsløsninger, gennemført af Socialdemokratiet. Tanken om ØD er således et led i en indkomspolitisk linie.

Men var Thomas Nielsen & co. da ikke modstandere af augustforliget? På overfladen, jo, og for et syns skyld, i realiteten slet ikke! På LOs repræsentantskabsmøde den 21. september understregede Thomas Nielsen klart i sin be-

retning, at man ville holde sig indenfor augustforligets rammer:

»De forestående overenskomstforhandlinger skal føres på baggrund af, at folketinget har planlagt en lønramme på 2% i form af en henstilling til arbejdsmarkedets parter, og folketinget er jo - som navnet siger - valgt af befolkningen selv ved et folketingsvalg. Der er tale om en snæver ramme, men vi skal søge at efterleve den.«

Der er ikke den ringeste tvivl om, hvordan LO står. Og de generelle krav såvel som de fleste af underorganisationernes krav til Dansk Arbejdsgiverforening viser da også, at man har til hensigt at følge augustforligets retningslinier. Når Thomas Nielsen »protesterede«, er det dels, fordi han var utilfreds med, at LO-toppens ØD-forslag, som ikke er til gavn for arbejderne, var blevet solgt, og dels var det, fordi han måtte forsøge at sikre LO-toppens og de socialdemokratiske tillidsfolks »troværdighed« overfor medlemmerne.

Der er ingen modsætning mellem LO-toppen og den socialdemokratiske regering. I en udtalelse fra det omtalte repræsentantskabsmøde hed det, at »erfaringerne fra dette forlig... kræver en stærk opbakning af Socialdemokratiet«.

Forstå det, den som kan! Erfaringerne med den arbejderfjendske, socialdemokratiske regering skulle kræve en endnu stærkere opbakning bag den arbejderfjendske, socialdemokratiske regering! Her spiller Thomas Nielsen bevidst på myten om Socialdemokratiet som »det mindre onde«, på frykten for, at tingene kunne blive endnu værre med de åbent borgerlige partier ved regeringsmagten.

I overensstemmelse med anbefalingerne fra LO til dens underorganisationer på repræsentantskabsmødet den 21. september skal hovedparten af forligets 2%-lønramme ifølge de fremsendte krav anvendes til generelle lønsspørgsmål i en videreførelse af den såkaldte »solidariske lønpolitik«. Derudover er der stillet krav om nogle forbedringer for skifteholdsarbejdere og flere midler til uddannelsesfonden. Og endelig nogle »billige« krav omkring forbedring af arbejdsmiljø og trivsel.

LO-toppen har lagt op til et gennemråddent forlig med

Dansk Arbejdsgiverforening, i overensstemmelse med den socialdemokratiske regerings diktat. Der er udsigt til den værste overenskomst efter krigen, en overenskomst, som betyder et fald i reallønnen, et forlig, som skal svække arbejderklassens kampkraft. Når overenskomstcirkuset går igang, er resultatet kendt på forhånd. Der er bekendt kulør.

LO-toppen har fuldstændig afvist kravene fra arbejdspladserne, fra klubberne, fra arbejdsløshedsudvalgene og fra de lokale afdelinger.

Det er indlysende, at kampen for at fastholde og gennemføre overenskomstkravene bliver en kamp imod LO-toppen.

At LO-toppen optræder på denne måde er ikke noget at undre sig over. Det er ikke første gang i historien, man har set dette. Tværtimod er det en konsekvent linie, som det faglige bureaukrati har fulgt siden sin fødsel.

Grunden hertil er simpel: toppen i LO har intet tilfælles med arbejderklassen. Thomas Nielsen, Knud Christensen og det øvrige topplag tilhører ikke arbejderklassen. De er selv kapitalister, de er en del af borgerskabet. Indenfor fagbevægelsen, kooperationen og en række halvstatslige foretagender disponerer toppen i det faglige bureaukrati over betydelige økonomiske ressourcer. De sidder i bestyrelsen for disse kapitalistiske foretagender og modtager en direktørløn, som giver dem andel i udbytningen af arbejderklassen. Hvordan skulle kapitalister kunne forsvare arbejdernes interesser?

Kapitalisterne i fagbureaukratiet, som sidder på kommandoposterne i Socialdemokratiet og LO, rekrutteres fra arbejderaristokratiet, nemlig dels de faglige ledere på et lavere niveau og dels arbejdere, der i større eller mindre grad leder andre arbejdere i produktionen, formænd og lignende. De modtager en bestikkelsesløn fra borgerskabet, som overstiger deres arbejdskrafts værdi, hvad enten det er i form af direkte løn eller det er »ekstra« ved siden af, varierende fra ret små privilegier som frokoster og fritagelse for produktivt arbejde til »ben«, der kan betyde, at de reelt disponerer over produktionsmidler.

Det er dette faglige bureaukrati og dette arbejderaristokra-

ti, som vogter over sine privilegier og som har interesse i kapitalismens fortsatte beståen, som udgør størstedelen af den materielle basis for reformismen og revisionismen i Socialdemokratiet, SF og DKP.

For at vinde fremgang i overenskomstkampen og den faglige kamp iøvrigt er det nødvendigt at bryde med det faglige bureaukrati og dets classesamarbejdspolitik.

Formandsinitiativet - et falsk alternativ

Ved majstrejkerne i 1974 reagerede arbejderklassen spontant mod kapitalens forsøg på at vælte den nuværende krites byrder over på arbejderne under parolen: Vælt det sorte forlig! Socialdemokratiet og LO-toppen vendte sig åbent mod denne bevægelse, uden at det var nok til at bryde den. Den måtte knækkes indefra.

Det skete, da *Formandsinitiativet* sikrede sig ledelsen over bevægelsen. Fra at være en kamp, der rettede sig mod det reaktionære forlig, ledte Formandsinitiativet den over i en parlamentarisk kamp under parolen »Hartling ud - for en ny politik«. Det samlede krav om at forkaste forliget blev af Formandsinitiativet erstattet med opfordringer til at rejse lokale lønkrav - en linie, som i den daværende situation ikke gav og heller ikke kunne give resultater. Det var en afledningsmanøvre for at tage kraften ud af bevægelsen. Formandsinitiativet førte kampen til nederlag.

Dette skete ikke tilfældigt. Det var en nødvendig konsekvens af Formandsinitiativets linie. Fra Formandsinitiativets dannelse i 1969 i en periode med en bølge af vilde strejker frem til i dag, tegner der sig et klart mønster af afledninger af arbejderklassens kamp under dække af progressive krav. I 1969 ved, at spørgsmålet om et lønkrav på en krone mere i timen blev gjort centralt. Når strejkebevægelsen eller overenskomstkampen udvikler sig, står Formandsinitiativet parat med en linie, der tager sigte på at bremse kampen og aktionerne og føre dem ind i parlamentariske baner og på at vende brodden væk fra den nødvendige kamp mod LO-toppen og Socialdemokratiet.

I den nuværende overenskomstkamp er der mange, der ser hen til Formandsinitiativet som et muligt alternativ til LO-toppens åbenlyse forræderi overfor det overenskomstgrundlag, som er rejst på arbejdsplads efter arbejdsplads landet over. VS, KF, RSF og KAm-1 har i den forbindelse peget på Formandsinitiativet som en ledelse af kampen og arbejder på at føre den i dette regi og på at »pynte« lidt på ledelsen.

Det er en alvorlig misforståelse. Formandsinitiativet vil aldrig blive i stand til at forsvare arbejderklassens interesser og stå i ledelsen af dens overenskomstkamp.

Formandsinitiativet blev skabt af nogle københavnske fagforeningsformænd. I tiden fra 1969 og fremover har det i tilspidsede kampsituationer lagt en politik for disse frem og indkaldt til en række konferencer omkring dem. Formandsinitiativet har ikke nogen valgt ledelse. Der er ingen kontrolmuligheder fra arbejdernes side. Det er »løst« organisatorisk opbygget og består af en række fagforeningsfolk, først og fremmest DKPere og enkelte SFere.

Det forsøges fremstillet som partipolitisk uafhængigt, men er i realiteten et redskab først og fremmest for DKPs strategi for det såkaldte »antimonopolistiske demokrati«, et instrument for DKPs og SFs virksomhed i fagbevægelsen. Det er underordnet DKPs parlamentariske og faglige politik og skal tjene denne.

Karakteristisk for det er dets vilje til samarbejde med Socialdemokratiet og LO-toppen.

I én af udtalelserne fra Formandsinitiativets konference i slutningen af november 1976 hedder det:

»Kræv af Socialdemokratiet, at det bryder samarbejdet med de borgerlige partier og sammen med de øvrige arbejderpartier fører en politik, der forsvare arbejdernes interesser.«

Tydeligere kan det ikke siges: Formandsinitiativet underlægger sig DKPs og SFs parlamentariske politik. Det spreder illusioner om, at den arbejderfjendske krisepolitik, som den socialdemokratiske regering gennemfører, er en tilfældig fejl, som kunne rettes ved skabelsen af en virkelig »ar-

bejderregering«, noget der så at sige sker mod Socialdemokratiets vilje. Dette siges i en situation, hvor det for mange bliver mere og mere indlysende, at Socialdemokratiet tværtimod er kapitalens bedste forvalter i en krisetid.

I samme resolution om augustforliget fremsættes en lang række krav, som er identiske med eller svarer til DKPs parlamentariske krav. Det er blandt andet krav om »statsfinansiering af boligbyggeriet«, »forbud mod virksomhedsslagtinger og skærpet kontrol med virksomhedernes dispositioner«, »kontrol med udenrigshandelen« og lignende, altsammen krav, som tager sigte på »demokratisering« af den borgerlige stat, som bilder folk ind, at kapitalens stat vil kunne tjene arbejderklassens interesser. Det er samtidig et program for en ny udgave af indkomspolitikken, et grundlag for at træde kapitalen til hjælp og administrere regeringsmagten i en krisetid. Man protesterer i resolutionen mod, at krisens byrder »ensidigt« lægges over på arbejderne, og at »kun arbejdsgivernes interesser« tilgodeses. Åbenbart kræver man en mere »ligelig« fordeling af byrderne mellem arbejderklasse og kapitalistklasse, en mindre »ensidig« betoning af kapitalisternes interesser. Dette er ikke noget klassekampgrundlag. Det er et klart classesamarbejdsprogram, indsvøbt i fraser om kamp og aktioner. Viljen til at administrere det kapitalistiske system er klar.

Men vil Formandsinitiativet da ikke i overenskomsten kæmpe for arbejdspladsernes krav på trods af LO-toppen? Bedøm selv disse »lederes« udtalelser. Op til konferencen hedder det i en udtalelse:

»LOs repræsentantskabsmøde undlod at udtale sig om kravene til nye overenskomster. I denne vanskelige situation, hvor en enig fagbevægelse tog afstand fra augustforliget, kunne man forvente, at LO igennem en samlet mobilisering af medlemmerne ville kæmpe for kravenes gennemførelse og dermed sprænge forliget. Da dette ikke skete, må vi opfordre alle fagorganiserede arbejdere til på klubmøder og generalforsamlinger at fastholde kravene.«

Det er positivt urigtigt, at LOs repræsentantskabsmøde ikke gav god besked. Som tidligere nævnt understregede

Thomas Nielsen - så det ikke var til at misforstå - at man ville overholde forliget. Dette sigter de opstillede krav fra LOs side da også på.

Tilsvarende hedder det som konklusion i indbydelsen til november-konferencen:

»Derfor må fagbevægelsens medlemmer drøfte, hvorledes vi styrker fagbevægelsen og sikrer, at LO fremtræder som en klassebevidst og handlekraftig bevægelse, som står fast på de stillede overenskomstkra-«

Dette siges på et tidspunkt, hvor omtrent det eneste, som står fast er, at Thomas Nielsen og LO-toppen *ikke* vil bryde augustforligets ramme. De vil stå fuldstændig fast på at forkaste kravene fra arbejdspladserne.

Følgende udtalelse af Holger Foss fra formandsinitiativets »initiativ«-gruppe til dagbladet Børsen viser krystalklart, at en grundsten i Formandsinitiativets linie er samarbejde med LO-toppen:

»Det er vores opgave at fastholde LO på, hvad Thomas Nielsen sagde før og efter augustforliget.«

Formandsinitiativet ønsker således at »presse« LO-toppen samtidig med et samarbejde. Denne linie vil med garanti aldrig kunne føre til sejr.

Kendsgerningerne viser, at Formandsinitiativet ikke har skiftet linie siden maj 1974. Det er helt uforsvarligt at fæste lid til, at sådanne »ledere« virkelig skulle have vilje og evne til at kæmpe for arbejderklassens overenskomstkra- på trods af og imod LO-toppen.

Knud Christensen, næstformand i LO, har da også en helt præcis opfattelse af Formandsinitiativets »farlighed«. Han siger i en kommentar til LOs tidligere omtalte repræsentantskabsmøde:

»For første gang har vi fået en beretning godkendt. Det viser, at vi er ved at få fælles fodslag. Der optræder jo både socialdemokrater, kommunister, SFere og måske også VSere på et repræsentantskabsmøde. Men de er blevet fred-sommelige«. (VS har siden oplyst, at der ikke sidder VSere i repræsentantskabet).

Hvor var spidserne fra Formandsinitiativet? De *var* tiiste-

de på repræsentantskabsmødet. Der var bare ingen, der stemte mod Thomas Nielsens beretning med accepten af en lønramme på 2%. Der var virkelig fælles fodslag - mod arbejdernes interesser.

I en anden af konferencens udtalelser om det fagretslige system, hvor de ellers rigtige krav om fjernelse af Hovedaftale, Arbejdsret, Forligsmandslov og fredspligt bliver rejst, opstilles som alternativ (!) til disse classesamarbejdsinstitutioner i borgerskabets hænder DKPs gamle parole: Forhandling - mægling - aktion. Det hedder:

»Fordelingskampen og andre modsætninger på arbejdspladserne løses gennem forhandling/mægling/aktion«. Denne parole er en classesamarbejdsparole, en opsminket udgave af det fagretslige system. Den indfører uvægerligt en »trediepart« i forholdet mellem arbejder og kapitalist. Hvem ellers skulle mægle? Skal arbejderne og kapitalisterne mægle indbyrdes, hvis forhandlingerne ikke har givet resultat? I sidste instans må der være en mægler, som angiveligt skulle være »neutral«. Men der findes ingen sådan instans i et classesamfund. Parolen tjener udelukkende til at sprede illusioner om et sådant neutralt væsen, uafhængigt af classesinteresser. Det er en let moderniseret udgave af myten om den borgerlige stat som hævet over klasser og classesinteresser. Arbejderklassen må uforsonligt bekæmpe enhver binding til det fagretslige system, til det institutionaliserede classesamarbejde. »Forhandling - mægling - aktion« tjener til at stive dette vaklende system af. At dette er hensigten, bekræftes af en udtalelse af Jan Andersen, ledende DKPer i Formandsinitiativet, i Land og Folk den 3. december: »Vi har tidligere gjort os til talsmænd for et langt mere forenklet fagretsligt system, formuleret i parolen: Forhandling - mægling - aktion.«

Men opstiller Formandsinitiativet da ikke kravet om 35-timers arbejdsuge med fuld lønkompensation, 35 kr. som mindstebetaling og andre vigtige og rigtige krav?

Jovist. Og det viser, *hvor* stærkt disse krav står, med hvilken styrke de er blevet formuleret på arbejdspladserne. Det er classes krav! Gik Formandsinitiativet åbent imod disse

krav, ville de klassebevidste arbejdere straks have taget afstand fra denne falske fagopposition. Skellet mellem klasse-samarbejdspolitikken og klassekampslinien i overenskomst-kampen går i dag ikke på *formuleringen* af kravene. Det går på kampen for deres *gennemførelse*.

»Realistiske kriseløsninger«

på kapitalens præmisser

Den nuværende krise har grebet hele den kapitalistiske verden og ikke bare Danmark. Overalt forsøger kapitalisterne at lade arbejderklassen betale gennem massefyringer, nedlæggelser af hele brancher, forværring af levevilkårene og de sociale forhold. Men arbejderklassen ser ikke passivt til. Man oplever også opsving i arbejdernes strejkebevægelse.

Og dette gælder ikke bare de vestlige kapitalistiske lande. Det gælder også de såkaldte »socialistiske« lande i Østeuropa, hvor kapitalismen er blevet genoprettet. I alle disse lande uddybes krisen. Sovjetunionen er plaget af vanskeligheder, som for eksempel kornkrisen i 1975 viste, og forsøger i lighed med den anden imperialistiske supermagt USA at vælte krisens byrder over på sine såkaldte »allierede« og på den såkaldte 3. verden. Den polske arbejderklassens kamp mod planlagte prisstigninger på fødevarer på i gennemsnit mere end 60% viser, at også i de revisionistiske lande forsvarer arbejderne sig mod angreb, og tilmed undertiden med held.

Krisen bevirker, at alle kapitalismens og imperialismens modsætninger skærpes. Klassekampen og den nationale befrielseskamp udvikles, men også modsætningerne mellem de imperialistiske magter indbyrdes skærpes. De to supermagter, USAs og Sovjetunionens, rivalisering og kamp om verdensherredømme øger faren for en 3. verdenskrig.

I Danmark kappes de reformistiske og revisionistiske partier, Socialdemokratiet, SF og DKP om at anvise »realistiske« kriseløsninger.

Det hævdes, at de centrale overenskomstkraav ikke er »realistiske«. Arbejderklassen skal være »realistisk«.

Men det er dog en kendsgerning, at det ikke er arbejderklassen, der har skabt krisen. Det har selve det kapitalistiske system, som er krisens ophav. Arbejderklassen er tvunget til at kæmpe imod borgerskabets offensiv for at få væltet krisens byrder over på dens skuldre. Det er ikke arbejderklassens opgave at tage et »medansvar« for en såkaldt »løsning« af den kapitalistiske krise. En sådan løsning ville kun kunne blive en »løsning« på kapitalens præmisser.

Det er kun opbygningen af socialismen på baggrund af oprettelsen af arbejderklassens statsmagt, proletariats diktatur, som kan sikre et krisefrit samfund og en stabil udvikling mod en stadig større dækning af de samfundsmæssige behov. Det kan kun en økonomi, hvor der produceres for at dække arbejderklassens og folkets behov og ikke for profit.

For hver dag, der går, uddybes krisen. Myten om »velfærdssamfundet« er blevet fuldstændig gennemhullet af den kapitalistiske virkelighed. Borgerskabet søger udvej i en øget militarisering af økonomien. Statsapparatet bruges i stadig højere grad af monopolborgerskabet til at gennemføre dets politik på alle samfundslivets områder, og ikke mindst som en direkte regulerende faktor af økonomien. Statsmonopolkapitalismen er i hastig udvikling under de nuværende betingelser. Den åbne reaktion stikker hovedet op, de fascistiske tendenser er åbenlyse. I et forsøg på at redde det kapitalistiske system fra sammenbrud og sikre profitten søger kapitalisterne at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og tager stadig hårdere midler i brug.

Men det er ikke urealistisk at forsvare levevilkårene og de demokratiske rettigheder og at bryde kriseforligene. Det er kun arbejderklassens egen aktive, langvarige kamp, der forener alle, som kan forenes på klassekampens grund, og som afviser alle splittelsesforsøg fra reformistisk og revisionistisk side, som vil kunne stå op imod kapitalens offensiv og være i stand til at bryde den. I virkeligheden viser borgerskabets manøvrer og indbyrdes kampe på mange måder, at det svækkes. Kampen for 35-timers-ugen, lønkampen og de andre overenskomstkrav er ikke urealistiske drømmerier,

men er udtryk for arbejderklassens svar på krisen og arbejdsløsheden. De viser den vej, klassen fremgangsrigt vil kunne følge.

Forlaget Oktober, december 1976

J. V. STALIN OG KLASSEKAMPEN UNDER SOCIALISMEN

Artikel i Kommunistisk Tidsskrift, januar 1978. ¹⁾

Spørgsmålet om Stalin har alle dage været et centralt spørgsmål for kommunister. En korrekt holdning til dette spørgsmål drejer sig til syvende og sidst også om en rigtig vurdering af proletariatets diktatur, af den første socialistiske stat, af den internationale kommunistiske bevægelses udvikling i et betydningsfuldt kvart århundrede. I betragtning af, at der åbent sættes spørgsmålstegn ved Stalins karakter og rolle, bliver det påtrængende nødvendigt at tilbagevise de synspunkter, som gør Stalin til revisionist.

Aktiklen af B. Scocozza i Kommunistisk Tidsskrift 3, 1977 giver det indtryk, at Stalins indsats i klassekampen under socialismen skal deles i to dele: den »korrekte« Stalin fra Lenins død indtil begyndelsen af 1930'erne - og den »ukorrekte« Stalin frem til hans død. I den sidste periode af sit liv skulle Stalin fornægte klassekampens fortsættelse under socialismen. I stedet skulle han være ophavsmand til den rådne teori om klassekampens ophør. Proletariatets diktatur skulle da angiveligt også i den sidste periode af Stalins liv kun være »en hul skal«. SUKP(b) skulle have »mistet orienteringen, ikke begrebet klassekampen som nøgleleddet, og derfor være ude af stand til at behandle hovedmodsætningen i samfundet«. Det postuleres, at Stalin skulle have opstillet en teori i 1936 om klassekampens ophør under socialismen, som senere skulle blive »kanoniseret som underlag for den revisionistiske teori om hele folkets stat og hele folkets parti«. Kort sagt var Stalin ophavsmand til den

rådne revisionistiske teori om klassekampens ophør under socialismen; Stalin står på denne måde fadder til den moderne revisionisme; genrejsningen af kapitalismen i Sovjetunionen var nærmest en fuldbyrdet kendsgerning i Stalins sidste år på baggrund af denne teori; der går en lige linie fra Stalin til Hrustjov.

Hele argumentationen bygges op omkring et enkelt citat fra Stalins tale om Sovjetunionens forfatning den 25. november 1936.

Ikke desto mindre repræsenterer B. Scocozzas argumentation en fuldstændig fordrejning af Stalins og SUKP(b)s udtalelser fra denne periode. Den er også i modstrid med partiets faktiske praksis i klassekampen!

B. Scocozza daterer Stalins angivelige afvigelse til begyndelsen af 1930'erne, hvor den socialistiske produktionsmåde blev dominerende i by som på land, og hvor den sidste store udbytterklasse, kulakkerne, var blevet likvideret. Før den tid - det hersker der ingen uenighed om - havde Stalin bekæmpet diverse opportuniste, som allerede da fremsatte teorien om klassekampens ophør.

Men i begyndelsen af 1930'erne var der med B. Scocozzas ord opstået en situation, som »skabte grobund for teorien om klassekampens uddøen: produktionsmidlerne var blevet samfundseje«. I denne situation skulle Stalin ifølge B. Scocozza have gjort sig til talsmand for denne opportunistiske teori.

Men hvad er virkeligheden? Netop i denne situation understregede Stalin:

»Nogle kammerater har opfattet tesen om klassernes ophævelse som skabelsen af et klasseløst samfund og om statens uddøen som en retfærdiggørelse af træghed og overbærenhed, som en retfærdiggørelse af den kontrarevolutionære teori om klassekampens hendøen og statsmagtens svækkelse. Man må ikke bare sige, at sådanne folk intet har til fælles med vort parti. Det er forkvaklede og tvetungede personer, som man må jage ud af partiet. Ophævelsen af klassekampen opnås ikke ved at afsvække den, men ved at forstærke den. Statens hendøen vil ikke ske ved statsmag-

tens afsvækkelse, men ved den størst mulige forstærkning. Den er nødvendig for at tilintetgøre de døende klassers sidste rester og organisere forsvaret mod den kapitalistiske indkredsning, som ikke nær er tilintetgjort og som ikke så snart vil være tilintetgjort...

Man må holde sig for øje, at væksten i Sovjetstatens magt vil forstærke modstanden hos de sidste rester af de døende klasser. Netop, fordi de er døende og ligger på deres yderste, vil de opgive nogle former for fremstød og gå over til andre skarpere former for fremstød, appellere til de tilbagestående lag i befolkningen og mobilisere dem mod sovjetmagten.»

Dette sagde Stalin i 1933. Han bekæmpede således på det skarpeste teorien om klassekampens ophør i den situation, som ifølge B. Scocozza netop gav grobund for den: den socialistiske produktionsmådes dominans.

På denne baggrund virker det usandsynligt, at han allerede i 1936 skulle løbe over til fjendens standpunkt og forkynde »den kontrarevolutionære teori om klassekampens hendøen og statsmagtens svækkelse«. Det er det også. Som det skal påvises, har B. Scocozza fået dette citat helt galt i halsen.

Partiudrensningen i 1933-36 og Moskva-processerne bliver fuldstændig ubegribelige, hvis SUKP(b) virkelig, som B. Scocozza hævder, skulle have mistet orienteringen, ikke taget klassekampen som nøgleleddet osv. Partiudrensningen rettede sig mod *bureaukratiseringen* af partiapparatet, og var som sådan en vigtig form for klassekampen under socialismen. Moskvaprocesserne rettede sig mod en lang række overløbere og klassefjender, som havde sneget sig ind i partiet (og i øvrigt spredt teorien om klassekampens ophør): trotskister, bucharinister osv., folk som politisk havde bekæmpet Stalins korrekte ledelse af partiet i 1920'erne, var gået imod socialismens opbygning i ét land, havde propageret for klassekampens ophør, statsmagtens svækkelse osv. og som i løbet af 1930'erne gik over til illegale, kriminelle aktiviteter, hvorunder de forbandt sig med udenlandske imperialistmagter. Som et resultat af SUKP(b)s principfaste

kamp mod den socialistiske opbygnings fjender, bureaukrater, kapitulanter, sabotører, degenererede partifjendtlige elementer og grupper skabtes en gunstig situation på tærskelen til den 2. verdenskrig: Sovjet blev befriet for en potentiel femtekolonne; den socialistiske opbygning for sine værste modstandere.

Dette var hård klassekamp i praksis, en akut tilspidsning af klassekampen i midten af 1930'erne. Ifølge B. Scocozza skulle denne have foregået samtidig med en spredning af den kontrarevolutionære teori om klassekampens uddøen! Utroligt!

Det er faktisk heller ikke tilfældet. Hverken før eller efter 1936.

I marts 1937 foretog SUKP(b)s centralkomité en vurdering af situationen i klassekampen. I sin tale her understregede Stalin igen:

»Det er nødvendigt at slå i stykker og bortkaste den rådne teori om, at klassekampen hos os med hvert skridt, som vi bevæger os fremefter, skulle ligesom stilne mere og mere af, at klassefjenden i samme grad, som vi opnår resultater, skulle blive ligesom tammere og tammere.

Det er ikke alene en rådden teori, men også en farlig teori, for den dysser folk i søvn, den lokker dem i en fælde, og klassefjenden giver den muligheder for at samle kræfter i kampen mod sovjetmagten.

Tværtimod, jo større fremskridt vi gør, jo større resultater vi opnår, desto mere vil forbitrelsen stige hos resterne af de slagne udbytterklasser, desto hurtigere vil de gå over til skærpede kampmetoder, desto mere vil de begå nederdrægtigheder overfor Sovjetstaten, desto mere vil de gribe til de mest fortvivlede kampmidler, som sidste midler for folk, der er viet til undergang.

Man må have for øje, at resterne af de slagne klasser i Sovjetunionen ikke står alene. De bliver direkte understøttet af vore fjender udenfor Sovjetunionens grænser. Det vil være fejlagtigt at antage, at klassekampens sfære indskrænker sig til Sovjetunionens territorium. Dersom klassekampens ene ende foregår indenfor Sovjetunionens rammer, så

strækker den anden ende sig ind på de borgerlige staters område, som omgiver os. Det kan resterne af de slagne klasser ikke undgå at vide. Og netop, fordi de ved det, vil de også i fremtiden fortsætte deres fortvivlede udfald.

Således lærer historien os. Således lærer leninismen os.»

Det er oplagt, at Stalin i teori som i praksis bekæmpede den rådne teori om klassekampens uddøen også efter 1936, hvor han ifølge B. Scocozza skulle have afblæst klassekampen og dermed indlagt sig den tvivlsomme »ære« at stå fadder til denne revisionistiske teori.

Fadderværdigheden til den tilkommer netop de modstandere af SUKP(b) og Stalin, som blev nedkæmpet i 1920'erne og 1930'erne. Og »æren« for dens genopdagelse tilkommer personer som Tito og Hrustjov - i benhård kamp mod Stalin, både før og efter hans død.

Det er absurd at hævde, at Stalin fra 1930'erne skulle have ment, at den indre klassekamp var forsvundet, at »kun ydre fjender kunne forstyrre den socialistiske harmoni, og udviklingen frem mod kommunismen var udelukkende betinget af evnen til at udvikle produktivkræfterne« (B. Scocozza)!

Ved indgangen til 2. verdenskrig var situationen strålende for den socialistiske opbygning - og for en forsvarskrig mod imperialismens røveriske overfald.

Stalin havde også erkendt, at klassefjenden fra de åbne angreb i perioden med overgang til socialismen som dominerende produktionsmåde havde skiftet taktik: ikke bare forbandt de sig med udenlandske magter, men de blev nødt til at maskere sig som kommunister. I sin før nævnte tale på centralkomitémødet i 1937 siger han:

»Folkene fra Sjakhty-processen og fra Industripartiet var folk, der var os åbenlyst fjendtlige. Det var for en stor del forhenværende fabriksejere, forhenværende bestyrere hos de gamle ejere, forhenværende aktionærer i gamle aktieselskaber eller simpelthen borgerlige specialister, der politisk var os åbenlyst fjendtlige. Ingen af vore folk tvivlede på disse herrers sande politiske ansigt. Ja, og selv Sjakhty-folkene lagde ingen skjul på deres fjendtlige holdning overfor Sovjetsystemet. Det samme kan man ikke sige om de nuvæ-

rende skadegørere og diversanter, om trotskisterne. De nuværende skadegørere og diversanter, trotskisterne - det er for størstedelens vedkommende partifolk, med partibogen i lommen, atød tilsyneladende folk, der formelt ikke er os fremmede. Medens de gamle skadegørere optrådte imod vore folk, så optræder de nye skadegørere tværtimod krybende overfor vore folk, roser vore folk og indsmigrer sig hos dem for at vinde deres tiltro. Forskellen er, som I ser, væsentlig.»

Stalin var således bevidst, at socialismens fremskridt tvang dens fjender til at forklæde sig som kommunister.

Med Hitler-Tysklands barbariske overfald på Sovjetunionen skiftede ikke bare 2. verdenskrig karakter. Hovedformen for klassekampen for den første arbejderstat i verden blev den store patriotiske forsvarskrig imod de imperialistiske aggressorer, som havde til hensigt at udslutte socialismen fra jordens overflade. I denne store kamp forenede Stalin og SUKP(b) alle de kræfter i Sovjetsamfundet, som kunne forenes, skabte på internationalt plan de nødvendige alliancer, bekæmpede sabotører, forrædere og enhver form for kapitulationisme. Sovjetunionen blev hovedkraften i kampen mod det fascistiske barbari.

At hævde, at SUKP(b) »skulle have mistet orienteringen, ikke grebet klassekampen som nøgleleddet« i denne periode, er i sin konsekvens det samme som at ønske Hitler-Tyskland sejren! Det er mildt sagt for absurd. Man må tværtimod konkludere, at SUKP(b) havde en korrekt forståelse af sammenhængen mellem den indre klassekamp og de ydre fjender.

Stalins kamp mod den moderne revisionisme

Udgangen på 2. verdenskrig betød en verdenshistorisk sejr for socialismen og det internationale proletariat. En række folkedemokratiske stater opstod, den socialistiske lejr tog form; verdensimperialismen havde lidt et katastrofalt nederlag. Revolutionen og folkenes frigørelseskamp var i kraftig vækst. Imperialismens almene krise trådte ind i en ny etape.

I denne kritiske situation for imperialismen mobiliserede USA, som den eneste imperialistiske stormagt, som ikke blev alvorligt svækket af krigen, hele sit økonomiske, politiske, militære og ideologiske potentiel, for at redde imperialismen ud af krisen og sikre sin kontrarevolutionære og aggressive globale strategi. Således øgedes også presset på kommunisterne kolossalt i slutningen af 1940'erne og begyndelsen af 1950'erne. Borgerlige og småborgerlige elementer i den internationale kommunistiske bevægelse begyndte at røre på sig.

Det er velkendt, at i tiden lige op til, under og efter 2. verdenskrig udviklede der sig revisionistiske tendenser i en række partier. Browder i USA og ikke mindst Tito i Jugoslavien foregreb på alle væsentlige punkter Hrustjov-revisionismen. Jugoslavien blev det første land, hvor revisionismen tog magten.

Den moderne revisionisme udmærker sig allerede i sin første fase, i sin skabelsesproces, ved sin kapitulationslinie overfor imperialismen, overfor krigstruslerne og atomafpresningen.

Stalin stod i spidsen for kampen mod den nye revisionisme, som var ved at udforme sig som en international strømning. Særlig kendt er hans principfaste kamp mod Tito-kliken i Jugoslavien, som gik revisionismens og kapitalismens vej. Stalin opdagede i tide denne alvorlige fare, som truede den internationale kommunistiske bevægelse indefra og afslørede i sine breve til de jugoslaviske kommunister karakteren af denne borgerlige strømning. Den internationale kommunistiske bevægelse tog et fast, militant standpunkt mod titoismen, der isoleredes og udstødtes af den internationale kommunistiske bevægelse og den socialistiske lejr. Det understregedes i disse resolutioner, at den folkedemokratiske orden i realiteten likvideres og at industri og landbrug ophører med at være folkeejendom, når statsmagten indehaves af folkefjender.

På internationalt plan bekæmpede Stalin således konsekvent den moderne revisionistiske strømning.

Samtidig med den vældige genopbygningsindsats efter

2. verdenskrig udspandt der sig i Sovjetunionen en heftig klassekamp. En af dens hovedformer var og er den ideologiske kamp. De moderne revisionister, som havde formået at skjule sig i SUKP(b) igennem udrensningerne og krigen, begyndte at forberede sig på at gribe magten ved Stalins død. Opportunisterne søgte indenfor kultur og videnskab at skabe en kontrarevolutionær, borgerlig opinion, at erstatte marxismen-leninismen med revisionisme.

Stalin selv deltog i denne kamp fra dens første fase. Hans fremragende værker »Marxismen og sprogvidenskaben« og ikke mindst »Socialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen« (1951-52) viser dette.

I det sidst nævnte skrift polemiserer han blandt andet mod økonomerne Sanina og Vansjer, som fremsatte det af Hrustjov senere gennemførte forslag om salg af de statsejede maskin- og traktorstationer til kollektivbrugene:

»Det ville for det andet blive en udvidelse af vareomsættningens virkningssfære, eftersom kolossale mængder af landbrugets produktionsredskaber ville falde ind under vareomsætningen. Tror kammeraterne Sanina og Vansjer, at en udvidelse af vareomsætningen vil gavne vor fremadskriden i retning af kommunismen? Vil det ikke være rigtigt at sige, at den kun kan bremse vor udvikling henimod kommunismen?»

Kammeraterne Saninas og Vansjers grundlæggende fejl er, at de ikke forstår vareomsætningens rolle og betydning under socialismen, at de ikke forstår, at vareomsætning er uforenelig med perspektivet: overgang fra socialismen til kommunismen. De mener øjensynligt, at man også med vareomsætning kan gå over fra socialismen til kommunismen, at vareomsætningen ikke kan hindre denne sag. Dette er en stor fejltagelse, der skyldes manglende forståelse af marxismen.

Da Engels i sin Anti-Dühring kritiserede Dührings »økonomiske kommune«, som skulle fungere under vareomsætningens betingelser, redegjorde han på overbevisende måde for, at tilstedeværelsen af vareomsætning uundgåeligt ville føre Dührings såkaldte »økonomiske kommuner« ud i en

genfødsel af kapitalismen. Kammeraterne Sanina og Vansjer er øjensynligt ikke enige heri. Så meget des værre for dem. Men vi marxister går ud fra det kendte marxistiske standpunkt, at overgangen fra socialismen til kommunismen og det kommunistiske princip om fordeling af produkterne efter behov udelukker al vareomsætning, følgelig også produkternes forvandling til varer og samtidig også deres forvandling til værdi.»

Det var netop et sådant program for »gullasch-kommunisme«, som Hrustjov fik vedtaget som SUKPs program i 1962. Dette program afviser *alle* de økonomiske betingelser, som Stalin opstiller i denne polemik. Det kunne følgelig heller ikke være andet end et program for den fuldstændige genoprettelse af kapitalismen.

I denne polemik imødegår Stalin også udførligt økonomen Jarosjenkos »teori om produktivkræfterne« og hans formel »Kommunismen er den højeste videnskabelige organisation af produktivkræfterne indenfor den samfundsmæssige produktion«. Stalin påviser, at produktionsforholdene kan blive en alvorlig bremse på den videre udvikling af produktivkræfterne, og sammenligner Jarosjenkos teorier med de forlængst afslørede revisionister Bogdanovs og Bucharins.

Som det fremgår bliver B. Scocozzas påstand om, at SUKP(b) og Stalin skulle mene, at »udviklingen frem mod kommunismen udelukkende var betinget af evnen til at udvikle produktivkræfterne« fuldstændig absurd. Stalin kan heller ikke pådømmes »fadderskabet« til den rådne revisionistiske »teori om produktivkræfterne«!

En tredje central revisionistisk teori, som Stalin imødegår i denne artikel, er »tesen om den fredelige imperialism«, et kernepunkt i den moderne revisionismes teoretiske arsenal.

Sålænge Stalin levede, vovede de nye borgerlige elementer ikke at gå til direkte angreb for at erobre magten i parti og stat. De afventede Stalins død. I perioden efter den 19. kongres skærpedes kampen, og der blev utvivlsomt lagt op til et omfattende opgør med klassefjenden.

I Per Salomonsens »Sovjetunionens historie 1917-75«,

som er skrevet ud fra et borgerligt-trotskyistisk synspunkt, citeres en leder i Pravda i begyndelsen af 1953. Her følger Salomonsens gengivelse, inklusive hans vantro udråbstegn.

»En leder i Pravda angreb *»visse folk«* som havde draget den slutning, at sabotage og spionage ikke længere spillede en rolle for Sovjetunionen og at klassekampen var ved at dø bort. Kun højreopportunisten kan have dette anti-marxistiske synspunkt, idet i virkeligheden det modsatte var tilfældet, klassekampen var tværtimod ved at skærpes! *»Jo hurtigere vore fremskridt er, jo mere akut vil klassekampen blive«*,«

Salomonsen finder trøst og forklaring på dette ubegribelige i Hrustjovs udtalelse i 1963 om forholdene i Stalins sidste år:

»I de sidste år af sit liv var Stalin en alvorligt syg mand, der led af mistænksomhed og forfølgelsesvanvid. Partiet har udførligt fortalt folket, hvorledes Stalin udklækkede »sager« som »Leningradaffæren«, »lægesagen« og andre.«

Sandelig, klassekampen var ikke ved at blive skærpet. Det var bare på tide at indlægge Stalin!

Nej - det modsatte var tilfældet. Proletariatet var ved at gå i offensiven mod den moderne revisionisme. Midt i denne situation døde Stalin. Dermed skabtes en ny situation: en hovedhindring for revisionisternes forsøg på at tage magten i parti og stat var af vejen. Revisionisterne gik over til offensiven. Den 19. partikongres' beslutninger blev tilsidesat af revisionisterne. En langvarig klassekamp i partiet udviklede sig.

Disse langvarige partikampe kulminerede med Hrustjovs revisionistiske kup på den 20. partikongres gennem den hemmelige tale om Stalin.

Når vi betegner den 20. partikongres som et afgørende vendepunkt, er det, fordi det *markerer revisionismens overtagelse af magten i partiet og staten*; fordi den under overtrædelse af de leninistiske partinormer fordømmer Stalin i den hemmelige tale og fremlægger et klart revisionistisk program.

For at likvidere det kommunistiske parti, afskaffe prole-

tariatets diktatur og erstatte det med et borgerligt, fascistisk diktatur, som kunne bane vejen for kapitalismens genrejning på alle felter, måtte Hrustjov ikke bare forkaste Stalins revolutionære linie og fuldstændigt fornægte samtlige hans anvisninger for opbygningen af socialismen. Den 19. partikongres' vedtagelser måtte fuldstændig begraves. Under de særlige betingelser, som eksisterede i Sovjetunionen og verden på dette tidspunkt, måtte Stalin selv tilintetgøres, måtte hans værk og hans indsats trækkes i sølet og forkastes.

I opgøret med marxismen-leninismen og kommunisterne i SUKP benyttede Hrustjov påskuddet »kamp mod persondyrkelsen«; det vil sige fuldstændig forkastelse af Stalins revolutionære linie.

Et vigtigt led i revisionisternes kamp mod Stalin var udsprelsen af tesen om klassekampens bortdøen under socialismen, efter at produktionsmidlerne var blevet samfundseje. I sin berygtede hemmelige tale på SUKPs 20. partikongres i 1956 sagde Hrustjov:

»Stalins rapport på februar-marts centralkomité-plenarmødet i 1937 »Om manglerne i partiarbejdet og metoderne til likvidering af trotskisterne og andre dobbeltspillere«, indeholdt et forsøg på teoretisk retfærdiggørelse af masse-terrorpolitikken under påskud af, at efterhånden som vi marcherer frem mod socialismen, må klassekampen skærpes. Stalin påstod, at både historien og Lenin lærte ham dette.«

Og videre:

»Denne terror var faktisk ikke rettet mod resterne af de slagte udbytterklasser, men mod partiets og sovjetstatens særlige arbejdere - mod dem blev der fremført løgnagtige, nedsættende og absurde anklager for »dobbeltspilleri«, »spionage«, »sabotage«, forberedelse af opdigtede »sammensværgelser« osv.«.

Persondyrkeren, overløberen og dobbeltspilleren Hrustjov klynker over, at proletariatets diktatur netop ramte bureaukrater af hans egen slags, som han kalder »ærlige partiarbejdere«. Den notoriske løgnhals Hrustjov afslører her klart, at Stalin ikke var og ikke kan være ophavsmanden til

den rådne revisionistiske teori om klassekampens uddøen, baggrunden for de rådne teorier om »hele folkets stat« og »hele folkets parti«.

Som en klar konsekvens af sine kontrarevolutionære synspunkter udstedte han da også, da lejlighed bød sig, et generelt amnesti til de såkaldte »ofre for Stalins terror«. Posthumt rehabiliterede han endvidere en række indædte revisionister og partifjender.

Centralkomité-resolutionen fra juni 1956, »Om overvindelsen af persondyrkelsen og dens følger« udgør den officielle pendant til Hrustjovs hemmelige tale. Det er et langt »anklageskrift« mod Stalin og marxismen-leninismen, et gennemført kontrarevolutionært dokument. Heri beskyldes Stalin for at have udøvet »enmandsdiktatur«, »overtrædelse af den socialistiske legalitet og de leninistiske partinormer«, bruddet med Tito-klikken osv. osv.

Også her indtager opgøret med Stalins formel for klassekampens fortsættelse under socialismen et centralt punkt, hans kamp mod den rådne opportunistiske teori om klassekampens uddøen. Det hedder her:

»Der blev voldt stor skade på den socialistiske opbygning og på udviklingen af demokratiet i partiet og i samfundet ved Stalins fejlagtige formel, ifølge hvilken klassekampen ville blive skarpere og skarpere, efterhånden som Sovjetunionen kom længere frem på socialismens vej. Denne formel, som kun var vigtig for bestemte etaper i overgangsperioden, hvor spørgsmålet »Hvem besejrer hvem?« blev afgjort, hvor der udspilledes en hårdnakket klassekamp for at opbygge socialismens grundlag, blev rykket i forgrunden i 1937 på en tid, da socialismen allerede havde sejret i vort land, da udbytterklasserne og deres økonomiske basis var afskaffet.«

Stalins såkaldt »fejlagtige formel« var således ikke glemt af de moderne revisionister, som havde haft grund til at frygte den og stadig frygtede den. Den måtte tilbagevises i sammenhæng med deres magterobring. Hrustjov-revisionisternes følgesvende i de kommunistiske partier ekkoede disse

absurde angreb på Stalin som et centralt punkt i deres egen kamp for at tage magten i deres respektive partier.

I modsætning til B. Scocozza, som fuldstændig fordrejer historien og tillægger Stalin den tvivlsomme ære som ophavsmænd til den rådne teori om klassekampens ophør efter at socialismen har sejret, står kendsgerningerne, som beviser, at Stalin ikke bare *ikke* opfandt denne teori, men aktivt bekæmpede den og gik i spidsen for kampen mod den moderne revisionisme på nationalt og internationalt plan.

Under Stalins ledelse gik socialismen frem med stormskridt nationalt og internationalt. Det proletariske diktatur var ikke blevet »en hul skal«, men Sovjetunionen var med rette af det internationale proletariatet betragtet som et lyssende eksempel i dets kamp.

Stalin var ikke en borger! Bare at give sig til at diskutere dette spørgsmål er at fjerne en spærrebom mod alskens opportunistiske vinde.

Kommunistisk Tidsskrift, 1, 1978

NOGLE BEMÆRKNINGER OMKRING DEN SÅKALDTE »FORMAND MAOs TEORI OM VERDENS DELING I TRE ER ET VIGTIGT BIDRAG TIL MARXISMEN-LENINISMEN«

Indlæg i Røde Fane, januar 1978. ¹⁾

Den danske udgivelse af Folkets Dagblad-redaktionens artikel om tre-verdens-teorien, der skal opfattes som et svar på den kritik, som Albaniens Arbejdets Parti har rejst, ændrer intet som helst ved den bedømmelse af tre-verdens-teoriens karakter og indhold, som blandt andet undertegnede tidligere har givet udtryk for i Røde Fane.

Tværtimod og desværre bekræftes kritikken punkt for punkt. På trods af artiklens voldsomt demagogiske karakter, med et væld af citater fra klassikerne, ofte løsrevne, ude af sammenhæng og undertiden direkte forfuskede; på trods af pjecens »systematik«, som trods sin tilsyneladende saglige stil kun bringer udvalgte kendsgerninger, der passer ind i teorien; på trods af en række almene sandheder - så lykkes det ikke at skjule tre-verdens-teoriens opportunistiske karakter.

Artiklen bekræfter, at langt fra at udgøre en korrekt ny generallinie for den internationale kommunistiske bevægelse, »en ny global strategi for det internationale proletariat og de undertrykte folk«, sådan som den selv hævder, udgør den tværtimod et generalangreb på marxismen-leninismen og den generallinie og strategi, som blev udviklet i løbet af kampen mod den moderne revisionisme.

Det er karakteristisk for Folkets Dagblad-artiklens eklekticisme, dens udvalgte fakta, som passer ind i dens skema,

at det mest karakteristiske tegn ved den nuværende situation i hele den kapitalistiske og imperialistiske verden, nemlig den dybtgående og omfattende krise, som ryster dette system i sin grundvold, overhovedet ikke nævnes med et eneste ord.

Denne krise, som skærper alle de fire grundlæggende modsigelser i høj grad, forårsager ikke bare øgede reaktionære angreb fra de herskende klassers side på at vælte krisen og dens byrder over på arbejderklassen og folkene, og forstærker udviklingen af fascismen og krigspolitikken. Den skærper også klassekampen i alle de imperialistiske og kapitalistiske lande, den øger den nationale frigørelseskamp. De to supermagter, som desperat forsøger at vælte krisens byrder over på deres egne folk, men også deres »allierede« og de afhængige lande, øger tempoet i deres krigsforberedelser med sigte på en ny imperialistisk omfordelingskrig. Modsætningerne mellem de kapitalistiske lande, mellem fjenderne indbyrdes, skærpes i hastigt tempo.

Om situationen i de imperialistiske lande (den såkaldt 1. og 2. verden) siger artiklen i Folkets Dagblad:

»Men som et resultat af den sovjetiske herskende classes forræderi, udbredelsen af den revisionistiske ideologi og splittelsen i arbejderklassens rækker, kan arbejdernes revolutionære bevægelse i de udviklede kapitalistiske lande generelt set og for tiden ikke komme ud over niveauet, hvor den omgrupperer sig og samler styrke. I disse lande er der endnu ikke nogen revolutionær situation, som gør det muligt umiddelbart at tage statsmagten.«

Dette er det eneste, som den lange artikel siger om revolutionen i de imperialistiske lande - at den »for tiden« ikke er mulig. Som konsekvens heraf må arbejderklassen i disse lande, og især i den såkaldt 2. verden, som sin hovedopgave sætte forsvaret af den nationale suverænitet mod supermagterne, og især den sovjetiske socialimperialisme, som »i dag udgør... klart den alvorligste fare for de vesteuropæiske lande, for Europa er brændpunktet i den sovjetiske strategi, der sigter imod verdensherredømme.«

Med andre ord: fordi den revolutionære bevægelse i de europæiske lande er utilstrækkeligt udviklet, er det *i dag* det

europæiske proletariats opgave at forene sig med sit eget borgerskab, ja tilmed med USA-imperialismen, støtte EF og NATO, fordi det i realiteten kun er socialimperialismen, der udgør en fare for disse landes suverænitet.

Det er her værd at bemærke, at hvor artiklen flere gange taler om, at Europa står i brændpunktet for supermagternes indbyrdes rivalisering, så er der, når den når ned til det konkrete, intet spor tilbage af USA-imperialismen som trussel. Nu hedder det netop, at socialimperialismen i dag udgør »klart den alvorligste fare for de europæiske lande, for Europa er brændpunktet i den sovjetiske strategi, som sigter mod verdensherredømme«. Europa står altså ikke længere i brændpunktet for USA-imperialismens strategi, der sigter mod verdensherredømme?

Nu er NATO og USA-imperialismen en særlig allieret, fordi »overfor den trussel, som den sovjetiske socialimperialisme udgør, må disse lande stadig forlade sig på USAs »beskyttende paraply«.

Ikke bare skønmales EF i total modstrid med sandheden som en virkelig kraft i kampen mod supermagterne, selvom EF på ingen måde udgør en sådan kraft og en sådan beskyttelse, men tværtimod i høj grad er et instrument for den ene af de to supermagter, og et redskab i dets kamp mod socialimperialismen. Tre-verdens-teorien, som udgiver sig for at være det internationale proletariats strategi og taktik, opfordrer ligesom de udtalelser, som kommer i den kinesiske presse, åbent til samarbejde med NATO og USA-imperialismen.

Den virkelige situation er naturligvis en helt anden. Selvom det er rigtigt, at den revolutionære bevægelse i Europa og de to supermagter selv endnu ikke er en dominerende faktor, så eksisterer den og vokser i kamp mod den moderne revisionisme, socialdemokratismen og al opportuniste; arbejderklassens kamp er i vækst og udvikler sig i kampen mod den kapitalistiske krisepolitik; i virkeligheden er både den revolutionære bevægelse og arbejderklassen og de brede folkemassers kamp langt stærkere og mere omfattende end den borgerlige propaganda og dens lakajer i arbejderbe-

vægeisen vil give det udseende af. De revolutionære faktorer er i vækst - dette er en ubestridelig kendsgerning, klassekampen skærpes og bourgeoisiet må i stadig større udstrækning ty til pisker for at gennemføre sin politik. Rent faktisk er en lang række af de europæiske lande præget af dybtgående politiske kriser, regeringskriser m.v. At stille det nationale forsvar op som *hovedopgaven* og *hovedkampen* i denne situation er simpelthen forræderi mod revolutionen, det er en fornægtelse af hovedmodsatningen mellem proletariat og bourgeoisie og en utilslørt opfordring til klassesamarbejde. For situationen er fortsat den, at der ikke findes nogen form for fælles interesser mellem proletariatet og monopolborgerskabet i disse lande. Dette gælder ligeså ubetinget med hensyn til forsvaret af den nationale uafhængighed overfor de to supermagter og truslen om en ny imperialistisk omfordelingskrig.

Derfor er også KAPs ledelses forslag til strategi og taktik, som vitterlig er i fuld overensstemmelse med tre-verdens-teorien, al snakken om »defensiven« i forhold til socialismen, ikke andet end en teori, som i sin konsekvens må og vil medføre kapitulation overfor borgerskabet og klasseforsoning. Selvom vort program skulle udgøre en vis garanti mod de mest åbne opportunistiske afvigelser, som for eksempel hel eller delvis tilslutning til EF eller NATO og USA-imperialismen, så vil resultatet af at gøre tre-verdens-teorien til ny generallinie, resultatet af den defensive strategi og taktik, ikke desto mindre være klasseforsoning og opgivelse af den revolutionære hovedlinie. Men der findes også i KAP kræfter, som betegner tesen om, at man ikke kan støtte sig på eller alliere sig med den ene supermagt i kampen mod den anden som »ukorrekt ud fra en marxistisk-leninistisk synsvinkel«, som antimarxistisk, og folk, som skønmalder USA-imperialismen, som angiveligt skulle være så svækket, at den kun er i stand til at øve ideologisk aggression.

Tre-verdens-teoriens analyse af den verdenskrig, som er under forberedelse, er heller ikke korrekt. Der vil ikke være tale om en krig, hvor én supermagt angriber en række europæiske lande, som forsvarer deres nationale selvstændighed

og i den forbindelse må »søge ly under USAs beskyttende paraply«. Det er fuldstændig at benægte USA-imperialismens aggressive natur. Den krig, som forberedes, vil fra begge sider være en imperialistisk plyndringskrig, og både USA og socialimperialismen vil benytte deres militærblokke, NATO og Warszawapagten, til at knuse den anden. For Danmarks vedkommende vil det betyde, at Danmark vil blive deltager i en imperialistisk krig. Parolen i den forbindelse kan aldrig være at slutte op om »det nationale forsvar«. Skulle en sådan krig bryde ud må den grundlæggende parole være krig mod krigen, med revolution som perspektivet. For der er ingen tvivl om, at en sådan imperialistisk krig vil modne den revolutionære krise frem mod en revolutionær situation. Visse specifikke forhold vil kunne gøre sig gældende for udviklingen af krigen i et lille land som Danmark. En konsolideret supermagtsbesættelse kan give revolutionen umiddelbar form af national modstandskrig, men aldrig i samarbejde med NATO eller det landsforræderiske borgerskab. Som helhed gælder det for de europæiske lande, at de vil være deltagere i en imperialistisk omfordelingskrig, som de håber at få en gevinst ud af. Der findes ikke nationale, patriotiske borgerskaber i EF-landene eller i Danmark. Al erfaring beviser dette. Al erfaring beviser også, at hverken Hartling eller Anker Jørgensen er patriotiske kræfter, som går imod supermagterne, men at de er imperialistiske kræfter, som hele vejen vender sig mod arbejderklassens og folkets interesser.

Det er fortsat sådan, at revolutionen er hovedtendensen i verden i dag, og det gælder ikke bare for de nationale befrielsesbevægelser i Asien, Afrika og Latinamerika, men også for de imperialistiske lande. En verdenskrig er ikke absolut uundgåelig, selvom krigsfaren vokser. Den internationale kommunistiske bevægelse kan ikke fastlægge sin strategi på baggrund af krigens uundgåelighed, men må fortsat arbejde for, at revolutionen forhindrer krigen.

Artiklen i Folkets Dagblad bekræfter således de værste anelser om tre-verdens-teorien. Den opfordrer til indstilling af kampen mod USA-imperialismen og NATO, til forbund

med borgerskabet i de imperialistiske og kapitalistiske lande, til at folkene i den såkaldt tredje verden indstiller kampen mod de hjemlige reaktionære. Det er ikke underligt, at der i KAP dukker teser op om, at for eksempel Pinochets fascistklige kan bringes til at indgå i en front mod de to supermagter. Den skønner situationen med hensyn til de herskende regimer i en meget betydelig del af den såkaldt tredje verden, inklusive alle de mest folkerige lande, hvor de proimperialistiske regimer ikke bare skader folkets kamp mod de to supermagter og al anden imperialism, men hvor det også ubetinget er nødvendigt at *styrte dem* og ikke alliere sig med dem for at opnå yderligere fremgang i kampen for revolutionen og mod imperialismen.

I Folkets Dagblad-artiklen eksisterer der, når det kommer til stykket, kun den sovjetiske trussel.

»I dag udgør den sovjetiske socialimperialisme klart den alvorligste fare for de vesteuropæiske lande, for Europa er brændpunktet i den sovjetiske strategi, som sigter mod verdensherredømme ... Dette betyder en alvorlig trussel for de vesteuropæiske landes sikkerhed og tvinger dem til at styrke deres forsvar, udbygge deres indbyrdes forbindelser og opretholde og forbedre deres enhed økonomisk, politisk og forsvarsmæssigt...

Da Sovjetunionen betragter Europa som det strategiske kernepunkt vil lande både i Øst- og Vesteuropa komme til at bære hovedvægten af deres angreb. De står overfor et alvorligt problem med at beskytte deres nationale uafhængighed.«

USA-imperialismen udgør således ikke længere, når der snakkes konkret, nogen trussel for de europæiske lande. Europa står åbenbart ikke længere i brændpunktet for USA-imperialismens strategi, som sigter mod verdensherredømme? NATO og USA betragtes i stedet som en særlig type allieret, som det er nødvendigt for de europæiske lande at alliere sig med på grund af deres nuværende svaghed.

Der er ingen tvivl om, hvem der har det store ord at skulle have sagt med hensyn til Kinas udenrigspolitik og forbindelserne til den internationale kommunistiske bevægelse. Situationen i dag er sådan, at Kinas Kommunistiske Parti reelt

bryder med marxistisk-leninistiske partier, som nægter at anerkende tre-verdens-teorien som ny generallinie. Situationen er også den, at dannelsen af nye grupperinger vendt mod disse kommunistiske partier støttes på verdensplan.

Artiklen i Folkets Dagblad kan på ingen måde tages alvorligt, som et svar på Albaniens Arbejdets Partis principfaste kritik. De vilde antydninger mod Albaniens Arbejdets Parti og det socialistiske Albanien holder ikke tæ: »Hvis nogen skulle forsøge i den nuværende historiske situation at benytte det internationale proletariats ledende rolle som påskud for at danne et såkaldt centrum for at udstede ordrer til folkene i forskellige lande om deres antiimperialistiske revolutionære kamp, eller ligefrem prøve at underlægge dennes kamp under et lands private hensigter, så vil dette kun skade og underminere verdens folks kamp og gå stik imod det internationale proletariats interesser, som erfaringen har vist igen og igen.«

Og dette skulle man tage alvorligt? Albaniens Arbejdets Parti forsvaret konsekvent den internationale kommunistiske bevægelses enhed og enheden mellem socialistiske lande baseret på den proletariske internationalisme og på marxismen-leninismen.

Det er oplagt, at forsvaret af Albaniens Arbejdets Parti og det socialistiske Albanien er en opgave af førsterangs betydning for alle kommunister i dag mod alle angreb fra den nye opportunistiske strømning, som baserer sig på den revisionistiske tre-verdens-teori.

Ikke tidligere trykt

TIL FORSVAR FOR MARXISMEN- LENINISMEN OG DET REVOLUTIONÆRE KOMMUNISTISKE PARTI

Fra pjecen af samme navn, maj 1978.¹⁾

Teorien om »verdens deling i tre« lanceres som intet mindre end den »korrekte formulering af det internationale proletariats strategi og taktik i den nuværende æra og betegner dets klasselinie i den internationale kamp«. Og KAPs centralkomités udtalelse om internationale spørgsmål gentager, at »teorien om verdens deling i tre er en strategisk vejledning for arbejderklassens internationale kamp i den nuværende periode af udviklingen...«

»Tre-verdens«-teoretikerne hævder, at Lenins parole »Arbejdere i alle lande og undertrykte folk, forén jer« ikke længere kan bruges, at de har »udviklet det marxistisk-leninistiske verdensbillede et skridt videre«.

Ifølge dem har verden gradvist spaltet sig i tre »verdener«, hvor Sovjetunionen og USA udgør den såkaldt »første verden«, de altdominerende imperialistmagter, som der må dannes en front imod. Den såkaldt »anden verden« består af de europæiske lande samt lande som Canada, Japan, Australien og New Zealand. Disse lande har ifølge teorien en »dobbelt natur« og står i en »mellemposition«. På den ene side undertrykker og udbytter de den såkaldte »tredie verden«, og på den anden side er de selv kontrolleret og domineret af den »første verden«. Den »tredie verden« består af landene i Afrika, Asien og Latinamerika, og den udgør hovedkraften i kampen mod imperialismen, kolonialismen og hegemonismen. Den »tredie verden« skal forene sig

med den »anden verden« imod den »første verden« - og især Sovjetunionen, der ses som den farligste supermagt.

KAPs ledelse, som på egen hånd har erklæret sin resolution som »progammatiske grundlag« for partiet, har hermed definitivt tilsluttet sig denne teori, som langt fra at være en korrekt strategi for den internationale kommunistiske bevægelse tværtimod er en fuldstændig revisionistisk teori. Teorien om »verdens deling i tre« er i sit væsen et generalangreb på marxismen-leninismen og generallinien for den internationale kommunistiske bevægelse, sådan som den forsvaredes og udvikledes i kampen mod den moderne revisionisme - mod Hrustjov-revisionismen.

Teorien om »verdens deling i tre« tager ikke sit udgangspunkt i en korrekt vurdering af den nuværende epokes væsen, som Lenin bestemte som imperialismens og den proletariske revolutions epoke. I vurderingen af den internationale situation tager den ikke udgangspunkt i klassekriteriet. Den arbejder ikke ud fra den marxistisk-leninistiske teori og metode, men kaster sig over forskellige overfladefænomener og forfalder til subjektivism og metafysik. Den forkaster videnskaben om ledelsen af proletariatets klassekamp, den revolutionære strategi og taktik og opstiller vilkårlige »mål« for kampen. Kort sagt: teorien om »verdens deling i tre« er i total modstrid med den videnskabelige socialisme.

Vi lever i den døende og rådende kapitalismes epoke, i imperialismens epoke. Denne epoke er kendetegnet ved overgangen fra kapitalisme til socialisme, ved kampen mellem de to modsatte samfundssystemer, ved de undertrykte folks og nationers frigørelseskampe, epoken med socialismens og kommunismens sejr i verdensmålestok. I spidsen for denne kamp står verdensproletariatet, som knytter de milliontallige undertrykte masser til sig.

Men dette indgår ikke i teorien om »verdens deling i tre«. Den tager ikke udgangspunkt i de fire vigtige modsætninger, som Lenin og Stalin formulerede og anvendte ved fastlæggelsen af den internationale kommunistiske bevægelses generallinie, som udgangspunkt for dens strategi og taktik. Tværtimod fordrejes og forvanskede de.

Teorien om »verdens deling i tre« sætter ikke den proletariske verdensrevolution i centrum for den nuværende epoke. Tværtimod og i modsætning til dette sætter den et såkaldt »forsvar for den nationale selvstændighed« og »kamp mod krigsfaren«.

Teorien om »verdens deling i tre« fornægter den mest grundlæggende kendsgerning ved vores epoke, nemlig dens spaltning i to: i en socialistisk og en kapitalistisk verden, i en socialistisk og en imperialistisk lejr. Ifølge teorien om »verdens deling i tre« tilhører de socialistiske lande den såkaldt »tredie verden«, der udnævnes til hovedkraften i verdensrevolutionen, uanset disse landes forskellige karakter. Således er det ifølge denne teori uden væsentlig betydning, om et land er socialistisk eller kapitalistisk. Modsætningen mellem de socialistiske lande og imperialismen forvanskes fuldstændig. De socialistiske landes rolle kan ikke reduceres til blot at være et led i de undertrykte nationers og folks kamp mod imperialismen. De har en stor betydning som baglande for verdensrevolutionen og forbillede for proletariats kamp. Men dette indgår ikke i teorien om »verdens deling i tre«. Det fornægtes, og herved svækkes kampen for forsvaret af proletariats diktatur.

Modsætningen mellem borgerskab og proletariat er forsvundet eller optræder kun i forvansket form i teorien om »verdens deling i tre«. Herved fornægtes ikke blot proletariats historiske opgave - teorien sigter på at vende proletariatet bort fra denne, bort fra revolutionen. Teorien om »verdens deling i tre« understreger bestandig arbejderklassens og de kommunistiske partiers »uendelige svaghed«. Det afslører »tre-verden«-teoretikernes generelle mistillid til arbejderklassen. Det er et forsøg på at sprede opgivelse og mismod i klassens rækker, at få arbejderklassen til at følge deres linie og kapitulere over for borgerskabet. Teorien om »verdens deling i tre« er således en klart forræderisk linie over for arbejderklassen.

Modsætningen mellem imperialismen - herunder socialimperialismen - på den ene side og de undertrykte folk og nationer på den anden side forvanskes ligeledes. Den så-

kaldt »tredie verden« - endda *landene* i den »tredie verden« - udgør ifølge teorien den revolutionære hoveddrivkraft og »hovedkraften i kampen mod imperialismen«. Men den såkaldte »tredie verden« omfatter lande af vidt forskellig karakter. I en række lande i Afrika, Asien og Latinamerika er der fascistkliger, kompradorborgerskaber og tilmed feudale eller halvfeudale kræfter ved magten, og de er med 117 tråde forbundet med imperialismen. Disse kræfter, som udgør imperialismens forbundsfæller - såsom Shahen af Iran eller Pinochet i Chile - er ifølge teorien om »verdens deling i tre« at betragte som »progressive kræfter«, ja, tilmed en del af »den revolutionære hovedkraft«.

Teorien om »verdens deling i tre« mener, at *landene* i sig selv har visse »objektive interesser«, som uanset hvilket samfundssystem landet har, uanset hvilken klasse, der har magten, vil »tvinge« landet til at optræde progressivt i verdensmålestok, til at indtage »anti-hegemonistiske positioner«. I teorien indgår den læresætning, at landenes grundlæggende opgave er at sikre deres økonomiske selvstændighed, fordi de påstås at være politisk uafhængige.

Ved at adskille økonomisk uafhængighed fra politisk uafhængighed benægter »tre-verden«-teoretikerne revolutionens nødvendighed. Økonomisk selvstændighed kan ikke nås uden virkelig politisk selvstændighed. Derfor står revolutionen i centrum for disse landes folk i en kamp, som må ledes af proletariatet og det kommunistiske parti. Opgaven er ikke at alliere sig med imperialist-lakajerne, men at knuse dem.

Og videre: skal disse landes problemer virkelig løses, er det ikke nok med en national befrielsesrevolution. Det er ikke tilstrækkeligt at kaste imperialisterne ud, slå feudalismen og sikre demokratiske rettigheder til folket. Kampen skal føres videre i den proletariske revolution. Kun socialismen kan skabe en stærk, selvstændig økonomi og dermed sikre grundlaget for en varig uafhængighed af imperialismen.

Stik imod dette opfordrer »tre-verden«-teoretikerne til, at de undertrykte folk og nationer indstiller kampen mod den

imperialistiske såkaldt »anden verden« og søger enhed med den i stedet for at føre kampen igennem til sejr. Herved kommer teoriens forræderiske natur over for de undertrykte folk og nationer klart frem.

Ophavsmændene til teorien om »verdens deling i tre« hævder, at deres teori går ud fra klassekriteriet. Men deres »klasseanalyse« går kun ud på at udskille de to største af imperialistmagterne i en »verden« for sig. Således forvansker de også den fjerde af de vigtige modsætninger i verden i dag, nemlig modsætningen mellem de imperialistiske magter og monopolkapitalistiske grupper indbyrdes. De forvandler disse interimperialistiske modsætninger til »klassemod modsætninger« og gør således kvantitative forskelle til kvalitative forskelle. Derved hindres en revolutionær udnyttelse af disse modsætninger til brug for revolutionens fremgang.

Teorien om »verdens deling i tre« fører sig frem som en særlig konsekvent vejledning til en front mod de to imperialistiske supermagter. Men den udgør i virkeligheden på ingen måde en sådan vejledning.

Teorien opfordrer i realiteten til indstilling af kampen mod USA-imperialismen og NATO, der tilmed betragtes som en »særlig allieret«. Den priser de små og mellemstore europæiske imperialistlandes sammenslutning EF som en »antihegemonistisk kraft« og opfordrer proletariatet i disse lande til at slutte forbund med deres »eget« borgerskab for at styrke denne angivelige kraft mod imperialismen. Den opfordrer til samarbejde og forbund mellem de imperialistiske lande i den såkaldt »anden verden« og de undertrykte folk og nationer i den såkaldt »tredie verden«. Den indgyder falske forhåbninger om »lighed« mellem undertrykkerlande og de undertrykte lande, en »lighed«, som tilmed skulle kunne opnås ad fredelig, reformistisk vej.

Teorien om »verdens deling i tre« skilter med at være særlig »antirevisionistisk« og »antisocialimperialistisk«. Men i realiteten er den en linie, som ikke bare svækker kampen mod USA-imperialismen, men også kampen mod al anden imperialisme, i og med, at den virkelig antiimperialistiske front søges undergravet og likvideret.

Teorien om »verdens deling i tre« er en linie for kapitulation overfor imperialismen og for borgfred med borgerskabet. Den er en linie for revolutionens udslettelse. Sådan er det reelle indhold af det, som KAPs revisionistiske ledelse erklærer som den »strategiske vejledning for arbejderklassens internationale kamp i den nuværende periode«.

KAP-ledelsens tilslutning af partiet til denne revisionistiske verdensstrategi, som er sket gennem resolutionen om internationale spørgsmål, har da også kun kunnet ske gennem væsentlige ændringer af KAPs program.

1. I modsætning til KAPs program erklærer CK-resolutionen, at »den tredje verden« som sådan udgør hovedkraften i kampen mod supermagterne. Det vil sige ikke blot de undertrykte folk og nationer, men selv landene. Også decideret proimperialistiske kræfter, fascister og imperialistlakajer skønnes og tillægges en progressiv rolle. Ifølge KAP-ledelsen kan »klassekampen endog tvinge et kompradorlag til at gå imod sin herre« - hermed åbnes muligheden for, at en Pinochet og en Reza Palevi Shah kan indtræde i den såkaldte »front mod supermagterne«, som teorien om »verdens deling i tre« hævder at ville bygge.

2. Ifølge resolutionen er socialimperialismen »den mest aggressive og derfor farligste« af de to supermagter, mens USA-imperialismen er i »defensiven« og »på tilbagetog«. Derfor skal hovedslaget i kampen mod de to supermagter ifølge KAP nu »især« rettes mod socialimperialismen. Denne tese, som formuleres bevidst i modsætning til programets tese om, at de to imperialistiske supermagter er de største og farligste fjender af alle verdens folk - at de begge udgør en hovedfjende - skal legitimere, at man kan støtte sig på den ene supermagt imod den anden. KAPs CK-resolution skønner USA-imperialismens aggressive natur og åbner i virkeligheden op for en alliance med verdens økonomisk stærkeste imperialistiske magt.

3. KAPs CK-resolution fastslår, at »EF-monopolborgerkabernes kamp for at forsvare og udvide sine egne imperialistiske positioner kommer således til at svække supermagterne og kommer til at fungere som støtte til den antihege-

monistiske kamp. Samtidig åbner disse forhold op for samarbejde mellem EF og den tredje verden imod supermagterne«.

Men arbejderklassen kan ikke, som det siges i resolutionen, bygge på og støtte sig på EF-monopolerne i kampen mod de to supermagter. Tværtimod skal disse bekæmpes også med henblik på at opnå fremgang i kampen mod de to supermagter. KAP forveksler modsætningerne mellem fjenderne indbyrdes - de interimperialistiske modsætninger - med modsætningerne mellem fjenden og os. På den baggrund opfordrer de nu til samarbejde mellem proletariat og borgerskab i kampen mod supermagterne. De opfordrer til med til samarbejde mellem imperialisterne i den såkaldt »anden verden« - også EF-imperialismen - og imperialismens ofre, de undertrykte folk og nationer i den såkaldt »tredie verden«. Det var et standpunkt, som KAPs program tog klart afstand fra.

4. Fornægtelsen af revolutionen og skønmalingen af særligt den danske imperialisme understreges af resolutionens tese om kamp for et alliancefrit Danmark. Tesen kunne være rigtig, hvis den udtrykte målsætningen at bekæmpe enhver form for imperialistisk alliance og sammenslutning og at løsrive Danmark fra disse. Men det gør den ikke i KAP-sammenhæng.

Tesen om et »alliancefrit Danmark« opstilles i realiteten som et særligt strategisk mål i den nuværende periode. Kampen for alliancefrihed sættes op i modsætning til strategien for den proletariske revolution. Det såkaldt alliancefri Danmark - som iøvrigt ikke udelukker en nordisk imperialistisk alliance, selv om teorien om et forenet, antihegemonistisk Norden under borgerskabets ledelse foreløbig er trukket tilbage i den endelige CK-resolution - beskrives således: »Den danske arbejderklasse må i samarbejde med den tredje verdens lande tvinge et alliancefrit Danmark til at indtage antihegemonistiske positioner, til at støtte de alliancefri landes bevægelse og til at bygge sit forhold til landene i den tredje verden på en stadig større grad af ligeværd og gensidig fordel«.

KAPs ledelse ser helt bort fra det faktum, som programmet fastslog, at Danmark er et lille imperialistisk land i det imperialistiske verdenssystem. Ifølge KAP er Danmark nu et lille land i den »anden verden«. Det danske monopolborgerskab forråder ikke længere de nationale interesser - det har fået en dobbeltnatur, som kan gøre det til en kraft i kampen for forsvaret af den nationale selvbestemmelsesret. Borgerskabet kan »tvinges« eller »presses« til at føre kamp mod de imperialistiske supermagter. Det er helt klart en allieret - omend en vaklende - i denne såkaldt »antihegemonistiske kamp».

Ifølge KAP-ledelsen kan et virkeligt alliancefrit, antihegemonistisk, antiimperialistisk Danmark ikke længere først opnås med arbejderklassen ved magten, som følge af den proletariske revolution. Det skulle tværtimod fuldt ud være muligt at presse borgerskabet til dette. På samme måde skulle det - stadig ifølge KAP - være fuldt ud muligt at presse det danske imperialistiske borgerskab til at opgive sin imperialistiske natur og bygge sit forhold til landene i den såkaldt »trede verden« på »en stadig større grad af ligeværd og gensidig fordel«. Som om der kan eksistere ligeværd og gensidig fordel (og i stadig større grad!) mellem udbytter og udbyttet, mellem undertrykkernationer og undertrykte nationer.

Disse standpunkter retter sig klart imod programmets rigtige teser om, at borgerskabet altid har forrådt nationen og solgt ud af dens interesser, at det er arbejderklassen, der er bærer af nationens interesser, at borgerskabets militærapparat skal bekæmpes og ikke støttes, at kun et væbnet folk under det kommunistiske partis ledelse kan hindre en supermagtsaggression og værne om nationen, samt at det danske monopolborgerskab ikke er et nationalt, men et internationalt borgerskab, som uløseligt er forbundet med den europæiske og amerikanske kapital.

5. CK-udtalelsen forkaster principprogrammets tese om, at rivaliseringen mellem supermagterne USA og Sovjetunionen - det vil sige *begges* kamp for at opnå verdensherredømme - er årsagen til den øgede fare for en ny verdenskrig. I

stedet indføres en mekanisk »vippestangsteori«: Sovjetunionen er i offensiven, USA i defensiven. USA skulle nu have opgivet at opnå verdensherredømme og i stedet have anlagt en »defensiv« strategi for at bevare mest muligt af det, som de har tilranet sig. Ifølge KAP er det nu ikke længere den imperialistiske rivalisering, men udelukkende Sovjets fremtrængen, der skaber krigsfaren. Derfor kan kampen mod USA-imperialismen også roligt nedtrappes, da USA alligevel kun skulle kunne føre »ideologisk aggression«. Det kan derfor heller ikke undre, at der fra KAPs side er lovet en »nyvurdering« af NATO-pagten.

De to imperialistiske supermagter er begge de vigtigste krigsanstiftere, og forbereder konkret en kommende krig. I denne forbindelse mobiliserer de begge deres alliancepartnere og deres reserver. Danmarks rolle i en sådan krig vil være som allieret for USA-imperialismen, da Danmark er medlem af denne aggressive supermagts militære NATO-blok. I modsætning til, hvad KAP-resolutionen siger, vil Danmark blive deltager på den ene side i en imperialistisk røverkrig.

Krig er politikkens fortsættelse med andre midler. Krigens og politikkens indhold er det samme. Det er altså allerede i dag muligt at analysere, hvilken politik det er, der skal »fortsættes« i en kommende verdenskrig. Analysen viser os, at det er en imperialistisk omfordelingskrig, der er under forberedelse. Det er en krig om, hvilken imperialistmagt, der skal undertrykke og udbytte hvilket folk og hvilken arbejderklasse. Såvel USA som Sovjetunionen og begge deres militære blokke, NATO og Warszawapagten, er aggressive og vil føre en krig vendt mod folkene og arbejderklassen, en krig for at erobre eller sikre imperialistiske profitter, markeder og råstoffer, for en nyopdeling af verden.

Det afgørende er ikke, som KAP mener, *hvor* fjendernes styrker på et givet tidspunkt er placeret, hvem der udløser krigen eller lignende. Det afgørende er på hvilket grundlag og med hvilket formål, krigen føres. Uanset hvilken side i en sådan krig, der måtte vinde, er det folkene, der taber. Det

vil være arbejdere, der skyder på arbejdere. Det eneste, der kan forhindre en sådan krig, er revolutionen!

Hvis krigen bryder ud, er det ikke arbejderklassens opgave at vælge side i en sådan kamp, men tværtimod at vende geværet den anden vej, mod borgerskabet - for revolutionen, og således forvandle den *uretfærdige* krig til en *retfærdig* krig.

KAP forkaster denne tese om, at enten forhindrer revolutionen krigen eller også fører krigen til revolution. Ifølge dem kan krigen nu forhindres med andre midler end en revolution. KAPs resolution skelner ikke mellem retfærdige krige og uretfærdige krige, og opfordrer da heller ikke til i tilfælde af en aggression at kæmpe for at vende krigen til en borgerkrig.

KAPs CK-resolution forkaster den revolutionære parole, som Lenin opstillede i forbindelse med den første imperialistiske vredenskrig: »Krig mod krigen«, med revolutionen som perspektivet. I stedet snakker de om »den bredest mulige enhed i kampen mod krigsaggressionen«, hvilket er en parole til at legitimere et forbund med det danske borgerskab og den aggressive NATO-pagt i tilfælde af en socialimperialistisk invasion. »Fædrelandsforsvar«, i 2. Internationales socialchauvinistiske ånd er deres svar på krigstruslen. Arbejderklassens forsvar for nationen og kamp for revolutionen forkastes.

KAP-ledelsens resolution om deres syn på og beskrivelse af den internationale situation er en lang forvridning og fornægtelse af virkeligheden. Denne forvridning stemmer i et og alt overens med den kontrarevolutionære teori om »verdens deling i tre«. Resolutionen betegner da også en erklæret stillingtagen for og tilslutning til denne revisionistiske generallinie.

KAP følger en revisionistisk strategi og taktik

Kort efter KAPs stiftelse udsendte KAP-ledelsen et oplæg, som gjorde op med KFMLs hidtidige opfattelse af spørgsmålet om strategi og taktik. Trods omfattende kritik har

KAP-ledelsen fastholdt og uddybet hovedsynspunkterne i dette oplæg og i praksis gjort dem til KAPs linie - en gennemført revisionistisk linie i spørgsmålet om strategi og taktik, et af de centrale spørgsmål i marxismen-leninismen.

Spørgsmålet om strategi og taktik skal stilles korrekt, på en videnskabelig, marxistisk-leninistisk måde. Som Stalin siger: »Strategien og taktikken er videnskaben om ledelsen af proletariatets klassekamp«. En strategi og taktik, der ikke bygger på en konkret analyse af de vigtigste modsætninger - nationalt såvel som internationalt - men i stedet tager udgangspunkt i dele af virkeligheden, i overfladefænomener, i subjektive forestillinger og ønsker, er dømt til at fejle.

KAPs revisionistiske ledelse stiller ikke spørgsmålet om strategi og taktik korrekt. Som påvist i afsnittet om teorien om »verdens deling i tre« forvansker og fordrejer KAP-ledelsen det virkelige indhold af vores epoke, som er imperialismens og de proletariske revolutioners epoke.

På en sådan baggrund kan de naturligvis ikke fastlægge en korrekt strategi og taktik. De forkaster den strategi, som de kommunistiske partier følger i de imperialistiske lande, og det strategiske mål: den væbnede proletariske revolution, oprettelsen af proletariatets diktatur og opbygningen af et socialistisk Danmark.

En analyse af den nuværende situation i verden viser, at alle de store modsætninger uophørligt skærpes. Dette udtrykker den stadige skærpelse af det imperialistiske verdenssystems krise. Et vældigt opsving af den revolutionære bevægelse finder sted i alle verdensdele. Både de nationale frigørelseskampe og proletariatets revolutionære kampe udvikler sig til stadighed og ryster imperialismen med de to supermagter i spidsen, kapitalismen og al reaktion, i sin grundvold. Revolutionen og socialismen står på dagsordenen overalt i verden.

Disse korrekte og videnskabelige konklusioner afvises fuldstændig af KAP-ledelsen, som også afviser deres konsekvens for marxist-leninisterne i Danmark: forberedelse af den proletariske revolution.

I stedet disker KAP-ledelsen op med en fuldstændig sub-

ektiv »analyse« af den nuværende nationale og internationale situation og fremkommer med sådanne teser som, at »klassekampen er nede i en bølgedal« i for eksempel de vesteuropæiske lande, USA, Japan og Canada, at de marxist-leninistiske kræfter er »uendeligt svage«, at arbejderklassen befinder sig en »strategisk defensiv i kampen for socialismen«.

Alle disse »teorier«, som strider fuldstændig mod virkeligheden og marxismen-leninismen, tjener som udgangspunkt for opstillingen af en to-fase-strategi, som grundlag for opgivelse af kampen for den proletariske revolution og spredning af nederlagsstemning og pessimisme i arbejderklassens rækker, både i kampen for socialismen og i kampen for de umiddelbare krav, hvor KAP klarere og klarere optræder som et strejkebryderparti.

At tale om proletarisk revolution i dag er for KAP-ledelsen højdepunktet af vanvid, det er den skinbarlige »venstre«-opportuniste, det er ren og skær trotskisme. For KAP-ledelsen er opgaven i stedet gennem den såkaldte »strategiske defensiv« at forsvare og forbedre arbejderklassens forhold inden for kapitalismens rammer. KAPs strategi stiller sig udelukkende opgaven at »forandre styrkeforholdet« til arbejderklassens fordel i kampen mod borgerskabet. At stille spørgsmålet om statsmagten i den såkaldte »strategiske defensivs periode« er åbenbart ren eventyrpolitik.

Teorien om den »strategiske defensiv« er et forsøg på »teoretisk« at retfærdiggøre opgivelsen af den proletariske revolution som strategisk mål. Som alle revisionister forkynder KAP-ledelsen, at arbejderklassen - i stedet for en gang for alle at gøre op med udbytningen og undertrykkelsen gennem den proletariske revolution - udelukkende skal koncentrere sig om at forsvare sine levevilkår, »vinde positioner« over for borgerskabet, nøjes med at stille »gennemførlige krav« og sætte ind mod borgerskabets såkaldt »svage led« - dvs. på alle andre end de centrale klassekampsfelter.

KAP-ledelsen opstiller en række selvopfundne betingelser for en overgang til en såkaldt »strategisk offensiv«. Herun-

der hævder de blandt andet, at den kapitalistiske økonomiske lovmæssighed om arbejderklassens relative og absolutte forarmelse skal være brudt! Med andre ord: før KAP-ledelsen overhovedet vil snakke om revolution og socialisme skal kapitalismen *grundlæggende* have ændret sig.

Marxismen-leninismen forveksler og forvansker ikke spørgsmålet om forholdet mellem strategi og taktik, sådan som KAP-ledelsen gør det. Marxister-leninister forveksler ikke strategi og taktik med hinanden og løsriver ikke strategiske og taktiske mål fra hinanden, men lader taktikken tjene strategien. Taktikken skal til stadighed underordnes og tjene målet: den proletariske revolution.

Under den nuværende kapitalistiske krise fører det danske borgerskab en aggressiv krisepolitik for at sikre sine profitter og vælte krisens byrder over på arbejderklassens skuldre. Men det betyder på ingen måde - som KAP-ledelsen hævder det - at klassekampen skulle være nede i en bølgedal, og at borgerskabet *strategisk* skulle være i offensiven.

Tværtimod er situationen den, at arbejderklassen fører en hårdnakket modstand mod borgerskabets angreb og mod borgerskabets talsmænd i arbejderbevægelsen, mod revisionister og reformister af enhver art. Strejkebevægelsen vokser, stadig nye lag af arbejderklassen og øvrige arbejdende fører kamp mod kapitalen og dens stat. Strejkerne bliver stadig mere direkte politiske i deres karakter, vendt mod kapitalismen, mod det fagretslige system, mod classesamarbejde og arbejderaristokrater. Kampen bliver stadig hårdere, og kapitalen får stadig vanskeligere ved at styre arbejderklassen med blot og bar demagogi. Politiet og hele statsmagten sættes i stigende omfang åbent og direkte ind mod arbejdskampe.

Virkeligheden selv demonstrerer overfor arbejderklassen, at det kapitalistiske system ikke kan løse problemerne, men tværtimod er årsagen til arbejderklassens og de arbejdendes lidelser, at de virkelige kommunister har ret, når de hævder, at kapitalisternes og arbejderne interesser er diametralt modsatte, at kun den proletariske revolution og socialismen

virkeligt og varigt kan ændre og forbedre deres tilværelse.

I modsætning til KAP-ledelsen stiller marxismen-leninismen ikke dagskampen og kampen for socialismen i modsætning til hinanden. Virkelige kommunister afviser ikke kampen for dagskravene, kampen til forsvar for den nationale selvbestemmelsesret og suverænitet, kampen mod faren for fascisme og mod en ny imperialistisk verdenskrig. Men dagskravsparoler må ikke opstilles på reformistisk og revisionistisk vis, som KAP-ledelsen gør det, for at aflede arbejderklassens kamp og forkaste kampen for den proletariske revolution.

Enhver sejr i klassekampen er et vigtigt resultat. Men for marxister-leninister er reformer ikke hovedsagen. De er et biprodukt i kampen for revolutionen, et støttepunkt for den revolutionære bevægelses videre udvikling.

Der foreligger ikke i Danmark i dag en revolutionær situation. Men de objektive faktorer for revolutionen vokser uophørligt. Til gengæld halter de subjektive faktorer bagefter. Dette drejer sig først og fremmest om eksistensen og udviklingen af et revolutionært marxistisk-leninistisk parti, et kommunistisk parti, som er af afgørende betydning for revolutionens gennemførelse.

Som påvist fornægter KAP-ledelsen ikke blot den faktiske skærpelse af klassekampen, af kapitalismens indre modsætninger, af alle vigtige modsætninger i verden i dag. Denne revisionistiske klike fornægter tilmed nødvendigheden af den systematiske forberedelse af revolutionen, benægter, at opgaven er at mobilisere, organisere og lede arbejderklassen og alle andre arbejdende i kampen for proletariatets diktatur. De afvæbner hermed arbejderklassen og søger at overtale klassen til ikke at kæmpe for socialismen.

Teorien om den »strategiske defensiv«, teorien om det »alliancefri Danmark« og det »alliancefri Norden« under borgerskabets ledelse som nødvendige betingelser for revolutionen er intet andet end revisionistiske to-fase-teorier af samme type som DKPs berygtede såkaldte »anti-monopolistiske demokrati« og »fredelig overgang« til socialismen.

Ifølge KAPs CK-resolution om internationale spørgsmål

skal KAP arbejde på, at »den danske arbejderklasse for alvor kan indtage sin plads i rækken af verdens antihegemonistiske kræfter«. Ikke et ord om arbejderklassens ledende rolle og placering i kampen mod al imperialismen og for socialismen. Blot denne fade »antihegemonisme«. KAP-ledelsens rådne teorier om strategi og taktik er således i fuld overensstemmelse med teorien om »verdens deling i tre« og en konkret anvendelse af denne.

KAPs klasseanalyse. den revisionistiske strømnings gennembrud

Allerede under programdiskussionerne manifesterede den revisionistiske strømning, der nu har likvideret KAP som et revolutionært kommunistisk parti, sig på en række spørgsmål, hvoraf klasseanalysen ikke var det mindst vigtige.

Spørgsmålet om klasseanalysen er af strategisk betydning, da det definerer den proletariske revolutions hovedkraft, dens venner og fjender, det egentlige indhold af proletarietets diktatur. Uden en korrekt klasseanalyse vil det være umuligt af føre revolutionen til sejr, for slet ikke at tale om at konsolidere den.

Tilsyneladende anerkender KAP-revisionisterne, at to hovedklasser står uforsonligt over for hinanden i Danmark, nemlig på den ene side borgerskabet, kapitalisterne, og på den anden side arbejderklassen, proletariet. Denne modsætning udgør hovedmodsatningen i Danmark - en modsætning, som kun kan løses ved en voldelig revolution, gennem tilintetgørelsen af den kapitalistiske stat og borgerskabets diktatur og oprettelsen af proletarietets diktatur.

Men i virkeligheden er KAPs anerkendelse af proletariet som den revolutionære hovedkraft rent formel. For hvordan afgrænses proletariet? Hvem tilhører denne samfundets mest fremskredne klasse, hvis historiske rolle det er at stå i spidsen for alle undertrykte og udbyttede i kampen for den proletariske revolution?

Det er et spørgsmål af central betydning. De historiske erfaringer viser, at alle revisionister og opportunister forfladi-

ger dette spørgsmål for at tilsløre de virkelige samfundsmæssige drivkræfter og bane vejen for likvideringen af de kommunistiske partier overalt og genrejse kapitalismen i de socialistiske lande.

KAP er fuldstændig gået over på den moderne revisionismes standpunkt i dette spørgsmål. For KAP er ikke bare industriarbejderne, arbejderne indenfor transport og handel, ikke bare de lavere kontorfunktionærer en del af proletariatet, af arbejderklassen. For KAP tilhører alle lønarbejdere arbejderklassen, såfremt de ikke har »reel andel i merværdien« - det vil sige, at for KAP er lærere, præster, politibetjente, det store flertal af ingeniører, ansatte arkitekter, journalister og hovedparten af de studerende osv. proletarer!

Dermed fordrejer og forvansker KAP fuldstændig Lenins klassedefinition:

»Klasser kalder man store menneskegrupper, der adskiller sig ved deres placering i den samfundsmæssige produktions historisk bestemte system, ved deres forhold til produktionsmidlerne (hvad der i hovedsagen er nedfældet og udformet i love), ved deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet, og følgelig ved de måder, hvorpå de får og i det omfang, hvori de får den part af samfundsrigdommen, som tilfalder dem.«

I modsætning til denne omfattende bestemmelse anvender KAP i realiteten kun ét kriterium for at bestemme klassetilhørsforholdet, nemlig forholdet til produktionsmidlerne: hvorvidt man ejer eller kontrollerer produktionsmidler eller ej. Men da denne forsimplede bestemmelse volder problemer i praksis, selv for indbidte revisionister, tilføjer KAP i næste åndedrag, at lønnens størrelse også har en vis betydning. På denne måde forvansker og forvrider de Lenin for at få hans klassebestemmelse passet ind i deres revisionistiske klasseopfattelse.

En korrekt klassedefinition må tage udgangspunkt i alle de tre af Lenin opstillede kriterier og anvende dem på en rigtig måde. Netop ved at gøre dette fastlagde Lenin selv en definition af de intellektuelle, intelligensen, som et særligt so-

cialt lag, der i ethvert samfund tjener den herskende klasse, og som vil fortsætte med at bestå som et særligt socialt lag lige frem til kommunismen.

Marxister-leninister betragter intelligensen som en gruppe mennesker, som hovedsagelig er beskæftiget med åndeligt arbejde, med organisation og ledelse af samfundet og produktionen, af statens og samfundets anliggender, med skabende, ikke-manuelt arbejde, eller arbejde, der blot består i at udføre ordrer.

Intelligensen udgør netop et særligt socialt lag, fordi denne gruppe - i modsætning til klasserne - ikke har noget samlet, selvstændigt forhold til produktionsmidlerne.

Marxist-leninisterne betragter således intelligensen som et særligt socialt lag, og er af den opfattelse, at dens progressive del kan udgøre og udgør en mulig allieret for arbejderklassen. Men de forveksler ikke på nogen måde de intellektuelles proletarisering under kapitalismen med deres omdannelse til proletarer, sådan som KAP gør det.

På baggrund af forvrængningen af Lenins klassesdefinition kan det ikke undre, at KAP også afviser den leninistiske opfattelse af *arbejderaristokratiet* som opportunistens vigtigste basis, som *borgerskabets sociale hovedstøtte*. For KAP udgør arbejderaristokratiet blot »et lag i det faglige hieraki«. Men marxist-leninister opfatter arbejderaristokratiet som et tyndt lag af arbejdere, som er bestykket af imperialismens ekstraprofitter, og som udgør borgerskabets virkelige agenter i arbejderbevægelsen. Dette lag står i fuldstændig modsætning til massen af proletarer, og udgør den væsentlige sociale basis for de »borgerlige arbejderpartier«, for reformismen og revisionismen. KAPs indlemmelse af hovedparten af arbejderaristokratiet i »lønarbejderklassen« må naturligvis svække kampen mod opportunisten, mod borgerskabet og dets lakajer. KAPs såkaldte »lønarbejderklasse« har således intet at gøre med Lenins definition af proletariatet:

»Kun én bestemt klasse, nemlig byernes arbejdere og de industrielle fabriksarbejdere overhovedet, er i stand til at lede de arbejdendes og udbygtes samlede masser under

kampen for at afkaste kapitalismens åg, under selve omvæltningen, under kampen for sejrens hævvelse og befæstelse, under skabelsen af den nye socialistiske samfundsorden, under hele kampen for klassernes afskaffelse.»

Dette er netop - understreger Lenin - betydningen af proletariats diktatur. Han understreger den rolle, der tilkommer proletariats som den eneste klasse, der er i stand til at lede historien frem til det klasseløse kommunistiske samfund.

Netop som »storindustriens alleregentligste produkt« (Marx), som den klasse, der er »skabt, organiseret, sammensvejet, skolet, oplyst og hærdet af storkapitalismen« (Lenin), er proletariats, arbejderklassen, den sociale kraft, som kan virkeliggøre socialismen og kommunismen.

Det er dette, som KAP fornægter og forvrænger gennem sin revisionistiske klasseanalyse. Dermed udviskes den formelt rigtigt opstillede hovedmodsigelse fuldstændigt. Konsekvenserne af en sådan fejlagtig klasseanalyse er udslettelsen af skillet mellem venner og fjender, svækkelse af kampen for revolutionen og svækkelse og undergravning af proletariats diktatur og socialismen. De bitre historiske erfaringer med den »fredelige kontrarevolution« og genrejsningen af kapitalismen i en lang række tidligere socialistiske lande beviser netop dette.

Denne forvanskning af revolutionens drivkræfter må uundgåeligt have konsekvenser af strategisk betydning.

Under henvisning til kapitalismens udvikling, som skulle danne baggrunden for KAPs klasseanalyse, afviser KAP nødvendigheden af og muligheden for den strategiske alliance mellem proletariats og dets nærmeste allierede, de fattige bønder og fiskere.

Marxist-leninisterne er derimod konsekvent af den opfattelse, at revolutionens skæbne i det enkelte land, herunder også de højtudviklede kapitalistiske samfund, beror på denne strategiske klassealliance i kampen for den proletariske revolution og opbygningen af socialismen.

Idet KAP benægter betydningen af denne alliance i et avanceret kapitalistisk land som Danmark, erstatter de den,

lige som andre revisionister, med de intellektuelles og arbejderaristokratiets indlemmelse i arbejderklassen!

Det er indlysende, at KAPs såkaldte klasseanalyse umuligt kan føre den proletariske revolution til sejr. KAP bygger sin klasseanalyse på den berygtede revisionistiske »teori om produktivkræfternes udvikling«, der skønmalder kapitalismen og imperialismen, og som benægter klassekampen som drivkraften i den historiske udvikling, under påskud af kapitalismens spontane selvudvikling henimod socialismen. Det er i praksis en teori for at svække proletariatets ledende rolle og for at likvidere det kommunistiske parti ved at undergrave dets korrekte sociale sammensætning. Også på dette punkt er KAP i modstrid med marxismen-leninismen og i fuld overensstemmelse med alle moderne revisionister og andre tilhængere af teorien om »verdens deling i tre«.

Forlaget Arbejderen, 1978

ER JUGOSLAVIEN BLEVET ET SOCIALISTISK LAND?

Fra pjecen af samme navn, juli 1978. ¹⁾

I slutningen af juni i år afholdtes Jugoslaviens Kommunisters Forbunds 11. kongres. Repræsentanter for mere end 100 revisionistpartier hyldede med begejstrede klapsalver deres fælles forbillede og nestor, Josip Broz Tito. Sovjetrevisionisterne, såkaldte eurokommunister, socialdemokrater - alle slags overløbere og agenter for borgerskabet og imperialismen var samlet her. Fra Danmark var både SF og DKP repræsenteret.

Titos tale på kongressen var en stadfæstelse og bekræftelse af titoismens grundideer: antikommunismen, den alsidige udvikling af statsmonopolkapitalismen, agentvirksomheden for imperialismen.

Som sædvanlig angreb Tito rasende den socialistisk lejr og Sovjetunionen under Stalin, mens han hyldede den sidste større samling af revisionistpartier, som det på trods af store modsætninger mellem revisionisterne indbyrdes lykkedes for sovjetrevisionisterne at få afholdt i Berlin i 1976. Også eurorevisionismen fik rosende ord med på vejen af Tito, som pralede af sine »resultater« i den »socialistiske opbygning« i Jugoslavien og hans systems to sammenhængende grundpiller: den såkaldt »selvforvaltende socialisme« og den såkaldt »alliancefri« politik.

Alt dette er ikke usædvanligt.

Alligevel var Jugoslaviens Kommunisters Forbunds 11. kongres usædvanlig, fordi der for første gang hørtes en ny stemme i dette revisionistiske kor - nemlig ledelsen for

Kinas Kommunistiske Parti, der havde sendt en hilsen til kongressen, som ifølge presserapporterne blev modtaget med varmt bifald.

Denne hilsen fra Kinas Kommunistiske Partis Centralkomite er et skammeligt monument over Deng-Hua-klikens fuldstændige forræderi mod marxismen-leninismen og den internationale kommunistiske verdensbevægelse. Den er en åben, om ikke uventet, proklamation af denne klikes samhörighed med revisionisternes jammerlige internationale, en klar tilkendegivelse af dens beslutsomme kurs mod kapitalisme og degeneration.

Den river alle slørene tilside og afslører med enestående klarhed den nye opportunistiske strømning, der baserer sig på den reaktionære teori om »verdens deling i tre« og dens ophavsmænd, de kinesiske revisionister, for det, de virkelig er: indædte vandrere på den kapitalistiske vej.

Ligesom Hrustjov og de andre moderne revisionister i sin tid gik bodsgang til Tito og »bad om tilgivelse for fortidens synder«, sådan følger Deng-Hua-kliken nu i hans fodspor og søger at omstøde marxist-leninisternes dom over de sidste 30 års historie, dommen over den moderne revisionismes uhyrlige forræderi.

Ærkerevisionisten Tito udråbes som »marxist-leninist«

Spørgsmålet om holdningen til den jugoslaviske revisionisme, til titoismen, har igennem 30 år været et spørgsmål af førsterangs betydning, et principielt spørgsmål for den internationale kommunistiske bevægelse, og et spørgsmål, som har adskilt ægte kommunister fra revisionister og opportuniste af enhver art.

For Tito kan med betydelig ret prale af at være den moderne revisionismes fader, foregangsmand for den moderne revisionisme, og Jugoslavien er det første eksempel i historien på, hvorledes et kommunistisk parti, som er ved magten, kan degenerere og forvandles til et revisionistisk parti, og hvordan proletarietets diktatur kan likvideres og for-

vandles til et borgerligt diktatur, den socialistiske opbygnings resultater kan tilintetgøres og kapitalismen genrejses på alle felter.

Jugoslavien var således det første historiske eksempel på, at kapitalismens genrejsning kan finde sted, efter at arbejderklassen har taget magten og etableret sit herredømme, at den kan finde sted ikke bare som væbnet kontrarevolution eller gennem imperialistisk invasion, men også ad »fredelig vej«, ved at borgerlige, revisionistiske elementer griber magten i parti og stat.

De jugoslaviske revisionister med Tito i spidsen var de første til at bane denne vej, som blev imperialismens favoritvåben mod den socialistiske lejr, som opstod i tiden efter 2. verdenskrig med Sovjetunionen under Stalin i spidsen.

Efter Stalins død slog Nikita Hrustjov ind på den samme vej. Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres i 1956 er en milepæl i den moderne revisionismes historie; det er kongressen med de moderne revisionisters »afregning« med den store marxist-leninist og revolutionære J.V. Stalin og proletariatets diktatur. Denne kongres banede vejen for likvideringen af proletariatets diktatur og socialismen i Sovjetunionen, for likvideringen af den engang så mægtige socialistiske lejr.

Fordi den jugoslaviske revisionisme var banebrydende for den moderne revisionisme, tiltrækkes alle renegater fra marxismen-leninismen mod denne. Det var tilfældet med Hrustjov, det er også tilfældet i dag.

Som kammerat Enver Hoxha fastslog på Albaniens Arbejdets Partis 7. kongres i 1976:

»Faren ved den jugoslaviske revisionisme stammer fra den kendsgerning, at den tilbyder færdige løsninger og »nedtrådte stier« for alle dem, som slår ind på det revisionistiske forræderis og den kapitalistiske degenerations vej. Først hrustjoviterne og derefter Togliattis tilhængere og andre er blevet inspireret af den jugoslaviske revisionisme og har fundet støtte og opmuntring i deres kamp mod socialismen og den marxistisk-leninistiske ideologi i den.«

Igennem 30 år har den internationale kommunistiske be-

vægelse således ført kamp mod den jugoslaviske revisionisme. Stalin og Kominform indledte denne kamp, som fortsatte under den store polemik mod Hrustjov-revisionisterne frem til i dag.

Men i dag lyder der helt anderledes toner fra ledelsen af Kinas Kommunistiske Parti. I centralkomiteens hilsen til Jugoslaviens Kommunistiske Forbunds 11. kongres hedder det således:

»Jugoslaviens Kommunisters Forbund under ledelse af kammerat Tito, den fremragende leder af alle nationaliteter i Jugoslavien, har anvendt marxismen-leninismens universelle sandhed på den konkrete praksis i Jugoslavien. Ved urokkeligt at lede folket i hele landet i en vedholdende revolutionær kamp i årtier har det vundet stadige sejre for socialismens sag.«

Man tror ikke sine egne øjne og ører!

Er ærkerevisionisten Tito gået hen og blevet en stor »marxist-leninist«?

Er Jugoslaviens Kommunisters Forbund nu blevet forvandlet fra et borgerligt, revisionistisk parti til et proletarisk, kommunistisk parti?

Er Jugoslavien igen blevet et socialistisk land?

Stalin og Kominforms kamp mod Tito-kliken

Som en velberegnet provokation åbnede Jugoslaviens Kommunisters Forbund sin 11. kongres omtrent på 30-årsdagen for dets udstødelse af den internationale kommunistiske bevægelses rækker.

Den jugoslaviske revisionisme blev helt tilbage fra den 2. verdenskrig forberedt som et særligt ideologisk og politisk agentur for USA-imperialismen og den britiske imperialism. Efter krigen antog de jugoslaviske revisionister, som forklædte sig som »kommunister«, rollen som trojansk hest og femtekolonne i de socialistiske lande og den internationale kommunistiske bevægelses rækker med det formål at undergrave og tilintetgøre socialismen og proletariatets dikta-

tur indefra, ved hjælp af sabotage, spionage, intriger og komplotter.

Tito-klikens manøvrer og lumske planer blev imidlertid opdaget og afsløret af J.V. Stalin og de kommunistiske partier. Titos planer om en Balkan-føderation under hans ledelse, om at gøre Albanien til Jugoslaviens 7. provins, om at genrejse kapitalismen og tvinge de nyoprettede folkedemokratier bort fra den socialistiske vej og fra Lenins og Stalins Sovjetunionen - hele denne intrige blev afsløret gennem en række breve til Tito-kliken, underskrevet af Stalin og Molotov.

I et brev dateret 27. marts 1948 hedder det for eksempel:

»Det er værd at huske, at Trotski, da han fik i sinde at erklære krig mod SUKP(b), også begyndte med at angribe SUKP(b) for degeneration, nationalisme og stormagtschauvinisme. Naturligvis skjulte han alt dette under »venstre«-fraser om verdensrevolutionen. Ikke desto mindre viste det sig som bekendt, at Trotski selv var degenereret, og senere, efter han blev afsløret, bevægede han sig åbent over til lejren af fjender til SUKP(b) og Sovjetunionen.«

I dette brev erklærer Stalin og Molotov efter en kritik af karakteren af Jugoslaviens Kommunistiske Parti (det nuværende Jugoslaviens Kommunisters Forbund), som de ikke kan betragte som »marxistisk-leninistisk, bolsjevikisk« endvidere:

»Man kan ikke føle klassekampspolitikkenes ånd i JKP. Væksten af kapitalistiske elementer i landsbyerne og ligeledes i byerne udvikler sig for fuld kraft, men partiledelsen tager ingen skridt for at holde de kapitalistiske elementer nede. JKP beroliger sig selv med den rådne opportunistiske teori om de kapitalistiske elementers fredelige indvoksen i socialismen, som er lånt fra Bernstein, Folmar, Bucharin.«

Denne brevveksling mellem SUKP(b) og JKP fortsatte igennem nogle måneder. Tito-kliken afslog kategorisk at øve selvkritik og forlade deres forræderiske kurs. I denne situation afholdt Kominform, det internationale kommunistiske informationsbureau, som repræsenterede flertallet af de kommunistiske partier, som havde statsmagten i deres hæn-

der, samt nogle stykker, som ikke havde det, et møde, hvor brevvekslingen mellem SUKP(b) og JKP blev drøftet. Kominform tilsluttede sig analysen i brevene fra SUKP(b) og konstaterede i resolutionen »Om situationen i Jugoslaviens Kommunistiske Parti«, at Tito-kliken ved sine handlinger havde stillet sig udenfor de kommunistiske broderpartiers, udenfor den kommunistiske verdensbevægelses og Kominforms rækker. Alle verdens kommunistiske partier sluttede op om denne vurdering og denne beslutning om at ekskludere Tito-partiet fra dens rækker.

Takket være Stalins og Kominforms årvågenhed afværgedes således et større komplot fra titoismens side. Brevene fra SUKP(b) og Kominforms resolution var et knusende slag for de jugoslaviske revisionister og deres store drømme.

I sin store tale på mødet i Moskva mellem repræsentanterne for de kommunistiske partier og arbejderpartierne i november 1960 opsummerede Enver Hoxha Albaniens Arbejdets Partis syn på betydningen af dette:

»Josef Stalins hjælp og indgriben på dette tidspunkt var afgørende for vort parti og for det albanske folks frihed. Netop da afslørede Informationsbureauet Tito-kliken. Stalin og Sovjetunionen frelste således for anden gang det albanske folk.

Informationsbureauet bragte Tito-klikens sammensværgelser til stranding, ikke blot i Albanien, men også i andre folkedemokratiske lande.«

Ligesom Trotski før dem bevægede de jugoslaviske revisionister sig nu åbent over i den internationale reaktions og imperialismens lejr. Halvandet år senere, i november 1949, kunne Kominform i en ny resolution »Jugoslaviens Kommunistiske Parti i hænderne på mordere og spioner« fastslå, at »den jugoslaviske regering er kommet i fuldstændig afhængighed af udenlandske imperialistkredse og blevet til et værktøj for deres aggressive politik, hvad der havde likvideringen af den jugoslaviske republiks selvstændighed og uafhængighed som resultat.«

Og videre: »På indenrigspolitikken område er hovedbegivenheden den forræderiske Tito-Rankovich-klikes fakti-

ske likvidering af den folkedemokratiske orden i Jugoslavien.

Som følge af Tito-Rankovich-klikens kontrarevolutionære politik, som havde tilrevet sig magten i parti og stat, blev der i Jugoslavien oprettet et antikommunistisk politistatsregime af fascistisk type. Det sociale grundlag for dette regime er storbønderne på landet og de kapitalistiske elementer i byen. Statsmagten i Jugoslavien befinder sig faktisk i hænderne på folkefjendtlige, reaktionære elementer...

Frækt og på demagogisk vis lyver de jugoslaviske magthavere for folket og påstår, at de i Jugoslavien opbygger socialismen. I virkeligheden står det klart for enhver marxist, at opbygning af socialismen i Jugoslavien kan der ikke på ringeste måde være tale om, når Tito-klikken har brudt med Sovjetunionen, med hele socialismens og demokratiets lejr og derved berøvet Jugoslavien en hovedstøtte ved den socialistiske opbygning, når de i politisk og økonomisk henseende har underlagt landet de engelsk-amerikanske imperialister.

Den statslige sektor er i Jugoslavien ikke længere folkeejendom, eftersom statsmagten befinder sig i hænderne på folkefjender. Tito-Rankovich-klikken gav den udenlandske kapital enhver mulighed for at trænge ind i landets samfundsøkonomi, de underlagde samfundsøkonomien de kapitalistiske monopolars kontrol. De engelsk-amerikanske industri- og finanskredse gjorde gennem kapitalinvesteringerne i Jugoslaviens erhvervsliv Jugoslavien til et agrar- og råstof-vedhæng til udlandskapitalen. Jugoslaviens stadig voksende afhængighed af imperialismen fører til forstærket udbytning af arbejderklassen og betydelig forværring af dens materielle stilling.

De jugoslaviske magthaveres politik på landet har en storborgerlig-kapitalistisk karakter. De pseudo-kollektiver, som med tvang er påbudt landsbyen, befinder sig i storborger-skabets og dets agents hænder og er redskaber til udbytning af de brede arbejdende bondemasser.«

Disse videnskabelige konklusioner har været grundlæggende for den internationale kommunistiske bevægelses

vurdering af karakteren af Tito-kliken, dets parti og den jugoslaviske samfundsøkonomi. Virkeligheden og historien har fuldstændig bekræftet denne analyse.

De bestrides kun af revisionister, af Tito, af Hrustjov, af Togliatti og alle andre renegater, som forenes i et glødende had til Stalin, marxismen-leninismen og den internationale kommunistiske bevægelses generallinie, som de altid har forsøgt at omstøde.

Tito »besvarede« disse analyser ved at kalde Stalin for »revisionist« og han påstod frækt, at »vi skaber en virkelig socialisme, medens Sovjetunionens socialisme er degenere-ret til statskapitalisme, der ledes af en diktatorisk bureaukratkaste«.

Men den internationale kommunistiske bevægelse har aldrig været i tvivl om, hvem som har ret. Den forsvarer og har forsvaret Sovjetunionen under Lenin og Stalin som det proletariske diktators og verdensrevolutionens mægtige bolværk, det strålende første eksempel i historien på den virkeliggjorte socialisme, som overlevede alle anslag, indtil revisionisten Hrustjov gennem sit statskup på SUKPs 20. kongres og gennem rasende angreb på Stalin gik i spidsen for genrejsningen af kapitalismen i Sovjetunionen og dens udvikling til en ny imperialistisk supermagt.

Kun trotskisterne i den såkaldte 4. Internationale forsvarer sammen med imperialisterne Tito-partiet. De erklærede i 1951: »Efter Kremis brud med JKP var 4. Internationale den eneste retning i den internationale arbejderbevægelse, som umiddelbart forstod den progressive betydning og det historiske indhold i denne begivenhed og foretog en international kampagne til Jugoslaviens forsvar. 4. Internationale forsvarer betingelsesløst den jugoslaviske revolutions erobringer mod verdensimperialismen og mod sovjetbureaukratiet.«

Sådan talte de notoriske imperialistagenter, trotskisterne. De snakkede om »den jugoslaviske revolutions erobringer« og mente dermed Tito-klikens forfølgelser og fængslinger af kommunister i tusindvis, om den jugoslaviske »socialisme«, som ikke kan brødføde landet eller kan skaffe arbejderklas-

sen arbejde, men som tvinger hundredtusinder af arbejdere til en tilværelse spredt ud som billig arbejdskraft i den europæiske storindustri, som hensynsløst udbytter og udplyn-drer de arbejdende masser, øver brutal undertrykkelse mod nationale mindretal osv.

Det er ikke underligt, at hele den internationale reaktion og revisionister af enhver art er og har været enstemmige i deres lovprisning af »den jugoslaviske vej«, kapitalismens og degenerationens vej.

Titoismen.

et kernespørgsmål i den store polemik

Fra 1955 forsøgte Hrustjov ensidigt, uden at konsultere den internationale kommunistiske bevægelse, at omstøde Informationsbureauets beslutning om Tito og rehabilitere ham som en væsentlig forbundsfælle i hans egen kamp mod kommunismen og for bedre at kunne fremstille sine egne revisionistiske teorier som en »skabende videreudvikling af marxismen-leninismen«. I den store polemik mod de moderne revisionister forsvarede de ægte kommunistiske partier, med Enver Hoxhas Albaniens Arbejdets Parti i spidsen, marxismen-leninismen mod alle forvanskninger og også forsoningen mellem Tito og Hrustjov. Enver Hoxha og Albaniens Arbejdets Parti slækkede aldrig den mindste smule på opmærksomheden overfor titoismen og undervurderede aldrig den fare, som den frembød.

I den tidligere nævnte store tale på konferencen i Moskva i 1960 sagde Enver Hoxha:

»Erfaringen selv har vist, at den moderne revisionismes bannerførere, dens mest aggressive og farligste repræsentanter, indtil nu har været de jugoslaviske revisionister, Tito og hans forræderklige. Dengang Moskva-deklarationen blev vedtaget blev denne fjendtlige gruppe, USA-imperialismens agenter, ikke offentligt afsløret, skønt der efter vores mening var kendsgeringer og oplysninger nok til at gøre det. Dertil kommer, at senere hen, da faren fra dens side blev mere åbenbar, blev kampen mod den jugoslaviske revisio-

nisme, den konsekvente, ubønhørlige kamp for at knuse den politisk og ideologisk, ikke ført med den nødvendige styrke. Tværtimod. Og dette har været og er roden til megen ondskab og fortræd i vor internationale kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelse. Grunden til, at Titos revisionistiske gruppe ikke er blevet fuldstændig afsløret og at falske »forhåbninger« opstod om en såkaldt »forbedring« og positiv »vending« hos denne forræderklike, er efter vor mening, at kammerat Hrustjov og visse andre sovjetiske ledere indtager en forsonlig holdning til den, at de har et fejlagtigt syn på og en forkert vurdering af denne farlige titoistiske revisionistiske gruppe.«

I Erklæringen fra Moskva-konferencen i 1960 lykkedes det de marxistisk-leninistiske kræfter at få fordømt Tito-kliken. Her hedder det:

»De kommunistiske partier fordømte endrægtigt den jugoslaviske variant af den internationale opportunisme, det koncentrerede udtryk for moderne revisionisters teorier.« Og videre:

»Lederne af Jugoslaviens Kommunisters Forbund (JKF) svigtede marxismen-leninismen og erklærede den for forældet, hvorpå de stillede deres antileninistiske revisionistiske program op imod Deklarationen af 1957 og JKF og mod hele den internationale kommunistiske bevægelse...« Og videre:

»De jugoslaviske revisionister udfører et undergravningsarbejde mod den socialistiske lejr og den kommunistiske verdensbevægelse. Under påskud af at føre en blokfri politik udfolder de en virksomhed, der virker negativt på samlingen af alle fredsvenlige kræfter og stater. En fortsat afsløring af de jugoslaviske revisionistiske ledere og en aktiv kamp for at værne den kommunistiske bevægelse og også arbejderbevægelsen mod de jugoslaviske revisionisters antileninistiske ideer er stadigvæk en nødvendig opgave for de marxistisk-leninistiske partier.«

Alt dette har Deng-Hua-kliken i spidsen for Kinas Kommunistiske Parti åbenbart »glemt«. Det store forsoningsbrev har simpelthen strøget den internationale kommunisti-

ske bevægelses kamp imod titoismen fuldstændig væk og lader, som om den aldrig har eksisteret. Det er utroligt, men sandt!

Det er oplagt, at de kinesiske revisionister således ikke er arvtagere til den internationale kommunistiske bevægelses kamp mod den moderne revisionisme, mod titoismen - men at de er løbet over på Tito-klikens og de moderne revisionisters side i deres kamp mod marxismen-leninismen og revolutionen. Det kan ikke gå stærkt nok med at få etableret partiforbindelser med Tito-kliken.

»Selvforvaltende socialisme«

De kinesiske revisionister skriver i deres hilsen til Tito-kongressen:

»Efter befrielsen har Jugoslaviens Kommunisters Forbund ved at udvikle den strålende revolutionære tradition, ved at opretholde uafhængigheden og bevare initiativet, skabt et socialistisk selvforvaltningssystem, som passer til de hjemlige omstændigheder, mobiliseret arbejderklassens og andre arbejdende menneskers socialistiske initiativ og fremmet den hurtige udvikling af folkehusholdningen.«

Men teorierne om den »selvforvaltende socialisme«, om »arbejdernes selvstyre« osv., blev udviklet af Tito-kliken efter Kominforms afsløring og fordømmelse af den. Den fortsatte sin virksomhed som et politisk og ideologisk agentur for imperialismen og udviklede et fuldstændigt revisionistisk system, en sammenhængende antimarxistisk »teori«.

I begyndelsen af 1950erne konkretiserede Tito-kliken dens teorier om »den særlige vej til socialismen« - det vil sige ideen om, at der kan findes forskellige »slags« socialismer i forskellige lande til forskellige tider. Denne teori fordrejer bevidst den marxistisk-leninistiske grundtese om at anvende marxismen-leninismen skabende på de særlige forhold i hvert enkelt land og benægter, at der overhovedet findes almene lovmæssigheder for overgangen til og opbygningen af socialismen i alle lande, den benægter kort sagt nød-

vendigheden for alle lande og kommunistiske partier af at følge Oktoberrevolutionens vej.

Det var også omkring dette tidspunkt, at de jugoslaviske revisionister fremsatte ideen om den »selvforvaltende socialisme«. De erklærede, at det »statssocialistiske system«, som de indtil nu havde benyttet, ikke duede, og at de nu havde opdaget en helt ny og ukendt, men virkelig marxistisk »socialisme«, nemlig det »selvforvaltende socialistiske system«.

Ideen bag den »selvforvaltende socialisme« er, at socialismen ikke kan opbygges ved at koncentrere produktionsmidlerne i hænderne på den socialistiske stat. Statsejendommen under proletariats diktatur, som hele folkets ejendom, den højeste form for socialistisk fælleseje, kan ikke fremme opbygningen af socialismen, hævder Tito-kligen. Den socialistiske statsejendom skal i stedet udstykkes til at blive forskellige arbejdergruppers ejendom, som selv direkte skal administrere dem. Den socialistiske statslige planøkonomi forkastes under påskud af, at den skulle »hæmme massernes demokrati« og »udvikle bureaukratiet«.

Men disse ideer og den revisionistiske praksis i Jugoslavien er en åben forfalskning af den videnskabelige socialisme.

Teoretisk set er ideer som »selvforvaltende socialisme« og »arbejdernes selvstyre« i fuldstændig modstrid med Marx og Lenin, som til stadighed forfægtede den idé, at den socialistiske stat, proletariats diktatur, nødvendigvis må koncentrere alle de væsentligste produktionsmidler i sine hænder, omdanne dem til statsejendom, til hele folkets ejendom, som den højeste form for socialistisk ejendom. Denne ejendom må nødvendigvis administreres af det proletariske diktatur i arbejderklassens og folkets interesse på en planlagt, centraliseret måde.

Ideerne om »selvforvaltende socialisme« og »arbejdernes selvstyre« stammer ikke fra marxismen-leninismens klassikere, men er paroler, som er hentet fra Marx' og Engels' argeste modstandere, fra anarkisterne, proudhonisterne, de borgerlige socialister.

Det såkaldte »selvforvaltende« økonomiske system i Jugoslavien er en samling af adskilte virksomheder, uafhængige af hinanden, som hver især har fået fuldstændig frihed til at handle, som de vil. De kan købe og sælge produktionsmidler efter forgodtbefindende og investere kapital, som de ønsker. De kan selv afgøre, hvad og hvor meget, der skal produceres, og de kan ansætte og fyre arbejdere efter behov. De kan selv markedsføre deres produkter i ind- og udland og selvstændigt fastlægge priserne i forhold til efterspørgslen.

Følgelig producerer hver enkelt virksomhed også kun det, som er profitabelt for netop denne virksomhed, for dens rentabilitet og afkast, uanset hvad samfundets behov ellers måtte være. Profit er således produktionens hovedformål.

Produktion for profit betyder naturligvis også, at produktionsforholdene er kapitalistiske, er udbyttningsforhold.

Som det var tilfældet på Stalins tid, er samfundsøkonomiens karakter og produktionsforholdene kapitalistiske. Deri har intet ændret sig.

Selvom virksomheden formelt ejes af en hel gruppe arbejdere, så er dens virkelige ejere den snævre gruppe af direktører og administratorer, som tilegner sig arbejdernes ubetalte arbejde. Lønforskellene mellem arbejdere og direktion er, som Tito selv har måttet indrømme det, i en størrelsesorden af 1:20, ja, tilmed helt op til 1:40. Direktionen og administrationen tilegner sig endvidere broderparten af bonusserne, anvender produktionsmidlerne til egne formål osv.

Som i alle andre kapitalistiske lande er i Jugoslavien et snyltende, rådrende og dekadent borgerskab ved magten, som suger blod af proletariatet og de arbejdende masser.

Den jugoslaviske økonomi befinder sig i en permanent krise, som er skærpet i sammenhæng med den nuværende økonomiske verdenskrise, og den præges af alle de fænomener, som er typiske for enhver kapitalistisk økonomi: virksomhedslukninger og massearbejdsløshed, prisforhøjelser og inflation, fald i levestandarden og reallønnen, spontan og anarkistisk udvikling af produktionen osv.

Et særligt spørgsmål udgøres af Titos - af de kinesiske re-

visionister så højt lovpriste - politik overfor de nationale mindretal, som for eksempel de halvanden million albanere, som fortrinsvis er bosat i Kosova-området. Som følge af den spontane udvikling af produktionen og en bevidst undertrykkelsespolitik overfor de nationale mindretal er industrien koncentreret i de nordlige republikker, i Slovenien, Kroatien og Serbien, mens de sydlige, såsom Makedonien, Montenegro og Kosova er meget ringe udviklet. Gennemsnitsindtægten pr. indbygger er $2\frac{1}{2}$ gange mindre end i industriområderne. I særdeleshed er Kosova-området karakteriseret af ekstrem tilbagestående og en uhyre lav levestandard for de brede masser.

Ved sin utilslørede hyldest til Tito-klikens såkaldte »selvforvaltende socialisme«, »arbejdernes selvstyre« osv. proklamerer de kinesiske revisionister klart og tydeligt for enhver, hvilken retning de selv har besluttet sig for at gå.

Men uanset, hvor mange gange de giver Jugoslavien prædikatet »socialistisk«, vil det ikke hjælpe dem. De vil aldrig få nogen til at tro, at Jugoslavien er blevet et socialistisk land.

»Alliancefrihed« - et redskab for imperialismen

I de kinesiske revisionisters hilsen hedder det videre:

»Jugoslaviens Kommunisters Forbund følger beslutsomt en udenrigspolitik med alliancefrihed, bekæmper fast imperialisme og hegemonisme, står vagt om de alliancefries og andre udviklingslandes enhed og støtter folkene i forskellige lande i deres kamp for at opnå og forsvare national uafhængighed og modsætte sig aggression. Det har således vundet bifald og respekt fra folkene i forskellige lande.«

Allerede gennem længere tid har Deng-Hua-klikken i høje toner lovprist Jugoslaviens såkaldte »alliancefrihed« og dets såkaldte »kamp mod imperialismen og hegemonismen«. Dette var for eksempel tilfældet ved den stormende modtagelse i Peking, som blev Tito til del i september 1977. På dette tidspunkt vovede man dog endnu ikke at sige åbent, at Jugoslavien også var »socialistisk«, og at Tito var en stor

»marxist-leninist«. Han var »bare« en »fremragende frihedskæmpere og antiimperialister«.

Men enhver kan jo udvikle sig!

Samtidig med udviklingen af ideerne om »selvstyrende socialisme«, »arbejdernes selvstyre« osv. udviklede Tito-kliken sine teorier om »alliance- og blokfrihed«, som udgør to sammenhængende og supplerende grundpiller i dens revisionistiske system.

Falsk antiimperialisme har været et kendetegn for Tito-kliken fra starten ligesåvel som falsk socialisme og kommunisme.

Planerne om at spalte og ødelægge den socialistiske lejr og folkedemokratiene, om at gøre Albanien til Jugoslaviens 7. republik er allerede berørt.

Under Korea-krigen tog de jugoslaviske revisionister åbent parti for USA-imperialismen. Kina blev i sikkerhedsrådet i FN angrebet for dets »aktive indblanding i Korea-krigen«. Tito-kliken stemte tilmed *for* blokaden mod Kina og Korea i FN.

Der findes utallige tilsvarende eksempler på Titos lakaj-tjeneste for imperialismen og i særdeleshed USA-imperialismen.

Men, siger de nye opportunister, det var dengang. For nu eksisterer der jo en helt anden situation i verden.

Det er rigtigt, at der er sket store ændringer på internationalt plan. For Hrustjov-revisionisterne, som gik i Titos fodspor, genrejste kapitalismen i Sovjetunionen, arbejdede febrilsk for dens genoprettelse i alle de øvrige socialistiske lande. Sovjetrevisionismen blev den største og farligste fjende, som den internationale kommunistiske bevægelse nogensinde havde stået overfor. Da Hrustjov-revisionisterne på SUKPs 20. kongres tog magten i parti og stat i verdens første socialistiske land betød det også udviklingen af et samarbejde med Tito-kliken på internationalt plan med den revisionistiske generallinie for »fredelig sameksistens«. Sovjetunionen udviklede sig i løbet af 1960'erne til en aggressiv imperialistisk supermagt, som står i spidsen for COMECON og Warszawapagten som henholdsvis det økonomiske og

militære instrument, hvormed den kan påtvinge andre, deriblandt de øvrige revisionistiske lande, sit diktat.

Dette gigantiske forræderi fra sovjetrevisionisternes side har naturligvis måttet betyde en omgruppering af kræfterne i verden.

Men kan selv sådanne forandringer betyde, at Jugoslavien som ved et trylleslag er blevet forvandlet - fra et vedhæng til imperialismen, en trofast tjener for imperialismen - til et virkeligt uafhængigt land og en virkelig antiimperialistisk kraft?

Naturligvis ikke! Lige så lidt som Jugoslavien ved et trylleslag er blevet et socialistisk land.

Ligesom Jugoslavien er og bliver et kapitalistisk land, indtil en væbnet revolution og oprettelsen af proletarietets diktatur gør det af med det revisionistiske herredømme, er det også fortsat et proimperialistisk land, som over en undergravende indflydelse overfor de nationale frigørelsesbevægelser, revolutionen og socialismen. De ændringer, som fandt sted i den internationale situation i løbet af 1960'erne, hvor USA og Sovjetunionen fandt en mægtig samarbejdspartner og konkurrent, og 1970'erne, hvor verdens folk står overfor ikke bare én, men to imperialistiske supermagter, hvor både USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme udgør hovedfjenden for alle verdens folk, har ikke pludselig kunnet gøre Tito, denne erfarne agent for imperialismen, til en glødende antiimperialist.

Hvad der har ændret sig, er simpelthen den kendsgerning, at Tito-kliken i dag sælger landet ikke bare for dollars, men også for rubler; at ikke bare de amerikanske, men også de sovjetiske krigsskibe kan finde ly i de jugoslaviske havne.

Tito understøtter ivrigt den imperialistiske pacifisme, de falske »nedrustningsbestræbelser« mellem supermagterne, der skal tjene til at tilsløre deres uhæmmede krigsforberedelser og lulle folkene i søvn.

Således var de jugoslaviske revisionister værter i Beograd for sidste års fortsættelse af »usikkerheds«-konferencen i Helsinki, som tjente til at dække over begge supermagternes oprustning, deres øgede rivalisering og aggression, og til at

konsolidere deres såkaldte »indflydelsessfærer« i Europa og også andre steder. De jugoslaviske revisionister spiller ivrigt supermagternes falske »fredsspil«.

På tilsvarende måde er Tito-klikens teorier om »alliancefrihed« med til at fastholde reaktionære kræfter i landene i Asien, Afrika og Latinamerika, idet de sigter på at opretholde status quo, påstår at internationale konferencer og snak i det uendelige vil sikre en »ny økonomisk verdensorden«, vil tæmme imperialismen.

Som Enver Hoxha understregede på Albaniens Arbejdets Partis 7. kongres:

»Under foregivende af at være en »socialisme, der ikke er allieret« med den sovjetiske »socialisme«, gennemfører Jugoslavien sabotage og undergravende virksomhed blandt de progressive kræfter i de underudviklede lande, de stræber efter at lede disse kræfters oprigtige socialistiske bestræbelser ind på en gal kurs og vildlede de anstrengelser, som gøres fra mange sider for at eliminere kolonialismens sidste rester og oprette frie, demokratiske og uafhængige stater.«

Når Deng-Hua-kliken så omsorgsfuldt priser Titos såkaldte »alliancefri« politik er det, fordi de selv følger en tilsvarende kurs med deres reaktionære teori om »verdensdeling i tre«, som sigter på det samme som Tito-klikens teorier, som har samme formål og indhold.

Et nederdrægtigt angreb på Stalin

De kinesiske revisionister fortsætter deres hilsen til deres jugoslaviske artsfæller:

»Kina og Jugoslavien har delt en fælles historisk erfaring. Efter sejren i revolutionen fastholdt begge politikken med at opbygge socialismen uafhængigt.«

Dette er Deng-Hua-kliken på knæ for Tito! Det er en fuldstændig renvaskning af ærkerevisionisten og forræderen i Beograd og en tilsvarende uhørt bagvaskelse af J.V. Stalin og den socialistiske lejr, som eksisterede i en periode efter 2. verdenskrig.

For hvad er det egentlig, KKP-ledelsen siger? Den erklæ-

rer, at Tito og ikke Stalin og den internationale kommunistiske bevægelse havde ret, at Tito »opbyggede socialismen uafhængigt«.

Men denne »uafhængighed« blev, som vi tidligere har påvist, finansieret af dollars og pund, og »socialismen« har intet andet end navnet til fælles med ægte socialisme.

Ved at give Tito ret i, at han »opbyggede socialismen uafhængigt«, må den kinesiske ledelse også give ham ret i, at Sovjetunionen under Stalin var »statskapitalistisk«, at Stalin var en »revisionist«, at Sovjetunionen førte en imperialistisk politik overfor folkedemokratierne under Stalin osv. osv. - hele den reaktionære, antikommunistiske smøre, som imperialisterne og deres lakajer har disket op med, fra Goebbels og Trotski, Foster Dulles og Tito, socialdemokrater og hrustjoviter, frem til i dag.

Det antydes af de kinesiske revisionister, at alle de øvrige lande i den daværende socialistiske lejr var Stalins og Sovjetunionens marionetter, mens kun Kina og Jugoslavien »uafhængigt opbyggede socialismen«.

Men realiteten er den, at det ikke var Stalin, men Hrustjov, Stalins dødelige fjende, Titos ven og beundrer, som skabte nye forhold mellem de tidligere socialistiske lande, som afskaffede den proletariske internationalisme og etablerede kapitalistiske udbytningsforhold imellem dem. Det var de revisionistiske høvdinge, der indførte jungleloven i deres indbyrdes forbindelser.

Men de kinesiske revisionister er i besiddelse af et magisk middel, som kan gøre sort til rødt og vende alting på hovedet. Dette »vidunderlige« middel er intet andet end teorien om »verdens deling i tre«, som ifølge dem skulle udgøre intet mindre end »den korrekte formulering af det internationale proletariats strategi og taktik i den nuværende æra og betegner dets klasselinie i den internationale kamp«.

Denne reaktionære og kontrarevolutionære teori, som forkastes af hele den internationale kommunistiske bevægelse, af alle virkelige marxister-leninister, er i realiteten en revisionistisk strategi, som udvisker skillelinierne mellem socialisme og kapitalisme. Den fornægter alle de grundlæg-

gende modsætninger, som eksisterer i verden, og vores epokes karakter og indhold som imperialismens og den proletariske revolutions epoke, sådan som Lenin analyserede den. Teorien om »verdens deling i tre« forlader det proletariske klassekriterium ved vurderingen af de internationale kræfter, den forkaster det internationale proletariat som den centrale drivkraft i den verdenshistoriske proces og opstiller i stedet landene i den såkaldt 3. verden i sin helhed.

I tilfældet Jugoslavien viser denne teori sig sandelig at være i stand til at bringe verdensrevolutionen fremad! Én, to, tre - så er Jugoslavien blevet et socialistisk land, uden vold, uden at der er flydt en dråbe blod, med den kapitalistiske Tito-klike ved magten. Denne teori er helt bestemt i besiddelse af en magisk kraft!

De kinesiske revisionister vil utvivlsomt også i fremtiden, ligesom sovjetrevisionisterne og de jugoslaviske revisionister gør det i dag, udnævne kapitalistiske lande som socialistiske, eller tilmed ægte socialistiske lande til at være kapitalistiske alt efter, hvad der passer i deres øjeblikkelige kram.

Men spørgsmålet om socialismen afgøres ikke ved et dekret eller en magisk formular, og det følger ikke konjunkturerne i den revisionistiske politik. Det afgøres af arbejderklassen selv og dens kamp under ledelse af dens virkelige kommunistiske parti. Det internationale proletariats historie, historien om kapitalismens undergang og socialismens triumf, den proletariske revolutions historie, skrives i blod af det kæmpende proletariat og de undertrykte folk.

Forlaget Arbejderen, juli 1978

EN HISTORISK SEJR FOR DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE

*Fra talen ved festmødet i anledning af stiftelsen
af DKP/ML, februar 1979¹⁾*

Med en række festmøder over hele landet markerer og fejrer DKP/ML, venner og sympatisører den store sejr, som det danske proletariat opnåede i slutningen af sidste år, hvor arbejderklassens ægte fortrosparti atter blev en realitet.

Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 1. kongres vedtog program og love, vedtog en beretning fra den forberedende komité til stiftelsen af DKP/ML om den langvarige kamp for genstiftelsen af det marxistisk-leninistiske parti, og valgte centralkomiteen.

Partiets navn er ingen tilfældighed. Fra det kommunistiske manifestes tid, fra Marx' og Engels' dage, bærer proletariatets bevidste frontkæmpere hædersnavnet kommunister. På Lenins tid, da kapitalismen forvandlede sig til imperialismen, da de socialdemokratiske partier forrødte den proletariske revolutions store sag, og de ægte kommunistiske kræfter måtte bryde med disse strejkebrydere, blev det et uomgængeligt krav at stifte ægte kommunistiske partier i hvert eneste land. Den Kommunistiske Internationale, Komintern, blev stiftet for at forene de kommunistiske partier i alverdens lande i en international organisation, på grundlag af marxismen-leninismen, på grundlag af den proletariske internationalisme. I optagelsesbetingelserne til Kommunistisk Internationale, som blev vedtaget på den 2. kongres i 1921, efter Oktoberrevolutionens sejr i Sovjetunionen, hedder det:

»Ethvert parti, der vil indtræde i Kommunistisk Internationale, skal føre navnet: Dette eller hint lands Kommunistiske Parti. Spørgsmålet om navnet er ikke blot et formelt anliggende, men et politisk spørgsmål af stor betydning.«

DKP/ML repræsenterer det danske proletariats revolutionære traditioner, det viderefører arven fra det revolutionære DKP, som blev stiftet i 1919 som en del af Komintern. Men DKP forrådtes af revisionistiske ledere som Aksel Larsen, Nørlund og co. og slog tidligt ind på den borgerlige degenerations vej. DKP forrådte den proletariske revolution og socialismen, og gav sig, sammen med de øvrige Hrustjov-revisionister, som efter Stalins død kom til magten i parti og stat i Sovjetunionen, til at prædike »fredelig overgang til socialismen«, nøjagtig som socialdemokraterne op til og under den 1. verdenskrig. Ligesom en lang række andre tidligere kommunistiske partier forvandlede DKP fra at være revolutionens og arbejderklassens parti, til et borgerligt, revisionistisk parti - et redskab for borgerskabet i arbejderklassens rækker, et instrument til at aflede arbejderklassen fra socialismen og den proletariske revolution. Således forrådte DKP fuldstændig den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismens u dødelige lærdomme.

Fastholdelsen af marxismen-leninismen er et spørgsmål af afgørende betydning for revolutionens skæbne. Den mindste afvigelse betyder, at kontrarevolutionen - fjenderne af arbejderklassen - kan vinde frem.

DKP har fuldstændig forvrænget og forkastet marxismen-leninismens grundlæggende principper, den sejrriige revolutions grundlæggende principper, den sejrriige revolutions videnskabelige teori.

Netop derfor understreger DKP/ML i sit navn det videnskabelige grundlag, som vil sikre os sejren i den proletariske revolution: marxismen-leninismen, Marx', Engels', Lenins og Stalins evigt unge lære.

DKP er i dag et kommunistisk parti af navn, men ikke af gavn, det er et parti, som under dække af at være »kommunistisk« bedriver en alsidig sabotage af arbejderklassens kamp og socialistiske bestræbelser.

DKP/ML understreger i sit navn, at det fastholder den danske og internationale kommunistiske bevægelses traditioner, de store traditioner fra Kominterns, Lenins og Stalins dage, at det fastholder arbejderklassens videnskabelige lære og anvender den på de konkrete forhold i vort land, for at sikre den proletariske revolutions sejr. Dette gør vi for at styrte den forhadte borgerlige statsmagt og oprette arbejderklassens egen statsmagt, proletariatets diktatur, for at tilintetgøre det kapitalistiske udbyttersamfund og oprette det socialistiske samfund uden menneskets udbytning af mennesket, i en vedvarende kamp frem til kommunismens sejr på verdensplan.

Forskellen mellem DKP/ML på den ene side, og DKP, det såkaldte »Kommunistisk Arbejderparti«, KAP, og alle påståede »kommunistiske«, »marxistiske« og »socialistiske« partier og grupper, er som mellem ild og vand.

DKP/ML repræsenterer proletariatets interesser, dets fremtid. Alle de andre såkaldte »venstrefløjspartier« og organisationer repræsenterer borgerskabets indflydelse i arbejderklassen, det er moderne revisionistiske organisationer, som ihærdigt bekæmper revolutionen indefra i arbejderklassen selv.

Det var DKP-revisionisternes skammelige forræderi, som atter gjorde det nødvendigt at sikre oprettelsen af et virkeligt kommunistisk parti. Hrustjov og hans tilhængeres magtovertagelse i en lang række tidligere kommunistiske partier førte til socialismens tilintetgørelse i Sovjetunionen og en lang række tidligere socialistiske lande, til genoprettelsen af kapitalismen og Sovjetunionens udvikling til en imperialistisk supermagt på linie med USA-imperialismen.

På internationalt plan udspandt der sig fra den tid, fra mere end 20 år tilbage, en stor polemik imod de falske teser, som de moderne revisionister bragte i omløb for at sikre kapitalismen og imperialismen mod revolutionens tilintetgørende slag, eller for at genrejse kapitalismen i de socialistiske og folkedemokratiske lande.

I denne store polemik mellem marxist-leninisterne og de moderne revisionister gik Albaniens Arbejdets Parti under

ledelse af kammerat Enver Hoxha uforfærdet i spidsen. Uden tøven har de albanske kommunister og alle ægte kommunister tilbagevist det revisionistiske forræderi og sikret genoprettelsen af kommunistiske partier i en lang række lande, hvor de var blevet likvideret af Hrustjovs og Brezhnevs tilhængere.

DKP/ML er et barn af denne store polemik, af denne store kamp mod moderne revisionister af alle afskygninger, som har haft så stor indflydelse i vores land.

SF inspireres som bekendt af titoismen, af den jugoslaviske revisionisme, som var den første betydningsfulde variant af den moderne revisionisme. DKP følger det sovjetiske parti, hvadenten dirigenten hedder Hrustjov eller Brezhnev.

Og KAP følger den kinesiske variant af den moderne revisionisme, hvadenten det er Mao Zedongs eller Deng Xiaopengs antimarxistiske tanker, som er ved magten.

DKP/ML afviser alle varianter af den moderne revisionisme og al opportuniste. Dets historie er historien om nødvendigheden af uforsonlig kamp mod alle afskygninger af revisionistisk forræderi, det er historien om foreningen af de ægte kommunistiske kræfter på en korrekt marxistisk-leninistisk platform.

Vedtagelsen af DKP/MLs program og love udgør et betydningsfuldt resultat for vort unge parti.

DKP/MLs program er i modsætning til alle borgerlige og revisionistiske partiers programmer ikke et paradenummer, som trækkes frem ved festlige lejligheder for at dupere masserne, eller et program, som forvansker og vildleder arbejderklassens kamp for socialisme. DKP/MLs program udgør en videnskabelig analyse af betingelserne for den proletariske revolution mod det kapitalistiske og imperialistiske udbyttersamfund.

På baggrund af dette program, som er programmet for socialismens sejr i Danmark, for skabelsen af et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur, udarbejder partiet sin strategi og taktik.

Det seje daglige arbejde foregår på programmets grund, fordi det er rettesnoren i vores kamp for en bedre fremtid.

Også lovene repræsenterer en fastlæggelse og stadfæstelse af de bolsjevikiske normer for det kommunistiske parti, som er blevet fuldstændig forkastet af DKP, KAP og alle de andre opportuniste.

I disse partier er der ingen ægte tankens og handlingens enhed. Fraktionisme og evig splid og kævl hører til dagens orden. Kun ledelsernes diktat og den bevidste passivering af medlemmerne i disse partier holder sammen på stumperne. Disse partier angriber den helstøbte monolitiske enhed, som præger ægte kommunistiske partier, fordi de er modstandere af den demokratiske centralisme, af virkelig enhed, som er nødvendig for proletarietets fortrøpsparti, som har udfordret alle reaktionære og revisionistiske kræfter. I alle disse opportunistiske og revisionistiske partier eksisterer der uforsonlige, antagonistiske modsætninger. Ved hjælp af demagogi og bureaukratiske metoder søger herskende revisionistkliger at hindre deres medlemmer, som ærligt ønsker socialisme og revolution, i at erkende tingenes virkelige sammenhæng.

DKP/MLs love sætter disse ting på plads. De angiver de korrekte partinormer, som er i stand til at sikre partiets stål-satte enhed i kampen mod klassefjenden af enhver slags.

Med stiftelsen af DKP/ML står partiet nu overfor den store opgave at vinde de klassebevidste arbejdere for kommunismen, for partiet. Partiet er allerede gået i gang med et stort arbejde for at forsvare marxismen-leninismens teori og propagandere den dybt ind i arbejderklassens rækker, for at sikre udbredelsen af kendskabet til partiets program og målsætninger.

Men DKP/ML begrænser sig ikke alene til at sprede kendskabet til kommunismens program i almindelighed.

Det kommunistiske parti er den revolutionære handlingsparti. Fra sin start arbejder det på i stadig større omfang at lede den daglige klassekamp, at afsløre og ignorere borgerskabets revisionistiske agenter.

Det kommunistiske parti sikrer sin politiske ledelse gennem kampen på arbejdspladserne, i masseorganisationerne, på alle områder af det politiske liv, hvor proletariet og

dets allierede kæmper mod udbytning og undertrykkelse, mod kapitalismen og imperialismen.

I al sin virksomhed anvender partiet dagskampen som en løftestang for kampen for socialismen.

Partiet kæmper for og må støtte ethvert krav og enhver kamp, som retter sig mod kapitalisterne og imperialismen, og forbinder netop hvert enkelt lille kampkrav med det store mål - arbejderklassens befrielse.

Således foregår partiets virksomhed og kamp fra dets start på alle felter - på ideologiens og teoriens område, på politikens område og i den daglige økonomiske kamp.

DKP/MLs 1. kongres repræsenterer et historisk skridt for den danske arbejderklasse. Den manifesterer og markerer en sejr over alle revisionistiske og opportunistiske fjender, som har forsøgt at begrave marxismen-leninismen, at forvanske Marx', Engels', Lenins og Stalins grundlæggende lære, som de erklærer for »forældet«.

Af særlig betydning har opgøret med den kinesiske variant af den moderne revisionisme, som baserer sig på Mao Zedong-tænkningen været. Mao Zedong-tænkningen, som påstås at være »marxismen-leninismens højeste udviklingstrin«, står imidlertid i den skarpeste modsætning til marxismen-leninismen.

Mao Zedong-tænkningen forvansker alle marxismen-leninismens grundlæggende principper, fremmer en fraktionalistisk splittende ånd i det kommunistiske parti og likviderer det som et ægte kommunistisk parti.

Den modsætter sig likvideringen af borgerskabet under socialismen og tillader borgerskabets ideologi at blomstre frit og vokse sig stærk. Mao Zedong-tænkningen er en variant af den moderne revisionisme, som har været og stadig er yderst skadelig for den kommunistiske bevægelse i Danmark såvel som på internationalt plan. Mao Zedong-tænkningen er den ideologi og praksis, som ligger bag Kinas socialimperialistiske politik, som i dag har afsløret sig for alverden.

Den kinesiske revisionisme og Mao Zedong-tænkningen har i meget høj grad skadet kampen mod den moderne revi-

sionisme, mod Hrustjov-revisionismen, som også de sovjetiske ledere i dag baserer sig på, ligesom deres agenter i en lang række tidligere socialistiske og kapitalistiske lande. Hrustjov-revisionismen brød igennem i et skærpet øjeblik for det imperialistiske verdenssystem, efter Stalins død, med det formål at redde kapitalismen og imperialismen fra sammenbrud, at vildlede de proletariske revolutioner og nationale frigørelsesbevægelser og genoprette kapitalismen i de socialistiske lande.

De kinesiske revisionister stillede sig under den store polemik, som førtes af de ægte kommunister mod Hrustjov-klikens og deres tilhængeres forræderi, meget »antirevisionistiske« an. Men tiden har vist, at dette blot var en positur påtvunget af omstændighederne for selv at kunne fremstå som de ægte kommunister, som et springbræt for at erstatte marxismen-leninismen med Mao Zedong-tænkningen, for at gøre Kina til et stærkt kapitalistisk land, som kunne tage konkurrencen op med den anden socialimperialistiske stormagt, Sovjetunionen.

De kinesiske revisionister har aldrig haft til hensigt for alvor at styrke den internationale kommunistiske bevægelse i perioden efter Hrustjov-revisionismens gennembrud. Tværtimod har de fra starten opmuntret ikke til opbygningen af stærke ægte kommunistiske partier, men i stedet støttet to eller flere grupper i hvert land, som de har anerkendt som »kommunistiske« på trods af, at der naturligvis kun kan eksistere ét ægte kommunistisk parti i hvert land.

Også i Danmark har Mao Zedong-tænkningen spredt stor ideologisk forvirring blandt de ægte marxistisk-leninistiske kræfter, der igennem en tid nærrede tillid til de kinesiske postulater om sig selv. Men Kinas Kommunistiske Partis evige kursændringer, de principløse fraktionelle kampe i dette parti, dets optræden igennem hele denne tid viser, at det ikke er et ægte kommunistisk parti, men tværtimod et kapitalistisk, socialfascistisk parti, et instrument for det kinesiske borgerskabs supermagtsambitioner.

Mao Zedong-tænkningen må derfor konsekvent bekæmpes, ligesom al anden moderne revisionisme, for at udrydde

enhver indflydelse i de revolutionære rækker ligesom i arbejderklassen som helhed, som en uomgængelig betingelse for revolutionens sejr.

Dette år er hundredåret for den store marxist-leninist J. V. Stalins fødsel. Som programmet fremhæver, »sammenfattede Stalin marxismen-leninismen på mønstergyldig vis og udviklede på dette grundlag teorien videre på væsentlige felter under kampen for socialismen under proletariats diktatur. Han udviklede den marxistisk-leninistiske lære om det nationale spørgsmål. Han uddybede læren om det kommunistiske parti, dets karakter og historiske rolle og læren om klassekampens fortsættelse og skærpelse under socialismen. Som Lenins elev og våbenfælle stod han sammen med ham i spidsen for den russiske revolution. Efter Lenins død var Stalin i 30 år lederen af det russiske proletariats sejrige opbygning af socialismen i kamp mod utallige fjender. Han forudså, afslørede og bekæmpede uden vaklen ethvert forsøg på at genrejse kapitalismen, og var den kommunistiske verdensbevægelses ubestridte leder.«

Denne vurdering af Stalin som en marxistisk-leninistisk klassiker er fuldstændig rigtig. Ingen revolutionær leder har været udsat for borgerskabets og opportunisternes had som netop Stalin, fordi under hans ledelse virkeligjordes socialismen for første gang på jorden, fordi socialismens overlegenhed bevistes i praksis.

Fra Goebbels' hetztirader mod Stalin til Hrustjovs på den 20. partikongres i SUKP går der en lige linie: det er borgerskabets raseri mod proletariats diktatur, dets uforsonlige klassehad. Trotski, Hrustjov, de kinesiske revisionister, alle er de uforsonlige i deres had til Stalin, i deres had til marxismen-leninismen, som de betegner som »stalinisme«.

Men hvor Brezhnev styrtede Hrustjov, hvor de kinesiske ledere i dag med Deng Xiao-ping i spidsen vælter Mao Zedong af pinden, hvor alle revisionisterne graver en grav for hinanden og vælter de persondyrkende myter, som de selv har rejst - der står Stalins skikkelse stadig klarere, hans værk og revolutionære liv som et forbilledligt eksempel og

som et nødvendigt udgangspunkt for de marxistisk-leninistiske kræfters virksomhed også i dag.

Fra sin start er DKP/ML en anerkendt og uadskillelig del af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, som fortsætter og udvikler de strålende revolutionære traditioner fra klassikernes tid. Vores forbindelser med disse broderpartier bygger på marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme, på kampen for det samme mål: gennemførelsen af den proletariske verdensrevolution, socialismens og kommunismens sejr i verdensmålestok.

I forreste række står Albaniens Arbejds Parti, som altid er gået i spidsen i kampen mod den moderne revisionisme - fra da det sammen med Stalins bolsjevikparti bekæmpede den jugoslaviske revisionisme, den første statsbærende variant af den moderne revisionisme, til de store kampe mod Hrustjov-revisionismen og de kinesiske revisionister.

Med den store marxist-leninist Enver Hoxha i spidsen har Albaniens Arbejds Parti altid ført an i forsvaret for marxismen-leninismen, og konsekvent fastholdt dens udødelige principper.

Stiftelsen af DKP/ML, som er foregået i kamp mod så mange fjender, i uforsonlig kamp mod den moderne revisionisme af alle afskygninger og al opportunisme, beviser, at marxismen-leninismen ikke kan udryddes, uanset hvor snedigt fjenderne maskerer sig, uanset hvilke midler de tager i brug.

Stiftelsen af DKP/ML viser, at også i Danmark er den proletariske revolution, knusningen af borgerskabets diktatur et problem, som er taget op til løsning.

Partiets Vej, 1, 1979

KOMINTERNES REVOLUTIONÆRE ARV

*Artikel i anledning af 60-året for stiftelsen
af Kommunistisk Internationale ¹⁾*

Stiftelsen af Komintern var af verdenshistorisk betydning; den markerede skabelsen af et verdensomspændende forbund af ægte kommunistiske partier, som rensede sig for indflydelse fra reformisme og revisionisme, fra de gamle, rådne socialdemokratiske partier fra den 2. Internationale, som brød sammen under 1. verdenskrig på grund af deres føreres desertering fra den revolutionære kamp, fra kampen mod imperialismen og oprettelsen af proletariats diktatur og socialismen.

I en sammenfatning af det historiske forløb af den internationale arbejderklassens organisering på grundlag af Marx' store parole *Proletarer i alle lande, foren jer!*, på grundlag af den videnskabelige socialismens lære fremhævede Lenin, at

»Første Internationale lagde grunden til en proletarisk, international kamp for socialismen.

Anden Internationale dækkede en epoke, hvor jordbunden for en vid masseudbredelse af bevægelsen i en række lande blev forberedt.

Tredie Internationale overtog frugterne af Anden Internationales arbejde, fjernede dens opportunistiske, socialchauvinistiske, borgerlige og småborgerlige udskud og begyndte at virkeliggøre proletariats diktatur.«

Den 1. verdenskrig var en imperialistisk krig mellem imperialistiske stormagter for at nyopdele verden, for at sla-

vebinde og undertrykke folkene og nationerne. Det var en uretfærdig krig, en røverkrig fra alle de krigsførende parter side, en krig, som førtes på folkenes bekostning og med arbejderne som kanonføde i monopolkapitalisternes spil.

Men resultatet af denne krig blev noget andet end dens imperialistiske anstiftere havde forestillet sig: den skabte en revolutionær situation i det kejserlige Rusland, i det besejrede Tyskland og en række andre lande. Under Lenins og bolsjevikpartiets ledelse, som aldrig havde opgivet den revolutionære vej, gennemførtes den socialistiske Oktoberrevolution, den første sejrige proletariske revolution.

Disse begivenheder illustrerer det almindelige indhold af den historiske epoke, som vi lever i: imperialismens og den proletariske revolutions epoke, epoken med imperialismens og den proletariske revolutions sejr på verdensplan.

»5. Internationales, Kommunistisk Internationales verdenshistoriske betydning«, sagde Lenin, »består i, at den er begyndt at omsætte Marx store parole i praksis, en parole, der sammenfattede resultatet af socialismens og arbejderbevægelsens århundredelange udvikling, en parole, der finder udtryk i begrebet proletariatets diktatur. Dette geniale perspektiv, denne geniale teori, er ved at blive virkelighed. Disse latinske ord er nu oversat til alle folkesprog i det moderne Europa, ja til alle sprog i verden.*

En ny epoke i verdenshistorien er begyndt.

Menneskeheden afkaster den sidste form for slaveri: det kapitalistiske eller lønslaveriet.

Ved således at frigøre sig for slaveri oplever menneskeheden for første gang virkelig frihed.«

Med stiftelsen af Komintern lagdes således grunden til nye, strålende sejre for verdensproletariatet i kampen mod imperialismen, opportunismen og al reaktion.

Det arbejde, Komintern udførte fra sin første kongres og gennem hele sin eksistens, inspireret og vejledt af Lenin og Stalin, bolsjevikpartiets og alle landes arbejderes fremragende ledere, var af uvurderlig betydning for den proletariske revolutions sejr.

Komintern blev stiftet på et tidspunkt, hvor det var abso-

lut nødvendigt, at marxismen-leninismens teori forankrede sig dybt i det revolutionære proletariat, at proletariatet i alle lande ideologisk og organisatorisk sluttede sig sammen og dannede virkelige kommunistiske partier og fuldstændig brød med den socialdemokratiske reformisme og al opportunistisme, med 2. Internationales borgfredsteorier.

Netop i oprettelsen af kommunistiske partier, som fuldstændig brød med den ideologiske, politiske og organisatoriske indflydelse fra de rådne socialdemokratiske partier, ligger en afgørende og væsentlig del af Kominterns indsats. Igennem en række betydningsfulde kongresser i 1920'erne og 1930'erne udviklede Komintern sig i dybden og bredden. Med vedtagelsen af Kommunistisk Internationales Program på den 6. verdenskongres i Moskva 1928 fastlagdes den omfattende internationale kommunistiske bevægelses general-linie, den proletariske verdensrevolutions almene opgaver. Dette program udgør et betydningsfuldt dokument i den internationale kommunistiske bevægelses historie, som i dag angribes af alle opportuniste, netop fordi det konsekvent bygger på og forsvare marxismen-leninismen. Kongresserne fastlagde også Kominterns taktiske linie på baggrund af udviklingen af de grundlæggende modsætninger, som karakteriserer vores epoke. Således stillede den 7. verdenskongres i 1935 under forsæde af Georgi Dimitrov parolen om skabelsen af den proletariske enhedsfront og folkefronten til kamp mod den truende fascisme og krigsfaren, for den proletariske revolution og socialismens triumf. På Lenins og Stalins tid genskabtes leninistiske partier i en lang række lande, ligesom mange revolutionære arbejderklassepartier for første gang stiftedes i en lang række lande, ikke mindst i Asien og Latinamerika. Den proletariske revolutions partier voksede og styrkedes, udviklede sig fra unge og uerfarne partier til partier, som var i stand til at lede massernes kamp mod de borgerlige og opportunistiske partier, mod imperialismen, fascisme og reaktion, til den voldelige omstyrtelse af det kapitalistiske diktatur og imperialismens åg.

Da Komintern opløstes i 1943, under den store antifascistiske krig, skete det i énstemmighed blandt de tilsluttede

partier, fordi dette internationale verdensparti ikke længere var nødvendigt, fordi de kommunistiske partier, de ægte fortrospartier, netop var blevet styrket og hærdet gennem de voldsomme klasseslag. Derfor betød opløsningen af Komintern ikke noget tilbageslag for verdensrevolutionen, tværtimod forblev den store parole »Proletarer i alle lande, forén jer!« en vældig kraft, som sås i oprettelsen af den mægtige socialistiske lejr og en folkedemokratisk lejr med Sovjetunionen i spidsen efter fascismens nederlag, i styrkelsen af de kommunistiske partier, den proletariske bevægelse og de antikoloniale, antiimperialistiske nationale frigørelsesbevægelser vældige opsving efter krigen.

Danmarks Kommunistiske Parti, DKP, stiftedes som et af partierne i tilslutning til Komintern. Baggrunden for at stifte et revolutionært arbejderklasseparti i Danmark var netop Socialdemokratiets fuldstændige forræderi imod arbejderklassens sag. På et tidspunkt, hvor bolsjevikpartiet og de revolutionære kræfter i en række lande forberedte revolutionen under den revolutionære krise, som modnedes i forbindelse med 1. verdenskrig, indtrådte Stauning i den danske regering, og Socialdemokratiet indstillede sig på den rolle, dette parti har spillet i dette århundrede: som monopolkapitalens foretrukne forvalter af den kapitalistiske stat.

Stiftelsen af Komintern og tilslutningen til dens korrekte revolutionære grundlag, til den uforsonlige kamp mod indflydelsen fra socialdemokratismen, til kampen for proletariatets diktatur, blev af overordentlig stor betydning for de danske revolutionære, som samledes i det nystiftede DKP.

Det betød en grundlæggende og afgørende støtte til fastholdelsen af den revolutionære kurs, til løsningen af de mange ideologiske, politiske og organisatoriske problemer, som det unge parti stod overfor.

I det omfang, DKP virkelig fulgte og udførte Kominterns korrekte linie og anvisninger, udviklede partiet sig også og vandt stor fremgang. I modsætning til, hvad forskellige opportuniste hævder, var det ikke Komintern, som var skyld i de afvigelser, som opstod i det danske parti, som svækkede dets revolutionære kampkraft og lagde grunden til dets

overgang til den moderne revisionisme, til dets forvandling til et borgerligt-revisionistisk parti.

Dette ses for eksempel af Kominterns advarsel i 1929 til det danske parti mod at give Aksel Larsen ledende partifunktioner, der, som det senere med al ønskelig tydelighed viste sig, var fuldstændig rigtig og på sin plads.

Samme Aksel Larsen gik som formand for DKP konsekvent i spidsen for en højreopportunistisk, antimarxistisk tolkning af Kominterns teser og beslutninger. Således forvrængede han og hans gruppe den 7. verdenskongres' beslutninger fuldstændigt, søgte en principløs forening med Socialdemokratiet, stillede partiet »på grundlovens grund«, det vil sige opgav forberedelse af den revolutionære kamp mod kapitalismen og fascismen. Både før, under og efter 2. verdenskrig forvanskede Aksel Larsen-gruppen, som sad i ledelsen af partiet, Kominterns revolutionære linie og beslutninger.

I dag påberåber Ib Nørlund - som tilhørte Larsen-gruppen indtil deres slagsmål om, hvorvidt de skulle følge Titos forræderiske vej, som Aksel Larsen og SF gik, eller Hrustjovs forræderiske vej, som Nørlund og DKP gik - sit parti en vis del af Kominterns tradition, nemlig traditionerne fra den 7. kongres og kampen mod fascismen.

Men dette er blot et demagogisk bedrag. Hverken dengang eller i dag havde og har Nørlund & co. noget som helst til fælles med Kominterns revolutionære linie, som de sammen med de øvrige moderne revisionister har forvansket og forrådt.

Alle borgere, revisionister og opportunisten angriber og kaster smuds på Kominterns strålende værk, fra trotskister og ny-trotskister til titoister, »eurokommunisten«, sovjet-revisionister og de kinesiske revisionister, der ligesom det kapitalistiske borgerskab og fascisterne, som oprettede en såkaldt »Anti-Komintern-Pagt« imod revolutionen, frygtede og frygter disse store revolutionære traditioner.

Fælles for dem er postulater om, at Komintern skulle have været et instrument for Sovjetunionens og Stalins udenrigspolitik.

Sandheden er, at deres virkelige formål er at angribe proletarietets diktatur og socialismen i Sovjetunionen, at angribe Oktoberrevolutionens vej, som Komintern omhyggeligt fulgte under skiftende betingelser, og derved ydede et stort og uundværligt bidrag til styrkelsen af revolutionens og socialismens sejr.

På den tid, på Lenins og Stalins tid, var Sovjetunionen et urokkeligt bolværk for verdensrevolutionen, for den proletariske revolution og den nationale frigørelsesbevægelse over hele verden. Lenin og Stalins kamp i spidsen for bolsjevikpartiet og sovjetmagten for at forsvare verdens første socialistiske stat mod rasende indre og ydre fjender, frem til Hitler-fascismens overfald og også senere, krævede aldrig af de kommunistiske partier, at de skulle opgive kampen mod deres eget borgerskab og forråde revolutionen. Tværtimod fordømtes folk som Browder i USA og andre, der slog ind på denne vej under den antifascistiske krig, som renegater og forrædere. Det var først efter Stalins død, da Hrustjov & co. gennemførte et kontrarevolutionært kup, at Sovjetunionen forvandlede sig fra at være et socialistisk land, fra et bolværk for verdensrevolutionen til et centrum for kontrarevolutionen, som det er i dag, en aggressiv, imperialistisk supermagt. Og det var også Hrustjov-revisionisterne, som gik i spidsen med nye, løgnagtige og demagogiske angreb på Komintern, der tog tråden op, hvor Goebbels og Churchill slap.

Også de kinesiske revisionister kaster smuds på Komintern. De forlanger samtidig af kommunisterne, at de skal følge deres rådne teori om »tre verdener«, der prædiker borgfred med borgerskabet, samarbejde mellem proletariat og borgerskab, mod den angiveligt største fjende, den sovjetiske socialimperialisme. Men også de kinesiske revisionister afslører sig fuldstændig for folkene med deres rasende opbygning af kapitalismen og deres forsøg på at gøre Kina til verdens 3. supermagt. Det er netop disse revisionister, som har saboteret og søgt at sabotere den internationale kommunistiske bevægelses enhed. Den moderne revisionisme, som er spaltet i alle mulige strømninger, kan umuligt besidde den

stålsatte enhed, som karakteriserede Kominterns partier. Tværtimod kæmper de hver især om »en plads i solen« på bekostning af de andre.

Når alle opportunister og reaktionære nu så rasende angriber Komintern og søger at sværte det til, er det netop, fordi Komintern viste borgerskabet, at dets magt ikke er evig, men at det står overfor sit fald, og dets banemænd bliver det organiserede og væbnede proletariat med sit ægte kommunistiske parti i spidsen.

Arbejderen, 6. marts 1979

EN REVOLUTIONÆR ELLER EN REAKTIONÆR FAGBEVÆGELSE?

*Fra pjecen »Til kamp mod LOs forræderi! Opbyg den
revolutionære fagopposition«, november 1979.*

Fagbevægelsen er ikke én ting. Lige siden dens opståen og gennembrud som arbejderklassens masseorganisationer, har der stået to linier overfor hinanden, der repræsenterer uforsonlige klasseinteresser, den reformistiske og revisionistiske linie og den revolutionære linie. Igennem snart et århundrede har der stået en stadig principiel og forbitret kamp imellem disse to modsatte linier i den danske fagbevægelse såvel som på internationalt plan. Hvad karakteriserer disse to linier, der baserer sig på en forskellig social basis, og har en grundlæggende forskellig ideologi og politik, arbejdsmetoder og praksis?

Arbejderklassens faglige bevægelse beror direkte på det kapitalistiske samfunds grundlæggende modsigelse, modsigelsen mellem borgerskabet og proletariatet. Proletariatet, det kapitalistiske samfunds eneste konsekvent revolutionære klasse, udgør den faglige bevægelses overordentlig stærke klassemæssige basis. Allerede på det tidspunkt, hvor arbejdernes klassebevægelse for første gang var ved at udkrystallisere sig, hvor dens politiske og faglige organisationsformer og kampmetoder blev skabt og udviklet, definerede Karl Marx den revolutionære fagbevægelses rolle og opgave:

»Fagforeningerne arbejder godt som modstandscenter mod kapitalens overgreb. De svigter delvis som følge af uforstandig brug af deres magt. De forfejder i almindelighed

deres mål, hvis de indskrænker sig til guerillakrig mod virkningerne af det bestående system i stedet for samtidig at bruge deres organiserede kraft som løftestang for arbejderklassens befrielse, det vil sige lønssystemets afskaffelse.»

Fagbevægelsen er således ikke indrettet på en enkelt kamp, men den er en nødvendighed i det mindste i hele kapitalismens historiske epoke. Derved indtager den en særlig vigtig stilling blandt alle masseorganisationerne. Karl Marx understregede, at fagforeningerne burde være organisationscentre for arbejderklassen, der som opgave havde at kæmpe for dens fuldstændige befrielse, ligesom han understregede, at de måtte støtte enhver revolutionær bevægelse i øvrigt. Fagforeningerne var ifølge Marx en uundværlig kraft for organiseringen af arbejderklassen imod den kapitalistiske udbytning.

I overensstemmelse med kapitalismens udvikling til sit sidste og højeste stadium, imperialismen, udarbejdede Lenin - sammen med den leninistiske partiteori - også et omfattende program for fagforeningerne på alle felter af deres virksomhed. Han analyserede og opstillede fagforeningernes opgaver ikke bare under kapitalismen, men også i epoken for overgangen mellem kapitalisme og socialisme og epoken med opbygningen af det socialistiske samfund.

Lenin understregede gentagne gange, at fagforeningerne under kapitalismen var nødvendige og tilmed uundværlige som centre for modstand, organisering og enhed mod borgerskabet. De rummede begyndelsen til udviklingen af arbejdernes klassebevidsthed og fungerede som skoler i aktiv kamp mod kapitalistisk undertrykkelse og udbytning - vejledt af proletarietets ideologi og ledt af det kommunistiske parti, som proletarietets fortropsorganisation.

Dette syn på fagbevægelsen og dens rolle og opgaver, som udvikledes og forsvarede af marxismen-leninismens klassikere, Marx, Engels, Lenin og Stalin, bekræftes til stadighed af den historiske erfaring og også af vore dages virkelighed.

Den revolutionære fagbevægelse i dag må som udgangspunkt lade sig lede af marxismen-leninismens lære og praksis i dette overordentlig vigtige og principielle spørgsmål.

Den revolutionære fagbevægelse har altid taget udgangspunkt i det uforsonlige forhold mellem arbejdskøber og arbejder, stående overfor hinanden som klasse mod klasse. Og målet har altid været at sikre lønssystemets afskaffelse gennem arbejderklassens magtovertagelse, den proletariske revolution og opbygningen af socialismen.

Den revolutionære fagbevægelse ser sig selv som en del af den almene revolutionære kampfront imod imperialismen og reaktion, som en vigtig kraft i kampen for tilintetgørelsen af den kapitalistiske udbytning, for borgerskabets fald og socialismens sejr.

Derfor har den revolutionære fagbevægelse også altid haft et klart forhold til den økonomiske kamps betydning, uden at undervurdere den, men også uden at overvurdere den. Kampen for at forsvare og forbedre arbejderklassens levevilkår er en vigtig og uundgåelig ting under kapitalismen, hvor arbejderne må sælge deres arbejdskraft, der er en vare som enhver anden under kapitalismen, for at kunne eksistere.

Arbejdernes faglige bevægelse må være et modstandscenter og et organisationscenter for kampen mod den kapitalistiske udbytning, den må, som Marx udtrykte det, *»være en løftestang for arbejderklassens befrielse«*, den må være en skole i proletariatets klassekamp.

Således repræsenterer denne revolutionære linie for arbejdernes faglige kamp arbejderklassens dybeste interesser, dens fremtid og forhåbninger.

Diametralt modsat denne revolutionære linie for fagbevægelsen står den opportunistiske, reformistiske og revisionistiske linie. Denne linie kæmper ikke for at afskaffe, men accepterer den kapitalistiske orden. Den prædiker klasseforsoning og classesamarbejde. Karakteristisk for den er, at den betragter den faglige bevægelse som isoleret fra - og arbejder for at isolere den fra - proletariatets almene politiske kamp for national og social befrielse.

Ifølge denne linie, der ligeledes har sine dybe sociale årsager og rødder, skal fagforeningerne begrænse sine opgaver til at kæmpe for umiddelbare økonomiske krav. Den skal

være en reformistisk social bevægelse, som ikke beskæftiger sig med vores epokes store problemer.

Fagbevægelsen skal ifølge denne opportunistiske linie, som udtrykkes i talrige varianter, mere eller mindre åbent fungere indenfor det borgerlige systems juridiske rammer. Den skal underlægge sig borgerskabet og være et vedhæng til og en del af den kapitalistiske orden selv.

Teoretisk forkyn­der de reformistiske og revisionistiske faglige ledere tesen om fagforeningernes »neutralitet« overfor arbejderklassens politiske partier. Dette er naturligvis et bedrag, som kun er beregnet på at isolere fagbevægelsen fra det marxistisk-leninistiske parti. Fagbevægelsen kan naturligvis ikke stå udenfor ideologi eller politik.

Hvem skulle fagbevægelsen da være neutral overfor? Sådan stiller spørgsmålet sig naturligvis ikke: ingen politisk bevægelse eller organisation i et klassesamfund kan stå udenfor ideologi og politik. Spørgsmålet må opstilles sådan: hvilken klasses ideologi og politik? Arbejderklassens eller borgerskabets? Ledes fagbevægelsen ikke af proletariats revolutionære ideologi og politik, må den nødvendigvis ledes af borgerskabets reaktionære ideologi og politik.

Sådan er virkeligheden da også. Den reformistiske fagbevægelse baserer sig på borgerskabets ideologi og politik og er tæt forbundet med dets partier. Som eksempel behøver man blot at se på de danske fagforeningers intime sammenbinding med Socialdemokratiet, igennem et halvt hundrede år monopolkapitalens foretrukne regeringsparti.

Den opportunistiske, reformistiske og revisionistiske linie for fagbevægelsen repræsenterer således ikke proletariats interesser, men varetager tværtimod kapitalisternes, bourgeoisiets, interesser i arbejderbevægelsen. Igennem 100 år har også den udviklet sine teser, sine former og kampmetoder og tilmed internationale organisationer, som er beregnet på ikke at fremme proletariats revolutionære klassekamp, men tværtimod at indsnævre den, vildlede den, føre den ind i baner, der er ufarlige for det kapitalistiske systems eksistens. Som vi oplever det i dag i Danmark, som gennemrystes af den kapitalistiske krise, optræder lederne for den so-

cialdemokratiske og revisionistiske fagbevægelse, og i særdeleshed LO-toppen, som generaler i nedskæringsfelttoget imod arbejderklassen, som kapitalens officerer i forsøget på at vælte krisens byrder over på arbejderklassens skuldre.

Reformismens og revisionismens økonomiske og sociale grundlag

Kampen mellem de to linier i verdens fagbevægelse og i den danske fagbevægelse har altid været overordentlig skarp, fordi de står uforsonligt overfor hinanden på alle grundlæggende spørgsmål med hensyn til ideologi, politik, organisation osv.

Hvor den revolutionære linie, som baserer sig på arbejderklassens, proletariatets store flertal, og repræsenterer dens nuværende og fremtidige klasseinteresser, baserer den reformistiske og revisionistiske linie sig tværtimod på et lille, særligt socialt lag, arbejderaristokratiet, som forråder arbejderklassens interesser.

Hvor den revolutionære linie i fagbevægelsen formuleres, støttes og organiseres af proletariatets revolutionære marxistisk-leninistiske parti, støtter samtlige andre partier, åbent borgerlige, reformistiske eller revisionistiske, den opportunistiske linie i fagbevægelsen, classesamarbejdet og klasseforsoningens rådne linie. I formerne og taktikkerne kan disse partier udvise betydelige forskelle, men i deres væsen vejledes de af samme ideologi og politik for fagbevægelsen, de er for det bestående kapitalistiske samfund imod socialismen og proletariatets diktatur.

Denne opportunistiske linie har som bekendt betydelig indflydelse og styrke i de imperialistiske lande og blandt disse ikke mindst i Danmark.

Udviklingen af den opportunistiske linie både med hensyn til politiske partier og fagbevægelsen har en nøje sammenhæng med kapitalismens udvikling til sit sidste og højeste stadium, til imperialismens stadium. Den kendetegnes, som Lenin har bestemt den, som snyltende, rådnende og dø-

ende kapitalisme, som tærskelen til den proletariske revolution.

Under imperialismen afløses den frie konkurrence af monopolet. Karakteristisk for imperialismen er en håndfuld rige nationers snylten på flertallet af verdens nationer og folk.

Samtidig med, at flertallet af arbejderne og de arbejdende masser i de imperialistiske lande lider under kapitalens forbrydelser, under udbytning, undertrykkelse, massearbejdsløshed og stadig forarmelse, er det imperialistiske bourgeoisie - med smuler fra sine superprofitter - i stand til at bestikke og opfostre en øverste del af arbejderklassen som et særligt socialt lag, der ved sine forskellige privilegier adskiller sig fra arbejderklassens store flertal.

Siden Lenins tid er dette lag i et imperialistisk land som Danmark ikke blevet mindre, men det er tværtimod udvidet. Alligevel udgør arbejderaristokratiet stadigvæk kun et lille mindretal i forhold til proletariatets brede masser.

Arbejderaristokratiet udgør den sociale basis for klasse-samarbejdspolitikken, for reformismen og revisionismen i arbejderbevægelsen og fagbevægelsen. Det udgør den sociale basis for de reformistiske partier som Socialdemokratiet og de moderne revisionistiske partier som DKP, SF, VS og KAP, såvel som de faglige organisationer.

Dette arbejderaristokrati anstrenger sig på al mulig måde på at bevare og udvide sine positioner og privilegier, ved at tjene borgerskabet, ved at støtte dets arbejderfjendtlige politik, ved ideologisk at formidle bourgeoisiets ideologi og politik, borgfredens og klasseforsoningens politik. Det er en femtekolonne i arbejderbevægelsen og spiller en afgørende rolle i angrebene på arbejderklassen og dets revolutionære kampe.

Uden dette arbejderaristokrati, der stadig øver betydelig indflydelse i arbejderklassen, ville bourgeoisiet ikke være i stand til at regere.

Men hvem er dette arbejderaristokrati, dette særlige lag af bestukne arbejdere mere konkret? Det er dels særligt privilegerede arbejdere og arbejdergrupper, dels formænd

og arbejderledere, tillidsmænd, som fritages for produktionen og arbejder og lønnes for at »holde ro« på arbejdspladsen osv.

Ud fra dette arbejderaristokrati rekrutteres hovedparten af det egentlige fagbureaukrati, dvs. funktionærerne i det faglige apparat (naturligvis med undtagelse af kontorpersonalet, der tilhører arbejderklassen), der er aktive i at udføre dette apparats reaktionære politik overfor arbejderklassen.

Med arbejderaristokratiets magterobring i fagbevægelsen indledtes opbygningen af en økonomistisk magtbasis, gennem hvilken en lille del af det forvandlede til et borgerskab tilhørende kapitalistklassen.

Med den politiske magt i hænderne var det nu muligt for dem at udbygge deres direkte kapitalistiske virksomhed. Et centralt led heri var oprettelsen af Kooperationen, »fagbevægelsens egne virksomheder«.

Gennem Kooperationen, hed det sig, skulle der gøres ende på privatkapitalismens vilkårlighed og elendighed. Gennem opsparring af de usle lønninger skulle arbejderklassen selv bygge og administrere virksomheder. Men »arbejderadministration« ophæver ikke kapitalismens love, Kooperationen gav fagbevægelsens top kapital at administrere.

I dag er LO-toppen en del af monopolborgerskabet, der ejer og administrerer de kooperative byggeselskaber, bagerier, mejerier, benzinselskaber osv. Ligeledes ejer og administrerer den Aktuelt med dertil hørende provinsblade, Arbejdernes Landsbank, forsikringsselskab, EDB-virksomhed osv. Herigennem deltager LO i udbytningen af titusindvis af arbejdere.

Ligeledes deltager LO i administrationen af ATP-fonden, som i dag er på over 20 milliarder kroner, iberegnet de beslaglagte dyrtidsportioner. Disse milliarder, som arbejderklassen har optjent gennem slid og sved, benyttes i dag til billige lån til monopolkapitalen, for eksempel A.P. Møller. Også LO-toppen udbytter arbejderklassen og tilraner sig merværdien heraf.

LO-toppens besiddelse af kapital danner således grundlaget for det opsvulmede apparat og dets tusinder af fagbu-

reaukrater, der er købt og betalt med den merværdi, som presses ud af arbejderne, til at holde arbejderklassen nede.

Gennem deltagelse i alle mulige udvalg i statsapparat, pensionskasser, boligselskaber osv. sikrer disse reaktionære faglige ledere sig fede gager og ben. Deres topstillinger i forbund m.v. sikrer dem samtidig gager, der kan måle sig med direktørlønninger. Disse betales af medlemmernes stadig stigende kontingentpenge. De underbetalte HK-medlemmer må således se, at deres formand Max Harvøe får en løn på en

¼ million, mens han samtidig er ivrig fortaler for lovindgreb mod sine underbetalte medlemmer.

Det skyldes altså ikke tilfældigheder og slet ikke arbejderklassens accept, at LO-apparatet er aktiv i udformningen og gennemførelsen af den kapitalistiske kriseoffensiv. LO-apparatet ledes af borgerskabet, arbejderklassens fjender og er blevet gjort til et instrument for borgerskabet. LO-apparatet er opbygget - med dets politiske, juridiske og organisatoriske samarbejde - sådan, at danske arbejdere er bundet ind under stat og kapital.

LO-apparatets formål er at holde arbejderklassen væk fra

klassekampens vej og fortsat holde den nede i undertrykkelse.

Uforsonlige fjender af arbejderklassen

Karakteristisk for det faglige apparat i Danmark er, at det er blevet udviklet i tæt forbund med Socialdemokratiet igennem snart et århundrede. LOs og fagforeningernes mål-

sætning, karakter og rolle i dag bærer i første række Socialdemokratiets reformistiske stempel.

Socialdemokratiet har siden før århundredeskiftet været tilhængere af reformisme og classesamarbejde. Der går en lige linie fra det reaktionære Septemberforlig i 1899, der

bandt fagforeningerne til classesamarbejdets og klasseforsoningens vej, frem til i dag.

De reaktionære faglige lederes classesamarbejdsgrundlag, grundlaget for LOs virksomhed, udtrykkes som i 1899

af Septemberforliget, i dag i Hovedaftalen mellem LO og DA fra 1973:

Her hedder det:

»De to organisationer vil fremme et godt samarbejde mellem organisationerne og virke for rolige og stabile arbejdsforhold i virksomhederne gennem samarbejdsudvalgene eller andre egnede organer.«

For de reaktionære faglige ledere, som behersker LO-apparatet, er fagforeningernes rolle på ingen måde en løftestang i kampen for proletariatets endelige frigørelse. Disse reaktionære ledere ser traditionelt fagbevægelsens rolle som en snæver begrænsning til arbejderklassens umiddelbare økonomiske krav. Ligesom bourgeoisiet ser de fagforeningerne som »interesseorganisationer«, hvis vigtigste mål er at opnå fuldstændig enighed med arbejdskøberne om betingelserne for salget af varen arbejdskraft. De taler om »rent faglige kampe«, for dermed at afskære arbejderklassens kamp og politiske aktioner mod bourgeoisiet og imperialismen. Socialdemokratiet har skabt et fagligt apparat - LO-apparatet - i sit eget billede: reaktionært, imperialistisk og korrupt, som et redskab for bourgeoisiet mod arbejderklassens interesser. Dette er naturligvis ikke sket uden modstand fra revolutionære og klassebevidste arbejderes side, som fortsætter og forstærkes endnu i dag.

Oprettelsen af fagforeningerne var en historisk sejr for arbejderklassen. Disse betød, at arbejderne fra at være enkeltindivider, som isoleret kæmpede for deres eksistens, forenedes til en magtfuld organiseret kraft i kampen mod bourgeoisiet.

Men igennem en langvarig proces, som har forløbet gennem hele dette århundrede, har bourgeoisiet formået at underlægge sig fagforeningerne, så de ikke længere er værktøj i arbejderklassens tjeneste. Tværtimod er LO-apparatet en reaktionær arbejderfjendsk organisme, som er blevet påtvunget arbejderklassen på trods af dens langvarige kamp og modstand herimod.

LO-apparatet er opbygget til at tjene bourgeoisiets interesser, til at aflede og knægte arbejderklassens revolutionære kamp. Igennem den indre struktur, dens love og regler, sikres LO-apparatets og de reaktionære faglige lederes og fagbu-

reaukraters kontrol, ikke bare med lokale fagforeninger og deres afdelinger, men tilmed ned til de mindste enheder, klubberne på den enkelte arbejdsplads.

LO-apparatet, hvis øverste top selv tilhører monopolbourgeoisiet, har truffet en række overenskomster og aftaler med Dansk Arbejdsgiverforening, som søger at baste og binde fagbevægelsen til klasseforsoningens vej. Samtidig er det nært forbundet med og i stadig højere grad sammenvokset med statsapparatet, juridisk, politisk, organisatorisk og økonomisk. LO-apparatet står på ingen måde i modsætning til den kapitalistiske statsmagt, men samarbejder og sammenflettes stadig snævrere med det.

Septemberforliget i 1899 var det første led i at binde fagbevægelsen til statsapparatet. Efter dets indgåelse udtalte den konservative L.V. Birck følgende præcise karakteristik af forligets formål: »Det er lettere at manøvrere med arbejderne indenfor end udenfor organisationerne.« Det var det første led i en lang kæde af juridiske bånd, som underlagde fagbevægelsen under den herskende kapitalistiske orden og dens statsmagt.

Med det berygtede Septemberforlig lovfæstedes classesamarbejdet mellem de faglige organisationer og kapitalen gennem indførelse af fredspligt, varslingspligt af strejke osv. Septemberforliget var et kvælertag på fagforeningerne som arbejderklassens kamporganisationer. Forligets betydning karakteriseres uden omsvøb i for eksempel en bog af socialdemokraten Erling Olsen:

»Fagforeningerne, der ansås som farlige, betragtedes efter århundredeskiftet som et helt naturligt led i samfundsmaskineriet.«

Ikke underligt, at de reaktionære ledere og borgerskabet opfatter dette forræderi som en »arbejdsmarkedets grundlov«.

Men arbejderklassen accepterede ikke de faglige lederes classesamarbejdsaftaler. Den fortsatte sin kamp mod den kapitalistiske udbytning, og efter en lang række strejker i begyndelsen af dette århundrede skred De samvirkende Fag-

forbund (DsF, nu LO) og Arbejdsgiverforeningen til handling.

I enighed opfordrede DsF og kapital statsmagten til at udarbejde et lovgrundlag, der kunne komme de mange strejker, der trodsede »fredspligten«, til livs. Dette førte til udarbejdelsen af »regler for behandling af faglig strid«. Disse regler danner grundlag for henholdsvis Den faste voldgiftsret, i dag Arbejdsretten og forligsmandsinstitutionen.

Både LO og arbejdskøberne har spillet en afgørende og principiel enig rolle omkring udarbejdelsen og vedtagelsen af disse reaktionære love, idet der forinden var opnået enighed om lovenes indhold i kommissionsarbejdet. Disse love markerer klart LO-apparatets juridiske binding til staten.

Skal revolutionære arbejde i reaktionære fagforeninger?

I Danmark er fagbevægelsen ikke som i mange andre lande spaltet op i en række forskellige fagbevægelser, knyttet til det ene eller andet hovedparti - kristelige, socialdemokratiske, revisionistiske - der imidlertid i dag overalt arbejder sammen. I Danmark eksisterer der en såkaldt »enhedsfagbevægelse«, hvor et flertal af arbejderne er organiseret. Men er denne fagbevægelse en ægte proletarisk masseorganisation? Det er klart, at det er den ikke. Den danske »enhedsfagbevægelse« er eddikegul. Den ledes direkte af en del af monopolborgerskabet, som forfølger sine egne klasseinteresser igennem dens politik, og som endvidere søger at sikre sig selv nye fordele på bekostning af andre dele af monopolkapitalen. Grundlæggende er det imidlertid, at borgerskabet i fagbevægelsen først og fremmest handler ud fra sine klasseinteresser, i overensstemmelse med den samlede kapitalistklasses interesser, imod arbejderklassens grundlæggende interesser.

I sin bog »To linier i verdens fagbevægelse« skriver den albanske fagforeningsleder Filip Kota:

»Fagbevægelsens historie og dens erfaringer lærer os, at selvom der findes og fandtes talrige faglige organisationer

af forskellige kategorier og med forskellige programmer og retninger, så findes der objektivt set egentlig kun to typer fagforeninger med klart forskellige linier, funktioner og karakteristika: de faglige klasseorganisationer, som ikke begrænser sig til økonomiske krav, men forbereder, skoler og orienterer arbejderklassen henimod afskaffelsen af udbytningssystemet og dermed det kapitalistiske samfund - og de reformistiske og revisionistiske fagforeninger, som baserer sig på klassesamarbejde og tjener borgerskabet som en bestanddel af den kapitalistiske struktur. Enhver anden mellemiggende og centristisk linie fører uundgåeligt til opgivelse af klassestandpunktet.«

Dette er fuldstændigt rigtigt. Vi må i dag som udgangspunkt for vort arbejde med fagbevægelsen tage den kendsgerning, at den socialdemokratiske »enhedsfagbevægelse« er fuldstændig reaktionær. I dag som igennem årtier har hovedspørgsmålet for den revolutionære fagbevægelse været udformningen af en korrekt strategi og taktik, der tager sigte på at isolere de reaktionære faglige ledere og at forhindre, at fagforeningerne bruges som våben i borgerskabets hænder mod arbejderklassens kamp; en strategi og taktik, som ser kampen på dette område som et vigtigt led i den almene kamp for arbejderklassens befrielse.

I hele denne periode har den revolutionære kamp om fagbevægelsen centreret sig om disse spørgsmål. I forsøgene på at hindre udviklingen af en korrekt linie for den revolutionære fagbevægelse er marxist-leninisterne og de klassebevidste arbejdere ikke bare stødt på politisk modstand, udelukkelsesterror og fyringer fra LO-apparatets og Socialdemokratiets side, men disse har også fået uvurderlig støtte fra de revisionistiske partier som DKP, KAP, SF, VS og andre, som har opfundet snesevis af »faglige strategier og taktikker«, som på trods af deres forskellighed på overfladen alle har haft og har til hensigt at lade den reaktionære fagbevægelse og LO-apparatet uantastet.

Blandt de illusioner, som systematisk spredes, er illusionerne om, at den reaktionære fagbevægelse er god nok, det drejer sig blot om at få udskiftet nogle enkelte reaktionære

faglige topledere. Derefter kan LO-apparatet og de reaktionære fagforeninger gøres til »kamporganisationer for arbejderklassen«. Dette er hovedindholdet i DKPs og også KAPs syn på fagforeningerne. For disse revisionister er de reaktionære fagforeninger ikke reaktionære: det drejer sig »bare« om at vinde dem for en såkaldt klassekampslinie og først og fremmest at ombytte socialdemokrater med repræsentanter for disse revisionistiske partier. Så kan selv LO-apparatet gøres til et instrument i arbejderklassens hænder!

Disse partiers grundlæggende faglige parole »Gør fagforeningerne til kamporganisationer« lyder besnærende, fordi arbejderklassen ønsker en revolutionær og kæmpende fagbevægelse, at fagforeningerne er ægte proletariske masseorganisationer. Men i virkeligheden skjuler denne parole den reaktionære karakter af LO-apparatet og fagforeningerne. Den skaber illusioner om, at det gennem kampen indenfor fagforeninger og forbund under LO er muligt at gøre LO til en kamporganisation for arbejderklassen.

Men som påvist er LO og LO-fagforeningerne en fast bestanddel af den kapitalistiske struktur som et hovedinstrument for bourgeoisiet. Kapitalisterne, LO-toppen og det faglige bureaukrati vil aldrig tillade, at deres borgerlige forræderlinie bliver knust og at deres organisationer, som er opbygget i forræderiets interesse, vender brodden den anden vej, mod bourgeoisiet. Hele det net af bindinger, juridiske, økonomiske, politiske osv., som er spundet om arbejderklassens faglige kamp og selve den socialdemokratiske »enhedsfagbevægelse« stadig fastere sammenvoksen med den kapitalistiske stat, tjener netop dette formål.

Igennem mange år har det faglige bureaukrati og LO-toppen, som er udspekulerede og særdeles erfarne i at imødegå enhver revolutionær opposition, knust alle forsøg på opbygningen af denne. Mange eksempler viser, at borgerskabet vil anvende alle midler for at hindre, at den reaktionære classesamarbejdslinie bliver nedkæmpet i LO-fagforeningerne og en revolutionær og ægte klassekampslinie bliver gennemført. Dette bevidnes allerede af mange kendsgerninger, især eksklusionerne af marxister-leninister og fagligt

aktive, klassebevidste arbejdere. Der findes tilmed talrige eksempler på, at selv hvor det lykkes at vinde en stor del af fagforeningens medlemmer mod den reaktionære fagforeningsledelse og forkaste dens klassesamarbejdslinie, så vil fagforeningsledelsen ikke acceptere demokratiske afgørelser. De griber - under henvisning til bemyndigelsesparagrafer i fagforeningernes og forbundenes vedtægter, som de har indført præcis med dette formål - til eksklusion af hele afdelinger eller fagforeninger, til omlægninger eller sammenlægninger og til spaltning af fagforeningerne.

Under disse omstændigheder er det at propagandere for muligheden af at gøre den socialdemokratiske »enhedsfagbevægelse«, LO-fagforeningerne og tilmed LO-apparatet til kamporganisationer i arbejderklassens tjeneste i realiteten intet andet end at skønmale de reaktionære fagforeninger og at sabotere den revolutionære kamp i fagbevægelsen.

Disse illusioner er dødsensfarlige, fordi de søger at gøre den revolutionære opposition fra de klassebevidste arbejderes side til et »kritisk« vedhæng til den reaktionære, socialdemokratiske og revisionistiske »enhedsfagbevægelse«.

På baggrund af den kendsgerning, at der i dag i Danmark ikke eksisterer faglige klasseorganisationer for proletariatet, at LO-apparatet og den såkaldte enhedsfagbevægelse er reaktionær, et instrument for bourgeoisiet imod arbejderklassen, kunne man let komme til den slutning, at svaret på dette simpelthen ville være at opfordre arbejderne til at forlade de reaktionære fagforeninger og i stedet oprette og tilslutte sig nye, revolutionære fagforeninger af en ægte proletarisk karakter.

Sådanne ideer har rent faktisk også været fremme i løbet af den sidste snes år, hvor manglen på en virkelig revolutionær faglig strategi og taktik - som har en nær sammenhæng med fraværet af et ægte marxistisk-leninistisk parti - har været yderst påfaldende.

Men i dag at arbejde for oprettelsen af nye revolutionære fagforeninger ville være en katastrofal fejl, som ville koste den revolutionære faglige opposition dyrt. En sådan taktik

ville være ekstremt sekterisk, den ville føre til isolation og tilintetgørelse af den revolutionære fagbevægelse.

Dette ville være yderst kærkomment for de reaktionære faglige ledere og deres LO-apparat. For det er nødvendigt at gøre sig følgende kendsgerninger klart: at på trods af LO-apparatets i bund og grund kontrarevolutionære karakter er hovedparten af arbejderne organiseret i disse reaktionære fagforeninger; at de reformistiske og revisionistiske faglige ledere øver betydelig indflydelse på disse arbejdende masser; og at endelig kun et lille mindretal af arbejderne ville forlade de reaktionære fagforeninger for at danne nye revolutionære fagforeninger.

Konsekvenserne af denne opportunistiske taktik ville være ikke at isolere de reaktionære faglige ledere fra arbejdermasserne, men tværtimod uden kamp at overlade de bredeste arbejdermasser til disse reaktionære. Det ville være ensbetydende med at isolere den revolutionære faglige opposition fra arbejdermasserne, at tørre den ind og berøve den dens livskraft.

Som Lenin siger det i »Venstre«radikalismen - kommunismens børnesygdom, hvor han netop behandler spørgsmålet om de revolutionæres forhold til de reaktionære fagforeninger:

»Dette er en utilgivelig dumhed, som er ensbetydende med den største tjeneste, kommunisterne kan yde bourgeoisiet.«

I udviklingen af en revolutionær faglig politik og taktik må vi gå ud fra, at de reaktionære fagforeninger omfatter hovedparten af den danske arbejderklasse; at medlemskab af disse fagforeninger ofte er en nødvendig betingelse for at kunne få arbejde i en række virksomheder, især på de største industriarbejdspladser; at fagforeningerne varetager visse økonomiske funktioner; samt at størsteparten af arbejderne i dag opfatter fagforeningerne som organisationer, der til en vis grad varetager deres interesser på trods af den udbredte uvilje mod de reaktionære faglige lederes forræderi.

Svaret på spørgsmålet om, hvorvidt revolutionære skal

arbejde i de reaktionære fagforeninger, må således være et klart ja. Konklusionen på disse overvejelser kan ikke være andet end, at arbejdet i de reaktionære fagforeninger tilmed må intensiveres.

Men det må stadig klarlægges, med hvilket formål og hvordan man skal arbejde i de reaktionære fagforeninger.

Når marxister-leninister og revolutionære overalt, hvor det er muligt, arbejder indenfor LO-fagforeningerne, sker det for at forsvare fagforeningsmedlemmernes krav og interesser og for at afsløre de reaktionære faglige lederes forræderi og klassesamarbejdslinie, som står i uforsonlig modsætning til medlemmernes kort- og langsigtede interesser. Ikke blot overfor de mest fremskredne og klassebevidste arbejdere, men for de bredeste arbejder masser og selv de mest tilbagestående må det afsløres, at fagforeningsledelsens politik tjener bourgeoisiet, at den som mål har at opretholde kapitalismen og forevige udbytningen af proletariatet, og at den ligeledes forråder den daglige kamp, hvor den fungerer som skruebrækkere og sabotører.

Arbejdet i de reaktionære fagforeninger sker for at svække dem som våben i bourgeoisiets hænder, for at forhindre dem i at gennemføre deres reaktionære angreb, for at afsløre og isolere de forræderiske ledere. I sit store værk Imperialismen og Revolutionen skriver Enver Hoxha yderst præcist om denne opgave:

»For at befri sig for kapitalismen er det derfor bydende nødvendigt for proletariatet i hvert enkelt land at afkaste sig åget fra de af bourgeoisiet og opportunisterne dominerede fagforeninger såvel som fra enhver socialdemokratisk organisation eller parti... Proletariatet må knuse disse organismer. Men hvordan? Det må knuse dem ved at bekæmpe ledelsen af disse fagforeninger, ved at rejse sig mod deres forræderiske forbindelser med bourgeoisiet, ved at tilintetgøre »roen«, den »borgfred«, som de ønsker at indføre...

Det er muligt at arbejde for at ødelægge disse fagforeninger ved at gå ind i dem for at bekæmpe og undergrave dem indefra og modsætte sig deres uretfærdige beslutninger og handlinger. I hvert enkelt tilfælde må formålet være at opnå

proletariatets stålsatte enhed i kampen ikke blot mod arbejdsgiverne, men også mod deres agenter, fagforeningslederne.«

På denne måde må de klassebevidste arbejdere under partiets ledelse slutte sig sammen mod det reaktionære fagforeningsapparat. Der må gennemføres et konsekvent og vedvarende arbejde for at isolere de falske arbejderførere, som forråder arbejderklassens sag, og for at skabe enhed i arbejderklassen på et revolutionært grundlag. I denne kamp må og kan marxist-leninisterne og revolutionære og klassebevidste arbejdere også vinde ledelsen i klubber, afdelinger og fagforeninger på en revolutionær platform og derved rive magten ud af hænderne på de reaktionære faglige ledere.

Arbejdet indenfor de reaktionære fagforeninger for at »undergrave dem indefra« er således under de foreliggende betingelser af den allerstørste vigtighed. Dette arbejde udgør hovedområdet for marxist-leninisternes og de klassebevidste arbejderes virksomhed med hensyn til den faglige kamp.

Det ville imidlertid også være en falsk konklusion på baggrund af det ovenfor sagte at slutte, at det faglige arbejde må begrænses til de reaktionære LO-fagforeningers rammer.

De moderne revisionister af forskellig type søger gennem forskellige argumenter at få den revolutionære faglige opposition til at drage denne slutning med det formål at forvandle den til et uskadeligt »kritisk« vedhæng til LO-apparatet.

Det faglige arbejde kan under ingen omstændigheder begrænses til udelukkende at foregå indenfor LO-fagforeningernes og den såkaldte enhedsfagbevægelses rammer alene af den grund, at en ikke ubetydelig del af arbejderklassen ikke er organiseret i disse fagforeninger. Dette gælder ikke mindst en betydelig del af de arbejdsløse, kvinder og unge.

Desuden tvinger udviklingen i klassekampen den revolutionære faglige opposition til ikke bare at arbejde indenfor de reaktionære LO-fagforeninger, men også til at gennembryde deres rammer - til at gennembryde deres reaktionære

love, programmer, organisationsformer og arbejdsmetoder - der som påvist udelukkende har til formål at undergrave og sabotere arbejderklassens kampe, den voksende strejkebevægelse osv.

J.V. Stalin understregede i 1928:

»Når de reformistiske ledelser vokser sammen med kapitalismen, mens arbejderklassen imidlertid kæmper imod kapitalismen, kan man da hævde, at arbejderklassen med det kommunistiske parti i spidsen kan føre kampen uden at sprænge fagforeningernes bestående rammer? Det er klart, at man ikke kan hævde dette uden at forfalde til opportunisme.«

På mange måder eksisterer en tilsvarende situation i Danmark i dag.

For det første er LO-toppen en del af den herskende klasse, en del af monopolbourgeoisiet. Fagforeningsapparatet vokser som påvist til stadighed tættere sammen med den kapitalistiske statsmagt.

For det andet eksisterer der en stadig mere omfattende strejkebevægelse og andre faglige kampe, som finder sted udenfor de reaktionære fagforeningers regi - eller rettere sagt finder sted på trods af og imod LO-fagforeningernes vilje, eftersom disse konsekvent optræder som kapitalens mest betydningsfulde strejkebrydere. Disse såkaldte »vilde« eller tilmed »ulovlige« strejker er et overordentligt vigtigt led i arbejderklassens kamp mod den kapitalistiske kriseoffensiv, som tager sigte på at vælte krisens byrder over på arbejderklassens og de arbejdende massers skuldre.

Disse kampe retter sig ikke bare mod den enkelte kapitalist, men får en stadig mere udtalt politisk karakter og retter sig mod den politik, som den samlede kapitalistklasse og dens stat fører. De sprænger samtidig fagforeningernes reaktionære love og overenskomster og retter sig stadig klarere mod de reformistiske og revisionistiske faglige lederes klassesamarbejdspolitik og strejkebrydervirksomhed.

Det er klart, at marxist-leninisterne og de revolutionære og klassebevidste arbejdere ikke kan begrænse sig til at virke indenfor LO-fagforeningernes rammer, fordi dette ville

være ensbetydende med forræderi imod disse store arbejdskampe og denne store klassebevægelse. Tværtimod må det ægte kommunistiske parti gå i spidsen for disse kampe, lede og organisere dem. I denne forbindelse er det naturligvis uundgåeligt at bryde LO-apparatets reaktionære love, deres arbejderfjendske overenskomster, sprænge deres organisatoriske rammer og aktivt imødegå deres sabotagevirksomhed.

Denne store klassebevægelse må i stadig højere grad bringes til udfoldelse. Objektivt set retter den sig mod reformismen og revisionismen, mod den reaktionære klasseforsoningslinie.

Det turde være oplagt, at hvis det marxistisk-leninistiske parti begrænsede sin virksomhed til overholdelse af LO-fagforeningernes rammer, måtte den svigte og forråde den revolutionære linie i fagbevægelsen. Derfor understreger DKP/ML nødvendigheden af at arbejde såvel i som udenfor de reaktionære fagforeninger.

De reaktionære fagforeninger og de reaktionære faglige ledere må således afsløres, bekæmpes og isoleres. På baggrund af udviklingen af den revolutionære linie i fagbevægelsen må de forhindres i at kunne opretholde den funktion, som de er tildelt af bourgeoisiet, som leder dem: at begrænse arbejderklassens kamp til rent økonomiske krav, at medvirke til gennemførelsen af den kapitalistiske kriseoffensiv på arbejderklassens bekostning, at knuse arbejdernes voksende strejkebevægelse og dens modstand mod den kapitalistiske kriseoffensiv.

I Imperialismen og Revolutionen sammenfatter Enver Hoxha klart karakteren af det arbejde og det mål, som marxist-leninisterne og de klassebevidste arbejdere må udføre i de reaktionære fagforeninger:

»Når marxist-leninisterne træder ind i de bestående fagforeninger, forfalder de aldrig til tradeunionistiske, reformistiske, anarko-syndikalistiske, revisionistiske positioner, som kendetegner ledelsen af disse fagforeninger. De bliver aldrig partnere med revisionisterne og de andre borgerlige og revisionistiske partier i spidsen for fagforeningerne. De-

res mål er at afsløre den borgerlige karakter og den reaktionære rolle, som fagforeningerne i de kapitalistiske og revisionistiske lande i almindelighed har i dag, at undergrave disse organisationer for at bane vejen for oprettelsen af ægte proletariske fagforeninger.«

Forlaget Arbejderen, 1979

DEN KAPITALISTISKE KRISE OG DANMARK

Oplæg til marxistisk-leninistisk sommerlejr, juli 1980.

Den nuværende økonomiske krise, den alvorligste siden 1930'erne, brød igennem for fuld kraft i 1974. Den var ledsaget af alle de fænomener, som er typiske for den økonomiske krise under kapitalismen: overproduktion af varer, der ikke kan finde afsætning, voldsom indskrænkning af produktionen, akut voksende arbejdsløshed, faldende realløn, krak og falitter i massevis. Den økonomiske krise udvikler sig på baggrund af det kapitalistiske samfunds grundlæggende modsigelser.

Bourgeoisiets bestræbelser på at sikre sig maksimalprofitter ved at intensivere undertrykkelsen og udbytningen af de arbejdende masser skærper modsætningen mellem produktionens samfundsmæssige karakter og den private, kapitalistiske tilegnelse af produktet. De økonomiske kriser bunder således i selve det kapitalistiske system og kan kun overvindes ved tilintetgørelsen af kapitalismen.

De økonomiske kriser under kapitalismen er som den nuværende krise en *overproduktionskrise*: massernes begrænsede købekraft er ikke i stand til at aftage varer, som derfor hober sig op, bliver usælgelige.

Den nuværende økonomiske krise forekommer at være en alsidig krise, fordi den er flettet sammen med energikrisen og valutakrisen. Dette benyttes af borgerskabet og dets lakajer til at tilsløre den virkelige karakter af krisen, til at gøre den til et resultat af udefra kommende prisstigninger, til at fremstille krisen som en »importeret krise«, som kan løses ved rent politiske midler. Men den virkelige karakter

af den økonomiske krise, som for alvor brød igennem i 1974 og fortsætter endnu i dag, og som ryster hele den kapitalistisk-revisionistiske verden, er en periodisk overproduktionskrise, som udspringer på baggrund af massernes begrænsede købekraft og kapitalisternes jagt på maksimalprofitter.

Karakteristisk for den nuværende krise er, at den er brudt igennem på et tidspunkt og udvikler sig samtidig med, at *kapitalismens almene krise* er blevet overordentlig dyb.

Den periodiske økonomiske krise er det kapitalistiske systems spontant virkende regulator af modsætningen mellem massernes begrænsede forbrug og den relative overproduktion af varer, idet den ved ruining og tilintetgørelse af virksomheder og destruktion af en del af produktivkræfterne, ledsaget af en ofte direkte destruktion af overskudsprodukterne, voldeligt og ødelæggende for en kort tid atter tilpasser produktionens omfang til den betalingsdygtige efterspørgsel.

Den nuværende økonomiske krise er ualmindelig langstrakt. Selvom der har været partielle tendenser til ny opgang i perioden siden 1974 er det karakteristisk, at den stadig uddybes, at produktionen stagnerer eller ligefrem falder, at forhåbningerne hos kapitalisterne om et snarligt nyt boom er blevet tilintetgjort. Depressionsfasen i krisen varer ved i årevis.

Marxist-leninisterne har ofte tilbagevist de borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske påstande om, at kapitalismen var blevet krisefri, at »arbejdsløsheden var afskaffet« osv., som blev opfundet i årene op til krisens gennembrud som en demagogisk manøvre overfor masserne. Lad os se lidt nærmere på de faktorer, som førte til krisens gennembrud:

Efter krigen og især fra 1950erne skete der en vis genoplivning af økonomien i de vigtigste kapitalistiske lande og også i Danmark, koncentreret i slutningen af 1950erne og begyndelsen af 1960erne. Denne genoplivning hang sammen med en række forhold, først og fremmest den teknisk-videnskabelige revolution og på basis af denne en fornyelse af den grundlæggende kapital; militariseringen af økonomien;

ekstern økonomisk ekspansion; forøgelse af udbytningsgraden af de arbejdende masser osv. Disse midlertidige forhold bevirkede en række boom-år. Men dette midlertidige boom intensiverede samtidig polariseringen mellem arbejde og kapital. På grund af den stigende udbytning, den voksende inflation og de hastigt stigende priser forarmedes masserne til et punkt, hvor de ikke kunne aftage varerne produceret af kapitalen i jagten på profit. Netop på dette tidspunkt brød krisen igennem med hele sin ødelæggende kraft, ødelæggende for de borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske teorier om den krisefri kapitalisme og »velfærdssamfundet«. I 1974 oplevede den kapitalistisk-revisionistiske verden den første tilbagegang i industriproduktionen siden 2. verdenskrig. Faldet i produktionen og stigningen af inflationen betød indledningen til den økonomiske krise i hele den kapitalistisk-revisionistiske verden - en international økonomisk krise og en udstrakt depression, som vedvarer endnu den dag i dag.

Som resultat af den teknologisk-videnskabelige revolutions udvikling i årene efter krigen blev der oprettet en række nye industrigrene i de vigtigste kapitalistiske lande, som for eksempel den elektroniske industri, den kemiske industri osv. Skabelsen af disse nye industrigrene og især udviklingen af maskin- og værktøjsindustrien og automobilindustrien spillede samme rolle for udvidelsen af industriproduktionen som jernbanerne før 1. verdenskrig. Hvor den samlede industriproduktion i perioden 1951-70 i de kapitalistiske lande forøgedes med 92%, voksede produktionen indenfor elektronikindustrien, den kemiske industri og automobilindustrien med 200%. Stigningstakten for produktionen af masseforbrugsvarer som tekstiler, lædervarer, fødevarer og beklædning var langt lavere, omkring 10-20%.

Udviklingen af den teknisk-videnskabelige revolution blev ledsaget af en massiv fornyelse af den grundlæggende kapital, også i økonomiens traditionelle grene. Dette skete af to grunde: for det første, fordi denne fornyelse ikke har kunnet finde sted efter verdenskrisen i 1929-33 eller under 2. verdenskrig. For det andet betingedes den af nødvendigt-

heden af at genopbygge den krigsramte industri i Vesteuropa og Japan, af USAs og de øvrige imperialistiske staters høje grad af militariseringen og af monopolernes konkurrencekamp om det kapitalistiske marked.

Den hastige udvikling af fornyelsen af den grundlæggende kapital førte til en midlertidig efterspørgselsstigning efter produktionsmidler: maskiner, industriudstyr, råmaterialer, energi og brændsel osv. Som følge af dette steg produktionen af produktionsmidler og medførte en relativ stigning i beskæftigelsen. Dette medførte så på sin side en relativ udvidelse af markedet for forbrugsgoder, især langvarige forbrugsgoder, som produceredes for første gang: TV-apparater, køleskabe, vaskemaskiner osv.

Men købekraften holdt ikke trit med udviklingen af produktionen af produktionsmidler. Lønningerne, som forøgedes på grund af arbejdernes klassekamp, steg mange gange mindre end deres arbejdsproduktivitet.

Omfanget af gennemsnitsforbruget pr. indbygger i de kapitalistiske lande steg i virkeligheden meget lidt. Forbruget af fødevarer og fodtøj har ikke engang oversteget førkrigsniveauet.

Et fænomen som afbetalingshandel, som udgør en enorm andel af den samlede vareomsætning, viser, at det er umuligt for de arbejdende masser at dække deres daglige behov med deres lønninger. Samtidig understreger den, at produktionen af de varer, som sælges på afbetaling, på kredit (som iøvrigt anvendes til enorm fortjeneste for forhandlerne m.fl.) har oversteget den effektive efterspørgsels grænser. Der er altså tale om en forceret realisering af de producerede varer.

På denne baggrund forstås, hvorledes det midlertidige opsving i den kapitalistiske økonomi i efterkrigstiden samtidig lagde grunden til og forberedte den nuværende økonomiske krise.

Den særlig dybtgående og langvarige karakter, som den økonomiske krise har antaget, forstås blandt andet også på denne baggrund, at der er sket en fornyelse af den grundlæggende kapital, at den teknisk-videnskabelige revolution

er gennemført i væsentligt omfang osv. Det vil sige, at der ikke eksisterer betingelser for et tilsvarende boom, som kendetegnede de glade ti år mellem 1955 og 1965.

Tværtimod findes der en lang række faktorer, som tyder på yderligere uddybning af den økonomiske krise, netop fordi den indgår i sammenhæng med skærpelsen af kapitalismens almene krise.

Den almene krise er af en anden karakter og mere omfattende end den økonomiske krise. Det er en krise for hele det borgerlige verdenssystem som social orden, for dens basis og overbygning. Den repræsenterer hele den historiske periode, som kendetegnes af den uafbrudte revolutionære proces, som kendetegnes af den skarpe kamp mellem proletariatet og bourgeoisiet, mellem socialisme og kapitalisme, mellem de undertrykte folk og imperialismen og socialimperialismen. Det er perioden med imperialismens, socialimperialismens og kapitalismens sammenbrud og fald som resultat af den revolutionære proces.

Militariseringen af økonomien er ikke ukendt for imperialismen; men det er karakteristisk, at mens den i perioden mellem de to verdenskrige var begrænset og kun steg under krigen, så er omfanget og graden af militariseringen steget selv i fredstid uden fortilfælde. Militariseringen virker på en alsidig måde på den kapitalistiske økonomi. Stigningen af krigsproduktionen på basis af statsordrer forøger behovet for produktionsmidler og stimulerer fornyelsen af den grundlæggende kapital. Samtidig forældes krigsudstyr meget hurtigt og meget hurtigere end i nogen anden industrigren. Krigsindustrien fører til en vis efterspørgselsstigning efter forbrugsvarer. På denne måde anvender monopolerne og den borgerlige stat militariseringen som et midlertidigt middel mod udbruddet og til overvindelse af den økonomiske krise. Samtidig medfører militariseringen af økonomien også uundgåeligt en uproduktiv anvendelse og tilintetgørelse af en stor del af nationalindkomsten og den samfundsmæssige produktion (20-24% i de kapitalistiske hovedlande).

Krigsindustrien betales gennem at øge beskatningen på de

arbejdende masser og ved at forøge inflationen - og dermed til en forringelse af massernes købekraft. Militariseringen bringer den kapitalistiske økonomi ind i en ond cirkel.

Andre karakteristiske træk ved den almene krise burde kort berøres: Det drejer sig om kampen mellem imperialismen og socialimperialismen og de undertrykte folk og om forandringerne i styrkeforholdene på det kapitalistiske verdensmarked og skærpelsen af konkurrencen.

Efter 2. verdenskrig begyndte imperialismens gamle kolonisystems sammenbrud, som følge af kamp. For at fastholde disse lande i sine kløer blev monopolerne og imperialismen tvunget til at opgive det åbne og direkte kolonialistiske herredømme til fordel for et hemmeligt og indirekte neokolonialistisk herredømme. Men det lykkedes monopolerne som følge af dette at bevare deres gamle økonomiske positioner næsten intakt - de nye selvstændige stater vedblev at være økonomisk afhængige agrarreserver og kilder til råstoffer for de imperialistiske metropoler. Men samtidig vokser den antiimperialistiske revolutionære bevægelse i disse lande og forårsager imperialismen smertefulde tab, som det skete i Iran og andre steder.

USA blev den stærkeste magt i den kapitalistiske verden efter 2. verdenskrig. Det engelske imperium og det gamle franske kolonisystem brød sammen. Tyskland, Italien og Japan - krigens tabere - mistede midlertidigt enhver mulighed for at konkurrere på verdensmarkedet. USA-imperialismen udnyttede denne gunstige situation til at udfylde alle huller. De gamle imperialistmagter kom under USAs midlertidige dominans. Samtidig med, at USA for at sikre sit verdensherredømme hjalp sine tidligere fjender økonomisk og militært på fode, skabte det naturligvis også nye fjender, som er parat til kamp mod de amerikanske monopolers dominans. Afhængigheden af USA medførte samtidig, at den høje amerikanske inflation blev eksporteret til dets alliancepartnere. Det internationale valutasystem (Bretton Woods-systemet) er brudt sammen. Samtidig er det revisionistiske Sovjet dukket op som en magtfuld konkurrent om verdensmarkedet og om verdensherredømme.

Danmarks stilling i krisen

Det er på denne almene baggrund, at krisens udvikling i Danmark skal forstås. De almene træk ved den kapitalistiske krise er identiske i hele den kapitalistisk-revisionistiske verden, men dens konkrete udtryk og formerne for dens virkninger samt monopolkapitalens løsningsforslag - der som bekendt går ud på at lade arbejderne og de arbejdende masser bære krisens byrder og sikre deres profit og tilmed intensivere den - antager noget forskellige former, som blandt andet bestemmes af styrkeforholdet mellem klassekræfterne, landets placering i det imperialistiske system osv.

Ser vi på udviklingen af det kapitalistiske Danmark efter krigen vil vi genfinde en lang række af de samme træk, som har gjort sig gældende i hele det øvrige imperialistiske system.

Krigen udmarvede ikke den danske økonomi i samme grad, som det var tilfældet i de krigsførende lande og især taberlandene Tyskland, Italien og Japan, hvor en meget stor del af produktivkræfterne simpelthen blev tilintetgjort. Den danske økonomi omstilledes under krigen til krigsøkonomi, som betød en kolossal højnelse af udbytningsgraden af arbejderklassen. Ved omstillingen til freds- og koldkrigsøkonomi, som medførte en betydelig økonomisk afhængighed af USA (Marshall-hjælp), og fremover er det lykkedes ikke bare at bevare denne høje udbytningsgrad, men også yderligere at intensivere den. For Danmark har det været karakteristisk, at væksten i produktion af forbrugsgoder har haft et langt ringere omfang end væksten i produktion af produktionsmidler; i industrier som tekstil- og skotøjsindustri har der været tale om et absolut fald. Et så grundlæggende og økonomisk betydningsfuldt område som automobilindustrien og energiforsyningen har ikke været på den danske kapitalismes hænder, men i hænderne på udenlandske, især amerikanske monopoler. Dansk kapital søgte derimod at tage konkurrencen med de udenlandske monopoler op - i hvert tilfælde til en vis grad - omkring produktionen af langvarige forbrugsgoder: TV-apparater, køleskabe, vaskemaskiner og lignende, men i skarp international konkur-

rence om hjemmemarkedet. Dansk kapital investerede og udbyggede i hastigt tempo også den kemiske industri og den elektroniske industri, som står i nær sammenhæng med rustningsindustrien på internationalt plan. På denne basis skete en fornyelse af den grundlæggende kapital (den faste kapital) og en intensiv automatisering især af de nye industrigrene, som betingede store økonomiske opgangår, som i Danmark stort set omfattede perioden 1957-61 som højdepunkterne. Samtidig foregik der en ret intensiv udvikling af anvendelsen af maskiner i landbruget, der sammen med den permanente landbrugskrise førte til en kraftig forøgelse af den agrare overbefolkning, til hundredtusinder af småbønderes ruin og fordrivelsen af andre hundredtusinder af landarbejdere.

Karakteristisk for denne periode frem til sidst i 1960erne er således en midlertidig relativ høj beskæftigelse og produktionsvækst. Arbejderklassen voksede i meget stort omfang på trods af automatiseringen; samtidig voksede også i meget stort omfang antallet af ansatte i den offentlige sektor, stat og kommune, i uproduktive erhverv. Denne situation medførte, at en del af den agrare overbefolkning blev opsuget af industrien osv.; over 14 million mennesker blev i perioden 1950-75 tvunget til at afvandre fra landbruget, en proces der kulminerede i midten af 1960erne. I perioden med voldsom industriel ekspansion reduceredes også størrelsen af arbejdsløshedshæren, uden at den dog dermed blev tilintetgjort. I 1952 var der 12% registrerede arbejdsløse svarende til 81.600 ledige; lavpunktet var i 1965 16.100 - godt 2%. Dette bevirkede også import af et stort antal fremmedarbejdere til opsupplering af arbejdskraftreserven. Der er altså i denne periode sket en omfattende vækst af den samlede arbejdsstyrke. Endnu et vigtigt træk er den massive inddragelse af kvinderne på arbejdsmarkedet, som er karakteristisk for udviklingen i hele denne periode og langt ind i 1970erne.

Ifølge beskæftigelsesundersøgelserne 1972-77 var det samlede antal på arbejdsstyrken november 1972 2.424.200 mennesker; i oktober 1977 var antallet 2.578.900; det svarer

til henholdsvis 67,1% og 69,7% af den samlede befolkning i alderen 15-74 år. De resterende godt 30% i aldersgruppen 15-74 fordeler sig på 1.123.000 mennesker, hvoraf 286.700 er børn og studerende, 444.800 husmodre og 391.500 pensionister og lignende. I begyndelsen af 1978 var antallet af børn op til 15 år (0-14 år) ialt godt 1.139.000 ud af en samlet befolkning på 5.096.959, altså knap *1/3*.

For kvindernes vedkommende er erhvervsfrekvensen steget i stort omfang. Mens erhvervsfrekvensen (forholdet mellem arbejdende og personer udenfor arbejdsstyrken) for mændenes vedkommende aldersgruppen 15-74 er 81%, er den for kvindernes 58,5%. Forskellen opstår naturligvis på grund af kategorien husmødre, som i oktober 1977 udgjorde 443.900 kvinder, dvs. knap en *1/3* af samtlige kvinder i alderen 15-74, hvoraf de 15-40 årige imidlertid kun udgør *1/3* af hele gruppen af husmødre, omkring 110.000. For aldersgruppen af kvinder 15-40 udgør antallet af husmødre godt *1/10* af samtlige og ca. 16-17% af samtlige kvinder i arbejdsstyrken. Af 1.002.800 kvinder, den samlede arbejdsstyrke, er imidlertid næsten halvdelen, nemlig 426.300 deltidsbeskæftigede.

Selv på højkonjunkturens toppunkt i midten af 1960'erne formåede det kapitalistiske samfund langt fra at opsuge hele arbejdskraftreserven, som er en nødvendig og lovmæssig kategori for det kapitalistiske samfund. Massearbejdsløsheden eksisterede hele tiden, omend som et mere skjult fænomen, først og fremmest på grund af det store antal husmødre og deltidsarbejdende kvinder og på grund af den agrare overbefolkning.

I dag, hvor den samlede mængde arbejdsløse er langt større end på det største punkt efter krigen, er den registrerede mængde arbejdsløse næsten tredoblet, mens det officielle procenttal er lidt lavere end de 12% i 1952. Både dette og det store antal af kvinder, som er tvunget ud på arbejdsmarkedet, er et udtryk for proletariats absolutte forarmelse. I dag kan en familie ikke længere leve af én arbejders løn.

Marx sagde:

»Det er den kapitalistiske produktions almene tendens ikke at hæve, men at sænke det gennemsnitlige lønniveau.« Denne sandhed bestrides af alle borgerlige og revisionistiske teoretikere, men bevises dog af alle kendsgerninger. Prisen på arbejdskraften afviger til forskel fra priserne på andre varer i reglen nedad, under dens værdi. Reallønsforringelsen er først og fremmest betinget af massearbejdsløshedens eksistens.

Der er efter 2. verdenskrig i Danmark sket betydelige ændringer i klassestrukturen. Arbejderklassen er vokset i meget stort omfang, både i industri og i andre erhverv. Flertallet af kvinderne er blevet inddraget i produktionen. Befolkningen, som er beskæftiget i landbruget, er blevet overordentlig kraftigt reduceret, først og fremmest som følge af titusinder af småbønders ruin og mekaniseringen af landbruget, som også har fortrængt titusinder af landarbejdere. I dag er under 10 % af den erhvervsaktive befolkning beskæftiget i landbrug og fiskeri.

Ved forøgelsen af arbejderklassen indenfor industri, transport, handel osv., er der sket en uhyre vækst i arméen af højere funktionærer, produktionsledere, videnskabsmænd, specialister og ansatte i alle kategorier, som tjener kapitalen i en udbytning af proletariatet uden fortilfælde. De forskellige revisionister søger at gøre denne kategori til en del af arbejderklassen, både under kapitalismen og socialismen. Men i almindelighed står deres funktioner i direkte modstrid til arbejderens som en kraft i kapitalens tjeneste. Alle disse ledende folk udgør et privilegeret lag i bourgeoisiets tjeneste, ud fra deres indkomst, indstilling og levevis.

Udviklingen af statsmonopolkapitalismen griber på forskellig måde ind i den økonomiske (og ikke bare politiske, militære, ideologiske og kulturelle) udvikling af det kapitalistiske samfund. Den kapitalistiske stat, som kontrolleres af finanskapitalen - dvs. sammensmeltningen af industrikapital og bankkapital - opererer til fordel for denne i udbytningen af de arbejdende masser. Alle de moderne revisionister er tilhængere af teorien om klasseneutralitet, for derigennem at benægte finanskapitalens magt over statsappara-

tet. Realiteten er, at statsapparatet er et instrument i finansoligarkiets hænder som »kollektiv kapitalist«. Staten tjener med andre ord ikke både bourgeoisiet og proletariatet, men udelukkende de første. Finanskapitalen anvender staten til gennem finansloven (statsbudgettet) at omfordele en del af nationalindkomsten til fordel for udbyterne. Marx skrev, at en kapitalistisk stats budget *»ikke er andet end et klassebudget, et budget for bourgeoisiet«*. Statsbudgettets midler i de imperialistiske lande anvendes i høj grad til udvikling af krigsindustrien, til forberedelse af nye krige, inklusive videnskabelig forskning af denne karakter. Desuden anvendes en del til opretholdelse af et stadig større undertrykkelsesapparat vendt mod den arbejdende befolkning - militær, politi osv. Især under krise og krige understøtter den kapitalistiske stat de kapitalistiske virksomheder direkte for at sikre deres profitter. En konkret analyse af den del af statsbudgettet, som anvendes til folkeoplysning, sundhedsvæsen, kultur og videnskab udgør en mindre - og procentvis stadig faldende - del af statsbudgettet. Men også indenfor disse sektorer tilrettelægges statsudgifterne, herunder investerings- og anlægsvirksomheder, til fordel for de kapitalistiske monopoler.

Den kapitalistiske stat støtter således monopolkapitalen blandt andet ved store ordrer, ikke mindst indenfor rustningsindustrien, som finansieres ved underskud på statsbudgettet; dvs. ved øgede direkte og indirekte skatter, ved inflation (ved at lade seddelpressen rulle, hvad der bevirker prisstigninger, som yderligere forarmer proletariatet) og ved optagelse af inden- og udenlandske statslån m.v. Den omfattende låntagning til fordel for monopolerne skal betales gennem en forøgelse af udbytningen af den arbejdende befolkning.

Finanskapitalen i Danmark og dens sammensætning skal kort berøres. De tre hovedbanker (i størrelsesorden) er Københavns Handelsbank, Den Danske Bank (tidligere Landmandsbanken) og Privatbanken. Tilsammen kontrollerede de i 1973 halvdelen af bankernes aktivmasse og rådede ligeledes over mere end halvdelen af samtlige bankers indtæg-

ter. Der findes ingen oplysninger om, hvem der ejer bankerne. Men ud af personsammensætningen i hovedbankernes bestyrelser kan man alligevel få et godt indblik i sammensmeltningen mellem pengekapital og industrikapital. De domineres af repræsentanter fra de ni største industrikoncerner, herunder de tre største rederikoncerner (A.P. Møller, ØK og Lauritzen) og de fire største entreprenørkoncerner. De vigtigste danske kapitalgrupper er ØK, F.L. Schmidt og A.P. Møller. Derefter kommer grupper som De forenede Bryggerier, Superfoss, Lauritzen-koncernen, Danfoss og andre. Det største danskejede entreprenørselskab (bygge- og anlæg) er Christiani & Nielsen, derefter kommer Kampsax, Højgård & Schultz og Monberg & Thorsen. Disse grupper, hvoraf de tre multinationale selskaber utvivlsomt er de mest afgørende, udgør de mest magtfulde grupper af finanskapitalen, som kontrollerer og anvender den kapitalistiske stat til deres formål.

Sammenlignet med stærkere nationale kapitalgrupper i store imperialistiske lande er den nationale danske kapitalgruppe som helhed svag, især søger de store imperialistiske lande at vælte krisens byrder over ikke bare på arbejderklassen og de arbejdende masser, men også på svagere lande og ikke mindst på de afhængige lande. Desuden skærpes den internationale konkurrencekamp mellem monopolerne, løvrigt bør der til billedet af den danske kapital tilføjes, at en betydelig procentdel, i hvert tilfælde ikke under 25%, befinder sig på udenlandske hænder. Enkelte brancher er totalt kontrollerede af udenlandske monopoler, såsom bilindustrien.

Under disse betingelser søger den danske kapital aftaler på internationalt plan. Både ØK, A.P. Møller og F.L. Schmidt er i større eller mindre grad forbundet også med udenlandske koncerner, især aktiviteterne udenfor landet. Gennem deltagelsen i NATO gives der betydelige bidrag både til dansk og udenlandsk våbenindustri. Gennem deltagelsen i EF søger Danmark at deltage i bestræbelserne på at vælte krisen over på de afhængige lande, som befinder sig under neokolonialismens åg, både gennem de beskyttende

told- og landbrugsordninger, som vender brodden mod de afhængige lande og gennem direkte fremstød i konkurrencen om afsætningsmarkeder og råstofimport hos de afhængige lande. Både lande som USA og Vesttyskland, som økonomisk er langt stærkere lande end Danmark, lægger på forskellig måde politisk og økonomisk pres på den danske stat, både hvad angår militarisering af økonomien, formerne for skærpelsen af udbytningen af de arbejdende masser osv. Den danske økonomis vanskeligheder på internationalt plan demonstreres af den enorme gældsætning i udlandet, som betales tilbage i stadig større grad med renters rente; de demonstreres også af den lange række af devalueringer, af værdinedskrivninger af kronen i forhold til andre valutaer. Som bekendt er det de arbejdende masser, som kommer til at betale for dette. Bourgeoisiet kender kun én vej ud af krisen: gennem øget udbytning af arbejderklassen, gennem pålæggelse af højere skatter, gennem øget inflation, gennem reduktion af de sociale budgetter, dvs. omfordeling af statsbudgettet i yderligere favør for monopolerne. For Danmark er ikke bare underskuddet på statsbudgettet og den omfattende låntagning især i udlandet karakteristisk, men også underskuddet på handelsbalancen, dvs. større import fra udlandet end eksport.

Det store demagogiske kneb, som alle borgerlige politikere benytter sig af: at vi kan »eksportere os ud af krisen«, at »vi har levet over evne«, at målene for den økonomiske politik er at »sikre genopretning af betalingsbalancen«, at »bekæmpe inflationen« og at »sikre beskæftigelsen« er naturligvis intet andet end tricks; det eneste formål er at sikre profitterne for monopolerne under bevarelse af den sociale ro, et forehavende som imidlertid er udsigtsløst.

Rent faktisk er det lykkedes at sikre monopolernes profitter, ja, tilmed at forøge dem. Alle de største monopolers melder om rekordoverskud år for år. Dette opnås på baggrund af en uhyre skærpelse af udbytningen af de arbejdende masser og af de afhængige lande. Men det opnås ikke ved bevarelsen af den sociale ro - tværtimod skærpes klassekampen og alle det kapitalistiske samfunds modsætninger frem mod

bristepunktet. Den offentlige låntagning fortsætter i vidt omfang; samtidig sigter indkomspolitikken mod stadig reduktion af reallønnen, ligesom de forskellige skatter og afgifter og omfordeling af statsbudgettet til fordel for en yderligere militarisering af økonomien på bekostning af de sociale udgifter gør det. Ved forskellige foranstaltninger søges også omfanget af importen nedskåret til fordel for en større andel i hjemmemarkedforbruget.

Udsigterne til en hurtig genoplivning af økonomien er derfor meget ringe, den langvarige depression fortsætter. Investeringsakten er meget lav og har under krisen ikke søgt over imod anlæggelsen af ny industri, men i højere grad mod passiv kapitalanbringelse, investeringer i jord og fast ejendom osv. Massernes købekraft reduceres i hastigt tempo, hvad der ikke just afhjælper overproduktionskrisen, ordrebeholdningerne indenfor de fleste industrigrene er svage osv. Samtidig fører energikrisen og uroen på valutamar-kedet til stadige tab for den danske nationaløkonomi.

Resultatet af alt dette udtrykkes gennem den kapitalistiske krisepolitik i dens forskellige former for at udplyndre masserne. Der er tydelige tendenser til, at den vestlige blok - ligesom Sovjetunionen og Warszawapagten - accellererer oprustningen, også som et led i forsøgene på at overvinde den økonomiske krise. At dømme efter den måde, borgerskabet og dets politiske lakajer råber op på i øjeblikket, forudser de en forøgelse af investeringerne i den uproduktive rustningsindustri. Det politiske udtryk for dette er den systematiske demontering af det socialdemokratiske velfærdssamfund. Hvor myten om den krisefri kapitalisme blev slået i stykker på et tidligt tidspunkt af krisen, skal nu også de enkelte sociale reformer, som arbejderklassen har tilkæmpet sig, systematisk undergraves: gennem reduktion af arbejdsløshedsforsikringen til et minimum, tvangsfordrivelse af den mindst kvalificerede arbejdskraft, især kvinder, fra arbejdsmarkedet, nedskæringer af sundheds- og uddannelsessektoren frem mod en ophævelse af det såkaldte gratisprincip; med andre ord en brutal fjernelse af alle lapperierne på kapitalismen. Denne strategi er identisk for alle de borger-

lige partier og Socialdemokratiet, der imidlertid strides om taktikken, blandt andet også baseret på hvilke monopolgrubbers interesser de direkte repræsenterer og deres sociale basis blandt vælgerne. Den permanente politiske krise og regeringskriserne i Danmark er også en afspejling af virkningerne af skærpelsen af den økonomiske krise og kapitalismens almene krise.

Landbrugskrisen

Den nuværende økonomiske krise er ikke bare en industrikrise, en industriel overproduktionskrise, som inddrager den kapitalistiske stat som monopolkapitalens redskab. Den er også en landbrugskrise.

Vi har allerede været inde på nogle af de klassemæssige og sociale virkninger af landbrugskrisen og landbrugets industrialisering og mekanisering. Der er mange illusioner om landbruget og især om andelsbevægelsens karakter og rolle, som for eksempel Villy Fuglsang fra DKP beskriver således: »Endelig må nævnes andelsbevægelsen, som har spillet og stadig spiller en uhyre rolle for dansk landbrug. Og ikke blot økonomisk, men også politisk, idet den økonomisk i høj grad blev dannet og fik sit gennembrud som modvægt mod dansk og især tysk kapital (Hamburgs) forsøg på indtrængen i en underlæggelse af dansk landbrug - og politisk som et af redskaberne mod godsejervældet, som Estrup var udtryk for. Den kunne stadigvæk spille en sådan antikapitalistisk og demokratisk rolle. (...) Desværre... misbruges andelsbevægelsen af reaktionære ledere som redskab for en reaktionær rolle. Naturligvis ændrer dette ikke det progressive grundlag for andelsbevægelsen, men det gør det nødvendigt at gøre en indsats for at slå reaktionære kræfters misbrug af bevægelsen tilbage.« (Villy Fuglsang, Kommunisterne og det danske samfund).

Hele fidusen i dette ligger i skønmalingen af Danmark som det lille landbrugs land, som landet med de stabile småbrug, som anvendes til at bedrage massen af bønder. Alle-rede Lenin fastslog i 1907:

*»Hovedkonklusionen, som især bør drages af disse data - en konklusion, som de borgerlige politiske økonomer og revisionisterne, som følger i deres fodspor, normalt taber af syne - er, at hovedparten af landbrugsjorden i Danmark ejes af bønder, som er engageret i kapitalistisk landbrug... Grundlaget for dansk landbrug er **kapitalistisk** landbrug i stordrift og mellemstørrelse. Al snakken om et »bonde-land« og »småbrugsland« er ren og skær borgerlig skønmal-ling, en fordrejning af kendsgerningerne fra forskellige be-titlede eller ubetitlede forsvarere af kapitalen.«*

Og Lenin tilføjer, at *»både i Danmark og Tyskland nyder kooperativerne fordele fortrinsvis af kapitalisterne.«* Villy Fuglsang skønmaler fuldstændig karakteren af andelsbevægelsen: den var og er først og fremmest et redskab for det kapitalistiske landbrug og ikke en antikapitalistisk kraft! Det er fuldstændigt rigtigt, at den spillede en politisk rolle mod godsejerne, men som et led i kampen mod feudalismen i landbruget, som et led i kampen for kapitalismens udvikling i landbruget.

Den situation, som Lenin beskrev for landbruget, har på ingen måde ændret sig, tværtimod er alle disse tendenser blevet forstærket.

Igennem hele kapitalismens fremvækstperiode skærpes modsætningen mellem by og land og udvikles til et top-punkt under imperialismen. Rekrutteringen af industriar-bejderklassen finder først og fremmest sted - efter den op-rindelige kapitalakkumulation - gennem kapitalismens fremtrængen i landbruget, gennem klassepolariseringen på landet, gennem ruineren af hundredtusinder af småbøn-der. Netop denne proces har det danske landbrug gennem-gået samtidig med, at mekaniseringen af landbruget har be-tydet en kolossal nedgang i antallet af landarbejdere. Men selvom den videnskabelige revolution gennemføres i land-bruget, halter det stadig bagefter industrien med hensyn til den organiske sammensætning af kapitalen.

Hvad fortæller landbrugsstatistikkerne efter krigen os?

Som nævnt fortæller de om en kolossal afvandring fra landet af ruinerede småbønder og landarbejdere, der er

tvunget mod byerne, mod industrien. De fortæller os om den direkte nedlæggelse af tusinder af landbrugsbedrifter, hvor jorden ikke længere udnyttes til landbrugsproduktion-, men udstykkes eller ligger brak.

Ifølge Danmarks Statistik udgør antallet af bedrifter med fast medhjælp 16.675, dvs. gårde som driver kapitalistisk landbrug i stor og mellemstor målestok baseret på udbytning af lønarbejde. Det samlede antal bedrifter er i 1978 125.521 mod 148.512 i 1970. Også i dag gælder det, at ca. 10% af de største bedrifter ejer over halvdelen af det dyrkede land. Efter at antallet af landarbejderne, som i 1950 var 121.800, sank til et lavpunkt i 1975 med 14.200, er det nu atter voksende til 20.000 i 1978. Klassepolariseringen på landet stoppes ikke. Det er karakteristisk, at denne proces med udvikling af kapitalistisk stordrift i toppen og ruiningen og forarmelsen i bunden finder sted som en permanent proces. Kapitalen er interesseret i opretholdelsen af et betydeligt antal småbrug, som ikke er i stand til at forsørge familien, idet disse anvendes som sæsonarbejdskraft, der udbyttes i de store kapitalistiske landbrug, eller som industriarbejdere. Antallet af halvproletarer - dvs. brug, hvor enten manden eller konen eller dem begge må have andet erhvervsarbejde ved siden af bedriften - kendes ikke, men det er efter alle informationer at dømme betydeligt.

Efter 2. verdenskrig blev også grunden lagt til en ny landbrugskrise i de kapitalistiske lande, tilsvarende den store landbrugskrise i 1920'erne og 1930'erne. Dette hænger sammen med militariseringen af økonomien og forarmelsen af de arbejdende masser, som reducerer markedet for landbrugsprodukter. I forbindelse med produktivitetsstigningen af vældige overskudslagre af landbrugsprodukter, ningen af vældige overskudslagre af landbrugsprodukter, som søges reguleret på internationalt plan gennem EFs landbrugsordninger. Mens folk må nøjes med margarine, sælges overskudssmør til dumpingpriser på verdensmarkedet. Mens millioner dør af sult i verden, destrueres kød og mælkeprodukter i tusindvis af tons. EFs landbrugsordninger er til støtte for de store kapitalistiske landbrug, især

kornproducenterne, både på forbrugernes og de afhængige landes bekostning. Ligesom i 1930'erne vokser som reaktion på landbrugskrisen en bevægelse af forgældede landmænd frem. De fattige bønder og husmænd, hovedmassen af bønderne, har fælles strategiske interesser med proletariatet i socialismen, eftersom kapitalismen ikke kan garantere deres eksistens og driver dem ud i ruin. Men en sådan bevægelse må basere sig på en korrekt klassesdifferentiering af landet og omfatte de småbønder, som ruineres af kapitalismen; den må rette sig mod deres fjender: finanskapitalen og dens stat, banker, hypotek- og kreditforeninger, de monopoliserede korn- og foderstofkompagnier og de fødevaremonopoler, som opkøber småproducenternes varer til lave priser og opnår kolossale profitter og avancer gennem videnproduktionen og omsætningsleddene. En bevægelse, som baserer sig på såkaldte »fællesinteresser« for landbruget, vil uvægerligt være til fordel for finanskapitalen, godsejerne og storbønderne, som kontrollerer landbrugsorganisationerne. En sådan bevægelse kan blive en reserve og rekrutteringskilde for fascismen, sådan som man så det i Tyskland og i Danmark med LS-bevægelsen (Landbrugernes Sammenlutning) i 1930'erne. En sådan bevægelse vil blive udnyttet til at opspalte og forhindre skabelsen af den strategiske alliance mellem småbønder og arbejderklassen, ved at rette brodden mod arbejderklassen på trods af eventuel antikapitalistisk demagogi.

Den nuværende krise i landbruget såvel som i fiskeriet er således en del af den almene økonomiske krise og udtrykker objektivt skærpelsen af klasse modsætningerne i det kapitalistiske samfund. Det skal tilføjes, at de fattige arbejdende massers levestandard på landet, inklusive de fattige bønder og husmænd, ofte er lavere end arbejderklassens levestandard i byerne, at arbejdsdagen er længere osv. Den kapitalistiske stat pålægger også de små brug kolossale skatter og afgifter, som forøger gældsbyrden.

Til kamp mod kriseoffensiven, krig og fascisme!

Ved midten af 1980 kan vi konstatere, at den kapitalistiske

krise nationalt og internationalt til stadighed uddybes på alle felter. Det kapitalistiske bourgeoisie, som koordinerer sin politik på internationalt plan, under USAs og de stærkeste EF-magters ledelse, fortsætter og uddyber sine angreb på arbejderklassen for at vælte krisens byrder over på de arbejdende masser, for at sikre deres profitter og redde det kapitalistiske system mod revolutionen. De søger som deres klassefæller i 1930'erne en udvej i fascisme og krig. Massive angreb på arbejderklassen og de arbejdendes realløn, på tilkæmpede sociale og demokratiske rettigheder, øget fascisering af statsapparatet, øget oprustning, øget ideologisk, politisk og organisatorisk tryk på arbejderklassen - det er nogen af de retninger, som de kapitalistiske kriseangreb bevæger sig ad både på internationalt og nationalt plan. Det imperialistiske og kapitalistiske verdenssystem rystes i sin grundvold og befinder sig på et af de mest kritiske tidspunkter i sin historie. Begivenhederne i hele dette århundrede, fra Oktoberrevolutionen over sejren over fascismen og skabelsen af den socialistiske lejr efter 2. verdenskrig, sammenbruddet i kolonisystemet og frem til i dag viser - på trods af midlertidige tilbageslag i kampen for socialismen og især genrejsningen af kapitalismen i de fleste tidligere socialistiske lande - at imperialismen er rådende og døende kapitalisme, at den befinder sig foran sin undergang.

Vor tid er revolutionær; overgangen fra kapitalismen til et højere samfundssystem, til socialismen under proletariats diktatur frem mod kommunismen, er det virkelige indhold af vort århundredes historie. De imperialistiske borgerskaber er de mest reaktionære, brutale og blodige herskende klasser, som historien nogensinde har kendt. To gange har de kastet verden ud i imperialistiske verdenbrande og de truer atter verdensfreden med en atomkrigs rædsler. Som følge af den brutale kapitalistiske og imperialistiske udbytning lever hovedparten af verdens folk, milliarder af mennesker, en tilværelse fyldt af lidelser, savn og rædsler. Koncentrationslejre, tortur uden sidestykke, millioners hungersdød, brutal terror mod arbejderklassen og folkene, folkemord - sådan er imperialismens blodige spor.

Men den virkelige historie skrives af folkene og arbejderklassen, som uden ophør rejser sig til oprør og revolution, som yder utallige ofre for at knuse de herskende klassers magt og skabe en fremtid uden undertrykkelse og udbytning.

Ikke tidligere trykt

MAOISMEN KASTER MASKEN

Artikel i Arbejderen, juni 1980.

Det kapitalistiske Kina opbygges i hastigt tempo. Under parolen om de »fire store moderniseringer« søger de revisionistiske kinesiske ledere at gøre Kina til en ny socialimperialistisk supermagt, som kan tage kampen om verdensherredømmet op med den sovjetiske socialimperialisme og den amerikanske imperialisme.

Gennem en række økonomiske reformer og andre justeringer søger de at fjerne alle hindringer, som ligger i vejen for en forstærket kapitalistisk udvikling for at øge rigdommen hos det gamle og nye bourgeoisi på de brede arbejdende massers bekostning.

Alle kapitalismens fænomener kommer skærpet til udtryk under den kapitalistiske krise, som også har grebet Kina. En stadig voksende arbejdsløshedsarmé af dimensioner, sådan at den fascistiske Deng-Hua-klike nu tilbyder millioneksport af billig kinesisk arbejdskraft til multinationale firmaer og imperialistiske lande, voksende prisstigninger og en kontinuerlig sænkning af leveniveauet hos de brede masser af arbejdere og bønder ledsager »moderniseringen«.

De økonomiske reformer, som nu gennemføres, bevæger sig ad de udstukne baner, som den jugoslaviske revisionisme før har gennemløbet, tilsat særlige »kinesiske« tricks.

»Selvforvaltnings«-modellen prides åbenlyst og tages til forbillede for de kinesiske virksomheder. Deres »autonomi« øges, mens den centrale planlægning tager form af rammeplaner som i de øvrige revisionistiske lande. Virksomheder-

nes profit bliver målestokken for deres ydeevne. Værdiloven og markedet får fuldstændigt spillerum, letindustrien og landbruget opprioriteres på sværindustriens bekostning. Samtidig underlægger den kinesiske revisionistiske ledelse sig den imperialistiske verdensøkonomi som modtagere af slavebindende lån og kreditter i stor målestok og gennem oprettelsen af joint ventures, fælles kinesisk-udenlandske foretagender, som udbytter de kinesiske arbejdere til marven.

Deng Xiao-pings og Hua Kuofengs Kina afklæder sig for hele verdens øjne sine »socialistiske« og »marxistisk-leninistiske« gevanter. På det indre plan udvikles kapitalismen i rasende tempo for at skabe den økonomiske basis for Kinas supermagtsambitioner. På udenrigspolitikens område tilskynder og deltager den kinesiske ledelse en fascistisk krigsophidsende akse mellem Washington, Peking og Tokio. De omfavner alverdens fascistiske ledere, som har den samme karakter som de selv, og NATO og EF. Som en aggressiv, krigsophidsende, fascistisk stormagt deltager det socialimperialistiske Kina i kampen om opdeling af indflydelsessfærer og verdensherredømmet.

Marxist-leninister og progressive over hele verden vender sig med afsky mod det socialimperialistiske Kinas aggressive og fascistiske politik. Men for at kunne bekæmpe den kinesiske revisionisme, som øver indflydelse i verdensmålestok, er det nødvendigt også at gøre op med Mao Zedong-tænkningen som »marxismen-leninismen i vores epoke«, som »marxismen-leninismens højeste fase og udviklingstrin«.

Ligesom trotskisterne, der kalder sig »marxister-leninister-trotskister«, har maoisterne erklæret, at deres ideologiske grundlag er »marxismen-leninismen-Mao Zedong-tænkningen«. Og begge parter har gjort det med det formål at stille en revisionistisk teori og praksis op imod leninismen, som er marxismen i imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Mao Zedong-tænkningen er en strømning, som på alle punkter står i modsætning til marxismen-leninismen; den er en variant af den moderne revisionisme, som opstod og udviklede sig som en verdensomspændende

strømning under og efter 2. verdenskrig, integreret med den amerikanske imperialismes strategi for verdensherredømme imod socialismen og revolutionen.

Det er en ubestridelig marxistisk lærdom, at socialismen ikke kan opbygges uden proletariats magterobring og likvideringen af bourgeoisiet som klasse. Uden oprettelsen af proletariats diktatur er socialismen en umulighed. Der rejser sig derfor det spørgsmål, om proletariats diktatur nogensinde blev etableret i Kina og om Kina nogensinde blev et socialistisk land. For at besvare dette må vi se på den kinesiske revolutions karakter. Den kinesiske revolution og den væbnede kamp, som Mao Zedong og Kinas Kommunistiske Parti førte, var en borgerlig-demokratisk revolution af en ny type, som efter overvindelsen af den japanske imperialisme og Kuomintang førte til udråbelsen af Den kinesiske Folkerepublik. Grundlaget for denne republik var Mao Zedongs ideer om »det nye demokrati«, om oprettelsen af en republik med fire venligtsindede klasser: proletariats, bønderne, småborgerskabet og det nationale borgerskab! Som de kinesiske ledere erklærede, ville det hverken være en republik efter vestlig model eller en proletarisk sovjetrepublik. Mao Zedong erklærede til den amerikanske agent John Service, at dens økonomi ville tilskynde »det private initiativ« og iøvrigt, at Kinas Kommunistiske Parti betragtede det amerikanske »demokrati« som det ideelle demokrati! Tilsvarende sendte Chou Enlai meddelelser til den amerikanske imperialismes høvdinge om, at »hvis Mao Zedongs ideer blev realiseret i Kina, ville Kina ikke blive socialistisk i lang tid«!

Ikke desto mindre indgik Kina en alliance med det socialistiske Sovjetunionen under Stalin og de øvrige folkedemokratiske lande. En række reformer af progressiv karakter blev gennemført. Men på basis af teorien om »det nye demokrati« erklærede de kinesiske ledere, at udviklingen af kapitalismen i denne fase ville lægge grundlaget for en socialistisk udvikling. Og på dette grundlag skabte Mao Zedong teorien om »fredelig sameksistens mellem bourgeoisie og proletariat« igennem en lang periode. Dokumenterne fra

Kinas Kommunistiske Partis 8. kongres i 1956 erklærer åbent - sådan som de nuværende kinesiske ledere også gør det - at det nationale bourgeoisi skulle bevare og deltage i ledelsen af den kinesiske stat sammen med arbejderklassen. På dette grundlag skulle bourgeoisiet »vokse ind« i socialismen, samtidig med, at det bevarede del i statsmagten, bevarede centrale poster i ledelsen af industrien og bevarede (og øgede) deres private rigdomme. Under Deng-Hua-ledelsen er dette gamle bourgeoisis rolle påny kommet til fuld udfoldelse sammen med det nye kinesiske bourgeoisi, som er vokset op som et privilegeret lag gennem Maos Kinas Kommunistiske Parti. En tilsvarende politik fulgtes overfor storbønderne, kulakkerne.

Mao erklærede, at modsætningerne mellem proletariatet og det nationale bourgeoisi i Kina havde en »ikke-antagonistisk« karakter. På dette grundlag opbyggedes det nye Kinas statsmagt. Så længe proletariatet i Kina delte statsmagten med bourgeoisiet kan der naturligvis ikke være tale om proletariatets diktatur eller opbygningen af socialismen. Oprettelsen af proletariatets diktatur forudsætter bourgeoisiets fjernelse fra magten, også i situationer, hvor dette bourgeoisi i en periode har været en allieret for proletariatet.

Mao Zedong tillod eksistensen af flere partier ved siden af det kommunistiske parti som et led i sin alliancepolitik overfor bourgeoisiet, og det kommunistiske parti selv var delt op i fraktioner. Således erklærer Mao Zedong-tænkningen, at man kan opbygge socialismen gennem pluralisme, gennem eksistensen af mange partier. Politikken for »langsigtet sameksistens og gensidig overvågen« står i skærende modsætning til leninismens lære om det kommunistiske partis udelte og ledende rolle. Som Stalin opsummerer leninismens standpunkt, kan *»proletariatets diktatur kun være fuldstændigt, hvis det ledes af ét parti, det kommunistiske parti, som hverken kan eller må dele ledelsen med andre partier«*.

I sammenhæng med Maos politik for sameksistens med bourgeoisiet, for den »fredelige«, »pluralistiske« indvoksen i socialismen udviklede han andre teorier, som tjente denne,

såsom teorien om »at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes«.

Centralt i Mao Zedong-tænkningens angreb på marxismen-leninismen står forkastelsen af det kommunistiske partis rolle og karakter. Ikke bare tillod Mao eksistens af andre partier end det kommunistiske; det kommunistiske parti selv fik aldrig en bolsjevisk karakter. I modsætning til leninismens lære om nødvendigheden af at føre kamp til forsvaret for marxismen-leninismens renhed og nødvendigheden af, at det kommunistiske parti styrer sig ved at rense sig for opportunistiske elementer, tillod Mao ikke bare eksistensen af flere linier i partiet, men erklærede ligefrem »kampen mellem to linier« som en livsbetingelse for partiets udvikling. På denne måde skabtes et mylder af fraktioner i Kinas Kommunistiske Parti. Fraktioner, som kæmpede med hinanden om magten, som snart udrensedes, snart rehabiliteredes, snart var i midlertidig balance - med Mao som det »samlende midtpunkt«.

Endnu et centralt punkt i Mao Zedong-tænkningen er dens forkastelse af proletariatets ledende rolle og mission. For Mao var det bønderne og ikke proletariatet, som var den ledende kraft i revolutionen. Dette formulerede han alment som tesen om, »at landsbyerne kan indkredse byerne«, at »landet bør spille hovedrollen i den kinesiske revolutionære bevægelse og byerne den sekundære rolle«.

De kinesiske revisionister udstrakte denne teori til det globale plan. Heri ligger kilden til de forskellige teorier om, at den såkaldte tredje verden (verdenslandsbyen) indkredser de højtudviklede kapitalistiske lande (metropolerne). Heri ligger kilden til den reaktionære og antimarxistiske teori om »de tre verdener«, som de kinesiske revisionister erklærer for Mao Zedongs opfindelse, og som de har gjort til grundlaget for deres aggressive og krigsophidsende verdensstrategi. Ifølge denne teori udgør »den tredje verden« og ikke verdensproletariatet, sådan som marxister ser det, den centrale kraft i vores epoke, »hoveddrivkraften i revolutionen«.

Med dette antileninistiske udgangspunkt har den kinesiske stat og partiet heller ikke kunnet udvikle en politik, som

bygger på den proletariske internationalisme. Tværtimod - som ideologi for en stor, omend tilbagestående kapitalistisk stat og med det mål at udvikle sig til en imperialistisk supermagt - er maoismen en stormagts-chauvinistisk teori og praksis. Dens forbindelser til andre stater - for ikke at tale om partiforbindelser - er og har været af en pragmatisk karakter, efter hvad der tjente Kinas chauvinistiske alliancer. På denne basis har Kina allieret sig med Sovjetunionen og brudt med det; været modstander af USA og Japan og indgået en alsidig politisk, økonomisk og militær alliance med disse. På dette grundlag har de brudt med det socialistiske Albanien, som stod i vejen for dets planer om at blive en imperialistisk supermagt osv.

På denne basis er Stalin det ene øjeblik en »marxistisk-leninistisk klassiker«, mens Tito det næste øjeblik er en »stor marxistisk-leninistisk revolutionær«.

I overensstemmelse med denne pragmatiske karakter af maoismen sluttes der også alliancer med andre revisionistiske strømninger og partier, som den har væsentlige fælles-træk med. Oprettelsen af partiforbindelser med det jugoslaviske revisionistparti og med Berlinguers eurokommunistiske italienske parti er også udtryk for dette. Som en kontra-revolutionær og anti-marxistisk-leninistisk teori og praksis har maoismen væsentlige fællestræk og fælles historiske udgangspunkter med de øvrige »nationale kommunister« som en særlig »kinesisk kommunisme«.

Deres identiske karakter ligger i, at de er instrumenter for deres eget lands borgerskaber, i deres uforsonlige kamp mod marxismen-leninismen og den proletariske revolution. Maoismen har kastet sløret og vist sig som usminket revisionisme. Hua Kuofengs og Deng Xiao-pings Kina er de »værdige arvtagere og efterfølgere« af revisionisten Mao Zedong.

Arbejderen, 25. juni 1980

KAMP TIL DET SIDSTE MOD DEN MODERNE REVISIONISME

Artikelserie i Arbejderen november-december 1980.

I år er det tyve år siden, at 81 kommunistiske partier og arbejderpartier samledes i Moskva. På denne konference åbnedes den store polemik mod Hrustjov-revisionismen, som siden da er fortsat uafbrudt og uforsonligt, og som ikke vil slutte, før den moderne revisionisme er endeligt tilintetgjort sammen med det system, som er dens ophav, kapitalismen og imperialismen.

I

Under den nuværende alsidige krise, som gennemryster hele det kapitalistiske verdenssystem, er det tydeligt for enhver, at ikke bare de traditionelle kapitalistiske og imperialistiske økonomier er hårdt ramt, men at også de pseudosocialistiske systemer i Sovjetunionen, Jugoslavien, Kina, Polen osv. er det. På trods af al den demagogi, som disse landes herskende klikker betjener sig af til at fremstille sig som tilhængere af Marx og Lenin, kan det ikke holdes skjult, at virkeligheden i disse lande vidner om, at der ikke er et gran af socialisme i disse systemer, at arbejderklassen og folkene er udbyttede og undertrykte nøjagtig som i de kapitalistiske lande, og at et nyt revisionistisk borgerskab udsuger og udbytter folkene til marven.

Proletariatets diktatur og socialismen betyder likvideringen af udbytterklasserne, det betyder den planmæssige og

stadige højnelse af massernes materielle og kulturelle standard, det betyder for første gang i samfundets historie eksistensen af virkeligt demokrati, af demokrati for flertallet af befolkningen og ikke kun demokrati for en lille udbytterklasse som i de kapitalistiske og alle andre klassesamfund. Socialismen betyder en vældig udvikling af produktivkræfterne, som er ukendt under imperialismen. Socialismen skaber betingelserne for afskaffelse af krigene, som har deres udspring i klassesamfundet. Socialismen betyder det første vigtige skridt mod afskaffelse af klassesamfundet overhovedet.

Sovjetunionen under Lenin og Stalin var det første land, som med Oktoberrevolutionen realiserede arbejderklassens, den mest fremskredne og revolutionære klasses, herredømme over udbytterne, proletariats diktatur. Det var det første land, som resultatrigt opbyggede socialismen og heltomdigt forsvarede den mod angrebene fra imperialismen, den rasende fascisme og nazisme, mod alle ydre og indre fjender, som svor sig sammen i en »hellig krig mod kommunismen«.

Efter 2. verdenskrig og som følge af Sovjetunionen og folkenes sejr over nazismen og fascismen oprettedes den socialistiske lejr, fredens og demokratiets lejr, som en mægtig politisk kraft, der opmuntrede verdensproletariats kamp for socialismen og de undertrykte folks og nationers antiimperialistiske og demokratiske frigørelsesbevægelser. Det imperialistiske verdenssystem var rystet og svækket, men mobiliserede alle sine reserver under ledelse af en ny verdensmagt, USA-imperialismen, til kamp mod socialismen, som uigendriveligt beviste sin overlegenhed over det rådende kapitalistiske og imperialistiske system. Et enormt pres blev lagt på arbejderklassen og dens kommunistiske partier og på de socialistiske lande. Den moderne revisionisme har sit udspring netop i dette pres, som det internationale bourgeoisie har anvendt med det formål at tilintetgøre proletariats revolutionære teori, marxismen-leninismen, kvæle dens revolutionære ånd, likvidere de kommunistiske partier som arbejderklassens fortrospartier og forvandle dem til bor-

gerlige arbejderpartier. I Moskva-deklarationen fra 1957, undertegnet af 12 kommunistiske partier og arbejderpartier fra de daværende socialistiske lande på et tidspunkt, hvor kampen mellem marxismen-leninismen og den moderne revisionisme skærpedes, hedder det, at »de kommunistiske partier under de nuværende forhold anser revisionismen, med andre ord højreopportunismen, for hovedfaren. Den er et udslag af borgerlig ideologi, som lammer arbejderklassens revolutionære energi og kræver bevarelse eller genoprettelse af kapitalismen«.

Med den socialistiske revolution og proletariats diktatur er socialismens sejr endnu ikke sikret, den er til stadighed truet af ydre og indre fjender, der ønsker at dreje historiens hjul tilbage. Klassekampen fortsætter under socialismen, selv når udbytterklasserne er likvideret som klasser. Hvad Moskva-deklarationen påpegede, at den moderne revisionisme fører til bevarelse eller genoprettelse af kapitalismen, er netop, hvad der er sket i de pseudosocialistiske lande.

I disse lande hersker den kapitalistiske økonomis lovmæssigheder med ukontrollabel kraft, den kapitalistiske akkumulations love sikrer profitter til et lille herskende borgerskab af partiledere, fabriksdirektører, højere officerer, fagforeningsledere osv., mens arbejderklassen til stadighed forarmes mere og mere. De pseudosocialistiske lande er blevet forvandlet fra støttepunkter for revolutionen og folkenes frigørelse til centre for kontrarevolution, aggression og undertrykkelse.

Det er historiens lære, at forrådnelsen begyndte i hovedet på det socialistiske system, i parti- og statsledelsen i de tidligere socialistiske lande, og først og fremmest i det sovjetiske parti, hvor N. Hrustjov og kliken omkring ham efter Stalins død greb magten og arbejdede febrilsk for at udvirke, hvad hverken væbnet intervention, diversanter eller Hitler-Tysklands hære kunne gøre: at likvidere det socialistiske system og genrejse kapitalismen.

Det pseudosocialistiske system er på vej mod sin fuldstændige bankerot. I dette år, 1960, havde Hrustjov og hans efterfølgere højtideligt lovet sovjetborgerne i partiprogram-

met, som blev vedtaget på den 22. kongres i 1961, at det kommunistiske samfund ville blive indført i deres levetid. Dette program er i dag »glemt« af de sovjetiske ledere, af Brezhnev og co., der dog aldrig har taget afstand fra det og dets store demagogiske planer. På den 26. partikongres, som efter planen skal afholdes i 1981, skulle kommunismens sejr være erklæret. I programmet fra 1961 hedder det i omtalen af planerne for 1961-80:

»I de første ti år, 1961-70, vil Sovjetunionen under arbejdet med at skabe den materielle og tekniske basis for kommunismen overgå kapitalismens stærkeste og rigeste land USA i produktion. Befolkningens materielle levestandard og kulturelle og tekniske niveau vil blive højnet betydeligt, alle vil blive velforsynede. Alle kollektivbrug og statsgårde udvikler sig til højproduktive brug med store indtægter. Den sovjetiske befolknings behov for gode boliger vil i det væsentlige blive tilfredsstillet. Det hårde fysiske arbejde forsvinder. Sovjetunionen bliver det land, der har den korteste arbejdsdag.

I de følgende ti år, 1971-80, tilvejebringes kommunismens materielle og tekniske basis, som skaffer hele befolkningen rigelighed af materielle goder; det sovjetiske samfund vil komme frem til det punkt, hvor man begynder at realisere princippet om fordeling efter behov, og den gradvise overgang til ensartet folkeeje vil foregå. *Dermed vil det kommunistiske samfund i det væsentlige være opbygget i Sovjetunionen.* I den følgende periode vil den fuldstændige opbygning af det kommunistiske samfund blive gennemført.«

Og programmet erklærer videre:

»Når sovjetfolket kommer til at nyde kommunismens goder, vil nye hundreder af millioner mennesker verden over sige: »Vi er for kommunismen!« Ikke ved krig mod andre lande, men ved de bedre samfundsorganisationers eksempel, ved produktivkræfternes opblomstring og skabelsen af betingelserne for menneskets lykke og velfærd erobrer kommunismens ideer folkemassernes hjerner og hjerter.«

Altsammen demagogi, som skulle tjene til at få den sovjetiske befolkning til at slutte op om de revisionistiske leders

forræderiske politik, som skulle kaste blå i øjnene på den internationale kommunistiske bevægelse overfor hvad, som var ved at ske: at Sovjetunionen var på vej til at genoprette kapitalismen, til at forvandle de venskabelige forbindelser mellem de socialistiske broderlande til et system af vasaller, som lyster Moskvas pibe.

På den samme kongres, som vedtog dette revisionistiske program for kapitalismens genoprettelse, angreb Nikita Hrustjov åbent Albaniens Arbejdets Parti. Han sagde blandt andet:

»Den kurs, der blev lagt på vort partis 20. kongres (i 1956), er en leninistisk kurs, og vi kan i et så principielt spørgsmål hverken gøre indrømmelser til de albanske ledere eller nogen anden _____

Nu vender de albanske ledere sig mod den 20. kongres' kurs og søger derved at få vort parti til at vende tilbage til tilstande, der ér efter deres hoved, men som aldrig mere vil gentage sig i vort land. Vort parti vil også i fremtiden beslutsomt følge linien fra den 20. kongres, den har bestået sin prøve i tiden. Det vil ikke lykkes nogen at få os til at vige bort fra den leninistiske vej!«

Og denne overløber, som prises og pristest af det internationale bourgeoisi som en »stor statsmand« og en »stor leder«, men som kun var en stor forræder, udtaler hyklerisk sin »medfølelse« med det albanske folk, som ikke ville følge Hrustjovs taktstok:

»Det er med en følelse af bekymring for det helttemodige albanske folks skæbne, at vi følger begivenhederne i Albanien. Det gør os ondt at se, at de, der må betale for de albanske ledes forkerte linie, er menige albanske kommunister og hele det albanske folk....«

Den åbne polemik, som har foregået uafbrudt siden, mellem sovjetrevisionismen og marxismen-leninismen, brød voldsomt ud som en realitet med dette angreb på Albaniens Arbejdets Parti og dets leder, kammerat Enver Hoxha.

Næsten 20 år er gået siden den tid. Historien har allerede fældet sin dom over Hrustjov-revisionisterne og den moderne revisionisme: den er på vej mod sit fuldstændige forlis,

plaget af dybe indre modsætninger, et system i forfald over hele linien.

Når Brezhnev skal aflægge beretning på næste partikongres, vil det være i en situation, hvor det revisionistiske system befinder sig i større opløsning end nogensinde. Folket sulter, fordi landet ikke engang er i stand til at brødføde sig selv. Det er den hensynsløse udplyndring af andre lande, inflation, prisstigninger, arbejdsløshed, produktionsnedgang, der præger dette kapitalistiske system, det er moralsk og politisk degeneration.

En imperialistisk supermagt, som brutalt invaderede Tjekkoslovakiet i 1968; som befinder sig i militære vanskeligheder på grund af det afghanske folks heroiske modstandskamp mod dets aggressionskrig; ligesom USA-imperialismen stadig mere isoleret og forhadet af verdens folk; med stadig voksende konflikter også indenfor sit vasalsystem, sådan som begivenhederne i Polen i de seneste måneder viser, hvor Sovjetunionen har måttet gribe til fornyede trusler om væbnet intervention. Den såkaldte enhed i den pseudo-socialistiske lejr under Moskvas ledelse eksisterer ikke. Tværtimod bekæmper alle de revisionistiske klikker hinanden, sådan som det er uundgåeligt i ethvert kapitalistisk alliancesystem, som bygger på jungleloven.

II

Historien har allerede fældet sin dom: det socialistiske Albanien og Albaniens Arbejdets Parti, som Hrustjov hyklede bekymring for, er som det eneste land forblevet tro mod Marx', Engels', Lenins og Stalins lære og er blevet et strålende eksempel på socialismens overlegenhed over kapitalismen og imperialismen. Når bourgeoisiet forsøger at fremstille det revisionistiske systems krise som en »fallit for socialismen«, modbevises også dette af den albanske virkelighed. Omgivet af den kriseramte kapitalistiske og revisionistiske verden fortsætter det albanske folk ufortrødent opbygningen af socialismen under uhyre vanskelige betingelser ved at mobilisere al sin energi og styrke, ved at stole på egne

kræfter. Den albanske økonomi er krisefri, der er tale om en konstant høj vækst i produktionen, en uophørlig højnelse af massernes materielle og kulturelle standard uden arbejdsløshed og inflation, fra år til år. På landbrugets område er det socialistiske Albanien selvforsynende, der importeres ikke brødkorn i tonsvis fra den kapitalistiske verden, sådan som det sker i Sovjetunionen og i Kina. Industrien udvikler sig, både på sværindustriens og den lette industris område. For i Albanien eksisterer proletarietets diktatur, her virker den socialistiske økonomis love, som tilbageviser alle påstande om, at elendigheden under kapitalismen er en evig naturlov.

Albanien er et samfund i dynamisk revolutionær udvikling, som gennem sin uforsonlige kamp mod imperialisme, reaktion og revisionisme, sin konsekvente støtte til den kæmpende arbejderklasse og de undertrykte folk og nationer på den proletariske internationalismes grund, har vundet alle progressive og revolutionære kræfters respekt og kærlighed.

Albaniens Arbejdets Partis indsats i kampen for at afsløre den moderne revisionisme som en borgerlig ideologi og praksis er af uvurderlig betydning for marxist-leninisterne, de revolutionære, proletariet verden over. Den moderne revisionisme udgør en særlig farlig strømning, fordi den i modsætning til den gamle revisionisme er revisionisme ved magten, som besidder et stort politisk, propagandistisk, økonomisk og militært potentiel, ikke mindst den sovjetiske revisionisme, som er den herskende ideologi hos en aggressiv imperialistisk supermagt, som har erstattet proletarietets diktatur med det nye borgerskabs brutale fascistiske diktatur.

Det er ingen tilfældighed, at Hrustjov gik til angreb på Albaniens Arbejdets Parti på det sovjetiske partis 22. kongres: det var, fordi Albaniens Arbejdets Parti ikke ville bøje sig for hans taktstok, ikke følge ham ud i den kapitalistiske degeneration, men tværtimod tilbageviste alle hans forsøg på at påtvinge Albaniens Arbejdets Parti sin revisionistiske linie og afslørede den for alle verdens kommunister.

På mødet af 81 kommunistiske partier og arbejderpartier i Moskva i november og december 1960 åbnede Enver Hoxha med sin store tale ild mod Hrustjov-revisionismen, mod den 20. kongres' teser, imod Hrustjovs angreb på J.V. Stalins liv og værk, som var nødvendige for, at de moderne revisionister kunne gennemføre deres anslag mod socialismen, og realisere deres program for at gøre Sovjetunionen til en kapitalistisk og imperialistisk supermagt.

I denne tale afslørede Enver Hoxha hele den opportunistiske og pacifistiske linie fra den 20. kongres, rev sløret af alle de teser, som Hrustjov-revisionisterne brugte for »teoretisk« at retfærdiggøre deres forræderi. Moskva-talen er et strålende forsvar for marxismen-leninismen, for den internationale kommunistiske bevægelses generallinie. Den var et slag i ansigtet ikke bare på Hrustjov-revisionisterne, men også på titoisterne og alle andre renegater, som efter den 20. kongres havde vejret morgenluft og var gået til angreb på marxismen-leninismen, socialismen og de kommunistiske partier.

Enver Hoxha imødegik Hrustjov-revisionismens teser om, at »imperialismen ikke længere er aggressiv og farlig« og erklærede:

»Lad os se kendsgerningerne i øjnene. Verdensimperialismen, anført af sin mest aggressive del, USA-imperialismen, omstiller sin økonomi for at forberede krig. Den væbner sig til tænderne. USA-imperialismen genopruster Bonns Tyskland, Japan og alle sine forbundsfæller og satellitter med alle slags våben. Den har oprettet og finslebet aggressive militære organisationer. Den har oprettet og fortsætter med at oprette militærbaser omkring den socialistiske lejr. Den opbygger kernevåbenlagre og nægter at afbrude, nægter at stoppe kernevåben-prøvesprængninger og er febrilsk beskæftiget med at opfinde nye massetilintetgørelsesvåben. Hvorfor gør den alt dette? For at gå til bryllupsfest? Nej for at gå i krig mod os. For at befri sig for socialismen og kommunismen og slavebinde folkene.«

Han imødegik Hrustjovs tese for at afblæse klassekam-

pen på verdensskala, den revisionistiske teori om fredelig sameksistens:

»Fredelig sameksistens mellem to modsatte systemer indebærer ikke, som de moderne revisionister hævder, at vi bør opgive klassekampen. Tværtimod må klassekampen fortsætte; den politiske og ideologiske kamp mod imperialismen og den borgerlige og revisionistiske ideologi bør skærpes endnu mere. I vores ihærdige kamp for at oprette en leninistisk fredelig sameksistens uden nogle principielle indrømmelser til imperialismen bør vi udvikle klassekampen i de kapitalistiske lande såvel som de nationale frigørelsesbevægelser blandt folkene i de koloniale og undertrykte lande.«

Han afslørede det revisionistiske indhold af Hrustjovs teori om »fredelig overgang til socialismen«, som de revisionistiske kræfter i de kapitalistiske lande - inklusive både Aksel Larsen og co. og Ib Nørlund og co. i Danmark - begærligt greb efter og erklærede:

»Vil de komme til at gøre dette med vold eller ad den fredelige parlamentariske vej?

Dette spørgsmål har været ganske klart, og det var ikke nødvendigt for Hrustjov at skabe forvirring om dette på den 20. partikongres og at gøre det på en sådan måde, at det behagede opportunisterne. Hvorfor var det nødvendigt at lave så mange parodier på Lenins klare teser og den socialistiske Oktoberrevolutions lærdomme! Albaniens Arbejdets Parti er helt klar på dette og fraviger ikke Lenins lære på dette spørgsmål. Endnu har intet folk, intet proletariat og intet kommunistisk parti eller arbejderparti taget magten uden blodsudgydelse og vold.«

På spørgsmål efter spørgsmål afslørede Enver Hoxha og Albaniens Arbejdets Parti den opportunistiske karakter af Hrustjov-revisionismens og den 20. kongres' teser og nedkaldte dermed alle opportunisternes uforsonlige had over sig. Men Albaniens Arbejdets Parti fortalte sandheden, advarede marxist-leninisterne og de revolutionære mod at følge Hrustjov-revisionisternes vej, imod de tragedier, som er den uundgåelige følge af det revisionistiske forræderi, så-

dan som arbejderklassen og folkene i de pseudosocialistiske lande har måttet gennemleve, sådan som det chilenske folk har måttet bære følgerne af teorien om »fredelig overgang« under Pinochets brutale fascistiske diktatur, den høje pris, som må betales af alle folk og nationer, som nærer den ringeste illusion om Sovjetunionens karakter i dag.

Den revisionistiske ideologi befinder sig i dag i en krise, som den aldrig vil slippe ud af. Dette skyldes marxist-leninisternes langvarige og uforsonlige kamp og ikke mindst Albanis Arbejds Parti og kammerat Enver Hoxha, som så strålende har forsvaret marxismen-leninismens revolutionære lære, som viser arbejderklassen og folkene vejen til en lykkelig fremtid, til det endelige opgør med imperialismen, revisionismen og al reaktion.

III

Den moderne revisionisme er et produkt af imperialismens strategi overfor marxismen-leninismen, de marxistisk-leninistiske partier og socialismen. Dens opståen og tilblivelse er forårsaget af borgerskabets tryk mod arbejderklassen og dens kamp. Med marxismen-leninismens stadig større udbredelse og fremgangene for socialismens sag, har imperialismen i stadig højere grad anvendt revisionismen - undermineringen af den marxistisk-leninistiske fæstning indefra - som sit foretrukne våben. Det var tilfældet med den gamle revisionisme i slutningen af det 19. århundrede, på Marx' og Engels' tid, og i begyndelsen af det 20. århundrede, på Lenins tid. Den moderne revisionisme opstod og udvikledes især efter 2. verdenskrig og efter folkenes sejr over det fascistiske barbari, som gennem kontrarevolutionær terror og imperialistisk krig havde forsøgt at knuse marxismen-leninismen og socialismen, men som kun havde fundet sin egen grav. Efter den 2. verdenskrig stod den internationale kommunistiske bevægelse stærkere end nogensinde, den socialistiske lejr var blevet skabt, folkenes befrielseskamp voksede til stadighed - og imperialismens positioner var stærkt rystet. I denne situation mobiliserede det imperialistiske sy-

stem, og især dets stærkeste magt, USA-imperialismen, alle sine økonomiske, politiske, ideologiske og militære ressourcer i kampen mod den fremstormende socialistiske revolution, for at afvende sin undergang. Under ledelse af USA-imperialismen stabiliseredes og genopbyggedes det kapitalistiske system efter krigen, gennem Marshall-planen og andre midler søgtes de svagere kapitalistiske lande bragt på fode og bragt ind under USA-imperialismens kontrol, nye militæralliancer og politiske blokke blev skabt, som NATO. Samtidig med dette søgte man at finde nye veje for at underminere den marxistisk-leninistiske ideologi på alle områder, for at afskære dens indflydelse fra arbejderklassen og de mest revolutionære elementer, for at forårsage socialismens og de kommunistiske partiers degeneration. I denne sammenhæng udvikledes den moderne revisionisme, som er fortsættelsen af den gamle revisionisme under de nye betingelser, som blev skabt efter 2. verdenskrig, og som har sin kilde i den amerikanske imperialismes hegemonistiske politik. Der findes mange varianter af den moderne revisionisme, men de har alle det samme indhold, den samme strategi. De adskiller sig kun i formen og taktikken.

Den jugoslaviske revisionisme blev det første eksempel på den moderne revisionisme ved magten. Den moderne revisionisme i dag er først og fremmest kendetegnet ved at være en revisionisme ved magten, som den herskende ideologi i en række pseudosocialistiske stater, og som kan udnytte disse staters hele potentielle for deres formål. Derfor er også den moderne revisionisme en endnu farligere og stærkere fjende af marxismen-leninismen end selv den gamle revisionisme.

Titoismen blev et foretrukket instrument for USA-imperialismen til at undergrave de socialistiske lande og den socialistiske lejr, til at aktivisere alle de opportunistiske elementer i de socialistiske lande og i de kommunistiske partier i den kapitalistiske verden.

Titoismen er den første og en gennemprøvet variant af den moderne revisionisme. Derfor er og har holdningen til titoismen altid været en prøvesten mellem marxismen-leninismen og opportunismen. Derfor er udviklingen af den sov-

jetiske revisionisme og senere den kinesiske revisionisme altid gået gennem en tilnærmelse til og anerkendelse af den jugoslaviske »socialisme«.

Hrustjov-revisionismen, den sovjetiske revisionisme, kom til magten og udviklede sig efter Stalins død og især efter SUKPs 20. kongres i 1956. Som herskende ideologi hos en af verdens supermagter, understøttet af et enormt økonomisk, politisk og militært potentiel, og som herskende ideologi også i en lang række tidligere socialistiske lande, som er blevet forvandlet til satellitter af Moskva, og med en betydelig indflydelse også i en lang række tidligere kommunistiske partier i verden, er sovjetrevisionismen fortsat den farligste variant af den moderne revisionisme, en uforsonlig fjende af marxismen-leninismen og revolutionen.

Kampen mellem den moderne revisionisme af alle afskyninger - som befinder sig i en stadig dybere krise sammen med krisen for deres pseudosocialistiske systemer - og marxismen-leninismen, proletariatets ideologi, som sikrer revolutionens og socialismens sejr, har foregået siden den moderne revisionismes første opståen, som en uforsonlig kamp og varer ved til i dag. Den føres og må til stadighed føres af alle de ægte marxistisk-leninistiske kræfter i verden, som betyder den moderne revisionismes grav, sammen med graven for det rådne system den repræsenterer, kapitalismens og imperialismens dødsdømte system.

»Uden kamp mod opportunismen«, sagde Lenin, »er det omsonst så meget som at tænke på revolution og socialisme«. Kampen mod den moderne revisionisme er en uomgængelig betingelse for at forberede og sejre i den socialistiske revolution.

IV

Dette har været og er en ledetråd for alverdens marxister-leninister. Også i Danmark har de marxistisk-leninistiske kræfter til stadighed og vedvarende bekæmpet den revisionistiske ideologi og dens indflydelse, kæmpet imod dens forvandling af det gamle kommunistiske parti, DKP, til et borgerligt arbejderparti, som afskrev marxismen-leninis-

men og revolutionen, og senere, efter DKPs endelige degeneration kæmpet for opbygningen af et ægte marxistisk-leninistisk parti, som blev en realitet med DKP/MLs stiftelse i slutningen af 1978.

Hele denne politik anførtes af partiets formand, Aksel Larsen, som måtte øve selvkritik for den i 1949, da den marxistisk-leninistiske opposition gik til angreb. Imidlertid lykkedes det Aksel Larsen at konsolidere sin stilling, at udmanøvrere den marxistisk-leninistiske opposition, blandt andet gennem masseeksklusioner. Selv om Aksel Larsen og co. formelt deltog i fordømmelsen af titoismen, arbejdede de selv i samme retning. Derfor kom SUKPs 20. kongres og Hrustjov-revisionisternes magtovertagelse som manna fra himlen. Aksel Larsen kom frem med en åben likvidationsliri for det kommunistiske parti, men blev ekskluderet og startede for sig selv med Socialistisk Folkeparti, et parti som lærte af titoismen og Togliattis »polycentrisme«, og udviklede sig som et eurokommunistisk parti parallelt med tilsvarende partier i Spanien, Italien og Frankrig. I Danmark herskede blot den situation, at den prosovjetiske fraktion under ledelse af Ib Nørlund og co. ikke gik i kompromis med Aksel Larsen, men tvang ham ud af DKP og dermed skabte en situation med to »marxistiske« partier. De marxistisk-leninistiske kræfter i DKP sluttede op om den rigtige fordømmelse af den moderne revisionisme, men stod samtidig overfor den nye trussel fra Hrustjov-revisionismen. Det var Hrustjov-revisionismens teorier, som endeligt likviderede DKP som et kommunistisk parti og forvandlede det til den fjende af arbejderklassen og revolutionen, som det er i dag. Ved den åbne polemiks begyndelse og Hrustjovs fordømmelse af Albaniens Arbejdets Parti og det socialistiske Albanien hylede DKP ivrigt med i det antialbanske og det antikommunistiske kor, som de er fortsat med til i dag.

Langsomt samledes de marxistisk-leninistiske kræfter og kom til klarhed om DKPs degeneration og Hrustjov-revisionismens kontrarevolutionære karakter og tog i begyndelsen af 1960erne kampen op indenfor og udenfor DKP. De angreb teorien om »fredelig overgang til socialismen«, teorien

om »det antimonopolistiske demokrati« og alle de andre teorier, som fremstilledes som »skabende anvendelse af marxismen-leninismen«, men som i virkeligheden blot var et opkog af den gamle revisionismes teser tilpasset nye omstændigheder.

Situationen krævede et fuldstændigt brud med den moderne revisionisme, den stillede opbygningen af et ægte marxistisk-leninistisk parti på dagsordenen - i modsætning til DKP, SF og dets udløber, VS, som hver især fremstod med »selvstændige« varianter af det fælles revisionistiske tankegods, og som hver især forbandt sig med tilsvarende internationale opportunistiske strømninger.

I hele denne proces spillede maoismen en betydelig og negativ rolle for den danske marxistisk-leninistiske bevægelse. I begyndelsen af 1960'erne kom Kina og Mao Zedong frem som modstandere af den moderne revisionisme, af sovjetrevisionismen, og fremstillede sig som konsekvente forsvarere af marxismen-leninismen, samtidig med, at de hævdede, at Mao Zedong-tænkningen repræsenterede en »helt ny og højere fase« af marxismen-leninismen. Men dette var kun en maske, som den kinesiske revisionisme tog på sig for sine egne nationalchauvinistiske formål, for at fremme udviklingen af Kina til en kapitalistisk stormagt og vinde indflydelse over verdens revolutionære kræfter.

I den danske marxistisk-leninistiske bevægelse i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne sameksisterede marxismen-leninismen og maoismen. I virkeligheden kan to diametralt modsatte og hinanden fjendtlige ideologier ikke eksistere ved siden af hinanden: de må konstant ligge i kamp med hinanden, hvad der også var tilfældet. På et tidspunkt må det åbent komme til brud. Maoismen virkede i den marxistisk-leninistiske bevægelse ved at undergrave den, ved at udbrede teorien om toliniekampen, som opmuntrede til eksistensen af fraktioner og principløse afskalninger, ved at erstatte marxistisk-leninistiske normer for det indre partiliv med maoismens opportunistiske normer, ved at undergrave den marxistisk-leninistiske linie på de ideologiske, politiske og organisatoriske områder. Da der skete en samling

af de marxistisk-leninistiske kræfter i KFML og stiftelsen af det marxistisk-leninistiske parti stod på dagsordenen, gik de maoistiske ledere til angreb for at likvidere det marxistisk-leninistiske parti endnu før dets stiftelse. I perioden 1975-78 foregik der en hård kamp imod maoismens indflydelse, som førte til udskillelsen og samlingen af de marxistisk-leninistiske kræfter i DKP/ML.

I Danmark oplever vi den samme situation for de revisionistiske partier og kræfter, som eksisterer også internationalt: forvirring, splittelser, brud og opløsning. Kapitulation overfor den kapitalistiske kriseoffensiv, åben renegatvirksomhed. SF med sit »socialistiske demokrati«, sin »parlamentariske vej til socialisme« og sin åbne forkastelse af Lenins lære, VS med sin »reformpolitik«, sit »rene demokrati« og kritik af leninismen, DKP med »den fredelige overgang« og »det antimonopolistiske demokrati« og KAP med sin »strategiske defensiv«, »det alliancefri Danmark« og »tre-verdens-teorien«. Alle disse opportunistiske teorier og praksiser er skud fra den samme rådne stamme, grene på den moderne revisionismes forkrøblede træ. Den moderne revisionisme begyndte med at forkaste Stalin, angiveligt for at »vende tilbage til leninismen«. Nu forkaster de ekstreme revisionister leninismen, angiveligt for at vende tilbage til »den ægte marxisme«. Det er altsammen bedrag. Der er intet hverken marxistisk eller leninistisk ved noget af disse partier, hvis opgave er at sprede forvirring i arbejderklassen og blandt dens allierede, at vende dem bort fra revolutionens og socialismens vej.

DKP/ML bekæmper og vil uforsonligt bekæmpe disse revisionistiske partier og strømninger, hvis vej til »socialismen« kun fører til en bevarelse af kapitalismen og til nederlag for revolutionen.

Kamp til det sidste mod den moderne revisionisme! Kamp til forsvar for marxismen-leninismens renhed! Det er en uomgængelig betingelse for at forberede revolutionen og sikre dens sejr i Danmark og socialismens sejr i verdensmålestok.

Arbejderen, november-december 1980

DEN SOCIALISTISKE REALISME - REVOLUTIONENS KUNST

Artikel i Partiets Vej, januar 1981.

Kunsten og kulturen er et betydningsfuldt led i klassekampen. Dette erkendes naturligvis ikke bare af det revolutionære proletariat og dets fortrøp - det erkendes også af vores klassefjender, af det reaktionære imperialistiske borgerskab, de imperialistiske supermagter, revisionismen og al reaktion. På dette område raser og har der altid raset en skærpet kamp mellem de to antagonistiske hovedklasser, mellem på den ene side den udlevede og døende kapitalisme, som ikke længere er i stand til at skabe nogen ægte kunst eller kultur, fordi imperialismen hele vejen igennem er adskilt fra folket, reaktionær og arbejderfjendsk, og på den anden side den revolutionære kunst og kultur, som er dybt forankret og forbundet med folket og dets skæbne, med arbejderklassen og dens opgaver, med hele perioden af overgang fra kapitalisme til socialisme på verdensplan.

Fordi kunsten og kulturen indtager en central plads i kampen om masserne, fordi et folk uden kunst og kultur er et folk uden ånd, sløvet og fordummet og nemt at undertrykke, må dette område aldrig glemmes eller forsømmes af det kommunistiske parti. Litteraturen og kunsten er en vigtig kampfront for partiet.

Det gælder om at gøre litteraturen og kunsten til kampvåben i proletariats klasseinteresse; for vi, som kæmper under kapitalismens betingelser, må gøre litteratur og kunst til et middel for at skabe et socialistisk Danmark under proletariats diktatur. Den proletariske litteratur og kunst er en uadskillelig del af hele den proletariske revolutions sag.

Den er naturligvis underordnet politikken, men det betyder ikke, at den ikke på sin side øver en betydelig indflydelse på politikken.

Vi følger Lenins parole:

»Ned med partiløse skribenter! Ned med skribenter, der betragter sig som overmennesker! Litteraturvirksomheden må blive en del af den fælles proletariske virksomhed, »skruer og hjul« i én fælles, stor socialdemokratisk (dvs. kommunistisk) mekanisme, som sættes i bevægelse af hele den bevidste avantgarde for hele arbejderklassen. Litteraturvirksomheden må blive en bestanddel af det organiserede, planmæssige, forenede socialdemokratiske partiarbejde.«

Dette gælder for alt det litterære og kunstneriske arbejde. Som Lenin understreger:

»At leve i et samfund og være fri af samfundet lader sig ikke gøre. Den borgerlige forfatters, kunstners, skuespillers frihed er kun en maskeret (eller hyklerisk maskerbar) afhængighed af pengesækken, af bestikkelsen, af underholdet.

Og vi socialister afslører dette hykleri, vi river de falske skel ned - ikke for at få en litteratur og kunst uden klassepræg (dette vil først være muligt i et socialistisk samfund, som er kommet ud over klasserne), men for at konfrontere den hyklerisk frie, men i virkeligheden borgerligt bundne litteratur med en virkelig fri litteratur, der åbent er knyttet til proletariatet.«

Arbejderklassens parti tilbyder kunstnere at tage del i den verdensomspændende kamp mellem kapitalisme og socialisme, mellem fremskridt og reaktion, mellem det forrådnende og dekadente gamle og det unge og nye, som vokser frem af klassekampen. Stalin definerede den store opgave, som tilkommer de virkelige proletariske og socialistiske forfattere, opgaven som *»menneskesjælens ingeniører«*. Borgerskabet korrumperer kunstnerne, lader dem forfalde og degenerere og fører deres talent på vildspor.

Netop fordi der tilkommer kunstnerne så store opgaver i den revolutionære klassekamp, gør borgerskabet, imperia-

lismen og revisionismen alt for at forhindre, at denne rolle og funktion bliver bragt til udfoldelse.

På dette felt arbejder de i to retninger: dels ved at opkøbe og korrumpere kunstnerne for at isolere dem fra folkets kamp, dels ved at udvikle en kommerciel massekultur af reaktionær, folkefjendsk og fascistisk type.

Som bekendt tales der uendeligt meget om kunstens krise, om romanens død osv. Dette afspejler det imperialistiske bourgeois hensigter: at dræbe kunsten og kulturen, fordi den kan blive et våben vendt mod dem selv. Bourgeoisiet har forlængst mistet evnen til at frembringe kunst, fordi det har mistet enhver revolutionær kvalitet og er dybt unationalt, folkefjendsk og reaktionært. Derfor har det under imperialismen udviklet en lang række litterære og kunstneriske strømninger, som er blottet for ethvert indhold, er metafysisk, dekadent, dyrisk og privat. Dette gælder for eksempel modernismen i litteraturen, der opløser sproget og menneskene, som placerer mennesket bogstavelig talt i en skraldespand. Det gælder den abstrakte malerkunst i alle dens retninger og forgreninger. Det gælder avantgardemusikken, som opløser alle melodiske former osv. Borgerskabets kunst er - som de selv formulerer det - antikunst! Alle disse strømninger, som udgør hovedparten af det kunstneriske liv, eller rettere sagt død, under imperialismen, nyder borgerskabets fulde støtte og opmuntres systematisk, selvom nogle af disse strømninger undertiden optræder maskeret som »antiborgerlige« proteststrømninger.

Det fælles træk for hele den imperialistiske kunst er, at den er idealistisk, metafysisk, fjernet fra virkeligheden og folkets kamp og uden nogen som helst værdi. Det er opløsningens, forfaldets og dekadencens »kunst«. Som teoretisk underlag for alle disse strømninger har man opstillet teorien om »kunst for kunstens skyld«.

Denne antifolkelige kunst betegnes ofte som »finkultur« eller »elitekultur«, og der grædes snot i lange baner over, at folket ikke forstår den, er imod den og er imod den massive økonomiske understøttelse, som bliver den til del. En hel horde af magistre, professorer og kunstpædagoger er blevet

uddannet for at få den til at glide ned - altsammen uden overdådige resultater. For det kan naturligvis ikke skjules, at kejseren er nøgen i al sin pomp og pragt. Det er sundt og ikke usundt, at denne kunst afvises af masserne. Samtidig er det klart, at reaktionære og fascistiske demagoger søger at udnytte denne situation for deres egne formål.

At kunstnerne befinder sig i en isoleret stilling i denne blindgyde, er klart. Det er ligeså klart, at de kun kan bryde ud af den ved at stille sig på folkets side.

Den anden retning, som bourgeoisiet arbejder ad, er gennem den kommercielle massekultur, som også er kendetegnet ved indholdsløshed og tomhed, ved orgiastisk dyrkelse af nu'et, sex-rus og blodrus. Massekulturen tager sigte på at lede proletariatets og folkets oprørsvilje og had til udbyttersamfundet ind i ufarlige baner gennem kunstig »udløsning«, på at skabe følelsesmæssigt afstumpede individer, isoleret fra fællesskabet og deres klasse, som opdrages til vold og terror, til kanonføde for en kommende imperialistisk verdenskrig. Dette sigter de mange varianter af massekulturen, de stadig skiftende moderetninger indenfor musik, film, TV, kriminal-, krigs- og cowboyromaner osv. imod. Saturday Night Fever - en beruselse lørdag aften, at glemme de 40 timer eller mere på arbejdet, at drukne arbejdsløsheden og alle problemer for en kunstig ekstase - det er, hvad der tilbydes ungdommen. Den kommercielle massekultur er nøje udspecialiseret i forskellige retninger, som skal opnå bourgeoisiets formål i forhold til alle klasser og lag i befolkningen, alle aldersgrupper og begge køn.

Særligt i forhold til ungdommen kommer spørgsmål om ekstase, beruselse, ind i billedet for massivt at aflede ungdommens oprørstrang. Hvor den abstrakte kunst »tingsliggør« universet, fyldes den kommercielle massekultur af voldsomme følelsesudbrud på individuelt plan og den ekstatiske hengivelse uden retning. Nedbrydelse af personligheden, isolering fra virkeligheden og det sociale univers, øjeblikkyrkelsen - disse træk er fælles for den borgerlige massekultur såvel som finkulturen. Hvad der før er sagt om den imperialistiske kunsts filosofiske grundlag og dens indhold

gælder også for dens massekultur, som imidlertid også tillægges særlige politiske formål i forhold til masserne: udviklingen af afstumpede, degenererede og fascistiske mennesketyper.

For begge disse retninger af den imperialistiske kunst og kultur gælder det, at den er kosmopolitisk, at den nedbryder den nationale kulturarv. Den er således et instrument i det imperialistiske verdensbourgeois tjeneste og i første række et instrument i supermagternes hænder. Den kulturelle aggression fra USA-imperialismen, såvel som fra den sovjetiske socialimperialisme, går hånd i hånd med og baner vejen for politisk og eventuel militær aggression.

For Danmarks vedkommende er naturligvis USA-imperialismen den kulturelle hovedaggressor. Ikke bare spiller USA en hovedrolle i opfindelsen af nye varianter af den dekadente og abstrakte kunst - beatnik og pornoromanerne, forherligelsen af den individuelle dekadente helt, op-art, pop-art, spontanistisk kunst og hvad alle de utallige mode-retninger ellers hedder. USA-imperialismen er samtidig hovedleverandør af nye strømninger indenfor den kommercielle massekultur - kriminal- og krigsromaner, cowboy-, detektiv-, krigs- og katastrofefilm og TV-serier, jazz, rockmusik, disco osv. Hele denne reaktionære, dekadente, antinationale og folkefjendske kunst og kultur har som formål at sikre USA-imperialismens politiske, økonomiske og militære indflydelse.

Naturligvis arbejder det danske borgerskab i samme retning - ikke bare spreder det den kommercielle amerikanske massekultur (ligesom også tysk, fransk osv.); det udvikler på basis af den imperialistiske amerikanske kultur »danske« varianter af den. Tusindvis af journalister, forfattere, musikere, skuespillere osv. opkøbes til at betjene den danske kulturindustri. Ved siden af generelt at støtte verdensimperialismen udvikler det danske bourgeoisi former, som specielt er tilpasset den danske arbejderklasse og det danske folk for at sikre, at de holder sig i ro (de såkaldte »folkekomedier«, dansk rock- og popmusik osv.).

Socialdemokratiet spiller heri sin egen rolle; generelt går

Socialdemokratiet ind for »pluralisme« - dvs. understøttelse af alle imperialismens kunst- og kulturprodukter, samtidig med, at det søger at udvikle en reformistisk præget litteratur og kunst, præget af klassesamarbejds og nederlagets ånd.

For de revisionistiske lande og revisionismen gælder det, at kulturens og kunstens degeneration satte ind med afvigelsen fra den socialistiske realismes metode og grundprincipper, med afvisningen af princippet om den proletariske partiskhed, negationen af den kommunistiske helt og arbejderklassens heroisme, med afheroisering, spredning af pacifisme og angst for enhver krig.

Samtidig har de åbnet døren på vid gab for den dekadente vestlige kultur. De karakteristiske træk ved den vestlige kunst og dens former indenfor både »finkulturen« og massekulturen finder stadig større udbredelse, samtidig med, at den anbringes på et grundlag, som tjener den sovjetiske socialimperialisme og de øvrige nye revisionistiske borgerskaber. Sovjet trænger ind i Afghanistan, mens soldaterne synger ABBA. Rolling Stones inviteres til Peking!

Supermagterne har udviklet teorier til understøttelse af deres kulturelle aggression - nemlig spredningen af kosmopolitiske ideer af forskellig type. USA-imperialisterne prædiker eksport af »the American Way of Life«, amerikansk livsstil, mens de sovjetiske socialimperialister har udviklet en tese om »kulturens internationalisering« med henblik på at tilintetgøre de mindre folks kulturelle traditioner og deres kunst og kulturs nationale ånd og præg.

Der kan, som Lenin udtrykte det, ikke eksistere en klasseløs kunst og kultur i klassesamfundet. I sine »Kritiske bemærkninger til det nationale spørgsmål« uddyber han dette:

»Der findes to nationale kulturer i enhver nation... i enhver national kultur findes der, om også uudviklet, elementer af en demokratisk og socialistisk kultur, fordi der i enhver nation findes en arbejdende og udbyttet masse, hvis livsbetingelser uvilkårligt opdrager til en demokratisk og socialistisk ideologi.«

Dette er naturligvis også gyldigt for Danmark, som besidder en rig demokratisk, folkelig og socialistisk kunst og kultur.

Samtidig fortsætter han:

»Men i enhver nation findes der også en borgerlig (og i de fleste tilfælde tilmed ærkereaktionær og klerikal) kultur, og det ikke bare i form af »elementer«, men som herskende kultur. Derfor er den »nationale kultur« i almindelighed godsejernes, præsternes og bourgeoisiets kultur.«

I det foregående er den imperialistiske kultur beskrevet, sådan som den manifesterer sig i dag. Det bør dog bemærkes, at den borgerlige kunst adskiller sig kvalitativt fra det opstigende borgerskabs epoke til dets forfaldsepoke, imperialismens epoke. I den første periode var de borgerlige kunstnere endnu forbundet med folkets skaben og i denne periode skabtes også uforgængelige klassiske værker indenfor mange genrer, som er en del af den nationale kulturarv og tilmed verdenslitteraturen og verdenskunsten, værker, som har haft betydning for de følgende historiske udviklingstrin. I dag, hvor det rådnende og snyltende imperialistiske bourgeoisie hersker, producerer dets kunstnere produkter, der har ligeså lidt eksistensberettigelse som den herskende klasse selv.

Vi vender os således beslutsomt imod den borgerlige kunst og kultur af i dag, den imperialistiske, reaktionære, revisionistiske og kosmopolitiske kunst. Stalins ord på SUKPs 19. partikongres, at bourgeoisiet havde forrådt nationen, og at det i dag er proletariatet, som er nationens bærer, gælder naturligvis ikke bare på det politiske område, men på alle områder, inklusive kunsten og kulturen. Det er proletariatet, som er arvtager og viderefører af hele den progressive nationale kulturarv.

At kæmpe mod de imperialistiske supermagters kulturaggression og at bekæmpe det reaktionære danske bourgeois udsalg af og forræderi mod nationen betyder således også kamp til forsvar for den proletariske nationale kulturarv. Naturligvis ikke enhver kulturarv - ikke den reaktionære »nationale kultur«. Men proletariatet må overtage, forsvare

og bygge videre på alt det gode af fortidens kunst og kultur og af verdenskulturen, som er nyttig og værdifuld for proletarietets sag. Samtidig må det forkaste alt det konservative og reaktionære.

Netop på dette punkt må der advares ikke bare mod liberalismen, som accepterer også dårligt fra den nationale kultur og verdenskulturen, men også mod et sekterisk syn på fortidens kulturarv. Den skal bedømmes ud fra den historiske og dialektiske materialismes synspunkter, ud fra marxismen-leninismens synspunkt. At forkaste, hvad der ligger før den revolutionære epoke en bloc er lige så forbryderisk som at godkende det hele en bloc.

Lenin siger i sin tale til Kominterns 3. verdenskongres:

»Den proletariske kultur må være den lovmæssige videreudvikling af hele den sum af erkendelser, som menneskeheden har udarbejdet under det kapitalistiske samfunds, gods-ejer- og embedsmandssamfundets åg.«

Marxismens klassikere har alle betonet nødvendigheden af den kritiske tilegnelse af den klassiske progressive kulturarv.

Afgørende ved vurderingen af fortidens kunst må være kunstnerens eller forfatterens værker og i anden række hans personlige holdninger. Engels analyserede Balzacs værker og viste, at han subjektivt stillede sig på den reaktionære klasses side, men objektivt i kraft af sin virkelighedstro kunst afslørede dens svagheder og viste, at den var dømt til undergang.

I bedømmelsen af den danske litteratur er det for eksempel ikke bare et spørgsmål om at anerkende P.A. Heiberg, som var et barn af den franske revolution og blev landsforvist på grund af sine antifeudale og antienevældsskrifter, men også at foretage en nøje bedømmelse af for eksempel Kingo, Oehlenschläger eller Grundtvig, for at finde punkter af værdi, selvom vi ikke bifalder deres personlige holdning. Forfattere som Steen Steensen Blicher og H.C. Andersen var de direkte forløbere for den kritiske realisme, som nåede sit højdepunkt med Henrik Pontoppidan og bondeforfattere som Jeppe Aakjær og Johan Skjoldborg.

Den danske kulturarv er rig og alsidig. Ved siden af de reaktionære og klerikale værker, som kan afskrives, findes mange værker af stor værdi - Thorvaldsens billedhuggerkunst, Gades og Carl Nielsens musik osv.

Det ville være helt forkert at forkaste disse værker, hvori man finder meget værdifuldt: stræben efter retfærdighed, kærlighed til folket m.v.

Det sammen gælder verdenskunstens klassiske værker, som Homer, Cervantes, Shakespeare, Goethe, Schiller, Balzac - eller komponister som Bach, Beethoven, Dvorak m.fl., de store malere som Michelangelo, Durer osv.

Vi må således ikke bare bekæmpe den imperialistiske reaktion, den borgerlige dekadence og det småborgerlige ukrudt, men også tilegne os alt det værdifulde fra den menneskelige kultur, som er overleveret fra tidligere epoker.

Den socialistiske realisme rummer i sig resultaterne af de forrige perioders skaben; den er vokset frem i sammenhæng med proletariats fremvækst og udformningen af proletariats revolutionære ideologi. Den adskiller sig fra naturalismen, som kun registrerer og gengiver det borgerlige samfunds rådnen og dekadence, lidelserne og fortvivlelsen under kapitalismens åg; den adskiller sig ligeledes fra den kritiske realismes værker, som ud fra et demokratisk standpunkt stræber efter social retfærdighed, men som ikke anerkender eller forstår arbejderklassens eller det kommunistiske partis rolle. Naturligvis må det ligge fjernt fra os at forkaste alle værker eller forfattere, som tilhører den kritiske realismes retning. Tværtimod - nazisterne brændte ikke kun proletariske værker som Brechts, Gorkis eller Nexøs, men også Heinrich Manns og Erich Kästners værker.

Den socialistiske realisme beskriver ikke kun det rådende og døende imperialistiske og kapitalistiske system; den retter også blikket mod de kræfter, som overvinder dette system, mod proletariats, kapitalismens banemænd, mod det nye, voksende, mod den revolutionære omstyrtning af kapitalismen og opbygningen af socialismen. Den socialistiske realisme beskriver virkeligheden i dens revolutionære udvikling - den er intimt forbundet med arbejderklassens og fol-

kets kamp, den er optimistisk og kompromisløs, den er for revolutionær vold, den har ingen plads til opgiveness eller »Weltschmerz«, til dyrkelse af det private eller personlige. Det er en kunst, som står i proletariats tjeneste og opdrager det til revolutionær kamp: mod fascisme og reaktion, mod supermagternes krigsforberedelser, mod den kapitalistiske udbytning, for socialisme og arbejderklassens herredømme:

Netop derfor er den forhadet af hele borgerskabets litterære slægt, som bagtaler den socialistiske realisme som konform, stereotyp, kunstdræbende, dogmatisk osv. Det kan vi tage os let. Den socialistiske realisme, som sætter den positive revolutionære kamp i centrum, rummer de højeste ideer: kommunismens og socialismens ideer, kampen mod menneskets udbytning af mennesket, en verden uden fattigdom, nød og sult, uden undertrykkelse og krige, for en lykkelig og harmonisk verden, hvor menneskets skabende evner for første gang vil komme til fuld udnyttelse og til alles bedste. Den socialistiske realisme kan betjene sig af en mangfoldighed af udtryksmuligheder, som udtrykker dette. Dens personer er ikke lavet af papmaché, som de borgerlige kritikere påstår, fordi de ikke ønsker virkelige personer, men vanskeligheder - tværtimod gengiver den socialistiske realisme virkeligheden, virkelige (typiske) helte, i dens revolutionære udvikling.

Gorki regnes som forkynderen og grundlæggeren af den socialistiske realisme. Martin Andersen Nexø er med rette blevet kaldt Nordens Gorki. Også han er en af den socialistiske realismes fædre. I den store romantrilogi Pelle Erobreren, Ditte Menneskebarn og Morten Hin Røde, Den fortabte generation og Jeanette, ser vi, at han realiserede den socialistiske realismes program til sin død. Denne store trilogi er et monument over den danske arbejderklasse og det danske landproletariat ikke bare i den periode, hvor det blev sig selv bevidst som kæmpende klasse og skabte sit første parti, Socialdemokratiet. Det er også et monument over Socialdemokratiets forræderi og degeneration og en fortsat bekendelse til det nye, til kommunismen og den virkeliggjorte socialisme i Sovjetunionen. Også på det politiske felt øvede

Nexø en betydningsfuld indsats, ligesom på den litterære kritiks område. Borgerskabet kastede hele sit had på Nexø: hele hans liv igennem førtes en omfattende hetz imod ham, fordi han tog rigtig stilling i alle afgørende øjeblikke. Under Finlandskrigen brændte reaktionen hans bøger, under besættelsen sattes han i fængsel af nazisterne og blev tvunget til at emigrere til Sverige. Under den kolde krig blev livet igen gjort utåleligt for ham, og han flyttede til det daværende folkedemokratiske Østtyskland.

Politisk deltog han i opgøret med Socialdemokratiet omkring DKPs stiftelse og var medlem af både det danske parti og senere det tyske i begyndelsen af 1920'erne. Derefter var han partiløs i en periode, men altid kommunist, indtil han i 1930'erne indtrådte i DKP og blev valgt ind i dets centralkomité.

Nexø repræsenterede og forenede to store progressive bevægelser, som kom til udfoldelse i den danske litteratur og kunst: ikke bare landproletariatet, husmændene og småbønderne, de fattige på landet, som Pontoppidan, Aakjær og Skjoldborg solidariserede sig med, og hvis antifeudale, antigodsejerlige bestræbelser og kamp de udtrykte og opmuntrede, men også industriproletariatet, hvis første store skildrer han blev. I den socialistiske realismes tradition, som i Danmark altså har været nært forbundet med den kæmpende realisme, som husmændenes og fattigbøndernes digtere, arbejderklassens allierede, beskrev, ligger også forfattere som Hans Kirks og Harald Herdals bedste værker. I dag er denne arv forsvaret og videreudviklet af Ditte Cederstrand og andre.

Den socialistiske realisme er således kendetegnet ved sin nære forbundethed med folkets og arbejderklassens kamp. Den er kendetegnet ved sin proletariske partiskhed. Den er kendetegnet ved, at den er national i sin form - at den optager og videreudvikler det bedste i de nationale traditioner - og international i sit indhold, fordi den er en del af verdensproletariatets og folkenes kamp mod imperialismen for socialismen.

I disse træk må det skabende arbejde med videreudviklin-

gen af den socialistiske realismes store kunst tage sit udgangspunkt. Det gælder også her, at ved siden af den fremragende danske tradition for den socialistiske realisme kan vi også øse af den socialistiske realismes værker overalt i verden fra dette århundrede, ligesom også fra den øvrige progressive verdenskunst. Den socialistiske realisme har frembragt mange fremragende værker både i de kapitalistiske lande og i de tidligere socialistiske lande - som Ostrovskis, Fadejevs, Majakovskis, Brechts og andres værker - for slet ikke at tale om den rige albanske litteratur og kunst, som holder den socialistiske realismes banner højt i værker som Ismael Kadarés, Dritéro Agollis og andres.

Den borgerlige kunst og kritik søger at skille kunstneren fra folkets kamp. Når de ikke kan bestride den kunstneriske værdi, skiller de kunstneren fra hans politiske anskuelser - Nexø var en stor digter på trods af, at han var revolutionær og kommunist! Naturligvis søger borgerskabet af al magt ikke bare at undertrykke den socialistiske realismes kunst, men de søger også at skille de progressive kunstnere fra det kommunistiske parti - Lenins tese om kunstnerens pligt til proletarisk partiskhed, til at det kunstneriske arbejde bliver en integreret del af det almene kommunistiske partiarbejde, er dem en sand vederstyggelighed. Hertil bruger de lokketonerne om »den kunstneriske frihed« og bagvaskelse og sladder om de kommunistiske partier. Vores holdning overfor progressive kunstnere må på ingen måde være sekterisk, men kammeratlig og overbevisende. Vi skal ikke kun forvente og støtte mesterværker, men forstå, at udviklingen af et kunstnerisk værk i proletariatets tjeneste også er en langvarig modnings-, uddannelses- og udviklingsproces.

Borgerskabet forsøger også at stille en modsætning op mellem marxismen-leninismen og det kunstneriske arbejde for at forhindre, at kunstnerne studerer og tilegner sig marxismen-leninismen i dybden. Men en sådan modsætning eksisterer ikke. Tværtimod betyder en stadig større beherskelse af marxismen-leninismen også stadig bedre muligheder for at udvikle indholdet og dybden i den socialistiske

realismes kunst, som beskriver virkeligheden i dens revolutionære udvikling.

Ved bedømmelsen af de kunstneriske værker må vi gå ud fra et dobbelt kriterium: i ethvert klassesamfund stiller den herskende klasse altid det politiske kriterium på førstepladsen og det kunstneriske på andenpladsen. Proletariatet må naturligvis først og fremmest bedømme et værk efter sine egne politiske kriterier, om det tjener proletariatets og folkets sag eller ej. Men den socialistiske realisme kræver enhed af politik og kunst, den kræver enhed mellem den revolutionære politiske holdning og den mest fuldkomne kunstneriske form. Engels sagde, at den *»politiske tendens og dens kunstneriske beherskelse må udgøre en enhed«*.

Den skabende virksomhed på kulturens og kunstens område må således ses som et resultat af og tage sit udgangspunkt i den progressive nationale arv fra i går og i dag. Den må stilles i arbejderklassens og folkets tjeneste og opdrage arbejderklassen til at løse sin store historiske opgave; at gennemføre den proletariske revolution, oprette proletariatets diktatur og opbygge socialismen under det kommunistiske partis, DKP/MLs, ledelse.

Den må udspringe af folket og arbejderklassen; den må beskrive dens heroiske kampe, dens liv og virkelighed. Nexøbeskrev i Pelle Erobreren arbejderklassen under dens bevidstgørelsesproces i slutningen af forrige århundrede, hvor den fremtrådte som en sig selv bevidst og kæmpende klasse; den danske arbejderklasses stolte revolutionære traditioner i kampen for dannelsen af det kommunistiske parti, under påskekrisen, i den antifascistiske kamp, under besættelsen, i kampen for forsvaret af freden efter krigen osv. - alt dette rummer store temaer. Johan Skjoldborg skrev i Gylldholm om landproletariatets første organisering; Aakjær i Vredens børn om de elendige forhold for landarbejderne. Besættelsen er behandlet i glimrende værker, måske bedst af Harald Herdal i Ukuelige Menneske og Ditte Cederstand i Det skal vi huske dem. Men også store kampe i fortiden som kampen mod Estrups godsej er regering, blandt andet skildret af Pontoppidan, kampen mod enevælden og

andre træk af folkets Danmarkshistorie er naturligvis emner, der er af værdi at tage op også i dag.

Litteraturen - ligesom den øvrige kunst, bør naturligvis ikke kun begrænse sig til at skildre én klasse, ikke kun arbejderklassen og dens allierede - den bør også afsløre udbytterne, fjenderne - borgerskabet og godsejerne, imperialisterne. Morten Hin Røde, nogle bøger af Herdal og Cederstrand afslører Socialdemokratiets forræderiske rolle. Afsløringen af reformismen og revisionismen må også blive et hovedtema for kunst, der skal beskrive virkeligheden i dens revolutionære udvikling i dag.

Reformismen, og især revisionismen, har betydelig indflydelse på kritikkens område - utallige »marxistiske« analyser af alt mellem himmel og jord har set dagens lys, som allesammen plæderer for en »udogmatisk« litteratur og kunstteori, som alle åbner døren på vid gab for den dekadente borgerlige kunst og kultur. Naturligvis findes der enkelte hæderlige undtagelser, en del materiale af værdi. Men »universitetsmarxismen« har sat sig dybe spor i det kritiske, litterære og kunstneriske miljø.

Nøjagtig som på de øvrige klassekampfelters område gælder det på kunstens og kulturens område, at revisionisterne øver en omfattende skadegørervirksomhed. De søger at holde kunstnerne væk fra folkets virkelige liv og traditioner, både land- og byproletariatet, og lader i stedet kunstnerne tage udgangspunkt i den borgerlige dekadences kommercielle masseprodukter med det argument, at »sådan får man masserne i tale«. Dette er naturligvis usandt. Man opnår kun virkelig forbindelse til masserne gennem at finde frem til og udvikle de ægte kulturformer og udtryk for massernes traditioner og skaben - ved at bygge på den folkelige kultur og på arbejderklassens revolutionære og socialistiske traditioner, ved at tilegne sig arven fra hele menneskehedens skabende virksomheds progressive, demokratiske og revolutionære dele, en ægte og revolutionær kunst og kultur, som de bekæmper med næb og kløer under alskens snedige og »progressive« masker. Kunstnerne stiller de foran deres revisionistiske vogn og masserne tilbyder de ligesom borger-

skabet stene for brød - de giver dem borgerskabets kunst og kultur i rød-lakerede udgaver.

Den borgerlige, reformistiske og revisionistiske kunst og kultur er intet andet end et våben i kontrarevolutionens hænder, for at splitte og forvirre arbejderklassen og de progressive, for at lede dem væk fra revolutionens og socialismens vej. Den socialistiske realisme tjener til at vække arbejderklassen til kamp for omstyrteisen af det udlevede kapitalistiske system og opbygningen af det socialistiske samfund, til udviklingen af det nye socialistiske menneske.

Partiets Vej 1, 1981

VI MÅ VÆLGE KAMPENS VEJ, REVOLUTIONENS VEJ

*Fra talen ved festmødet for Arbejderen,
lørdag den 7. februar 1981 i Grundtvigshus, København.*

Det vi kæmper for, er socialismen og kommunismen. Det er det kapitalistiske samfunds modsætning. Det er det samfund, som afskaffer den private ejendomsret, kilden til krise og krig, til udbytning, udplyndring og undertrykkelse, til slavebinding, nød og elendighed. Det eksproprierer kapitalisternes ejendom og gør produktionsredskaberne og produktionsmidlerne til offentlig, kollektiv ejendom. Det er det samfund, som ophæver klasserne, som først sætter udbytterne på porten og derefter afskaffer alle klasser og klasseforskelle overhovedet, som omdanner menneskene til det socialistiske og kommunistiske samfunds frie, arbejdende mennesker. Det er et samfund, som ikke vil kende til arbejdsløshed, til kriser, til inflation, til underforsyning, underernæring, dårlige boligforhold, sundhedstruende miljøforurening - fordi samfundshusholdningen organiseres centraliseret og planmæssigt på basis af dens stadig højere udvikling og anvendelse af den højeste teknik i industri og landbrug. Det er et samfund, hvor modsætningerne mellem by og land, mellem håndens og åndens arbejde, mellem nationaliteterne forsvinder, fordi alle disse modsætninger har deres rødder i eksistensen af antagonistiske klasser og vil blive udryddet med afskaffelsen af klasserne og klasseforskellene og den systematiske opbygning af socialismen på nationalt og internationalt plan. Det er et samfund, som betyder en uset højnelse af den materielle og kulturelle velfærd, en uset blomstring af kunst og videnskab, skabelsen

af et nyt, frit menneske, som ikke er en krybende slave af økonomisk og politisk tvang, men bevidst kæmper ikke bare for sig selv, men for samfundets interesser og stadige udvikling henimod det klasseløse, kommunistiske samfund, hvor princippet om, at enhver yder efter evne og modtager efter behov, bliver virkeliggjort.

Sådan er det socialistiske og kommunistiske samfund, som vi kæmper for, skitseret i grove træk. Det er simpelt og letforståeligt. Det er en virkelighed modsat af et samfund som det danske, hvor de fjendtlige klasse modsætninger og klassekampen mærkes i hver celle af samfundet. Socialismen betyder ikke nogen dans på roser, en langvarig rus eller noget i den retning, som nogle demagoger forsøger at bilde folk ind. At skabe det socialistiske samfund gennem revolution betyder en kolossal kraftanstrengelse for arbejderklassen og de arbejdende masser i kamp mod fjender med en stærk international organisering, som aldrig vil affinde sig med sit nederlag, men forsøger at omstøde historiens dom over det kapitalistiske samfund.

Det kapitalistiske system har spillet fallit. Det bevises dagligt. Det befinder sig i en uløselig krise, som til stadighed uddybes. Der er ingen længere, som tror på myten om den krisefri kapitalisme, der så omhyggeligt og massivt blev spredt i nogle år med højkonjunktur i 1960'erne, i en kortvarig og forbigående opgangsperiode. Krise, massearbejdsløshed, nød og elendighed, krig, udplyndring og fornedrelse. Sådan er og bliver det kapitalistiske system, de riges paradys og de fattiges helvede. Stadig større materiel og kulturel forarmelse af masserne, degradering og fornedrelse. Belært af virkeligheden og de bitre erfaringer, som nu indhøstes, hvor reaktionen og den reaktionære krisepolitik fremturer, mister arbejdermasserne, ungdomsmasserne, kvinderne osv. tiltroen til det kapitalistiske system, til det borgerlige-socialdemokratiske Danmark. Man sammenligner virkeligheden med løfterne, og det falder ikke ud til kapitalisternes fordel. Angsten for morgendagen, angsten for at miste arbejdet, angsten for krigen, eller bare angsten for den dagligt voksende vold og kriminalitet - sådan er virkeligheden i det vel-

færdssamfund, som der bliver gjort så megen reklame for.

I dag bliver der ikke åbent og massivt sagt fra, som i en revolutionær situation. Men utilfredsheden vokser, den berettigede og sunde utilfredshed og had til et råddent og udlevet system, som tvinger folk til at leve en slavetilværelse, tvinger millioner og millioner til et liv i nød, elendighed og frygt i slutningen af det 20. århundrede.

Hvor vil denne utilfredshed gå hen? Den har kun én vej at gå: det er revolutionens vej, det er til kampen for socialismen, for det klasseløse samfund. Dette er magthaverne klare over, og de leder derfor febrilsk efter en »tredie vej«, som hverken skulle være kapitalisme eller socialisme. De skandinaviske »velfærdssamfund« eller det jugoslaviske såkaldte selvforvaltningssystem er sådanne modeller for en »tredie vej«. Nu bryder også disse sammen og afslører deres egentlige karakter under den alsidige krises tryk som opsminkede og oppudsede kapitalistiske samfund, som plages af alle det kapitalistiske systems uundgåelige kræftsvulster.

Der findes ingen tredie vej. Men borgerskabet søger også en udvej i fascisme, forsøger at organisere og mobilisere brede folkemasser på baggrund af chauvinisme, racisme og krigsophidseri. Den sorteste reaktion går grassat og får stadig gunstigere vilkår. Nynazistiske terrorgrupper og fascistiske bevægelser søger at terrorisere og skræmme de revolutionære, fremmedarbejderne osv. Reaktion og intensiverede krigsforberedelser skyller igennem den kapitalistiske og revisionistiske verden. Supermagterne sættet kursen mod krig.

Netop i denne situation er det af største vigtighed for borgerskabet for at kunne vælte krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, for at kunne få fred til at gennemføre deres forbryderiske og kriminelle krigsanstiftende planer, at arbejderklassen forbliver forvirret, splittet og ikke kan se nogen udvej og noget mål, som er værd at kæmpe for og rejse sig til revolution for.

Derfor skal socialismen og kommunismen miskrediteres og bringes i vanry. Derfor betaler man sine skriblere og lakajer for at udbrede sig om, hvad de kalder socialismens

krise; til at bilde folk ind, at det er socialismen og ikke kapitalismen, der har spillet fallit som socialt system. Derfor organiserer det politiske partier, grupperinger og retninger, som kalder sig socialistiske, men som går ind for bevarelsen af det kapitalistiske system. Derfor spreder det vild forvirring om, hvad socialisme er og søger at sætte lighedstegn mellem socialisme og kapitalisme. De forskellige revisionister og reformister har alle deres programmer for en reformeret og oppudset kapitalisme, selvom de får stadigt vanskeligere ved at afsætte denne vare, fordi den forsvindende tillid til kapitalismen som system også betyder en forsvindende tillid til den reformerte kapitalismes mulighed og en søgen efter det virkelige og revolutionære alternativ.

Det grove rids af det socialistiske samfund kan hurtigt afsløre, hvordan det står til med de såkaldte socialistiske modeller, med den såkaldte sovjetiske, jugoslaviske eller kinesiske socialisme. I alle disse lande eksisterer der krise og massearbejdsløshed, nød og elendighed, undertrykkelse og udbytning. Disse systemer er ikke socialistiske, men pseudo-socialistiske og kapitalistiske systemer, hvor et nye borgerskab har taget magten og likvideret revolutionens resultater. Hvor borgerskabet har afskaffet socialismen og genrejst kapitalismen. Naturligvis ikke i samme form som den gamle kapitalisme, men i en ny form tilpasset tiden og den historiske situation, som kontrarevolutionen udsprang af i disse tidligere socialistiske lande i 1950'erne og 1960'erne.

At socialismen og revolutionen kan lide nederlag og midlertidige tilbageslag er ikke så forbavsende. Det er et udtryk for den langvarige og fortsatte klassekamp mellem de to systemer, de to verdener, kapitalismen og socialismen. Socialismen er et verdenshistorisk helt nyt system, som kun har eksisteret som en samfundsøkonomisk realitet, siden Oktoberrevolutionen banede vejen og socialismen opbyggedes i Sovjetunionen under Lenin og Stalin. Men at gennemføre revolutionen og påbegynde den socialistiske opbygning i et enkelt eller en række lande er ikke det sammen som at sikre det socialistiske systems verdenshistoriske sejr, den endelige og historisk uafvendelige sejr over kapitalismen og imperia-

lismen. Socialismen repræsenterer den nye verden og en ny tid, som vokser frem igennem hårde kampe i vores revolutionære tidsepoke.

At kapitalismen og pseudosocialistiske systemer i Jugoslavien, Polen, Sovjetunionen og Kina osv. befinder sig i krise, betyder lige præcis, at det kapitalistiske system uanset hvilket varemærke, det optræder under, befinder sig i uløselige vanskeligheder og uden udveje.

Men det krisefri socialistiske system eksisterer også som socialt system og har gjort det uafbrudt siden Oktoberrevolutionen. I dag - efter kontrarevolutionen i de tidligere socialistiske lande - er Albanien det eneste eksempel på den virkeliggjorte socialisme. Det er et lille land, men det eksisterer som et levende dementi af løgnen om socialismens krise, som et levende bevis på socialismens absolutte overlegenhed over det kapitalistiske system, som en stadig kilde til inspiration og revolutionær kraft for folkene.

Der findes svage sjæle, som fortvivler over, at socialismens kræfter og de marxistisk-leninistiske kræfter antalmæssigt er relativt svage, også sammenlignet med for eksempel perioden efter sejren over nazismen og 2. verdenskrigs afslutning, hvor der eksisterede en omfattende og meget stærk socialistisk lejr før den revisionistiske kontrarevolution, en stærk og internationalt organiseret marxistisk-leninistisk, kommunistisk bevægelse, som udgjorde den organiserede kerne i arbejderklassens revolutionære bevægelse og folkenes demokratiske bevægelse og antiimperialistiske frigørelseskamp.

Disse svage sjæle kan kun se de numerisk svage kræfter og anbefaler derfor kapitulation overfor borgerskabets kriofoensiv, passivitet overfor deres krigsforberedelser, og de anbefaler os at glemme enhver tanke om revolution og socialisme, fordi tiden ikke er moden og borgerskabet angiveligt skulle være så stærkt.

Lenin gav sådanne typer et kontant svar i en tilsvarende situation, som minder meget om den i dag, nemlig i situationen efter 2. Internationales sammenbrud og ved påbegyndelsen af opbygningen af den 3. Internationale:

»De ægte revolutionære internationalister skulle være numerisk svage? Vrøvl! Tag for eksempel Frankrig i 1780 eller Rusland 1900. De politisk bevidste og beslutsomme revolutionære, som i Frankrig repræsenterede bourgeoisiet - denne epokes revolutionære klasse - og i Rusland repræsenterede nutidens revolutionære klasse, proletariatet - var numerisk ekstremt svage. De var kun nogle enkelte, omfattende allerhøjest 1/10.000-del eller tilmed 1/100.000-del af deres klasse. Nogle få år senere anførte disse få stykker, denne angiveligt nemt oversete minoritet, imidlertid masserne, millioner og atter millioner af mennesker. Hvorfor? Fordi denne minoritet virkelig repræsenterede disse massers interesser, fordi den troede på den kommende revolution, fordi den var rede til at tjene den med den yderste hengivenhed.

Numerisk svaghed? Men siden hvornår har de revolutionære gjort deres politik afhængig af, hvorvidt de er en majoritet eller en minoritet.«

Da vi for nogle år siden overfor disse kapitulationalistiske stemninger, som greb nogle opportunistiske intellektuelle, fremholdt, at revolutionen stod på dagsordenen overalt i verden, at revolutionen og socialismen var et spørgsmål, som var taget op til sin løsning af arbejderklassen og folkene, kunne disse svage sjæle ikke få øje på, hvad der foregik for næsen af dem og erklærede, at der ikke fandtes nogen som helst revolutionær situation eller bevægelse i verden. Det var før den iranske revolution, det var før Nicaraguas folk gjorde op med Somoza, før Zimbabwe gjorde op med det racistiske regime, det var før El Salvadors, Guatemalas, Azanias og Namibias folk havde rejst sig til oprør i det omfang, som er tilfældet i dag. Men det er samtidig kun få år siden!

Nødtvungent vil disse opportuniste erkende, at der har fundet og finder en revolution sted i disse lande. Men når det gælder de højtudviklede kapitalistiske lande eller når det gælder pseudosocialistiske og revisionistiske lande, kan de ikke få øje på den revolutionære gæring. Men væksten i proletariatets strejkebevægelse i disse lande, den intensive klassekamp, massestrejkerne og urolighederne i lande

som Italien, Spanien og i det psedosocialistiske Polen viser, at kapitalismen og det revisionistiske system står foran sit fald. I disse lande ligesom i Danmark står den proletariske revolution på dagsordenen. I disse lande må arbejderklassen stå frem som anfører af alle de undertrykte og udbyttede masser under ledelse af et ægte marxistisk-leninistisk parti, som er den eneste kraft, som kan give den korrekte orientering til den revolutionære bevægelse og sikre revolutionens sejr.

At sikre arbejderklassens enhed og overvindelsen af den splittelse, som skyldes reformismens og revisionismens kontrarevolutionære virksomhed som agenter i arbejderbevægelsen, er en hovedopgave for de revolutionære for at skabe udgangspunktet for en bred folkelig enhedsfront mod den kapitalistiske kriseoffensiv, mod krigsforberedelserne og den spirende fascisme.

Disse opgaver må løses i kampen for den socialistiske revolution i Danmark. Det marxistisk-leninistiske partis centralorgan, Arbejderen, vil spille en væsentlig rolle i løsningen heraf. Igennem Arbejderen taler revolutionens stemme, det socialistiske Danmarks stemme. Lad os alle være med til at sikre, at den vækker endnu større genklang blandt alle udbyttede og undertrykte.

Arbejderen, 7. februar 1981

IDEOLOGISK AGGRESSION MOD UNGDOMMEN

*Tale til Kommunistisk Ungdomsforbunds sommerlejr,
juli 1981¹⁾*

Hver generation står foran sine opgaver og forpligtelser. Vore forældres og bedsteforældres generation blev sat på en hård prøve: at vinde sejren over nazismen, at tilintetgøre det fascistiske barbari og vinde freden. Generationen, der var unge under besættelsen, bestod sin prøve: under arbejderklassens og det kommunistiske partis ledelse var det overalt ungdommen, som gik i spidsen i den antifascistiske modstandskamp, som fyldte frihedskæmpernes rækker med tusinder og atter tusinder, der var villige til at ofre alt for at knuse nazismens åg. På den nye generation hviler en ligeså stor opgave: det er den unge generation, som først og fremmest vil fylde den socialistiske revolutions forreste rækker, denne generations hovedopgave er at knuse det kapitalistiske udbyttersystem og oprette det socialistiske samfund gennem revolutionen.

Den unge generation står overfor farer, som ikke er mindre end dem, som de unge i 1930'erne stod overfor: de imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen forbereder som vanvittige en ny verdenskrigs ragnarok, fascismen marcherer igen, ikke blot i Hitler-Tyskland, men med centrum i de imperialistiske supermagter, ikke mindst i USA. Efter 2. verdenskrig søgte USA-imperialismen at tage ledelsen i den kapitalistiske verden med det mål at erobre verdensherredømme og tilintetgøre den daværende socialistiske lejr med Sovjetunionen i centrum. I væsentlig grad lykkedes USA-imperialismens strategi i den forstand, at Sovjetunio-

nen og den socialistiske lejr, bortset fra det socialistiske Albanien, blev tilintetgjort, kapitalismen blev genrejst i de tidligere socialistiske lande, Sovjetunionen blev i løbet af 1960'erne og 1970'erne til en supermagt på linie med USA, med de samme aggressive mål og hensigter, med de samme drømme om verdensherredømme som dets samarbejdspartner, konkurrent og rival har. Men supermagternes herredømme, deres politiske, økonomiske og militære slavebinding af folkene, kan ikke realiseres alene gennem deres militære og økonomiske styrke, ligeså lidt som det danske borgerskabs magt kan fastholdes og befæstes alene ved dets kontrol over voldsapparatet, over militær og politi. Et af de vigtigste våben til at vinde herredømme, til at bane vejen for politisk, økonomisk og eventuelt også militær kontrol, er den ideologiske aggression, ligesom udbredelsen af borgerskabets ideologi er et væsentligt redskab til at fastholde det danske borgerskabs herredømme.

Den ideologiske kontrol og aggression består i at organisere menneskenes ideer, beherske deres tanker og handlinger. Borgerskabets og imperialismens reaktionære ideologi cementeres gennem et utal af institutioner, fra folkeskolen og uddannelsessystemet, til underholdningsindustrien, kunsten og kulturen, pressen, radio, TV osv. Når folk er behersket af reaktionære ideer og tanker er det klart, at de ikke kan handle revolutionært. Reaktionære tanker og ideer fører også til reaktionære handlinger. Uden den reaktionære fascistiske ideologi, uden racismen, fremmedhadet, den nationale chauvinisme, uden forestillingerne om herrefolk og slavefolk kunne Hitler-fascismen ikke have mobiliseret dele af det tyske folk til sine aggressive erobringskrige - her tales ikke om den tyske arbejderklasse, som i væsentlig grad var kommunistisk og socialistisk orienteret, og som var modstander af fascismen.

Ideer og tanker er ikke »neutrale«, de er ikke eviggyldige eller uforanderlige. De repræsenterer bestemte klasser og bestemte klasseinteresser. Det imperialistiske borgerskabs ideologi er reaktionær, den tjener til at bevare og befæste dets klasseherredømme, til at forberede aggression imod og

slavebinde andre folk. Arbejderklassens ideologi, marxismen-leninismen, er revolutionær, den sigter på at gøre op med borgerskabets og imperialismens magt og i stedet bygge et nyt, socialistisk samfund, hvor der ikke er plads til undertrykkelse og udbytning, hvor der ikke er plads til et mindretals diktatur over flertallet.

Det er indlysende, at ungdommen spiller en central rolle i forhold til denne globale ideologiske kamp mellem reaktionens og revolutionens kræfter, mellem imperialismens og socialismens kræfter. Ungdommens revolutionære potentiale er kolossalt. For det imperialistiske borgerskab er det en livsnødvendighed at forhindre ungdommen i at vælge revolutionens vej og i stedet søge at spænde den for sine aggressive, fascistiske, krigsanstiftende planer, at tilpasse den, at gøre den til sin stødtrop eller ødelægge den. Ungdommens revolutionære kraft er et hovedmål for de tavse gevær-salver, som borgerskabet affyrer, før de rigtige våben tages i brug.

Ingen må gøre sig illusioner om, at der ikke her er tale om en bevidst systematisk, detaljeret planlagt og gennemført offensiv fra det imperialistiske borgerskabs side. Det kan ikke bare udledes af kendsgerningerne selv, af de konkrete fakta; det indrømmes også åbent af imperialismens ideologer og politikere. For eksempel sagde Arthur Schlesinger, der var rådgiver for den daværende amerikanske præsident Kennedy i starten af 1960'erne: »Eftersom NATO ikke kan garantere, at det kapitalistiske system sejrer, bør man sætte al sin lid til The Beatles, til Fellini-film, popkunst, elektronisk musik og måske til marihuanna.«

Han lader ingen tvivl stå åben: han indrømmer, at grundlaget for det kapitalistiske system er den militære magt, men at den alene ikke er tilstrækkelig. Først og fremmest må ungdommen korrumpes, den må specielt sættes i fokus for den reaktionære ideologiske offensiv, den må bedøves med alle former for råddenskab, inklusive narkotikaens ødelæggende virkninger.

Og han er naturligvis samtidig af den slags, som ynder at fremstille sig selv som »opretholder af civilisationen«, som

»moralens vogter« osv. Den vestlige imperialismes, og især den ledende krafts, USA-imperialismens strategi er omfattende, systematisk, raffineret og grov på én og samme tid. Med videnskabelig grundighed, ligesom de nazistiske KZ-doktorer og raceteoretikere, og med anvendelse af kolossale økonomiske ressourcer sætter de ind imod arbejderklassen og ungdommen, mod de brede folkemasser. De undersøger og sætter bevidst ind mod de særlige træk, som karakteriserer ungdommen, for at udnytte dem til deres egne beskidte formål.

Ungdommen er revolutionær af natur, den er for det nye og imod det gamle, imod det udlevede. Men den mangler samtidig erfaring, den mangler den proletariske disciplin, som arbejderklassen lærer, den mangler denne disciplins stabilitet, den er lettere at bedrage og føre på vildspor.

Enormt snedigt udnyttes dette af borgerskabet. Det er »noget nyt«, skriger det, »moderne«, »revolutionært« og »progressivt« og introducerer marihuana, som bliver efterfulgt af de hårde stoffer. Nogle bider på krogen. Det er »nyt«, »moderne«, »revolutionært« og »progressivt«, skriger de om rocken, diskoen, punken, reggae'en osv. Det er »nyt«, »moderne«, »revolutionært« og »progressivt«, skriger de, og introducerer ny moder, sikkerhedsnåle i børnene, kropstatoveringer og så videre. Det grimme, ækle, perverse bliver smukt, smart og progressivt. »Stol ikke på nogen over 30«, lød parolen i ungdomsoprørets tid. Karl Marx var da over 150 år, Lenin havde været i død i omkring 50 år og Stalin i 15 år.

Hvad var dette ungdomsoprør, som man forsøgte at fremstille som et generationsopgør, som ungdommen, der ville skabe en ny verden? Der er ingen tvivl om, at det i væsentlig grad næredes af protesten imod det imperialistiske system, ikke mindst mod USA-imperialismens barbariske aggressionskrig imod de indokinesiske folk, at det rummede antikapitalistiske følelser og handlinger. Men det var ideologisk uklart, det ledtes ikke af arbejderklassen og af marxismen-leninismen; tværtimod spredtes alle mulige arbejderfjendske teorier som for eksempel Herbert Marcuses. Han

påstod, at arbejderklassen var blevet borgerliggjort, at den ikke længere var revolutionær, at dagens revolutionære kraft var ungdommen og især studenterne. Marcuse var ansat af CIA. Samtidig intensiveredes bestræbelserne på at sprede alle de fænomener, som Arthur Schlesinger erklærede, at man skulle satse på, og som fik en enorm gennemslagskraft i den stupide tro, at det alt sammen var revolutionært og progressivt. Socialismen og marxismen blev erklæret for døde utopier, det gjaldt om at »realisere sig selv«.

Under den kapitalistiske krises betingelser forstærker borgerskabet sit pres mod ungdommen. Hvad går taktikken ud på? For det første at afskære ungdommen vejen til socialismen, til marxismen-leninismen. For det andet at få den til at tilpasse sig det nuværende kapitalistiske samfund ved at sige: »Fremtiden tilhører ungdommen. Måske er nutiden ikke så god, men vent lidt, snart bliver det jeres tur. Arbejd hårdt, de dygtigste vinder, de vil få et godt liv; tålmodighed bliver belønnet.« Altså: skynd dig at få en eksamen, konkurrencen og karakterjaget er godt, gør dig tiltrækkende og find dig en fyr, som kan forsørge dig, hvis du går arbejdsløs; tilpas dig - så kommer belønningen. Og for det tredje: eftersom socialismen og revolutionen ikke er noget alternativ, så kanalisér følelserne af protest og oprør ind i en anden retning, ind i rusen og virkelighedsflugten, dyrk nu'et, vend ryggen til alt og alle, sæt dig ud over alle normer og regler. Alt er tilladt: pornografi, narko osv., for ikke at tale om vold og terror. Prototyper på dette »alternativ« til det »etablerede samfund« er hippien og læderjakken, som findes i flere udgaver, kombinationer og varianter. Begge disse typer er lige lidt revolutionære: hippien, pacifisten, tilbage-til-naturen-flipperen vil aldrig udgøre en trussel imod borgerskabets magt, ligeså lidt som den anarkistiske og fascistiske vold, som rockerbanderne udøver, gør det. I virkeligheden stiller borgerskabet følgende »valg« op for ungdommen: enten tilpasser du dig, eller du vender samfundet ryggen; vi er ligeglade, bare du ikke gør virkelig oprør, bare du ikke forener dig med arbejderklassen og laver revolution.

Under den stadig dybere krise, med den kolossale ungdomsarbejdsløshed, med mangelen på uddannelsesmuligheder og lærepladser, intensiveres trykket både for tilpasning og for selvødelæggelsen. Borgerskabet regner kynisk med »sociale tabere« på henvend en trediedel af den nuværende generation, hvor det eneste, den tilbydes, er rusen, volden, selvødelæggelsen og bandeterrorismen. Alene i København er der tusindvis af narkomaner; et enormt antal prostituerede, inklusive børneludere; talrige bevæbnede motorcykelbander, som ustandselig ligger i krig mod hinanden, og som terroriserer befolkningen. Aldrig har borgerskabet så kynisk angrebet en generation som den nuværende for at ødelægge den, demoralisere den, pervertere den og degenerere den, alt imens det triumferende råber: »Juhu, ungdommen har aldrig haft det bedre, samfundet har aldrig været bedre; om få år er krisen overstået, de midlertidige vanskeligheder vil være forbi, og vi vil indfri vore løfter om, at fremtiden tilhører de unge.«

Under krisens betingelser er det læderjakken, der får overtaget over hippien: det er ikke længere Woodstock, der gøres reklame for i Hollywoodfilmene, der ejes og produceres af de multinationale selskaber: nu er det volden, krigen, terroren, som er sat på dagsordenen efter parolen »lev stærkt - dø ung.« Tiderne med det glade, imperialistiske budskab »make love - not war«, som en af det imperialistiske borgerskabs helte John Lennon gjorde til sit på et tidspunkt, da generationens parole burde være »krig mod krigen«, er ligeså død som Lennon selv. Tilpasning, terroristisk vold og imperialistisk pacifisme - det er alt sammen ideologiske våben for borgerskabet, ideologier, som det tilbyder ungdommen, for at den ikke skal rejse sig til revolution med våben i hånd, sammen med arbejderklassen og under dens ledelse, for én gang for alle at gøre op med de imperialistiske og kapitalistiske fjender, som den har tilfælles med verdens folk. Hverken velafrettede folk, flippere eller bøller udgør den fjerneste trussel i denne retning.

I denne forbindelse skal en særlig taktik fra borgerskabets side fremhæves, som går ud på at splitte ungdommen

op, sætte forskellige grupper op imod hinanden, selvom de hver især er udstyret med ideologi, tøj, symboler og særlige kendetegn af bourgeoisiet selv. Kløften mellem de forskellige typer synes uoverstigelig, så længe de unge identificerer sig med den identitet, som borgerskabet tilbyder dem. Borgerskabet udnytter herunder trangen til at søge anerkendelse hos hinanden, til at søge identitet og bekræftelse i at tilhøre en gruppe og overfor det modsatte køn, som også er et karakteristisk træk for ungdommen i en situation, hvor så meget er usikkert.

For generationen af unge står i en usikker situation. Ungdommen er ved at forlade barndommen og hjemmet og skal til at prøve kræfter selv; arbejdssituationen er usikker, uddannelsessituationen og boligsituationen ditto. De faste rammer for tilværelsen, som de, der allerede er lidt ældre har, eksisterer ikke. Meget vigtigt er det også, at spørgsmålet om de personlige forhold, om familien, ikke ligger fast.

Borgerskabet udnytter denne situation til at opstille fælder, der er lette at falde i, på alle trin for de unge. Den tilbyder en generel identitet, ungdommen, »teenage-alderen«, som en identitet afskåret fra den sociale og klassemæssige virkelighed, fra de øvrige klasser og lag, og fra klassekampen selv.

Og indenfor denne identitet tilbydes så de forskellige varianter af ungdomstyper. En nøjere analyse vil vise, at de forskellige typer til en vis grad særligt appellerer til unge fra forskellige klasser og lag. Men formålet er naturligvis at udviske arbejderungdommens klassetilhørsforhold til arbejderklassen og skille de øvrige ungdomsmasser fra den arbejdende befolkning, fra deres sociale rødder og fra arbejderbevægelsen og den socialistiske ungdomsbevægelses historie. Man søger at fremstille ungdommen som historieløs på trods af, at dens historie og skæbne altid er knyttet til klassekampens historie og søger dermed at udnytte og fordreje følelsen af at være i pagt med det nye og at sætte generationerne op imod hinanden.

Borgerskabet begrænser ikke sine tilbud til ungdommen til dette. Den har meget andet »godt« at byde på, som blot

skal nævnes her: fra de religiøse bevægelser og sekter til de politiske ungdomsorganisationer, fra det pro-fascistiske Fremskridtspartis Ungdom til de reformistiske og revisionistiske ungdomsorganisationer og »bevægelser«, som udgør en del af bærepillerne i det borgerlige demokrati og det kapitalistiske system. Den eneste type af unge i hele dette pluralistiske galleri, som borgerskabet ikke gør reklame for og støtter, er arbejderklassens unge, den revolutionære og kommunistiske ungdom, som udgør en hovedtrussel mod borgerskabets eksistens og magt.

Der er mange toner i det borgerlige orkester: der spilles på samme tid både »Gud, konge og fædreland« og »Nedbryd alle værdier«, vend ryggen til alle regler og al moral. Der gøres massiv reklame både for den borgerlige familie og for familiens opløsning, for bøsse- og lesbiske bevægelser, storfamilier, »fri kærlighed« osv. Den såkaldte bløde porno er en af de mest solgte litterære artikler til ungdommen, viser salgsstatistikkerne. Forvirringen er total, og den udbredes systematisk.

Det eneste, som mangler i denne forvirring, er en proletarisk opfattelse af et parforhold, som må være baseret på gensidig kærlighed og på demokrati, hvor begge parter må leve en selvstændig tilværelse sammen, uden undertrykkelse og uden gensidig hensyntagen.

Naturligvis ønsker borgerskabet, at ungdommen med dens stærke kærlighedstrang og seksualdrift skal få »sex på hjernen«, at det skal blive et stort problem, som man bruger uforholdsmæssig meget tid på. Derfor stiger skilsmissetallet i stort omfang, derfor opløses massevis af forhold, man udskifter partnere ligeså hurtigt som sit tøj. I den sammenhæng findes der også alle de personlige tragedier, lige til mord og selvmord. Ved siden af alle sine øvrige kriser præges dagens kapitalistiske samfund også af en dybtgående moralsk krise, af familiens krise, af en krise for alle værdier, som bliver draget i tvivl, inklusive også proletarietets klasseværdier.

Det borgerlige samfund, som beskylder kommunisterne og de revolutionære for at være modstandere af moral,

modstandere af etik, opløser selv alle værdier som et led i imperialismens forrådnelsesproces. Samtidig med, at de fremstiller sig som moralens bærere, som den »moraliske genoprustnings« mænd og beskylder ungdommen for at være bærere af fordærvet. Men det er en fejl-adresse: de skyldige er dem selv og deres kriminelle strategi for at fordærve og korrumpere ungdommen, afstumpe den og svække dens revolutionære ånd og handlekraft. Kommunisternes moral består i den solidariske disciplin, i udviklingen af massekampen mod udbytterne.

Hvordan skelner man det ideologiske indhold af ideer og fænomener? Man må bedømme det ud fra et klassestandpunkt, ud fra hvilken klasse, der står bag, ud fra hvilke klasseinteresser de tjener. Forklædningerne for den borgerlige og imperialistiske ideologi er mange: én af dem er naturligvis at kalde sig revolutionær og progressiv. Og den er ikke engang ny. Da fascismen tog magten i Italien og Tyskland betegnede man det som den nationalsocialistiske og fascistiske »revolution«, også for at dupere ungdommen, for at vinde den for den faktiske kontrarevolution, for krigen og aggressionen. I strømmen af ideer, anskuelser, handlinger, møder, fænomener og bevægelser er det eneste pålidelige kriterium at vurdere dem på: hvorvidt de tjener arbejderklassens, revolutionens og socialismens sag, og når det gælder ungdommen: om de tjener til at udløse dens evner, initiativ og energi på revolutionens vej, til at mobilisere og organisere den.

En revolutionær og progressiv ungdomsbevægelse må være afklaret om disse spørgsmål. I dag må man sige, at der hersker en betydelig forvirring i ungdommen om dette, hvad der ikke er så underligt på baggrund af borgerskabets langvarige ideologiske offensiv mod den. Ikke desto mindre må denne offensiv slås tilbage, for at ungdommens revolutionære initiativ og handlekraft kan komme til udfoldelse. Overfor de borgerlige ungdomshelte, fra læderjakken til hippien, fra James Dean til John Travolta, eksisterer de virkelige helte, arbejderklassens og revolutionens ungdom, som altid har været parat til at tjene en sag, som var større

end de selv, sådan som det også viste sig i modstandskampen herhjemme.

En virkelig revolutionær marxistisk-leninistisk ungdomsbevægelse kan aldrig begrænse sig til at være en snæver politisk bevægelse omkring det ene eller andet politiske mål. En virkelig fremtid for ungdommen findes kun under socialismen og den vindes kun gennem hård kamp og gennem mange ofre. Derfor må dagens revolutionære ungdomsbevægelse også kunne besvare alle de spørgsmål, som ungdommen rejser i dag, og kunne besvare dem ud fra arbejderklassens standpunkt. Derfor må den revolutionære ungdomsbevægelse i sig også bære kimen til det nye samfunds menneske, det socialistiske menneske, som vil kunne udvikle sig under helt andre betingelser end i dag.

Naturligvis er det ikke nemt at føre ideologisk kamp mod borgerskabet blandt ungdomsmasserne selv. Det kan ikke nytte, at de revolutionære fremstiller sig som »frelste« og »bedrevidende«, som »moralister« og »skolemestre«. Det er heller ikke nemt at nedbryde de kunstige identiteter og opdelinger, som borgerskabet skaber i ungdommen for at splitte den på et forkert grundfag, men som sidder meget stærkt i de forskellige grupper. Men man må sige ungdommen sandheden om imperialismens og borgerskabets hensigter, om karakteren af det rådne kapitalistiske samfund og den tilværelse, som de unge tilbydes, om borgerskabets raffinerede, reaktionære taktik.

Der er ingen grund til at pakke sandheden ind, og den må siges med eftertryk. Det er ikke de revolutionære, der er sekterikere. De repræsenterer det bedste i den arbejdende ungdom og må gå i spidsen for de øvrige, overbevise dem, føre kamp mod fejlagtige forestillinger og ideer, tage initiativ til skabelsen af revolutionære og progressive former og institutioner for ungdommen, sikre at virkelige revolutionære værdier og idealer rodfæstes i de brede ungdomsmasser. Deri ligger den eneste redning for den unge generation, deri ligger også garantien for en lykkelig fremtid.

Partiets Vej 3, 1981

DET MARXISTISK-LENINISTISKE PARTI DANNES OG HÆRDES I KAMP

Artikel i Partiets Vej, september 1981,¹⁾

Den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse opbygges og udvikler sig under den skærpede kapitalistisk-revisionistiske krises betingelser, under betingelser, hvor alle grundlæggende modsætninger i verden til stadighed skærpes, under betingelser, hvor revolutionen er et spørgsmål, som tages op til sin løsning i verdensmålestok. De marxistisk-leninistiske partier i de højtudviklede kapitalistiske lande har generelt set til hovedopgave at forberede den proletariske revolution, forberede omstyrteisen af det kapitalistiske klasseherredømme gennem en væbnet revolution, oprette proletariats diktatur og påbegynde opbygningen af socialismen.

Dette sker i en situation, hvor revolutionens objektive og subjektive faktorer modnes, men samtidig i en situation, hvor de subjektive faktorer såsom eksistensen af det marxistisk-leninistiske parti, dets styrke, kampkraft og masseindflydelse, massernes organiseringsgrad og kampberedskab osv. halter bagefter de objektive antagonistiske modsætningers skærpelse.

De marxistisk-leninistiske partier, grupper og kræfter er opstået og har udviklet sig i kampen imod den moderne revisionisme, de er bærerne og fortsætterne af arbejderklassens og de gamle kommunistiske, marxistisk-leninistiske partiers revolutionære traditioner.

Historisk set stillede opgaven med at danne nye kommunistiske, marxistisk-leninistiske partier sig objektivt i løbet af 1960'erne, hvor flertallet af de gamle kommunistiske par-

tier endegyldigt likvideredes og blev revisionistiske, borgerlige arbejderpartier.

Hvilke betingelser skal der være til stede for stiftelsen af det marxistisk-leninistiske parti? På dette spørgsmål har maoismen, trotskismen og andre opportunistiske strømninger udbredt en række teorier, der som formål har at forhindre stiftelsen af de marxistisk-leninistiske partier. En sådan teori er Bo Gustavssons berygtede faseteori,[^] som findes i forskellige varianter, der går ud på, at en marxistisk-leninistisk organisation udvikler sig fra 1. studiecirkel 2. til propagandaforbund 3. til agitations- og 4. endelig til kampforbund. Andre betingelser, som er blevet opstillet, er teorier om landsdækning, rodfæste i de væsentligste industrigrene, antal medlemmer og lignende. Men alle disse teorier er skemaer, skrivebordsopfindelser, som ikke har nogen reel teoretisk basis, og som i praksis har til formål at forhindre stiftelsen af ægte marxistisk-leninistiske partier.

For at det marxistisk-leninistiske parti kan stiftes, er det nødvendigt, at marxist-leninisterne i et land forener sig på basis af marxismen-leninismen og i skarp kamp imod og afgrænsning fra den moderne revisionisme, ved et politisk, ideologisk og organisatorisk brud med alle varianter af den moderne revisionisme, inklusive maoismen. Det er partier, som må have de ægte marxistisk-leninistiske, bolsjevikkiske partiers kendetegn. Dette er, hvad Lenin understregede ved oprettelsen af Komintern og med de 21 punkter, som stillede som krav ved optagelsen af partierne i Komintern. I dag eksisterer der ikke noget Komintern, men der eksisterer en marxistisk-leninistisk, kommunistisk verdensbevægelse, som vokser og styrkes på et fælles ideologisk grundlag, med samme grundlæggende mål, med én fælles linie.

Naturligvis bliver et parti heller ikke et ægte marxistisk-leninistisk parti blot ved at proklamere, at det er det. Sådanne »partier« har vi set nok til. Det marxistisk-leninistiske parti må rumme landets marxistisk-leninistiske kræfter, de bedste sønner og døtre af arbejderklassen, det må påtage sig og til stadighed bedre opfylde det kommunistiske fortrøps-

partis opgaver i kampen for at forberede den proletariske revolution.

Et ægte marxistisk-leninistisk parti opstår som følge af den kamp, som føres af de bedste elementer i landets arbejderklasse, og det vinder sin autoritet som arbejderklassens fortrosparti i kamp på marxismen-leninismens vej. Ingen international anerkendelse eller manglende anerkendelse kan ændre ved dette. Det ægte marxistisk-leninistiske parti vinder sin ledende rolle i kraft af sin egen indsats, sit arbejde og sin kamp.

En klar afgrænsning fra den moderne revisionisme inklusive »Mao Zedong-tænkningen« er en absolut betingelse for, at der kan stiftes eller eksistere et virkeligt marxistisk-leninistisk parti, som er i stand til at udarbejde en korrekt strategi og taktik for forberedelsen og gennemførelsen af den proletariske revolution. »Mao Zedong-tænkningen« som teori og praksis står i åben modsætning til marxismen-leninismen, til dens teori om partiet og dets opgaver. Uden fuldstændig at tilintetgøre maoismen som teori og praksis vil maoismen likvidere den marxistisk-leninistiske gruppe eller organisation selv.

At forene de marxistisk-leninistiske kræfter på en revolutionær platform i skarp afgrænsning fra og kamp imod den moderne revisionisme af alle afskygninger er kun det allerførste skridt i partibygningen. Det internationale bourgeoisie håbede at have likvideret marxismen-leninismen og de marxistisk-leninistiske partier med den moderne revisionismes gennembrud. De håbede, at den nye marxistisk-leninistiske bevægelse ville blive tilintetgjort af den kinesiske moderne revisionisme, af Mao Zedong-tænkningen, og derfor spredte og propaganderede de Mao Zedong-tænkningen massivt. Også dette mislykkedes. Nu retter borgerskabet i de lande, hvor der ikke findes ægte marxistisk-leninistiske partier, konkret deres taktik henimod at forhindre foreningen af de marxistisk-leninistiske kræfter og partidannelsen, og imod, at disse partier, når de er en realitet, virkelig bliver ægte marxistisk-leninistiske partier, som påtager sig fortropsrollen for arbejderklassens revolutionære kamp.

I denne retning fører de en konstant kamp imod marxismen-leninismen, de angriber og skaber tvivl om hver eneste af dens grundlæggende teser. De forvansker den internationale kommunistiske bevægelses historie og bekæmper den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses og det socialistiske Albaniens eksistens. De foretager konkrete skridt for at forhindre partistiftelsen og anlægger en konkret taktik imod den marxistisk-leninistiske bevægelse i hvert eneste land.

Og i denne kamp imod de marxistisk-leninistiske organisationer og partier virker de imperialistiske supermagter og deres agenter, den moderne revisionisme af alle afskygninger, det hjemlige borgerskab og reaktion sammen i et omfattende og koordineret angreb imod marxismen-leninismen og marxist-leninisterne. Dets hensigt er at forhindre partistiftelsen og de marxistisk-leninistiske partiers udvikling til ægte fortrospartier, at forvandle de marxistisk-leninistiske partier til betydningsløse sekter og studiegrupper, uden sunde forbindelser til masserne. Under det konstante og alsidige pres kan det naturligvis ske, at visse elementer bukker under og giver sig til at angribe eller undergrave det marxistisk-leninistiske parti eller organisation. Sådanne elementer kan ikke tolereres i det marxistisk-leninistiske parti, som styrkes ved at rense sig for opportunistiske elementer.

Det marxistisk-leninistiske partis væsen som den proletariske revolutions parti, som revolutionens generalstab, er at være den revolutionære handlings parti. Dette var Lenins og Stalins standpunkt. Det understregedes af Kominterns 3. kongres, som fastslog, at »intet kommunistisk parti, uanset hvor lille det er, kan begrænse sin virksomhed til propaganda og agitation alene.«

Der eksisterer »teorier«, som siger, at det marxistisk-leninistiske parti i sin første fase hovedsageligt skal beskæftige sig med »propaganda overfor de mest fremskredne«, at det ikke skal kæmpe i spidsen for masserne, ikke organisere og bevidstgøre arbejderklassen og dens allierede. De vender sig også imod, at partiet skaber og opbygger revolutionære masseorganisationer under dets ledelse, løftestænger for

partiets politik, for organiseringen og mobiliseringen af de arbejdende masser. Partiet påstås at skulle være et »propagandaparti, ikke den revolutionære handlings parti«. Det er tilmed blevet hævdet, at et sådant arbejde »uvægerligt fører til degeneration af partiet, til halehængspolitik i forhold til masserne« osv. Og »at det har de historiske erfaringer vist«. Dette er noget opportunistisk, kapitulationalistisk sludder. De historiske erfaringer fra de virkelige marxistisk-leninistiske partier viser det stik modsatte. Havde Albaniens Arbejds Parti efter partistiftelsen for eksempel indført den teori, at man var »et propagandaparti, der henvendte sig til de mest fremskredne«, havde det ikke været i stand til at tage ledelsen af kampen mod de fascistiske besættelsesstyrker. Med en korrekt politisk, ideologisk, teoretisk, organisatorisk og også militær linie må de marxistisk-leninistiske partier gå i spidsen for massernes kamp og under ingen omstændigheder begrænse sig til propaganda alene, det fører til døden, til passivitet, til opsplitning, til en forlængelse af cirkelvæsenet under navn af parti.

At de marxistisk-leninistiske partier ved deres stiftelse kan være små antalsmæssigt, og at dette begrænser deres muligheder i omfanget af deres arbejde, har intet med dette at gøre og rækker ikke ved de marxistisk-leninistiske partiers principielle opgave: at opfylde den alsidige rolle som fortrøpsparti fra deres stiftelse. Naturligvis må der tages hensyn til den faktiske styrke ved planlægningen af partiets aktiviteter; men det er også en kendsgerning, at korrekte aktioner, kampen for liniens gennemførelse, opbygningen af masseorganisationerne udvikler nye marxistisk-leninistiske og revolutionære kræfter i hurtigt tempo, og udvider de marxistisk-leninistiske partiers kampkraft.

At ville begrænse det marxistisk-leninistiske partis virksomhed til almen propaganda rettet mod de mest fremskredne er en utilladelig indsnævring af det marxistisk-leninistiske partis rolle, som uundgåeligt vil skabe et parti med mange linier og mange fraktioner, et parti, der spaltes i kritiske øjeblikke (hvis det overhovedet vil opleve sådanne),

med andre ord et borgerligt, revisionistisk eller maoistisk parti.

Det marxistisk-leninistiske parti må bestandig bolsjevitere sig selv. Det må sikre, at klassekampen i partiet føres korrekt, at det bekæmper liberalisme og bureaukratisme, alle afvigelser. At det opdrages på grundlag af kritikken og selvkritikkens metode; at det renser sig for opportunistiske elementer; at dets ideologiske og teoretiske greb til stadighed forbedres; at det forbedrer sin sociale sammensætning. At det fører en konstant og konsekvent kamp til forsvar for marxismen-leninismens renhed mod al revisionisme og opportunisme; at det udarbejder og fastholder en korrekt linie på alle felter, en korrekt strategi og taktik; at det forbinder sig nært med arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser osv. Det marxistisk-leninistiske parti er ikke en løs diskussionsklub, ikke en forening til spredning af almen propaganda, ikke en organisation, som opløser sig selv i massernes organisationer, kampe eller bevægelser, men den faste og disciplinerede organisation af fortropskæmpere, som alene er i stand til at lede arbejderklassen sejrrigt i kamp og revolution. Derfor er opbygningen og befæstelsen af det marxistisk-leninistiske parti en bestandig, livsnødvendig opgave, et spørgsmål af principiel vigtighed, og et hovedspørgsmål for partiets strategi og taktik. Det er også et felt, som borgerskabet konstant har rettet sin opmærksomhed på, og hvor der gennemføres en omfattende hetz og en konstant undergravende virksomhed, der har til formål at likvidere det marxistisk-leninistiske parti, at bringe det bort fra dets militante og korrekte positioner, at reducere det til en sekt uden forbindelse med arbejderklassen og masserne.

Arbejderklassen selv er et hovedmål for det marxistisk-leninistiske partis virksomhed som den ledende klasse, hvis historiske rolle det er at lægge kapitalismen i graven. Arbejdspladserne og fagforeningerne er i dag bastioner for borgerskabets magt. Det er det marxistisk-leninistiske partis opgave at finde de veje og måder, der kan knuse disse bastioner og i stedet gøre hver fabrik til en fæstning for kommunismen. Hvor borgerskabets strategi og taktik tager sigte

på at splitte arbejderklassens enhed og dermed også de øvrige arbejdende massers enhed, sigter det marxistisk-leninistiske parti på at tilvejebringe arbejderklassens militante kampenhed som et nøglespørgsmål, og på denne baggrund også de øvrige arbejdende massers enhed, og rette denne kolossale kraft imod borgerskabet.

Og arbejderklassens politiske opsplitning, reformisternes, revisionisternes og borgerskabets organisatoriske greb omkring den, classesamarbejds institutionalisering i et utal af former, omdannelsen af fagforeningerne til redskaber i borgerskabets hænder vendt imod arbejderklassen - alt dette er kendsgerninger, som er og må være af den største betydning for de marxistisk-leninistiske partiers taktik. Så længe der ikke eksisterer et marxistisk-leninistisk parti i et land, er det også umuligt at realisere arbejderklassens kampenhed og, på basis af den, den folkelige enhedsfront. Så længe det marxistisk-leninistiske parti ikke arbejder planmæssigt og systematisk for at realisere arbejderklassens kampenhed, for at isolere og udrydde arbejderaristokratiets, Socialdemokratiets og den moderne revisionismes greb om arbejdermasserne, vil dens kampkraft aldrig kunne blive bragt til udfoldelse. Og lige så længe vil arbejderklassens kamp have en snæver økonomistisk og faglig karakter, den vil aldrig hæve sig til den politiske kamps niveau, den vil forblive indenfor de rammer, som socialdemokraterne og revisionisterne udstikker for den.

At vinde rodfæste på arbejdspladserne, vinde indflydelse på de afgørende dele af proletariatet og de afgørende industrier og industrigrene, er en hovedretning for det marxistisk-leninistiske partis strategi og taktik. Derfor retter borgerskabet også sine angreb på og handler konkret imod det marxistisk-leninistiske parti, for at afskære det forbindelsen til arbejderklassen og forhindre det i at tilvejebringe den revolutionære kampenhed i arbejderklassen. Herunder bruges naturligvis ikke kun den ideologiske kamps metoder, men også fyringer, sortlistning, forbud mod partiaktivitet på arbejdspladserne, forbud mod uddeling af propaganda- og agitationmateriale, opkøb og bestikkelse osv.

Samtidig med, at det marxistisk-leninistiske parti på ingen måde afviser at arbejde på revolutionær måde også i reaktionære masseorganisationer, blot de har en virkelig massekarakter, skaber partiet også revolutionære masseorganisationer under dets ledelse. Fagforeningerne udgør et særligt og stort spørgsmål i de marxistisk-leninistiske partiers strategiske, taktiske og også praktiske arbejde, men også spørgsmålet om arbejdet blandt andre progressive klasser og lag må vies stor opmærksomhed. Opbygningen af kommunistiske masseorganisationer for ungdommen, kvindeorganisationer osv. er spørgsmål af største betydning, som det marxistisk-leninistiske parti fra sin start må vie betydelig opmærksomhed.

Det er op til hvert enkelt marxistisk-leninistisk parti at afgøre, hvordan og hvorledes organiseringen af arbejderklassen, ungdommen, kvinderne osv. skal realiseres, under hvilke former og metoder den proletariske enhedsfront og enheden med de øvrige progressive lag skal realiseres. Der kan ikke anvises skemaer for dette. At der skabes særlige revolutionære organisationer for ungdommen og kvinderne er imidlertid en almenkyldig taktisk erfaring fra den internationale kommunistiske bevægelses historie, ligesom også realiseringen af enhedsfronten er det.

De marxistisk-leninistiske partier må føre kampen mod borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen, mod socialdemokratismen og den moderne revisionisme, alsidigt, i massekampen selv, i arbejderklassens aktioner, teoretisk såvel som i praksis, og aldrig begrænse denne kamp til propagandistiske afsløringer alene. Denne kamp føres for at vinde arbejderklassen og de arbejdende masser for det marxistisk-leninistiske partis korrekte linie og politik, for at løsrive dem fra arbejderaristokratiets, revisionismens og reformismens indflydelse, for at opdrage og organisere dem i den proletariske revolutions ånd. Forsonlighed overfor den moderne revisionisme, overfor opportunisten er altid tegn på liberalisme og højreopportuniste, på tendenser til kapitulation. En principfast og smidig marxistisk-leninistisk kurs, som sikrer og bevarer det marxistisk-leninistiske partis selvstæn-

dighed og initiativ, er en forudsætning for, at denne komplicerede kamp kan lykkes.

De marxistisk-leninistiske partier, organisationer og kræfter står overfor store og vanskelige opgaver. Ikke desto mindre er de objektive og subjektive omstændigheder gunstige under den kapitalistiske krises betingelser, under socialdemokratiets og den moderne revisionismes stadig dybere krises betingelser. Udarbejdelsen af en korrekt linie på de forskellige felter, af en korrekt strategi og taktik og den konsekvente kamp for dens gennemførelse i praksis er opgaver, som vi marxister-leninister står overfor. Vi står langt fra på bar bund, men har ikke blot vore egne erfaringer, som ikke er så helt ringe endda, at høste af, men også Albaniens Arbejdets Partis rige erfaringer, og erfaringerne fra den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse i dag og i går. Og først og fremmest er vi i besiddelse af Marx', Engels', Lenins og Stalins udødelige lære, den proletariske revolutions kompas.

Maoisterne, Hrustjov-revisionisterne, trotskisterne og alle de øvrige opportuniste, og borgerskabet selv, fra socialdemokratiets top til fascisterne, har udløst en voldsom hetz og kamp imod de marxistisk-leninistiske partier og grupper og har sat dem under skarp beskyldning fra den allerførste dag. De erklærer, at vi er »dogmatikere«, »sektarikere«, »terrorister«, »ekstremister«, »fanatikere« og meget andet af samme slags i det forfængelige håb, at vi bøjer os under deres alsidige pres og undergravningsvirksomhed, at vi bliver dogmatikere, sektarikere eller terrorister. Men vi er revolutionære, vi er marxister-leninister, og vi er i stand til at vende deres angreb imod dem selv, til at forberede deres tilintetgørelse.

Kammerat Enver Hoxha siger i »Eurokommunisme er Antikommunisme«:

»Det marxistisk-leninistiske parti opstår og dannes ikke tilfældigt eller uden formål. Det opstår og dannes som følge af bestemte, meget vigtige objektive og subjektive faktorer. Det marxistisk-leninistiske parti opstår fra arbejderklassens rækker og repræsenterer dens højeste forhåbning, dens re-

volutionære hensigter udløses og det fører arbejderklassens kamp fremad. Uden arbejderklassen, uden dens revolutionære mål, uden den marxistisk-leninistiske teori, der er arbejderklassens teori, kan der aldrig eksistere et marxistisk-leninistisk parti.«

Alle disse betingelser eksisterer. Borgerskabets forhåbninger om én gang for alle at have tilintetgjort marxismen-leninismen og overtaget det kommunistiske parti er simpelthen en dagdrøm.

Partiets Vej 3, 1981

PARLAMENTARISMEN OG DEN KAPITALISTISKE STAT

Artikel i Partiets Vej, august 1982.

Revolutionens grundspørgsmål er spørgsmålet om den politiske magt - om hvilken klasse, som besidder denne magt. Enhver virkelig progressiv klasse eliminerer med magt det gamle klasseherredømme og etablerer sit eget. Revolutionerne er historiens lokomotiv, det, som driver verdensudviklingen fremad. Det 18. og 19. århundredes borgerlige revolutioner rystede feudalismen og eliminerede godsejervældet som det dominerende system i Europa og andre steder, eliminerede enevælden og banede vejen for de moderne kapitalistiske nationalstater, for udviklingen af storindustrien og den nye herskende klasse, bourgeoisiet - og skabte samtidig bourgeoisiets banemand og gravlægger, det socialistiske proletariat. Ikke reformerne, men revolutionerne forandrede verdenshistoriens gang - og fremtvang også i de lande, hvor revolutionen ikke udvikledes til et væbnet opgør, som i Danmark, vigtige progressive reformer som et biprodukt af den revolutionære storm. Dette gælder også vort revolutionære århundrede, som med Oktoberrevolutionen så den første sejrrige socialistiske revolution, og som kendetegnes af imperialismens dybtgående krise, af det kapitalistiske systems forfald og forrådnelse - af de uophørlige socialistiske revolutioner og nationale og demokratiske folkerevolutioner. I forbindelse med 1. verdenskrig gennemførtes den første sejrrige proletariske revolution; samtidig så disse år proletariske opstande i lande som Tyskland, Ungarn og Finland. Den 1. verdenskrig førte også til en vækst i de undertrykte folks og nationers kamp imod imperialismen og kolo-

nialismen. Det imperialistiske bourgeoisie vendte sig i sin rasende kamp mod proletariatet og folkene til den hvide terror, til den rasende fascisme, finanskapitalismens åbne terroristiske diktatur. Men også de nazistiske og fascistiske aksemagter, som kastede verden ud i den 2. verdenskrig, blev besejret af folkene, det imperialistiske verdenssystem blev dybt rystet, revolutionen gennemførtes i en lang række nye lande, i Albanien i 1944, derefter fulgte en række øst-europæiske lande og Kina. Kampen imod kolonialismen tog et uhyre opsving og skabte en lang række nye stater i Afrika, Asien og andre steder. Algeriet og Cuba er blot nogle af eksemplerne fra 1950'erne og 1960'erne, Indokina fra begyndelsen af 1970'erne, Mocambique, Guinea-Bissau, Nicaragua, Iran, Zimbabwe fra slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne.

I vor epoke, imperialismens og den proletariske revolutions epoke, er hele kloden, alle verdenshjørner, alle kontinenter uden undtagelse, involveret i denne kolossale revolutionære proces, hvor imperialismens, reaktionens, fascismens og revisionismens kræfter står overfor revolutionens, socialismens, proletariatets og folkenes kræfter, som aldrig har opgivet kampen for frihed og demokrati, for national uafhængighed, for et samfund uden udbytning og undertrykkelse. I vellykkede revolutioner, ledt af et marxistisk-leninistisk parti, som i det socialistiske Albanien, ser vi eksempler på, hvordan arbejderklassen og folket, ved at eliminere de reaktionære klasser og den udenlandske imperialisme, radikalt har omformet samfundet og i løbet af en periode på mindre end 40 år har forvandlet et uhyre tilbagestående, halvfeudalt land til et fremskredent socialistisk industri- og landbrugsland, elimineret hungeren, analfabetismen, hævet den gennemsnitlige levealder til det dobbelte osv.

Imperialismen holdt og holder imidlertid stadig det overvejende flertal af verdens folk i slaveri, i undertrykkelse, i sult og uvidenhed. Revolutionerne foretager opsigtsvækkende fremskridt, men verdensrevolutionen, verdenshistoriens lokomotiv, følger ikke en lige bane, men en bane fuld af

bugtninger og zigzag. De nationale og demokratiske frigørelseskampe, de antiimperialistiske folkerevolutioner, som har en bredere klassemæssig basis end de proletariske revolutioner, fører ikke altid disse revolutioner igennem til enden, for slet ikke at tale om at føre dem videre til den socialistiske revolution. Dertil kræves arbejderklassens og det marxistisk-leninistiske partis ledelse. Og selv de socialistiske revolutioner kan lide kolossale tilbageslag, revolutionens erobringer kan gå tabt, fordi klassekampen fortsætter under socialismen, lige indtil det klasseløse kommunistiske samfund er skabt i verdensmålestok. Den revisionistiske kontrarevolution, der indledtes i Jugoslavien og fortsattes i Sovjetunionen og en lang række andre tidligere socialistiske lande som i Kina og andre steder, er det største tilbageskridt for revolutionens sag i dette århundrede. Disse tilbageslag både for den socialistiske revolution og de antiimperialistiske revolutioner, som har fundet sted, er en afspejling af den globale klassekamp, som til stadighed skærpes.

Det borgerlige samfunds forsvarere hævder, at det er kapitalismen, den moderne teknologi, de videnskabelige fremskridt osv., som driver udviklingen fremad. Denne kontrarevolutionære tese skal imødegå revolutionen. Hele vort århundredes udviklingshistorie udgør ét eneste slående dementi af dette. Overalt, hvor imperialismen råder, eller hvor det lykkes at genetablere dens herredømme, går den sociale udvikling i stå, dér bliver sulten og slavepysken herre, dér hersker de økonomiske kriser, forfaldet og dekadencen, dér forarmes arbejderklassen og de arbejdende masser, bønderne og andre til stadighed, mens en håndfuld svimlende rige magnater øger deres guldbjerger. Hvor revolutionen befrier folkemasserne for det imperialistiske åg, sker der kolossale fremskridt, omend under de vanskeligste betingelser, og kun ved at mobilisere hele arbejderklassens og folkets mentale og fysiske ressourcer til det yderste. Derfor banker revolutionen til stadighed og uimodståeligt på døren. Det imperialistiske systems krise er blevet stadig mere dybtgående, dets indbyggede modsætninger skærpes til det yderste, til punktet for krig og revolution. Derfor understreger marxist-

leninisterne, at revolutionen ikke blot er en fremtidsudsigt, men et spørgsmål, som på globalt plan tages op til løsning.

I verdenshistorisk forstand befinder det imperialistiske system sig i sin døds kamp. Men det imperialistiske bourgeoisie er også uhyre klarsynet omkring dette, og gør alt for at forhindre revolutionen og forlænge udbyttersystemets eksistens gennem politisk bedrag, gennem stabiliserende »reformer«, gennem løgn og demagogi, og først og fremmest gennem den væbnede kontrarevolutionære magt, som især de imperialistiske supermagter, USA og det socialimperialistiske Sovjetunionen, i stadig højere grad gør til grundlaget for deres aggressive strategier for verdensherredømme. Det kommer åbent til udtryk i Sovjets aggression mod Afghanistan, i USAs optræden i El Salvador, Libanon og andre steder, såvel som i deres indsættelse af marionetregeringer og støtte til fascistiske kup, som NATO-kuppet i Tyrkiet, kupforsøget i Spanien, militærregimet i Polen osv.

Hovedredskabet til opretholdelsen af det imperialistiske og kapitalistiske system er den borgerlige stat med dens to hovedbestanddele, bureaukratiet og hæren. Marxismens opfattelse af staten er klart belyst i Lenins strålende værk »Staten og revolutionen«. Den kapitalistiske stat er ikke, sådan som borgerskabet søger at fremstille det, en instans, som står »over« eller »udenfor« klasserne, den er ikke klasse-neutral, men et redskab i den herskende klasses hænder til udbytningen af den undertrykte klasse.

Dette gælder selv den frieste borgerlige republik. Den borgerlige republik er kapitalismens »ideale« statsform. Med Friedrich Engels' ord »*udøver rigdommen sit herredømme indirekte, men så meget sikrere*« i en borgerlig republik. Dette sker gennem metoder som »*direkte korrupsion af embedsmænd*« og gennem »*en alliance mellem regeringen og Børsen*«, som Lenin siger.

Og han fortsætter:

»*I dag har imperialismen og bankernes dominans »udviklet« begge disse metoder til opretholdelse og virkeliggørelse af rigdommens almagt i demokratiske republikker af enhver form...*

Grunden til, at »rigdommens« almagt er mere sikker i en demokratisk republik er, at den ikke er afhængig af individuelle defekter i det politiske maskineri eller i kapitalismens bedrageriske politiske skal. En demokratisk republik er den bedst mulige politiske skal for kapitalismen, og når kapitalen derfor først har taget denne bedst mulige skal i besiddelse, opretter den sit herredømme så sikkert, så fast, at ingen ændring med hensyn til personer, institutioner eller partier i den borgerlig-demokratiske republik kan ryste det,«

Imperialismen betyder reaktion over hele linien. Med imperialismens udvikling bliver de dekadente træk i den kapitalistiske snylterstat stadig mere udviklet, det bureaukratiske apparat svulmer op til stadig voldsommere dimensioner, hær, politi, sikkerhedstjenester, »hjemmeværn« osv. udvides og trænes systematisk som redskaber for den væbnede kontrarevolution, til borgerkrig og imperialistisk aggression.

De danske herskende klasser har en lang tradition for at manøvrere for at forhindre revolution. En tradition for at »komme revolutionen i forkøbet med reformer«. Det skete i perioden med stavnsbåndets ophævelse (gennem »fremskridtsvenlige« adelsmænd); det skete ved enevældens afskaffelse og junigrundlovens indførelse (som sikrede monarkiets beståen); det skete med Estrups fald og »systemskiftet«, parlamentarismens knæsættelse. I vort århundrede, hvor proletariatet er blevet den største klasse, som direkte konfronterer det herskende imperialistiske bourgeoisie, har naturligvis et »arbejderparti«, det borgerlige Socialdemokrati, spillet rollen som den vigtigste politiske stabilisator af det kapitalistiske system gennem reformer, til overvindelse af dybtgående politiske kriser, som ved Påskekrisen i 1920 og i den vanskelige situation efter fascismens nederlag i 1945.

Ser man på alle disse politiske situationer, er det slående, at en politisk repræsentant for periodens revolutionære klasser, det være sig borgerskabet, bøndernes brede lag eller arbejderklassen, har stået i spidsen for gennemførelse af reformer, der tog sigte på at forhindre en revolution, og som

samtidig - stort set - er sket gennem et kompromis med den herskende, reaktionære klasse. Derfor bevaredes monarkiet, derfor kunne det halvfeudale godsejervælde under Estrup etableres i provisorietiden, derfor kunne de politiske institutioner genoprettes i sin gamle form efter besættelsen. På denne basis forfalsker bourgeoisiet klassekampens historie i Danmark og fremstiller den som »fredelig«, og forsøger at fremstille danskerne som et ikke-revolutionært folk. Men disse udviklingsforløb kan ikke tages som bevis på dette. Tværtimod hænger det sammen med en række historiske omstændigheder, herunder Danmarks internationale placering og langsommere udvikling end de større europæiske magter, som har bevirket, at de revolutionære udbrud er kommet til udfoldelse dér først, således at den herskende klasse har kunnet indrette sin politik efter disse omstændigheder. Endvidere blev Danmark som bekendt ikke krigsførende magt under 1. verdenskrig, og i den del af Danmark, som blev inddraget i krigen, Sønderjylland, som var annekteret af Bismarcks Tyskland, gennemførtes også det eneste forsøg på oprettelse af en rådsrepublik i Danmarkshistorien indtil nu, nemlig på Als, i forlængelse af den revolutionære storm i Tyskland efter Oktoberrevolutionen og krigen.

Et andet træk, karakteristisk for det danske bourgeoisie, kom til udtryk under besættelsen. Det er samarbejdet med og underordning under den for tiden stærkeste imperialistiske magt for »at få det bedste ud af situationen«, dvs. sikre profitterne og undgå revolutionen. Den linie, som den herskende del af bourgeoisiet, og samtlige dets politiske partier, anlagde ved den tyske invasion, var kollaboration med besættelsesmagten. Tyskerne behøvede ikke at indsætte et quislingregime. De fik opfyldt deres målsætninger med hensyn til at forvandle Danmark til en base og et bagland for deres krigsførelse på den bedste måde gennem det eksisterende system og gennem samarbejdet mellem Konservative, Venstre, de radikale og Socialdemokratiet - de fire »gamle« partier. Socialdemokratiet påtog sig regeringsmagten i denne ny krisesituation, som det gjorde det i kølvandet på 1. verdenskrig, og under 1930ernes krise. Man sikrede i den-

ne krisesituation som tidligere »den bredest mulige parlamentariske basis«, dvs. en aftale mellem alle disse partier, og Stauning formulerede, at »Danmark måtte finde sin plads i det nye Europa, som var ved at blive skabt«. De antifascistiske og proletariske kræfter, som modsatte sig kollaborationspolitikken og den direkte støtte til Hitlers krig, såvel som de rasende angreb på arbejderklassen, som det danske og tyske bourgeoisie gennemførte under krigens betingelser, blev stemplet, brændmærket, og befolkningen opfordredes til stikkeri. Danmark blev krigsførende land, underskrev Anti-Komintern-pagten, udrustede Frikorps Danmark til kamp mod det dengang socialistiske Sovjetunionen. Alle partierne i parlamentet - med undtagelse naturligvis af kommunisterne - vedtog kommunistloven, som legaliserede forfølgelsen og interneringen af kommunisterne og illegaliserede partiet. Til vild jubel for borgerskabet!

Den 29. august 1943 var et udtryk for folkets modstand mod den landsforræderiske, profascistiske kollaborationspolitik, og førte til Scavenius-regeringens afgang (en regering, som støttedes af de samarbejdende partier), og til dens afløsning af det såkaldte »departementschefstyre« (som endnu engang nød partiernes støtte samtidig med, at de nu forberedte sig på Tysklands nederlag, og arbejdede for at forhindre en revolution i kølvandet på dette). Deres mål var at genetablere det eksisterende politiske system som en politisk kraft og undgå et opgør med deres landsforræderiske aktiviteter. Hvor absurd det end lyder, er det ikke desto mindre en kendsgerning, at den samme Vilhelm Buhi, formand for Socialdemokratiet og Staunings efterfølger som statsminister ved hans død under den tyske besættelse, lederen af en tysk lydregering, også blev statsminister i den første regering efter befrielsen, med deltagelse af lige mange repræsentanter for Frihedsrådet og de gamle partier! Samtidig havde officererne, som havde et nært samarbejde med politikerne, i Sverige oprettet en borgerkrigsarmé, Den Danske Brigade, beregnet på at blive indsat ikke i modstandskampen, men »i tilfælde af et eventuelt kommunistisk kupforsøg efter befrielsen«. Det samme officerskorps havde også en betydelig

indflydelse på en meget stor del af de ca. 40.000, som var under våben i den underjordiske hær i Danmark ved befrielsen, hvor de i mange tilfælde havde virket som gruppeledere og instruktører. Det danske borgerskab har altid først og fremmest sigtet efter det sikre. Krigen viste entydigt, at det danske borgerskab til enhver tid vil tilsidesætte grundloven, parlamentet og de borgerlige institutioner, som fungerer efter deres hensigt i normale tider, i en situation med en dybtgående krise.

Borgerskabet skiftede hest, da det stod klart, at tyskerne ville tabe krigen. De udbyggede alliancen med og kontakten til briterne, som allerede Christmas Møller og andre havde etableret, og som havde en overordentlig stor indflydelse som direkte leder af en stor del af den danske modstandskamp. I det første Frihedsråd sad tilmed en repræsentant for briterne, Flemming B. Muus, som medlem! Borgerskabets nationale forræderi blev komplet, vejen banedes for tilslutningen til NATO og senere EF.

DKPs rolle under krigen er endnu ikke undersøgt og vurderet til bunds. Der er imidlertid ingen tvivl om, at de - på trods af mistænksomhed overfor briterne - ikke aktivt søgte at forhindre den betydelige britiske dominans. De indgik i Frihedsrådet - og overlod ledelsen af modstandskampen til dette forum, der indeholdt repræsentanter for Dansk Samling, den »oppositionelle« socialdemokrat Frode Jakobsen, repræsentanter for storindustrien (Foss m.fl.), den borgerlige intelligentsia og med den konservative partileder Christmas Møller som manden i London. Man fortsatte med andre ord sin højreopportunistiske anvendelse af den antifascistiske enhedsfronttaktik, som Dimitrov fremlagde i sin strålende rapport til Kominterns 7. verdenskongres i 1935. Man allierede sig fast med denne situations »kompromispartier« i Frihedsrådet. Og ikke nok med det: man tilstræbte en direkte alliance med det miskrediterede Socialdemokrati, som bar det politiske hovedansvar for den profascistiske kollaborationspolitik i besættelsestiden. DKPs ledelse, som bl.a. repræsenteredes af Alfred Jensen, satte sig ingen andre mål end at »smide tyskerne ud og genoprette det gam-

le system«. Tilmed begyndte man allerede at drømme om at forene sig politisk og organisatorisk med det samme Socialdemokrati, som var hovedhindringen for udfoldelsen af den antifascistiske kamp allerede i krigens sidste år. Det førte som bekendt til »enhedsforhandlinger« efter befrielsen, til brud og DKPs hurtige udmanøvrering. Kompromisserne og samarbejdet, legalismen, var gået i blodet på DKP, selvom partiet ydede en fremragende indsats i den antifascistiske kamp.

Det første valg, et halvt år efter besættelsen, førte ikke til et opgør med de gamle politikere, selvom de var blevet stærkt miskrediteret på grund af deres landsforræderiske holdning. Godt nok gik modstandspartierne, først og fremmest DKP, frem (det fik 18 mandater), men det var en smal sag for borgerskabet og Socialdemokratiet at danne en åbent reaktionær regering og udmanøvrere DKP i de følgende år.

Socialdemokratiet kunne dermed igen komme til at spille sin rolle som borgerskabets sociale hovedstøtte, og atter forberede sig på at indtræde i rollen som monopolkapitalens foretrukne regeringsparti.

Vi hævder ikke, at der ved besættelsens ophør forelå en situation, hvor der umiddelbart kunne have været givet signal til den socialistiske revolution. Det vi understreger er, at DKP ikke gennem besættelsestiden fulgte en linie for at forberede fortsættelsen af den antifascistiske modstandskamp til et opgør om magten i samfundet, at DKP forsonede sig med og faktisk bidrog til at genoprette det gamle politiske system, og i stedet for at fortsætte den sociale polariseringsproces bidrog til at forsoner arbejderklassen med Socialdemokratiet og det parlamentariske system. Socialdemokratiet kunne have fået dødsstødet som det mest kompromitterede, nazivenlige socialdemokrati i de besatte lande.

Det danske bourgeoisie har således gjort god brug af sine politiske redskaber, de borgerlige, småborgerlige, reformistiske og revisionistiske partier. Det har fulgt linien for at komme revolutionen i forkøbet gennem reformer. Det sikrer et »bredt parlamentarisk flertal«, fortrinsvis de »fire

gamle partier«, bag alle vigtige krisesituationer og betydningsfulde politiske skridt: dette gjaldt Kanslergadeforliget i 1930'erne, indledningen til den forstærkede borgerlige kriseroffensiv i 1930'erne. Det gjaldt for kollaborationspolitikken under besættelsen. Det gjaldt i bestræbelserne for at genetablere det gamle system efter denne. Det gjaldt Danmarks indtræden først i NATO og senere i EF; og endelig gjaldt det i de grundlæggende træk for udformningen af den såkaldte »velfærdsstat« fra 1950'ernes slutning og i 1960'erne. Med krisens gennembrud i 1973-74 påbegyndtes igen en politik om et »bredt samarbejde under krisen«, »sikringen af et flertal henover midten« osv. Dette kom blandt andet til udtryk i de mange kriseforlig i 1970'erne. Industrirådet, en af de ledende kapitalistorganisationer, har gentagne gange udtrykt, at samarbejdet mellem de fire gamle partier (plus evt. deres udløbere Centrumdemokraterne og Kristeligt Folkeparti) - og gerne med en socialdemokratisk mindretalsregering - er den foretrukne konstellation under krisens betingelser. Som vi oplever det med SF i dag ligesom flere gange tidligere, og ligesom vi har oplevet det med DKP efter krigen og igen i 1970'erne, først og fremmest på kommunalpolitisk plan - så anvender Socialdemokratiet også metoden med at samarbejde med de revisionistiske partier for at »kvæle dem med ansvaret«. Dette skete i dette forår, frem til Anker Jørgensens overdragelse af regeringsmagten til VCQM-koalitionen. Men skabelsen af »det brede flertal« er en fortsat bestræbelse hos borgerskabets partier.

Parlamentarismen er kun én af den borgerlige klassestats institutioner. De væsentligste elementer i staten er ikke den politiske form, men bureaukratiet, embedsmændene og det borgerlige voldsapparat, borgerskabets væbnede næve mod arbejderklassen. Borgerskabet kontrollerer alle disse institutioner. Når det gælder bureaukratiet, udvælges lederne indenfor dette blandt de bedste hoveder i den borgerlige intelligentsia, først og fremmest jurister, økonomer og politiker, ligesom den borgerlige uddannelse, løn- og advancementsystemer og tjenestemandssystemet dresserer bureaukratiet til at tjene den borgerlige stat loyalt. Toppen af administratio-

nen udgør en kaste, ligesom officererne i den borgerlige hær, og tilmed en ret lukket kaste.

Når det gælder forvaltningen, administrationen og gennemførelsen af den borgerlige lovgivning og de forskellige dekreter og cirkulærer, varetages den af denne bureaukratiske kaste på statsligt og kommunalt plan. Som det viste sig under krigen, under departementschefstyret, kan denne kaste fuldt ud varetage sine normale funktioner uden hele den parlamentariske overbygning.

Det er naturligvis en illusion, at »lovgivningen bliver til gennem drøftelser i folketinget, hvor hvert folketingsmedlem kun afgør sagen ud fra saglige hensyn og stemmer efter sin samvittighed«. Som Lenin bemærkede er korrupsionen af embedsmændene og alliancen mellem regeringen og Børsen udviklet og forfinet på alle måder, også i takt med udviklingen af statsmonopolkapitalismen og udvidelsen af den borgerlige stats funktionsområder, som har fundet sted siden 1. verdenskrig, herunder en udvidelse af dens funktioner også på det økonomiske område og dens intervention til fordel for monopolkapitalen og storlandbruget.

Kapitalen ikke bare udvælger og uddanner de enkelte ledende tjenestemænd, men opretholder også direkte forbindelser med dem. Ofte er de repræsenteret i bestyrelser for forskellige banker og andre virksomheder. Forskellige tjenestemænd på forskellige niveauer såvel som politikere kan også direkte bestikkes af enkelte kapitalgrupper. Korrupsionen er ikke en undtagelse, sådan som det er søgt fremstillet i forbindelse med Aalborg-skandalen, Bøje Nielsen-affæren osv., men tværtimod reglen, det normale.

Når det gælder »alliancen mellem regeringen og Børsen«, er den fast etableret på utallige felter, først og fremmest gennem det utal af kommissioner, råd og udvalg, som hører under regeringen og parlamentet, men også gennem finanskapitalens og bureaukratiets gensidige repræsentation i de offentlige virksomheder og institutioner, såvel som på andre måder.

Ikke bare Dansk Arbejdsgiverforening og LO, men også landbrugsorganisationerne, Industrirådet og forskellige an-

dre klasseorganisationer øver en direkte indflydelse på lovgivningen, såvel som administrationen, i et nært udviklet samarbejde.

Tag som eksempel Industrirådet, som er en organisation for storindustrien, etableret på initiativ blandt andet af Alexander Foss i 1910. Allerede dets første formand, H.P. Prior (Nordisk Kabel og Tråd) udtalte, at Industrirådets centrale opgave er »at øge vor indflydelse på lovgivningen og på de sociale forhold overhovedet«.

Industrirådets indflydelse i sin første periode var kolossal og direkte. I 1914 trådte formanden for Alexander Foss ind i regeringens pristalsreguleringskommission. Sammen med Grosserer-societetet og Skibsrederne blev det bemyndiget til på statens vegne at føre forhandlinger med fremmede magter, slutte bindende aftaler, oprette selvstændige repræsentationer og indgå i administrationen af den »planøkonomiske kriselovgivning« i Danmark. Industrirådet fik bemyndigelse til at optræde som officiel importør og som de krigsførende landes garant for, at varerne ikke blev geneksporteret. Industrirådet sluttede handelsaftaler med blandt andet Storbritannien, Tyskland, Frankrig og USA.

Industrirådets særstilling kunne naturligvis ikke opretholdes, men Industrirådet finder også i dag sin plads sammen med DA, LO osv. i regeringens og folketingets kommissioner og råd, hvor lovgivningen forberedes og bestemmes. Som det hedder i en beskrivelse af dette: »I dag har Industrirådet sat de fleste kræfter ind på at påvirke lovgivningen så tidligt som muligt. Denne påvirkning i lovgivningens initiativfase sker via Industrirådets repræsentanter i kommissioner, forberedende udvalg, ved Marienborgmøderne, hvor regeringen indkalder organisationer til drøftelse, samt via Industrirådets uformelle kontakter til embedsmænd i centraladministrationen.«

På dets generalforsamling i 1974 udtalte den tidligere formand H.K. Jørgensen:

»De bedste muligheder for at øve saglig medindflydelse på politiske beslutninger ligger forud for det tidspunkt, hvor lovforslag forelægges færdigformulerede i folketinget.

Specielt under de meget snævre politiske navigationsmuligheder, der eksisterer for øjeblikket, er det ofte yderst vanskeligt at blive hørt, når forslag er fremsat, og der dermed er knyttet politisk prestige til deres gennemførelse i nogenlunde uændret form. Hvis vi under disse vilkår vil andet og mere end efterfølgende at kritisere lovinitiativer, må vi interessere os for de forudgående faser, dvs. embedsmandsarbejdet og den løbende politikerkontakt. På områder, hvor partipolitiske interesser er begrænsede, har vi i Industrirådet særdeles gode erfaringer med uformelle kontakter på embedsmandsplan, som i en række tilfælde - også i store sager - har medført et lovgivningsarbejde, vi har kunnet være tilfredse med.«

Der er sket en stadig vækst i antallet af statslige råd og kommissioner. Dette kan også aflæses af Industrirådets deltagelse i disse. I 1918 var det repræsenteret i 23 sådanne, i 1971 ikke mindre end 88! Blandt disse er Valutarådet, Monopoltilsynets Ankenævn, Kapitalmarkedsrådet, Egnsudviklingsrådet og Ligningsrådet.

Ligesom arbejdsgiverorganisationerne er LO, som er et redskab for bourgeoisiet vendt mod arbejderklassen, integreret i dette system af råd og kommissioner og deltager også derigennem i udformningen af lovgivning og administration af den kapitalistiske stat. Dette er et af de særlige træk, som gør sig gældende i den danske (og til dels vesteuropæiske) udformning af »velfærdsstaten« og klassesamarbejdsmekanismerne.

Hvor direkte kontrollen med lovgivningen fra monopolernes side er, kan man blandt andet se igennem sagen om A.P. Møllers flytning af den såkaldte familiefond til skattemålet Liechtenstein. De store banker og monopolforetagender fylder godt op i disse råd, både fordi de ofte sidder på kapitalistorganisationerne, eller gennem det snævre samarbejde med forskellige politiske partier. Men også i form af, at deres folk indgår som såkaldte »uafhængige eksperter«. A.P. Møller havde ikke mindre end to folk i den kommission, som skulle forberede en fondslovgivning. Dels den administrerende direktør, dels en »uafhængig ekspert«, som

samtidig er dette monopols juridiske rådgiver. Efter at have saboteret enhver form for skatteindgreb overfor fondsførerne, flyttede de stille og roligt ud af landet, for derigennem at forhindre en sådan beskeden lovgivning gennem en retssag, og for under alle omstændigheder at undgå en beskatning af A.P. Møllers kapital. Ved sådanne rifter i den normalt velfungerende alliance mellem regering og Børs kastes der ved lejlighed et strejflys over, hvordan disse ting egentlig foregår.

Uden at gå i detaljer med borgerskabets indflydelse i hær og politi, den borgerlige stats afgørende instrument, når alle andre svigter, er det nok at henvise til erfaringerne fra besættelsen. Officererne ikke bare undlod at kæmpe, men efter 29. august, da Frihedsrådet som repræsentant for det kæmpende Danmark var den egentlige regering, med diplomatisk repræsentation både i Storbritannien, USA og Sovjetunionen, havde de deres loyalitet hos de gamle politikere, Socialdemokratiet, Venstre, Konservative osv. På disses og egne vegne, og i samarbejde med briterne, opbyggede de en hær, der skulle bruges mod et »kommunistisk kupforsøg« og ikke i modstandskampen. De havde også i perioder et udmærket samarbejde med besættelsesmagten, vendt imod modstandsbevægelsen.

Ligeså berygtet er politiets forhold under besættelsen. Mere end 40% af politikorpset var medlemmer af nazipartiet; de førte deres egen udryddelseskrig mod kommunisterne, som tilmed gik ud over, hvad tyskerne krævede. Efter krigen blev ikke bare de gamle politikere, der havde modarbejdet modstandskampen, men også generaler som Ebbe Gørtz, der planlagde den antikommunistiske hær og forhindrede modstandsbevægelsen i at få våben, eller nazikollaboratører indenfor politiet, for ikke at tale om tidligere nazister indenfor disse apparater, installeret i nye topposter indenfor deres etat. Karakteren af deres arbejde er identisk; i dag samarbejdes der atter både med USA, Storbritannien, Vesttyskland, Israel osv. på mange planer, først og fremmest til bekæmpelse af revolutionen og med aggressionsformål. Hærens loyalitet, dvs. officerskastens, såvel som poli-

tiets og hjemmeværnets, ligger hos det kapitalistiske system
og verdensimperialismen.

Partiets Vej 3-4, 1982

TIDEN RÅBER PA REVOLUTIONÆR LEDELSE

*Fra beretning til DKP/MLs landskonference,
september 1983.¹⁾*

Når marxist-leninisterne går i spidsen for at udvikle klassekampen på alle dens felter, for at overbevise arbejderklassen om, at revolutionen og socialismen er nødvendig, uundgåelig og fuldt ud mulig, og aktivt virker for at forberede den, sker dette ikke på grundlag af utopiske drømmerier, men på baggrund af de faktiske begivenheder og udviklinger på globalt og nationalt plan.

Den nuværende alsidige krise, som har grebet hele den kapitalistiske og revisionistiske verden, leverer selv beviset på, at det kapitalistiske og imperialistiske system er råddent, døende, ude af stand til at undslippe sine dybe indre antagonistiske modsætninger. Imperialismen er kendetegnet ved reaktion over hele linien. Disse reaktionære træk ved det imperialistiske system skærpes yderligere under krisen. Det imperialistiske og revisionistiske bourgeoisie har sat en voldsom offensiv ind mod arbejderklassen og folkene for at vælte krisens byrder over på disse. Under anførsel af to imperialistiske supermagter, USA og den sovjetiske socialimperialisme, er kursen sat for undertrykkelse af arbejderklassen og folkene, for voldelig nedkæmpning af revolutionen og socialismen, for at søge udvej af krisen gennem fascisme og intensiverede krigsforberedelser. Arbejderklassen og fol-

kene skal tvinges til at acceptere de imperialistiske supermagters stadig vildere aggressions- og eventyrpolitik for at vinde verdensherredømme. Det er denne skærpede aggressionskurs, som føres af både Washington og Moskva, som ligger til grund for den anspændte og faretruende situation, som eksisterer i verden i dag. Alle kontinenter fyldes med deres tropper, baser og raketter, der opstilles under påskud af at »bevare terrorbalancen« og den imperialistiske modparts aggressive kurs. Hele denne militaristiske og eventyrlige politik, der strækker sig over alle kontinenter og berører alle lande, sælges som »sikring af freden«. Supermagterne opruster til konfrontation indbyrdes, og til konfrontation med folkene. Overalt udøver de deres pression og diktat, også overfor deres »allierede og venner« i de aggressive militærblokke NATO og Warszawapagten, i EF og Comecon osv.

Men imperialismen med de to supermagter i spidsen, revisionismens og reaktionens kræfter, har ikke frie hænder til at handle, som de vil. Tværtimod bliver USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, revisionismen, fascismen og al reaktion stadig mere forhadet af arbejderklassen og folkene, som rejser sig til kamp for frihed, demokrati og uafhængighed - for revolution og socialisme. I alle de kapitalistiske lande uden undtagelse sker der et opsving i arbejderklassens kamp. Overalt og på alle kontinenter styrkes folkenes væbnede frigørelseskamp. Det er begivenhederne og verdensudviklingen selv, som bekræfter den marxistisk-leninistiske tese, at revolutionen ikke blot er en forhåbning og et fremtidsperspektiv, men et spørgsmål, der er taget op til løsning. Der findes ingen anden vej ud af kapitalismens krise end revolutionens vej. Der findes ingen anden vej til at stoppe fascismen og reaktionen, til at forhindre den globale forbryderiske katastrofe, som de imperialistiske supermagter planlægger gennem forberedelsen af den 3. imperialistiske verdenskrig. I denne erkendelse har folkene i mange lande grebet til våben for at knuse det imperialistiske åg og de lokale magthaveres regimer, som folkene i El Salvador, Guatamala, Afghanistan, Namibia, Iran, for ikke at tale

om det heroiske palæstinensiske folk. I Mellem- og Latinamerika, såvel som på andre kontinenter, slår folkenes frigørelseskampe gnister og udvikler et revolutionært bål, som vil fortære imperialismen og dens lakajer.

Men også arbejderklassen og alle progressive og demokratiske kræfter i de imperialistiske, kapitalistiske og revisionistiske lande har kastet sig ind i klassekampen med fornyet energi. Slagene fra strejkekampene, antikrigsbevægelserne og andre omfattende bevægelser i de kapitalistiske lande, er med til at destabilisere de herskende regimer og binde de imperialistiske krigsanstifters hænder. Imperialismen, med de to supermagter i spidsen, møder stadig større modstand og står overfor voksende problemer både ude og hjemme. Arbejderklassens og folkemassernes revolte anspores af uddybningen af den økonomiske krise, af millionarbejdsløsheden, af masseforarmelsen og den stadig dybere elendighed, som imperialismen tilbyder dem som det eneste fremtidsperspektiv. Den nuværende krise skærper også modsætningerne indenfor de imperialistiske alliancer og blokke, som knager i fugerne, fordi de imperialistiske supermagter forsøger at vælte krisens byrder over på deres partnere, udfører atomafpresning og diktat mod deres allierede, som søger at modvirke dette. Intet kan forhindre den stadige uddybning og tilspidsning af disse modsætninger, hverken for NATO- eller Warszawapagtlandenes eller andre blokkes vedkommende.

Europa, kapitalismens og imperialismens fødested, allerede to gange krigsskueplads i dette århundrede, men også den proletariske revolutions og socialismens fødested, og i dag det eneste kontinent, hvor socialismen eksisterer som system, i Albanien - dette Europa står overfor nye styrkeprøver mellem revolutionens og kontrarevolutionens kræfter.

Det kapitalistiske og imperialistiske borgerskab i Vesteuropa kalder til samling af monopolernes »Forenede Europa«, til skabelsen af en europæisk identitet, som er en ny udgave af imperialismens og chauvinismens identitet, der to gange har ført kontinentet ud i uhyrlige katastrofer. Det

sovjetiske revisionistiske bourgeois og dets lakajer kalder til »øget integration« i det »socialistiske fællesskab«, der intet har tilfælles med ægte socialisme, men betyder de øst-europæiske landes og folks indordning under den sovjetiske socialimperialismes diktat. Ingen af disse »Europaer« har noget tilfælles med arbejderklassens og de europæiske folks ønsker og bestræbelser, med det revolutionære Europa, som iværksatte sidste århundredes borgerligt-demokratiske revolutioner og stormede himlen under Pariser-kommunen, med dette århundredes proletariske, revolutionære bevægelse, som indledte socialismens sejrtoget med Oktoberrevolutionen og forsøgte rejsninger i en række lande efter 1. verdenskrig. Arbejderklassen og de europæiske folk gik til modstand mod nazismen og fascismen, disse afkom af imperialismen, i 1930'erne og 1940'erne og knuste den sammen med det socialistiske Sovjetunionen under Stalins ledelse, og skabte den folkedemokratiske og socialistiske lejr efter 2. verdenskrig, som blev tilintetgjort gennem den moderne revisionismes kontrarevolution efter Stalins død. Det er sandt, at dette Europa i 1950'erne og 1960'erne også blev revisionistisk og reformistisk, at udviklingen af stats-monopolkapitalismen under de særlige internationale politiske og økonomiske forhold, der gjorde sig gældende i denne periode, medvirkede til at skabe illusioner i arbejderklassen om »velfærdssamfundet«, om en »krisefri kapitalisme«, og hvad de øvrige etiketter på den moderne kapitalisme på denne tid ellers hed. Men allerede før den nuværende økonomiske krise satte ind i begyndelsen af 1970'erne, allerede i 1960'erne, begyndte revolutionens kræfter at genoplivs og komme sig efter den moderne revisionismes fuldbyrdede forræderi. Og dette Europa, med sine lange revolutionære, demokratiske og antifascistiske traditioner, med sin lange socialistiske historie, forbereder sig endnu engang på revolution.

For en overfladisk betragtning kan det se ud, som om der hersker relativ ro, men under overfladen ulmer det. De stærke klassekræfter, som er virksomme, kommer nu og da til udbrud og giver et indtryk af, hvad der ligger under over-

fladen, som i de polske arbejderes revolte mod det revisionistiske regime dér, i de portugisiske arbejderes opgør med fascismen, i de italienske arbejderes strejkebevægelse, i de irske patrioters væbnede kamp mod den engelske kolonialisme osv. Antallet af strejker i Europa har under krisen nået sit højeste tal nogensinde; millioner af mennesker har rejst sig til kamp imod supermagternes atomoprustning i Europa; de rejser sig mod begge supermagters kontrol og diktat, i vest som i øst; de vender sig imod de imperialistiske militære og økonomiske blokke, mod monopolernes EF og det revisionistiske COMECON.

Det er under disse internationale betingelser, at det danske imperialistiske borgerskab fortsætter sin nationale ud-salgspolitik. Både den tidligere socialdemokratiske regering og den nuværende VCQM-regering har accepteret det amerikanske diktat om atomoprustning af Europa og bidraget til dens gennemførelse, som folkemasserne vender sig imod. Både VCQM-regeringen og den socialdemokratiske »opposition« har tilsluttet sig og underskrevet erklæringen om skabelsen af en europæisk politisk union i løbet af de kommende fem år på trods af alle deres tidligere demagogiske erklæringer og løfter. Disse nye forræderier mod de nationale interesser er en naturlig følge af den politik, som det danske borgerskab har ført siden krigen, NATO- og EF-politikken, åbne og hemmelige alliancer med den vestlige imperialisme under USA-imperialismens førerskab.

Ideen om en »atomvåbenfri zone« i Norden er blevet omfavnet og propaganderet af socialdemokratierne sammen med alle de revisionistiske partier. Denne idé er et bluff, et bedrag, i bedste fald et fromt ønske, der luller masserne i søvn, fordi der aldrig kan være tale om et atomvåbenfrit Norden, så længe Danmark og Norge er medlem af NATO, som dikterer sin militærstrategi her, så længe Sverige er en »skjult« NATO-partner og Finland i alliance med begge de imperialistiske supermagter. Det er et bluff, så længe de to imperialistiske supermagter er i stand til at sejle de nordiske farvande tynde over og under vandet med atomkrigsskibe - ikke mindst Østersøen, som af sovjetrevisionisterne dema-

gogisk betegnes som »Fredens Hav«. Det er et bluff, sålænge lufrummet bestryges af atombærende eller -forberedte fly, sålænge raketter og baser til brug for atomsprænghoveder opstilles eller udbygges i NATO-landene, sålænge Kola-halvøen og Østersø-områderne udenfor de nordiske lande er spækket med atomvåben, ligesom de to Tysklænde er det. Et supermagtsgaranteret »atomvåbenfrit Norden« frembyder ikke den mindste sikkerhed for de nordiske folk.

Som et resultat af supermagtspolitikken er de nordiske folks traditionelle og historiske venskab og bånd blevet undergravet. Norden er ikke et fredeligt hjørne af Europa, men et mål for de imperialistiske supermagters rivalisering og krigsforberedelser, en skueplads for en kommende konfrontation.

Kampen mod krigen må føres som en kamp imod de to imperialistiske supermagter, for at fjerne deres tropper, baser, materiel fra dansk, nordisk og europæisk jord. Den reelle besættelse af hver sin del af Europa fra hver af de imperialistiske supermagters side er hovedhindringen for at sikre freden på vort kontinent i den nuværende situation.

Vi marxist-leninister er imod atomvåbnene, de imperialistiske supermagters kolossale afpresningsmiddel overfor verdens lande og folk. Disse våben er beregnet på masseudryddelse, og vi forlanger dem tilintetgjort. Men vi nærer ingen illusioner om, at dette kan opnås gennem »freds- og nedrustningsaftaler« lige netop mellem de supermagter, som udnytter atomvåbnene i deres aggressive politik under såvel freds- som krigsbetingelser. Tilintetgørelsen af atomvåbnene kræver også tilintetgørelse af de imperialistiske supermagter.

Monopolernes EF udgør naturligvis ikke nogen faktor for bevarelse af freden i Europa, ligesålidt som denne reaktionære sammenslutning udgør et »værn mod arbejdsløsheden« eller hvilke slogans, det vesteuropæiske imperialistiske borgerskab end forsøger at sælge det som. Kursen er sat mod skabelsen af den »politiske union«, som udvikler sig under dybe kriser og indre rystelser. Ligesom den danske arbejderklasse og de øvrige progressive kræfter har rejst sig

imod supermagternes og de aggressive militærblokkes atomoprustning og krigsforberedelserne, vender den sig stadig mere massivt mod monopolernes »Forenede Europa« og forlanger Danmarks udtræden heraf. Spørgsmålet om en ny folkeafstemning er sat på dagsordenen i denne sammenhæng.

I overensstemmelse med det amerikanske og vesteuropæiske bourgeois og de imperialistiske økonomiske organisationers anvisninger udvikler den borgerlige-socialdemokratiske kriseoffensiv mod arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser sig i hastigt tempo. Arbejdsløsheden slår nye rekorder, samtidig med at de arbejdsløses og bistandsmodtagernes vilkår til stadighed undergraves. Over 300.000 mennesker i Danmark lever nu under EFs officielle »fattigdomsgrænse«. Nøden og elendigheden antager masseomfang. Samtidig udhules arbejderklassens realløn, det skrøbelige værn mod prisstigninger og inflation, dyrtidsreguleringen, elimineres, arbejdsintensiteten presses i vejret, arbejdsulykkerne og invalideringen er i kraftig vækst. Også ungdommen og kvinderne rammes i særligt omfang af den kapitalistiske kriseoffensiv, som også retter sig imod udgifterne til de sociale budgetter, uddannelsessystemet, sundhedsvæsenet, daginstitutionerne m.v.

VCQM-regeringen, der afløste den socialdemokratiske regering, har forstærket bestræbelserne på at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser under slogans som »genopretning af økonomien«, »privatisering« og lignende. Socialdemokratiet er frivilligt gået i »opposition«, hvor samarbejdet med VCQM-regeringen fortsætter på alle felter - også på udenrigspolitikens område - trods ihærdige forsøg på at tegne en »ny profil«. Socialdemokratiet og LO accepterede VCQM-regeringens 4%-lønnramme ved overenskomsterne i foråret 1983. Socialdemokratiet stemmer for den finanslov, som udtrykker de stadig mere koncentrerede bestræbelser for at tage fra de fattige og give til de rige. Socialdemokratiet betragter afskaffelsen af dyrtidsreguleringen som »nødvendig«, på helt samme sæt, som det støtter EF- og NATO-politikken på

trods af »reservationer mod unionen« og ideer om et »atomvåbenfrit Norden« som ene og alene fremlægges for at bedrage masserne.

Den parlamentariske situation er fortsat meget ustabil. Ved siden af VCQM-regeringen, som borgerskabet har indsat for at forstærke angrebene på arbejderklassen, forberedes andre »alternativer« til sikring af den kapitalistiske kriofoffensiv på parlamentarisk maner. Selvom Mogens Glistrup bliver fængslet, kan han til enhver tid hentes frem og anbringes i spidsen for den mest rabiate og reaktionære del af borgerskabet. Borgerskabet har også brug for sine »helte« og »martyrer«. Socialdemokratiet søger at gøre sig fortjent til atter at opnå posten som monopolkapitalens foretrukne regeringsparti. Og alle de revisionistiske partier arbejder ihærdigt for forberedelsen af et »arbejderflertal« bestående af Socialdemokratiet og et eller flere af de andre borgerlige arbejderpartier.

Vi marxist-leninister bekæmper enhver illusion om et »arbejderflertals velsignelser«. Denne situation har eksisteret et par gange før, og disse »arbejderflertal« baseret på Socialdemokratiet og SF har naturligvis vist sig som trofaste og loyale støtter af det kapitalistiske system. Dette vil også være tilfældet med en ny omgang, hvilket også bevises af de udenlandske erfaringer i Frankrig, Grækenland, osv. Den revolutionære og klassebevidste del af arbejderklassen må følge linien for kamp imod både de åbent borgerlige regeringer, socialdemokratiske og »arbejderflertals« regeringer, som alle udgør varianter af den samme borgerlige politik for at befæste det kapitalistiske system og overvinde dets krise.

Arbejderklassen og de øvrige arbejdende har forstærket kampen imod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik, sådan som for eksempel oktoberdemonstrationerne i 1982 og den langvarige og militante havnearbejderstrejke var udtryk for. Som på de øvrige brændende politiske, demokratiske og nationale spørgsmåls områder foregår der også på den økonomiske kamps område, i spørgsmålet om udviklingen af en alsidig kamp mod den kapitalistiske krisepolitik på dette felt, en heftig kamp om massebevægelsens

retning, om ledelsen af denne kamp mellem på den ene side reformister og revisionister og på den anden side de marxistisk-leninistiske og revolutionære kræfter.

Det er en ubestridelig kendsgerning, at arbejderklassens og de øvrige massers kamp udvides, at den bliver stadig mere militant og forbitret, at den stadig mere åbent sprænger de snævre økonomistiske rammer, som Socialdemokratiet og revisionisterne søger at snære den ind i, og retter sig imod borgerskabet og dets stat, mod imperialismen og reaktionen som sådan.

Det betyder også, at borgerskabet ikke bare forstærker sin demagogi, men også den åbne hetz imod arbejderklassen og de øvrige masser, forstærker splittelsesforsøgene, og i stadig højere grad tyr til anvendelse af det kapitalistiske voldsapparat, af politi - og senere militæret - mod strejkende og aktionerende arbejdere. Udspionering, telefon- og rumaflytning, infiltration er nogle af de midler, som tages i anvendelse mod de progressive kræfter, politiske fyringer, terrorfængslinger og -domme andre.

En voldsom aktivitet udfoldes for at splitte arbejderklassen og dens allierede. Dette er ikke nogen tilfældighed, men en langsigtet manøvre, som søger at udnytte de forskelle, som er skabt og bevaret mellem faglærte og ufaglærte arbejdere, mellem mandlige og kvindelige arbejdere, mellem offentligt ansatte og de øvrige, mellem arbejdere og de fattige på landet osv.

Den arbejderfjendtlige og antifolkelige borgerlige demagogi søger at lægge arbejderklassen og dens forskellige lag, såvel som dens allierede for had. Arbejderklassen angribes for at være »egoistisk«, »materialistisk«, de arbejdsløse for at være »dovne«, bistandsmodtagere for at være »snyltere«, offentligt ansatte som »en ny herskende klasse«, fremmedarbejdere »stjæler arbejdspladser« osv. De enkelte arbejdergrupper og andre kampvillige lag lægges specielt for had, når de rejser sig til kamp eller som led i forberedelsen af nye overgreb og angreb, som »pædagoghetzen«, hetzen mod de strejkende havnearbejdere, som betegnes som »gangstere« og »terrorister«, hetzen mod sygeplejerskerne

osv. Disse forsøg på at sætte forskellige grupper indenfor arbejderklassen og blandt de arbejdende op imod hinanden tjener ene og alene det formål at sikre kapitalen arbejdsro til dens fortsatte udbytning og udplynning af dem, den hetzer imod. De uddybes yderligere af de socialdemokratiske fagforeningers kamp mellem forskellige arbejdergrupper om »dele af kagen«, som går under betegnelsen »solidarisk lønpolitik«.

Alle disse splittelsesforsøg og den reaktionære hetz må tilbagevises og vil blive tilbagevist igennem udviklingen af massekampen imod Socialdemokratiet og den moderne revisionisme, som spalter og undergraver denne kamp.

Havnearbejderstrejken var endnu et vidnesbyrd om, at arbejderklassen øger sin kamp, og at først og fremmest forskellige grupper af ufaglærte specialarbejdere går forrest i denne kamp. Men også forskellige grupper af faglærte arbejdere styrker deres kamp, såvel som de brede masser af ufaglærte, herunder kvinderne. Det samme gælder for de fattige bønder og småfiskerne. Og hvad ungdommen angår viser det sig, at også den er parat til at gå til kamp mod den kapitalistiske kriseoffensiv. Dette er kommet til udtryk i de militante boligaktioner, men også på mange andre måder. Også gymnasieeleverne og de studerende inddrages i kampen mod det kapitalistiske nedskæringsfelttog, som det viste sig, da Schluter-regeringen beordrede nedskæringer på gymnasierne og så sig konfronteret med omfattende protestaktioner.

Forskellige funktionærgrupper, ikke mindst blandt de offentligt ansatte, har ligeledes rejst sig til kamp imod forværringen i arbejdsforhold og imod de nedskæringer, som følger af den kapitalistiske regerings politik for at omfordele statsbudgettet til fordel for de rige. Både pædagoger, arbejderne i sundhedssektoren og andre har forstærket deres kampaktivitet.

Oktoberdemonstrationerne i 1982 ved offentliggørelsen af Schliiter-regeringens program for at tage fra de fattige og give til de rige, afslørede både den brede vilje til modstand og den kampkraft, som ligger i arbejderklassen og blandt de

øvrige arbejdende, og som ikke bringes til udfoldelse. Kun gennem omfattende manøvrer og takket være de revisionistiske partiers totale kapitulation lykkedes det Socialdemokratiet og LO-toppen at nedlægge denne bevægelse og hindre den i at få de konsekvenser, som arbejderklassen krævede. Det lykkedes ikke Socialdemokratiet at gøre disse manifestationer til en simpel opbakning af dette parti, tværtimod rettede de sig i realiteten både mod den åbent borgerlige og den socialdemokratiske reaktionære krisepolitik.

Disse demonstrationer, mange af ungdommens aktioner og den stadig voksende strejkebevægelse viser, at det bliver stadig vanskeligere for Socialdemokratiet og revisionisterne at manipulere den voksende kamp imod den kapitalistiske kriseoffensiv.

Socialdemokratiet og de moderne revisionister, som støtter sig på de reaktionære fagforeninger, som de leder, optræder stadig mere omfattende og åbent som strejkebrydere og sabotører af arbejderklassens kampaktivitet. De søger at vildlede strejkekampenes og masseaktionernes retning, at forhindre dem i at antage en militant og revolutionær karakter, og saboterer arbejderklassens bestræbelser på at udvikle strejkebevægelsen til en kamp imod borgerskabet og dets stat, og begrænse den til en snæver økonomisk kamp. På tilsvarende vis søger de at lede kampen mod krigen ind i en støtte for supermagtsaftaler og den demagoiske idé om et »atomvåbenfrit Norden«. Og i kampen mod EF undlader de at rejse og aktivisere den brede opinion og kampkraft mod EF, som kan sætte en bremse for det danske borgerskabs nationale forræderi på dette felt. Hele denne kampvilje i arbejderklassen søges ved at udbrede og spille på illusioner om parlamentarismen og det borgerlige demokrati kanaliseret ind i parlamentariske baner, bag ideen om »arbejder flertallet« og dets angivelige »velsignelser«.

Tiden råber på en revolutionær ledelse og retning for masseaktionerne og strejkebevægelsen. Den reformistiske og revisionistiske sabotage er hovedårsagen til de nederlag, som arbejderklassen også har måttet lægge ryg til. I denne situation må det marxistisk-leninistiske parti yderligere for-

stærke sin indsats for at vinde ledelsen af den kæmpende
massebevægelse på dens forskellige felter.

DKP/MLs landsmøde, 1983

»ARBEJDERFLERTALLET« - EN DEMAGOGISK MANØVRE IMOD REVOLUTIONEN

Fra artikel i Arbejderen, februar 1984¹⁾

En opsplittet arbejderklasse står svagt, mere eller mindre lammet, overfor presset fra den kapitalistiske kriseoffensiv. Det er en kendsgerning, som atter er blevet bekræftet i årene siden den omfattende økonomiske krises gennembrud i 1970'erne. Fra år til år er et felttog blevet udviklet og gennemført, der har haft til formål at vælte byrderne fra den kapitalistiske krise over på arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers skuldre, at sikre og forøge de kapitalistiske profitter og gardere det kapitalistiske system imod oprør og revolter, imod revolution.

I løbet af det seneste årti er glansen blevet pillet af den borgerlige-socialdemokratiske myte om Danmark som et »velfærdssamfund«. De 350.000 arbejdsløse, den omfattende reallønssænkning, nedskæringen i de sociale budgetter, konstante prisstigninger, inflation, skatte- og afgiftshøjelser taler deres eget sprog, selvom borgerskabets politikere og klakører uanset farvetoning opretholder og besmykker levnene af denne store bedrageriske løgn. På udenrigspolitikens område har den alsidige kapitalistiske krise og udviklingen i de internationale styrkeforhold bevirket, at den borgerlige-socialdemokratiske NATO- og EF-politik er blevet yderligere forstærket. Danmark er blevet stadig mere inddraget i den aggressive NATO-alliances krigsforberedelser, i stadig større omfang underlagt USA-imperialismens diktat i dens konkurrence med den sovjetiske socialimperia-

lisme om verdensherredømme. Ved indledningen til krisen sikrede en enig front af traditionelt regeringsbærende partier fra de åbent borgerlige til Socialdemokratiet Danmarks indtræden i EF, angiveligt som et rent »økonomisk samarbejde«. I dag, godt ti år senere, forstærkes den alsidige politiske, juridiske, økonomiske og tilmed militære integration i monopolernes »Forenede Europa«, som har sat kursen mod den »politiske union«.

Den kapitalistiske offensiv bliver gennemført, skridt for skridt, element for element, om ikke uden stærke rystelser og modstand. For modstanden mod den borgerlige-socialdemokratiske politik eksisterer, den kommer stærkt til udtryk i form af omfattende kampe, aktioner og bevægelser. Det har udtrykt sig i modstanden mod krisepolitikken, fra majstrejkerne i 1974 til oktoberdemonstrationerne i 1982, fra Uniprintarbejdernes strejke til havnearbejdernes langvarige kamp i vinteren 1983, i protesterne og kampene imod kriseforlig, finanslove og kommunale budgetforlig og nedskæringer osv. Det viste sig i udviklingen af den omfattende bevægelse imod Danmarks medlemskab af EF op til folkeafstemningen i 1972, en modstand som ikke er blevet mindre, men tværtimod til stadighed er vokset, efterhånden som realiteterne om de europæiske monopolars paradis står klarere. Det har vist sig i udviklingen af den omfattende modstand mod supermagternes krigsforberedelser, hvor fredsbevægelsen igennem de seneste år har antaget et større omfang end nogensinde efter 2. verdenskrig. Kampene omkring disse spørgsmål og andre har ikke bare involveret arbejderklassen, men har også inddraget en lang række nye lag og kræfter, kvinderne, ungdommen, store grupper af offentligt ansatte, småbønder og -fiskere, studerende osv. Det er imidlertid en kendsgerning, at disse bevægelser og kampe sjældent har nået deres mål, at de er blevet undergravet og saboteret, at deres virkelige styrke ikke er blevet bragt til fuld udfoldelse. En hovedårsag til dette ligger i arbejderklassens og arbejderbevægelsens splittelse, som vanskeliggør dens opfyldelse af sin rolle som den ledende kraft i enhver modstand mod det kapitalistiske system og dets onder,

af dens ledende rolle i forhold til alle andre undertrykte, udbyttede og kæmpende lag. Det skyldes i første række den socialdemokratiske reformismes politiske og organisatoriske greb om arbejderbevægelsen og den revisionistiske strømnings indflydelse på en stor del af de klassebevidste arbejdere. Uden at overvinde den splittelse, som er forårsaget af årtiers reformistisk og revisionistisk virksomhed, vil det ikke være muligt at sikre arbejderklassens enhed på et revolutionært grundlag, på en klassekampslinie, og på basis af denne en enhed mellem alle progressive grupper og lag.

I begyndelsen af århundredet var Socialdemokratiet, der var stiftet som et revolutionært marxistisk parti, arbejderklassens eneste parti. Det valgte imidlertid klassesamarbejdet og ikke revolutionens vej; et brud mellem de reformistiske og revolutionære kræfter blev uundgåeligt. Det skete i Danmark som over det meste af verden i forbindelse med 1. verdenskrig og den russiske revolution, med den fuldstændige ideologiske, politiske og organisatoriske adskillelse i et borgerligt, reformistisk »arbejder«parti - Socialdemokratiet blev et ministersocialistisk parti i 1913 - og et revolutionært kommunistisk parti. Lenin belyste i sine skrifter uundgåeligheden af dette brud, ligesom han analyserede og forklarede de materielle årsager til eksistensen af et eller flere borgerlige arbejderpartier eller grupper i alle de udviklede kapitalistiske lande i de imperialistiske superprofitter og den dermed forbundne bestikkelse af et lille lag af faglærte arbejdere, arbejderaristokratiet, som udgør opportunismens sociale basis.

Socialdemokratiet blev ikke bare et ministersocialistisk parti, det blev igennem mere end et halvt århundrede monopolborgerskabets foretrukne regeringsparti, ikke mindst i skærpede situationer for den danske kapitalisme: under den store krise i 1930'erne (under og efter besættelsen dannedes nationale samlingsregeringer, som mere åbent end noget andet udtrykker det »samarbejdende folkestyres« karakter som en fælles bestræbelse fra både de åbent borgerlige partier og de borgerlige arbejderpartier for at opretholde det kapitalistiske system) såvel som under det meste af den nu-

værende alsidige krise fra 1970'erne og frem. Socialdemokratiet tog æren for de reformer, som arbejderklassens kamp før, under og efter besættelsen fremtvang, indrømmelser, som blev aftvunget borgerskabet for at forhindre udviklingen af klassekampen til et opgør med den kapitalistiske stat. Det blev »velfærdssamfundets« arkitekt, forkynderen af »blandingsøkonomien« med en forstærket offentlig sektor, de stadige og gradvise reformers vej til et samfund med »lighed og frihed«, til den »demokratiske socialisme« - med andre ord det nuværende kapitalistiske system. Men den socialdemokratiske klassesamarbejdslinie og dets rolle som et af monopolkapitalens foretrukne regeringspartier har ikke mindst under den nuværende krise ført til en dybtgående krise for dette parti, til en stadig svækkelse af det og ringere opslutning omkring det. Ved folketingsvalget i 1935 opnåede det sin højeste stemmeprocent nogensinde. Dets administration af den kapitalistiske krise igennem 1930'erne og ikke mindst dets nationale forræderi under besættelsen betød begyndelsen til en langvarig krise, kun afbrudt i begyndelsen af 1960'erne.

Og hovedparten af de folk, som har forladt Socialdemokratiet, er søgt til venstre i modstand mod Socialdemokratiets klassesamarbejdskurs, dets antinationale politik og dets administration af den kapitalistiske kriseoffensiv. Socialdemokratiets krise er uløselig - den har sine årsager i dets ideologi og politik, i dets klassesamarbejdslinie, som ikke mindst under den kapitalistiske krise afsløres for stadig bredere lag som en arbejderfjendsk, som en borgerlig politik. Derfor kan Socialdemokratiet heller ikke i »opposition«, som det er tilfældet i dag, på trods af dets forsøg på at radikalisere sin retorik og at give sig en ny ansigtsløftning, bremse arbejderklassens flertals begyndende brud med dette parti, som på egne vegne har udnævnt vort århundrede, revolutionens og socialismens århundrede, til »Socialdemokratiets århundrede«.

I Beretningen til DKP/MLs 2. kongres i 1981 hedder det: »I en situation, hvor Socialdemokratiet er ved at være slidt op som et redskab til at bedrage arbejdermasserne, og dets

strategiske krise bliver stadig mere akut, nærer det danske borgerskab store forhåbninger til i SF at finde en kraft, som kan fastholde arbejderklassen på reformismens og klasse-samarbejds vej.« Den 15. februar var det 25 år siden, at SF blev stiftet på initiativ af en samling overløbere fra den revolutionære bevægelse, deriblandt Aksel Larsen, Mogens Fog og Kaj Moltke. SF forbereder sig nu for alvor på at blive partner i et regeringssamarbejde med Socialdemokratiet, på endnu engang at tage ansvar for indkomspolitik, EF-politik og NATO-politik i modstrid med sine erklærede programatiske hensigter og mål.

For hele den revisionistiske strømning er det en traumatisk erfaring at »opnå indflydelse«, det vil sige at tage et åbent, parlamentarisk ansvar for administrationen af kapitalismen. Da DKP indlod sig på at administrere det kapitalistiske samfund i »frihedsregeringen« efter krigen og bidrog til stabiliseringen af det kapitalistiske system, førte det til en stabilisering af Socialdemokratiet og svækkelse af DKP. Det samme var tilfældet med SFs deltagelse i det »Røde kabinet« 1966-68, som blandt andet førte til dannelsen af VS. Tilsvarende oplevelser har både SF og DKP gennem deltagelse i forskellige parlamentariske forlig med Socialdemokratiet, herunder DKPs berygtede kommunalpolitiske budgetforlig (som det betegnede som »historisk«) i 1970'erne. VS har blandt andet i erkendelse af dette indtil videre stort set afholdt sig fra ethvert »parlamentarisk ansvar« og fungerer ikke som et revolutionært alternativ, men som et kritisk vedhæng til de øvrige revisionistiske partier. Indenfor den seneste tid er VS imidlertid åbent kommet frem som en tilhænger af et »arbejderflertal«. Det markerer endnu et højdepunkt i VS' flugt mod højre, bort fra enhver antydning af sammenhæng med revolutionære positioner.

Den revisionistiske strømning har i betydeligt omfang været i stand til midlertidigt at opsuge arbejderklassens radikaliserings, til at forhindre det begyndende brud med Socialdemokratiet i massemålestok i at blive et fuldstændigt ideologisk, politisk og organisatorisk brud og en overgang til konsekvent revolutionære positioner. Dette skyldes dels den

moderne revisionismes lange og rodfæstede rolle i arbejderbevægelsen i Danmark, dels den revolutionære bevægelses og det marxistisk-leninistiske partis relative lidenhed og unge alder.

Den tilsyneladende styrkelse af den revisionistiske strømning, taget som helhed, på bekostning af Socialdemokratiet, skal imidlertid vurderes nøjere. Den er for det første karakteriseret ved at være ustabil. Dette fremgår dels af de store indbyrdes forskydninger gennem 1970'erne mellem de revisionistiske partier, dels af den meget lave organiseringsgrad hos disse partier. For det andet er det en kendsgerning, at de revisionistiske partier, som har bundet sig til den »parlamentariske vej«, ligesom Socialdemokratiet rammes af det kapitalistiske systems krise. At deres klasseforsoningslinje og reformprogrammer for styrkelse af statsmonopolkapitalismen bliver revet i stykker af den kapitalistiske virkelighed og kapitalens offensiv. Deres sande karakter som borgerlige arbejderpartier bliver afsløret overfor de klassebevidste arbejdere i samme øjeblik, som de får mulighed for og søger at realisere deres »arbejderflertals« strategi og taktik, fordi den viser sig ikke at adskille sig fra traditionel borgerlig-socialdemokratisk politik i sit væsen. Deres sabotage af arbejderklassens daglige kamp på det ene og andet felt, som underordnes deres parlamentariske strategi, bidrager også til en skærpelse af deres strategiske krise.

Ideen om »arbejderflertal« har i den danske politiske historie rødder tilbage til 1930'erne, for ikke at sige endnu længere. Som formand for DKP opfordrede Aksel Larsen i en fordrejning af den strategi og taktik, som fastlagdes på Kominterns 7. verdenskongres i 1935, til dannelse af en »folkefront«, inklusive en eventuel regeringsdannelse af Socialdemokratiet og de Radikale, som havde lange traditioner for regeringssamarbejde, samt DKP. På Kominterns verdenskongres opstillede Georgi Dimitrov dannelsen af en enhedsfrontsregering som en mulighed, der ikke var udelukket i noget kapitalistisk land. Set i lyset af den daværende historiske situation var det rigtigt at rejse dette spørgsmål. Men Dimitrov understregede udtrykkeligt, at bestemte nødven-

dige betingelser måtte foreligge, før kommunisterne kunne deltage i en sådan regeringsdannelse. Han afviser blandt andet dannelsen af en sådan regering under betingelser, hvor der ikke eksisterer en politisk krise for borgerskabet og dets stat, og erklærer: »Takket være dette var *højreopportunisterne* i stand til at fortolke tingene, som at man kunne stræbe efter dannelsen af en arbejderregering støttet af kommunistpartiet i så at sige enhver »normal« situation.« Det var lige præcis dette, højreopportunisten og revisionisten Aksel Larsen tilstræbte, både i 1930'erne og da han efter krigen indgik i »frihedsregeringen« og skabte begrebet »ministerkommunisme«. Det var lige præcis denne højrevendte tolkning af en taktik, der kan være rigtig under bestemte historiske omstændigheder, som blev til normal strategi og taktik både for Aksel Larsens DKP og hans SF, såvel som for Nørlands, Knud Jespersens og Jørgen Jensens DKP, en linie, som er sanktioneret af samtlige sovjetrevisionisternes strategiske og taktiske dokumenter, som radikalt brød med den internationale kommunistiske bevægelses strategi og taktik på Lenins og Stalins tid.

Opnåelse af et parlamentarisk flertal, skabelsen af en alliance mellem revisionistpartierne, de socialistiske og socialdemokratiske partier og »fredelig overgang til socialismen« er en strategi og taktik, som er blevet praktiseret i international målestok af alle de moderne revisionister, og som også følges af den moderne revisionismes vigtigste partier i Danmark i dag. »Arbejderflertallet« er målet i enhver situation og har været det for DKP og SF i årtier. Nu har også VS åbent sluttet sig til denne linie.

Hvor enhedsfrontregeringen kunne rejses som en mulighed i midten af 1930'erne, under en fascistisk offensivs generelle betingelser, kan den ikke overføres til en anden historisk situation, som den, der har eksisteret siden 2. verdenskrig og siden Sovjetunionens og en række tidligere socialistiske landes genoprettelse af kapitalismen i årene efter Stalins død. Tilsvarende betingelser eksisterer ikke i nogle af de højtudviklede kapitalistiske lande. »Arbejderflertalsregeringen« er en metode, som borgerskabet kan anvende og an-

vender i særlige situationer for at bevare og stabilisere det kapitalistiske udbyttersystem.

Der findes en lang række historiske erfaringer efter krigen med socialdemokratiske »arbejderregeringer«, også hvor der har været absolut parlamentarisk flertal, såsom i Sverige og England. I ingen af disse tilfælde har en socialdemokratisk regering indført »socialisme«, eller blot taget nogle alvorlige skridt imod kapitalistklassen. Det har været regeringer til styrkelse af statsmonopolkapitalismen, til stabilisering og udvikling af kapitalismen, det har været kapitalistiske regeringer.

Men der findes også allerede en lang række erfaringer med »enhedsfrontregeringer« eller »arbejderregeringer« bestående af socialdemokratiske, socialistiske og revisionistiske partier, og undertiden et eller flere liberale borgerlige partier. Et knusende nederlag led ideen om »fredelig overgang til socialismen« via et arbejder flertal under Allendes regering af socialister og sovjetrevisionister og andre i Chile, der blev knust af Pinochets bødler. I dag praktiseres sådanne »arbejderregeringer« i en række lande som Frankrig, Grækenland og andre steder, altid demagogisk præsenteret som »socialistiske« regeringer, der gennemfører »struktur-reformer« henimod socialismen. Mitterands regering i Frankrig, som for nogle år siden blev hyldet som en »model-regering« af de forskellige revisionister, har forlængst kastet masken og afsløret sig som en ny borgerlig regering for at vælte krisens byrder over på de arbejdende, en ny imperialistisk regering, som søger at genoprette Frankrigs tidligere koloniherrstatus, en regering som indgår i rustningskapløbet og de imperialistiske krigsforberedelser i NATO, såvel som i opbygningen af EFs »politiske union«.

Når »arbejderflertallet« præsenteres som et skridt henimod socialismen eller som et »alternativ« til en åbent borgerlig eller en socialdemokratisk mindretalsregering, er det et simpelt bedrag. »Arbejderflertallet« er en parlamentarisk illusion, der skal forhindre arbejderklassen i at vælge den revolutionære vej ud af krisen.

De danske erfaringer med socialdemokratiske regeringer,

med »Røde kabinetter« af Socialdemokratiet og SF, eller socialdemokratiske regeringer støttet af SF og de radikale, adskiller sig ikke på nogen måde fra den internationale arbejderklassens erfaringer med de kapitalistiske »arbejderflertal«. Det er borgerlige nedskæringsregeringer, NATO-regeringer, EF-regeringer - som med demagogi gennemfører den herskende klasses politik.

Hele den revisionistiske strømning hævder, at »uden en kraftig massemobilisering kan det parlamentariske arbejde ikke give resultater« eller tilmed, at »den vigtigste klassekamparena ligger udenfor folketinget«. I teorien ligestiller eller underordner de den parlamentariske virksomhed under udviklingen af arbejderklassens kamp og massekampene. Men i praksis forholder tingene sig anderledes: kendsgerningerne og disse partiers faktiske politik viser, at hele deres virksomhed er rettet ind imod det parlamentariske arbejde, at deres virksomhed i forbindelse med forskellige massekampe tager sigte på at underordne disse bevægelser og kampe deres parlamentariske strategi og taktik. Og i centrum for denne strategi og taktik står for alles vedkommende i den nuværende periode den rådne »arbejderflertalslinje«.

Socialdemokratiets gentagne »svar« på spørgsmålet om arbejderklassens splittelse er en opfordring til »enhed« omkring Socialdemokratiet og den socialdemokratiske fagbevægelse. Tiderne er imidlertid skiftet. Socialdemokratiet som parti har i dag kun opslutning fra et mindretal i arbejderklassen. Den revisionistiske strømningens »svar« på dette spørgsmål er udformningen af en »enhed« omkring »arbejderflertals-linjen«. Det er med dette formål, at forskellige »enhedsmanifestationer« bliver iværksat. Processen med at udforme en formaliseret enhed mellem de forskellige revisionistiske partier hæmmes imidlertid, ikke af principielle spørgsmål, men af forskellige taktiske og politiske uenigheder, og først og fremmest af kampen om indflydelse mellem de forskellige revisionistklarer. Også på dette punkt viser kendsgerningerne, at revisionismen aldrig er i stand til at skabe enhed, men betyder stadige spaltninger, opsplitninger

og fraktionskampe, fordi de revisionistiske partier netop har forladt marxismen-leninismens revolutionære teori, strategi og taktik.

Den moderne revisionisme opstod historisk i Danmark, som i udlandet, som en fjendtlig strømning i den kommunistiske bevægelse og udviklede sig til også at udgøre en betydelig strømning i arbejderbevægelsen, en strømning, som har tilnærmet sig og smelter sammen med den socialdemokratiske reformisme, formelt eller de facto, samtidig med at denne strømning får til opgave at »løfte arven« efter det faldede Socialdemokrati. Grundlæggende set eksisterer der i dag, som i arbejderbevægelsens start, kun to linier - borgerskabets arbejderpolitik, opportunismen i forskellige varianter, reformisme i praktisk politik på den ene side, og på den anden den revolutionære linie, baseret på arbejderklassens revolutionære teori, anført af det marxistisk-leninistiske parti.

Den marxistisk-leninistiske strategi og taktik tager sit udgangspunkt i revolutionens nødvendighed og uundgåelighed, den afviser alle revisionistiske teorier om »fredelig overgang« til socialismen, alle forvanskninger af marxismen-leninismens teori og de historiske erfaringer om og fra proletariatets diktatur og den socialistiske opbygning. Som grundlæggende elementer i dens strategi og taktik er afvisningen af og kampen imod enhver kapitalistisk regering, indbefattet et »arbejderflertal«. På det internationale plan en strategisk kamp imod både USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, som er lige farlige fjender af verdens folk, af al imperialisme. Den afviser den parlamentariske vej til realisering af arbejderklassens interesser og mål, men ser det parlamentariske arbejde som en underordnet side af det revolutionære partis og den revolutionære bevægelses virksomhed.

Til syvende og sidst har det store flertal af arbejdere ikke nogen som helst objektiv interesse i den socialdemokratiske eller revisionistiske politik, som baserer sig på og forsværer et snævert lag af arbejderaristokratiets interesser, sammen med det imperialistiske borgerskab, som de socialdemokra-

tiske og revisionistiske høvdinge er en del af. Derfor arbejder tiden for den revolutionære linie i arbejderbevægelsen, for samling og styrkelse af den revolutionære strømning, for afsløring af det reformistiske og revisionistiske massebedrag. For disse strømninger forsvarede et system, der allerede befandt sig i en dødelig krise, og som står foran endegyldigt at blive henvist til historiens losseplads.

Arbejderen, 17. februar 1984

EN PLATFORM FOR ET FALSK MARXISTISK-LENINISTISK PARTI

Artikel i Arbejderen, september 1984. ¹⁾

Det er en gammel sandhed, at man hovedsageligt må se på, hvad en politiker eller et politisk parti gør, ikke på, hvad de siger, de gør. Praksis viser, at Fælles Kurs Klubben er en partiforberevende organisation. Det er dette, som officielt blev markeret med landsledelsesmødet i juni og dets vedtagelse af et programforslag, som nu diskuteres i organisationen. Med dette er der ikke længere basis for at opretholde fiktionen om, at Fælles Kurs Klubben er »en socialistisk organisation af en ny type«, som skulle kunne samle »venstrefløjen« og de revolutionære kræfter på tværs af aktuelle partiskel på basis af fælles aktionsenhed indenfor Fælles Kurs Klubbens rammer og mellem Fælles Kurs Klubben og andre politiske organisationer.

Det programforslag, som Fælles Kurs Klubbens ledelse har udsendt, er, uanset hvordan Møller Hansen og co. søger at tilsløre sagerne, et program for et politisk parti og ikke noget som helst andet.

Det er et program ikke bare for et politisk parti, men for et politisk parti af en særlig type: et falsk kommunistisk parti, et borgerligt arbejderparti af moderne revisionistisk type, et sovjetrevisionistisk splittelsesparti.

Det nye ved det foreliggende programforslag er, at der til handlingsprogrammet, som i grove træk svarer til det såkaldte »Manifest« fra 1980, er tilføjet et »Principprogram«, som søger at definere og fastlægge en række principielle

spørgsmål i forbindelse med overgangen til socialismen i Danmark.

At netop dette giver karakter af et partiprogram og ikke et program for en masseorganisation af faglig eller anden type er indlysende. For at være medlem af Fælles Kurs Klubben skal man, hvis dette program vedtages, anerkende nødvendigheden af den voldelige revolution og oprettelsen af proletariats diktatur osv.

V.I. Lenin sagde i kritikken af de tyske »venstre«kommunister, som afviste at arbejde i de reaktionære fagforeninger og derfor konstruerede en »splinterny, af borgerlig-demokratiske fordomme uplettet og for laugsmæssige og snævertfaglige synder frelst« *»Arbejderunion«*, hvortil der for optagelse kun (!) krævedes »anerkendelse af sovjetsystemet og diktaturet«:

*»En større tåbelighed eller noget skadeligere for revolutionen end det, de »venstre«-revolutionære her begår, kan man vanskeligt forestille sig! Hvis vi nu i Rusland efter 2 års enestående sejr over Ruslands og Ententens bourgeoisie ville gøre en »anerkendelse af diktaturet« til en betingelse for optagelse i fagforeningerne, ville vi begå en dumhed, skade vor indflydelse på masserne og hjælpe mensjevikkerne. For kommunisternes hele opgave består i at **overbevise** de efterblevne, at forstå at arbejde **blandt** dem, men ikke i at **isolere** sig fra dem ved udspekulerede, barnagtige »venstre«-paroler.«*

»'Venstreradikalismen' - kommunismens børnesydom« er et af de få Lenin-værker, som endnu studeres bredt i DKP, hvor hovedparten af Fælles Kurs Klub-ledelsen kommer fra, og man må gå ud fra, at de ikke er ubekendte med Lenins holdning til spørgsmålet om kravene til medlemskab af en masseorganisation. For at blive medlem af Fælles Kurs Klubben vil »anerkendelse af diktaturet« nu blive gjort til krav, såfremt programforslaget vedtages. Det understreger endnu engang, at sigtet er dannelse af et nyt »revolutionært« parti og ikke en eller anden slags »socialistisk masseorganisation«. Det politiske og praktiske kaos, som eksisterer i Fælles Kurs Klubben omkring disse spørgsmål, om

medlemskab, om organisationens karakter osv. er den direkte konsekvens af ledelsens opportunistiske og uærlige måde at opbygge *partiet* Fælles Kurs Klubben på.

I Møller Hansens pressemeddelelse fra det omtalte landsledelsesmøde har han følgende at sige om programforslagets karakter:

»Derfor er det ret naturligt, at kravet om et egentligt politisk program for Fælles Kurs Klubben er blevet fremsat med større vægt end tidligere. Det sker blandt andet ud fra den betragtning, at Fælles Kurs Klubben bør fremstå som en politisk kraft, der optræder enigt på et fælles grundlag. Desuden kan et politisk program betyde, at bredere kredse i arbejderklassen og progressive intellektuelle vil se på Fælles Kurs Klubben med andre øjne og erkende, at Fælles Kurs Klubben er et værktøj til samling af de revolutionære kræfter og derved vil fremstå som et alternativ til de mange små og utilstrækkelige organisationer på den politiske venstrefløj.

I forbindelse med diskussionen om udarbejdelse af et politisk program har der i Fælles Kurs Klubbens medlemskreds udkrystalliseret sig en forståelse for nødvendigheden af at danne et nyt arbejderparti...«

Her afslører Møller Hansen sin og Fælles Kurs Klubledelsens hensigter med programforslaget: at tilvejebringe en platform for Fælles Kurs Klubben som politisk parti, som samtidig kan tjene som et udgangspunkt for en bredere samling af kræfter end det, Fælles Kurs Klubben kan præstere i dag, i modsætning og som alternativ til det marxistisk-leninistiske parti DKP/ML såvel som til det revisionistiske DKP og partier af moderne revisionistisk type.

Marxist-leninisterne og DKP

Op igennem 1960'erne, da den moderne revisionismes forræderi kom til at stå stadig mere klart, skærpedes modsætningerne mellem marxist-leninisterne og repræsentanterne for sovjetrevisionismen. En marxistisk-leninistisk opposition i DKP til dets revisionistiske udartning udvikledes, omend

den aldrig fik form af en altomfattende partikamp. Den antog snarere form af forskellige udbrud, eksklusioner og afskalninger, undertiden på et mere omfattende grundlag, undertiden på enkeltpørgsmål, som for eksempel i forbindelse med kampen omkring linien for Vietnam-solidariteten 1965-67, der handlede om, hvorvidt det skulle være en ægte anti-imperialistisk linie, der rejste kampen mod USA-imperialismen og al reaktion, eller en linie, som de facto understøttede tilnærmelsen og samarbejdet mellem det imperialistiske USA og den sovjetiske socialimperialisme, som DKP-ledelsen iværksatte. Af mange forskellige grunde - og med mange forskellige metoder - lykkedes det i den periode DKP-ledelsen med Knud Jespersen og Ib Nørlund i spidsen at forhindre et omfattende opgør med den revisionistiske linie indenfor partiet selv. Blandt disse grunde var også illusioner om, at opgøret med den moderne revisionisme var blevet gennemført i forbindelse med partikampen mod Aksel Larsen og co., såvel som en opportunistisk tilbageholdenhed af frygt for yderligere »splittelse« og »decimering«, også hos nogle af de revolutionære elementer i DKP, som var modstandere af opgøret med Stalin, af tesen om den parlamentariske vej til socialismen, af tilnærmelsen til Socialdemokratiet osv. Men først og fremmest var årsagen den revisionistiske ledelses manipulationer, der effektivt forhindrede, at partiet fik kendskab til den marxistisk-leninistiske kritik af sovjetrevisionismen, som formuleredes af Albaniens Arbejdets Parti og andre. Og man mødte de enkeltpersoner og grupper, som rejste en principiel kritik, med isolation og eksklusion.

Den marxistisk-leninistiske opposition, som blev udkrystalliseret i løbet af 1960'erne, samlede sig i Kommunistisk Forbund (marxister-leninister). KFMLs stiftelse den 15. september 1968 repræsenterede de danske marxist-leninisters forhåbninger til opbygningen af et ægte kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund, fordi DKP havde forkastet denne revolutionære ideologi og politik. Fordi det ikke længere udgjorde arbejderklassens fortropps-parti i kampen for socialismen og revolutionen, men var

blevet et nyt instrument i borgerskabets hænder til for-
evigelse af kapitalismen. Marxist-leninisterne fordømte
DKPs strategi for »fredelig overgang« til socialismen, dets
alsidige strategiske og taktiske alliance med Socialdemokra-
tiet og ideen om et parlamentarisk »arbejderflertal« som et
skridt på vejen til socialismen. De brændemærkede dets
støtte til det revisionistiske Sovjetunionen, som i denne pe-
riode afsluttede genrejsningen af kapitalismen og begyndte
at optræde som en socialimperialistisk magt på verdens-
plan, som det blev demonstreret med invasionen i Tjekko-
slovakiet i august 1968. Den marxistisk-leninistiske bevæ-
gelse tog ligeledes J.V. Stalin og det socialistiske Sovjet-
unionen på hans tid i forsvar og fordømte de moderne revi-
sionisters rehabilitering af Tito og deres omstødelse af den
internationale kommunistiske bevægelses fuldstændig rig-
tige dom over Jugoslavien som et kapitalistisk og ikke et so-
cialistisk land, som det første eksempel på den moderne re-
visionisme ved magten.

Marxist-leninisterne forsvarede det socialistiske Albanien
og Albaniers Arbejders Parti, men også Mao Zedongs Kina
i den tro, at der var tale om et socialistisk land, hvor arbej-
derklassen var ved magten og hvor socialismen blev opbyg-
get. Indflydelsen fra »Mao Zedong-tænkningen«, som
fremstilledes som »marxismen-leninismen i vor tid« og til-
med som »marxismen-leninismens højeste udviklingstrin«
var betydelig i den danske marxistisk-leninistiske bevægelse
og en hovedårsag til de tilbageslag og vanskeligheder, som
den gennemløb i sin udvikling i denne periode, til uprincipi-
elle splittelser. I løbet af 1970'erne trådte det imidlertid sta-
dig klarere frem, at Kinas og KKP's »kamp mod den mo-
derne revisionisme« ikke havde noget tilfælles med marxist-
leninisternes kamp, men førtes ud fra Kinas stormagtschau-
vinistiske interesser med chauvinistiske formål. Dette blev
klart manifesteret i alliancen med USA-imperialismen, for-
svaret af EF og NATO, af reaktionære regimer overalt i ver-
den, som den såkaldte »tre-verdens-teori«, som de kinesiske
revisionister fremsatte, lagde op til. Først igennem opgøret
med maoismen blev vejen endelig banet for stiftelsen af et

ægte marxistisk-leninistisk parti, som fandt sted med DKP/MLs dannelse i slutningen af 1978.

Men uanset den negative virkning fra maoismen var den marxistisk-leninistiske bevægelses kerneindhold og retning grundlæggende set sund og korrekt.

Den første virkeligt omfattende kamp imod den moderne revisionismes udvikling indenfor DKP selv fandt imidlertid først sted efter, at KFML var blevet dannet som marxistisk-leninistisk partiforberedende organisation. Under indtryk af den internationale og af den danske marxistisk-leninistiske bevægelses afsløring af revisionismen og stærkt påvirket af begivenhederne i Chile i 1973, som for alverden demonstrerede raddenskab i de sovjetrevisionistiske teser om »fredelig overgang«, udvikledes en ny opposition i DKP under ledelse af et af partiets ældste og mest respekterede medlemmer, Carl Madsen. Det skete ikke mindst i forbindelse med diskussionen omkring et nyt partiprogram i midten af 1970erne, der under Knud Jespersens partiformandskab og med Ib Nørlund som den ledende »teoretiker« indførte strategien for »det antimonopolistiske demokrati«.

I en række artikler og bøger afslørede Carl Madsen DKPs revisionistiske udartning og fordømte det »antimonopolistiske« program som »revisionisme af reneste beskaffenhed. Socialdemokratisme og ministerkommunisme.«

Blandt andet karakteriserede han det således:

»Et proletariats diktatur, der skal kunne afskaffes ved folkeafstemning.

»Vi« tager ikke magten. Vi konkurrerer med andre partier om den.

Socialismen indeholder ingen privilegier for nogen klasse og heller ikke for proletariatet - arbejderklassen - i forhold til bourgeoisiet.

Proletariatets diktatur tømmes for indhold. Parlamentariseres.

Ikke noget med, at den gamle stat defineres som bourgeoisiets medium til arbejderklassens undertrykkelse.

Ingen stivelse om, at dens magtorganer skal destrueres.

Intet om, at en ny stat, proletarietets diktatur, skal være et klasseinstrument til bourgeoisiets nedkæmpelse.

En total forvanskning af kommunismens idéindhold og dens erstatning med den fladeste accept af parlamentarismen. Vort livs sag, vore idealer, vor livsopfattelse midt på historiens mødding.

Vort parti kastreret.

Programmet er ensbetydende med vort tidligere respektable - om ikke fejlfri - partis socialdemokratisering. Brug for noget »Socialistisk Folkeparti« er der ikke mere, vi har overhalet det højre om.«

Og han siger helt korrekt om dens internationale kilde:

»Programudkastets forfalskning af marxismen-leninismen kan føres tilbage til revisionisten Hrustjov. Bureaukratismens ordfører. Socialismens fordærver. Forbillede for mange, mange småærgerrigheder i alle lande. Også i Danmark. I Dronningens Tværgade. På Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres i februar 1956, den første efter Stalins død, lagde han op til den ødelæggelse af den kommunistiske verdensbevægelse, som for Danmarks vedkommende har fundet sit nedslag i programudkastet.«

(Carl Madsen: DKPs programudkast - en kommentar. 1975).

Fælles Kurs Klubben og dens ledere har prøvet at fremstille sig selv som »videreførere« af Carl Madsens rigtige kritik af DKP og hans bestræbelser for at sikre et revolutionært parti, men selv på dette punkt kaster de blå i øjnene på folk.

Carl Madsen ekskluderedes af DKP for sin kamp mod dette gennemført revisionistiske program, for kampen imod det »antimonopolistiske demokrati«, imod den alsidige strategiske alliance med Socialdemokratiet, fordi han søgte kontakt med marxist-leninisterne, som DKP betegnede som »venstreopportuniste« og »ekstremister«. I sine sidste år stod Carl Madsen (som iøvrigt nærede en ikke ubegrundet skepsis overfor maoismen) det marxistisk-leninistiske standpunkt meget nært. Han døde i 1978 og var derfor forhindret i at protestere, da Møller Hansen ved stiftelsen af Fælles

Kurs Klubben søgte at slå sig op som arvtager til den partikamp, han gennemførte.

Carl Madsen kæmpede efter evne, og den var betydelig, men det må siges, at da han satte sig i bevægelse, mange år efter den moderne revisionismes faktiske gennembrud i DKP, adskillige år efter påbegyndelsen af en organiseret kamp i Danmark for at genstifte et ægte marxistisk-leninistisk parti, var det for længst for sent at redde partiet, og selvom han nåede et betydeligt stykke i retning af at afdække de indenlandske, men også den internationale kilde til DKPs degeneration, nemlig sovjetrevisionismen, gennemførte han ikke et helt konsekvent opgør med denne og med det gigantiske forræderi mod marxismen-leninismen, som Hrustjov og hans efterfølgere Brezhnev og deres følgesvende overalt i verden begik.

Ikke desto mindre repræsenterede Carl Madsen en revolutionær bestræbelse på at finde årsagerne til og overvinde konsekvenserne af DKPs socialdemokratiske forfald.

Dette gælder imidlertid ikke Møller Hansen og hans venner i Fælles Kurs Klubben. Disse Carl Madsens selvbestaltede »arvtagere«, som ikke fulgte ham blot halvvejs, har aldrig stået på andet end centristiske positioner i forhold til marxismen-leninismen, positioner, som er blevet stadig mere udtalt prosovjetiske og præget af sovjetrevisionismen. DKPs program blev vedtaget i efteråret 1976, og mens kammerat Carl Madsen ekskluderedes, blev dette gennemført socialdemokratiske program vedtaget med Møller Hansens bifald og stemme.

Og i realiteten har han ikke bevæget sig meget siden. For eksempel skriver han i et indlæg i Arbejderbladet 8, 1982, følgende om DKPs program:

»Danmarks Kommunistiske Parti har et partiprogram, som på langt de overvejende punkter er brugbart. Det er gennemtænkt og diskuteret af tusinder af revolutionære for til slut at blive maset igennem på en partikongres.

Der er imidlertid politiske problemstillinger i partiprogrammet, som ikke kan accepteres. Det er spørgsmålet om antimonopolistisk demokrati. Denne problemstilling ud-

trykker naivitet. Under de herskende forhold skal man ikke forvente, at arbejdsgiverne og lovgivningsmagten vil ændre ved kapitalens rettigheder... Et andet spørgsmål er spørgsmålet om atomkraft, både ved anvendelse som våben og fredelig udnyttelse som atomkraftværker. Begge og øvrige varianter må bekæmpes.« Osv. osv. Imod den marxistisk-leninistiske fordømmelse af DKPs partiprogram og imod Carl Madsens omfattende og korrekte afsløring af det som »socialdemokratisk« og »revisionisme af reneste beskaffenhed«, sætter Møller Hansen endnu i dag sin vurdering, at det »på langt de overvejende punkter er brugbart«, med andre ord: at det er et korrekt, et »kommunistisk« program, omend med noget mindre småfejl, som ville kunne rettes ved en lettere revidering. For Møller Hansen er DKP tilsvarende et »kommunistisk« parti med fejl - som let kunne rettes, især hvis der blev indsat en ny formand i stedet for Jørgen Jensen, og en ny ledende klike til afløsning af de »gamle mænd i Dr. Tværgade«.

Det var for Preben Møller Hansen ikke DKPs reformistiske praksis og revisionistiske teori, som førte DKP ud i den dybtgående krise, som partiet oplevede fra slutningen af 1970'erne, og som stadig accelererer, sådan som marxist-leninisterne og også Carl Madsen måtte opfatte sagen. Da programmet for DKP med det »antimonopolistiske demokrati« blev vedtaget, stod DKP midt i det, som blev betegnet som »partiets nye gennembrud«, med det største medlems-tal såvel som den største parlamentariske opbakning siden Aksel Larsens brud i slutningen af 1950'erne og dannelsen af SF. Uanset dette rejste først marxist-leninisterne, senere også Carl Madsen og andre sig til kamp imod DKPs revisionistiske udglidning. Møller Hansen tager et helt andet udgangspunkt for sin analyse: for ham er »katastrofen« ærke-revisionisten Knud Jespersens død! I forordet til en tale af Carl Madsen udgivet i marts 1980 skriver han:

»Ved Knud Jespersens død indtraf den værste ulykke for DKP. De taburetsyge reformister, der arbejdede i Dr. Tværgade, og som aldrig havde set en virkelig arbejdsplads, udnyttede situationen. Nu skulle pisen svinges. De tog mag-

ten og fuldførte deres vanvittige kurs med partiets nedtur som resultat.«

Sådan ligger det med Møller Hansens forsøg på at fremstå som »arvtager« til Carl Madsens kamp mod DKP. Hvor den ene førte en kamp om principper, klovner den anden rundt som pragmatisk cirkushest, der ikke er mindre taburetsyg end hans modstandere i DKPs partikontorer.

Det »antimonopolistiske demokrati« er for ham ikke en revisionistisk strategi, men et mindre spørgsmål på linie med holdningen til A-kraft (!). Det er et spørgsmål om »naivitet« og ikke om politisk linie og strategi. I sandhed: Møller Hansens politiske »naivitet« er for utrolig til at være troværdig!

I et omfattende interview i Helsingør Dagblad i 1979 viser Møller Hansen sig da også som en fuldblods moderne revisionist, sådan som hans praksis før og siden også har vist det. Om overgangen til socialismen siger han her:

»I Danmark vil vi ikke få socialisme, førend vi har et flertal af folketingsmandater, som ønsker et socialistisk samfund. Det vil sige et flertal for at ændre fordelingsprocessen og hele samfundets struktur. I sidste ende vil det betyde en ændring af grundloven, og den kan ikke finde sted uden folkeafstemning.«

Hvad var det, Carl Madsen sagde om DKPs udsigter i 1975:

»Revisionismens paradoks, som ingen partiboss fatter: principalsalg, revolutionsforræderi og den slimede villighed til, hvad der forlanges, skaffer ikke engang folketingsmandater, endnu mindre ministerposter til spidserne.

Foruroligende stagnation og mærkbar tilbagegang er den høst, der umiddelbart er i vente.

Mange, mange partimedlemmer, gamle og unge, gennemskuer bedraget og siger fra.

Den prøvede visdom bekræfter: man kan snyde alle for en tid, enkelte hele tiden, men ikke alle hele tiden.«

Preben Møller Hansen hører ikke til de bedragne, men til bedragerne.

Et program af demagogisk karakter

Det nye programudkast for Fælles Kurs Klubben kan naturligvis ikke være en simpel gentagelse af DKPs program, selvom Preben Møller Hansen og hans fæller er ganske godt tilfredse med det. Dertil er de sovjetrevisionistiske teser, som er indeholdt deri, blevet alt for grundigt afsløret. Dets opgave er at få det til at se ud, som om der er gjort op med DKPs revisionisme, at give udtryk af, at det er et ægte marxistisk-leninistisk program for revolutionen og tilsløre den kendsgerning, at det marxistisk-leninistiske program for revolutionen, baseret på den danske arbejderklasses revolutionære erfaringer og udarbejdet i kamp mod den moderne revisionisme af enhver afskygning, allerede findes, nemlig i DKP/MLs partiprogram, som blev vedtaget ved partistiftelsen.

Disse forhold betinger programudkastets stærkt demagogiske karakter: det skal skjule mere, end det skal udsige. Det skal skjule, at Fælles Kurs Klubben rent faktisk befinder sig på sovjetrevisionistiske positioner.

Derfor undgår programforslaget at give præcise definitioner, går i en stor bue uden om alle »kontroversielle« spørgsmål, og holder sig til marxistiske »almindeligheder«. Derfor undlader det at give en egentlig definition af den moderne revisionisme, dens kilder og historiske udvikling, eller dens repræsentanter. Derfor forsømmer det at bryde ud i et åbent og entusiastisk forsvar for sovjetrevisionismen og den sovjetiske socialimperialisme, og lader sit prosovjetiske standpunkt fremtræde indirekte. Derfor undlader det helt og aldeles at definere et revolutionært kommunistisk partis rolle og karakter i almindelighed og Fælles Kurs Klubbens rolle og karakter i særdeleshed. På denne måde skal alle døre holdes åbne og alle udgange fortsat kunne betrædes.

Programforslaget har været tvunget til at gøre en lang række »indrømmelser« til marxismen-leninismen, som for eksempel i det følgende afsnit om overgangen til socialismen og proletariatets diktatur:

»Der findes ingen »fredelig« parlamentarisk vej til socialismen. Arbejderklassen må forberede sig på at gribe magt-

ten. Det borgerlige statsapparat må knuses og vi må oprette vor egen politiske magt for at nedbryde al modstand fra den tidligere herskende klasse og organisere den socialistiske opbygning.

Proletariatets diktatur afvæbner og opløser det borgerlige voldsapparat og erstatter det med en folkehær og almindelig folkebevæbning. Under revolutionen konfiskeres banker, storindustrier, større landbrugsejendomme, transportmidler osv.

Under socialismen overføres al magt over produktionsmidlerne til folket. Kapitalismens anarki og misbrug af natur og mennesker erstattes af en planøkonomi, som har til hensigt at få en alsidig udvikling i overensstemmelse med samfundets behov. Jorden nationaliseres med brugsret for de arbejdende bønder.

Alles lige ret til arbejde garanteres. Det socialistiske fordelingsprincip *»Alle yder efter evne og modtager efter indsats«* gennemføres.

Proletariatets diktatur indebærer det bredest mulige demokrati for masserne, som udøver sin magt gennem valgte folkeforsamlinger på lokalt, regionalt og nationalt niveau ...

Den socialistiske stats udenrigspolitik baseres på støtte til arbejderklassen og de undertrykte folk i alle lande, på samarbejde og solidaritet med de socialistiske lande, samt på fredelig sameksistens med lande med andre samfundssystemer.

Socialisme betyder ikke, at klassekampen ophører. Tværtimod øger nederlaget forbitrelsen hos det styrtede borgerskab, som støttes af imperialismen med alle midler for at genoprette dets magt.

Socialismen er en overgangsperiode i samfundets udvikling, hvor der stadig eksisterer rester af den styrtede kapitalisme, som kun på længere sigt kan udryddes...«

Naturligvis er disse betragtninger alment set rigtige og de udgør netop indrømmelser til DKP/ML og marxismen-leninismen. Men de tilføjer heller intet nyt, som ikke allerede er formuleret i det marxistisk-leninistiske partis program, de

repræsenterer hverken en yderligere uddybning eller afklaring, men skal først og fremmest bruges til at give Fælles Kurs Klubben legitimation som en »marxistisk-leninistisk« organisation. Hvis Fælles Kurs Klubben opretholdt de traditionelle DKPske positioner (som er udarbejdet i overensstemmelse med anvisningerne fra Hrustjovs og Brezhnevs SUKP), ville dens virkelige karakter være lettere at afsløre.

Af samme grund indføjes også nogle bemærkninger om »den videnskabelige socialisme« og om den moderne revisionisme:

»I kampen mod alle borgerlige og småborgerlige ideologier og strømninger forsvarer vi den videnskabelige socialisme og tilstræber at anvende den efter vore forhold og traditioner.

Specielt vigtig er kampen mod den moderne revisionisme, som gennem forsonlighed med Socialdemokratiet og den borgerlige stat pacificerer arbejderklassen for at bevare det kapitalistiske samfund. Der foregår en hård ideologisk kamp indenfor arbejderklassen. Den borgerlige ideologis pres fra det omgivende samfund kan føre til fremkomsten af højre- og venstreopportunistiske strømninger. I kamp mod revisionismen og reformismen må de revolutionære tilføre arbejderklassen det socialistiske perspektiv.«

Der tales her om »forsvar af den videnskabelige socialisme«, men intet om, hvem eller hvad, der skal forsvares! Hvem regner Fælles Kurs Klubben som marxismen-leninismens klassikere? Er det Marx, Engels og Lenin, som for sovjetrevisionisterne, eller er det Marx, Engels, Lenin og Stalin, hvis værk og teori er udødelig og fortsat aktuel. Ikke bare er Fælles Kurs Klubbens programskrivere demagogiske, de er også feje hyklere, der ikke vover at rejse spørgsmålet om Stalin, som de »under bordet« erklærer sig som tilhængere af. Men spørgsmålet om Stalin er et principsspørgsmål, som man ikke kan forholde sig neutral til.

Fælles Kurs Klubben søger at tilsløre dette store, åbne stridsspørgsmål i kampen mellem marxismen-leninismen og den moderne revisionisme, som angreb J. V. Stalin for at eliminere socialismen og proletariatets diktatur, for at gen-

nemføre den »fredelige kontrarevolution« og ødelægge de kommunistiske partier. »Den videnskabelige socialisme« kan ifølge Fælles Kurs Klubbens »definition« være hvad som helst!

Og hvem og hvad er den moderne revisionisme, som programmet *bevidst* undlader at definere konkret? Som teoretisk definition af den moderne revisionisme er »forsonlighed med Socialdemokratiet og den borgerlige stat... for at bevare det kapitalistiske samfund« fuldstændig utilstrækkelig i lyset af nutidens erfaringer. Allerede i 1957-deklarationen mellem 12 daværende socialistiske lande hedder det:

»Samtidig med at fordømme dogmatismen anser de kommunistiske partier under de nuværende forhold revisionismen, med andre ord højreopportunismen, for hovedfaren, den er et udslag af borgerlig ideologi, som lammer arbejderklassens revolutionære energi og kræver bevarelse eller genoprettelse af kapitalismen.«

Fælles Kurs Klubbens definition går helt udenom dette ømme punkt: revisionismen som kapitalismens genrejser og den socialistiske lejr og den kommunistiske bevægelses ødelægger! Det er ikke tilfældigt, at programforslaget søger at gøre den moderne revisionisme til et isoleret, lokalt fænomen - uden nogen international sammenhæng eller forbindelser. Og ikke engang med hensyn til Danmark forsøger man en præcis og konkret definition. Er SF, eller DKP, eller KAP - eller eventuelt DKP/ML - partier af moderne revisionistisk type? Det vil Fælles Kurs Klubbens program, som er et »alternativ« for de revolutionære, ikke besvare.

Internationalt set eksisterer den moderne revisionisme således ikke for Fælles Kurs Klubben! Den vigtigste moderne revisionistiske strømning, den sovjetiske variant af den moderne revisionisme, som udformedes af Hrustjov og hans efterfølgere, Brezhnev, Andropov og i dag Tjernenko, eksisterer ikke! Fælles Kurs Klubben har valgt at sætte kikkerten for det blinde øje og kan ikke opdage hverken sovjetrevisionismen, genoprettningen af kapitalismen i Sovjetunionen og opkomsten af den sovjetiske socialimperialisme, eli-

mineringen af den socialistiske lejr og likvideringen af den tidligere internationale kommunistiske bevægelse.

Tværtimod søger man at blande alting sammen i én stor pærevælling og programforslaget kommer med følgende flade og uprincipielle »undskyldning for socialismen«:

»I den historiske kamp for opbygningen af socialismen er der naturligvis begået fejl, som har kunnet udnyttes af borgerskabet til at bagtale socialismens sag.«

Hvad er det for nogle fejl, som socialismen har begået? Tænker man på Stalins påståede fejl, som Hrustjov-revisionisterne brugte som dække for at genoprette kapitalismen i Sovjetunionen og andre steder? Eller tænker man på den krise, som for eksempel har grebet det »socialistiske« Polen, hvor kapitalismen er blevet genoprettet efter Hrustjov-revisionismens anvisninger, og hvor arbejderklassen har rejst sig til kamp mod den falske socialisme, som eksisterer der? Eller tænker man på den sovjetiske socialimperialismes invasion af Afghanistan?

Programforslaget siger intet, men kommer med antydninger, søger bevidst at sammenblande påståede fejl under socialismen med virkningerne af den genoprettede kapitalisme i dag. Socialismen har ikke begået fejl som at føre en uretfærdig krig eller at undertrykke landets arbejderklasse og vil aldrig gøre det. Sådanne ting er resultat af den moderne revisionismes midlertidige sejr. Og det er ikke »fejl«, som kan stryges væk med fade undskyldninger, men kun vil blive gjort gode igen ved, at arbejderklassen under ledelse af et ægte marxistisk-leninistisk parti fordriver revisionisterne og det nye bourgeoisi og genetablerer proletarietets diktatur og socialismen.

Programudkastet nævner intetsteds Sovjetunionen eller nogle af de øvrige tidligere socialistiske lande ved navn, men benytter et lille kneb - at tale om »socialismen« og »de socialistiske lande« i almindelighed, og tillægge dem den virkelige socialismes egenskaber, som for eksempel udtryktes i Sovjetunionen under Lenin og Stalin og i det socialistiske Albanien i dag, men som de lande, der er i den moderne revisionismes vold, forlængst har mistet. Således hedder det:

»Ved siden af arbejderklassen i andre lande er de socialistiske stater og de undertrykte folks mægtige bevægelse mod imperialismen blevet arbejderklassens vigtigste strategiske forbundsfæller i kampen for socialismen.

De socialistiske lande udgør, gennem sine erfaringer, en udtømmelig kilde til inspiration og lærdom for arbejderbevægelsen.«

Tales der her om det jugoslaviske »selvforvaltningssystem« med dets uhelbredelige krise, kolossale inflation og forarmelse af arbejderklassen og millioner af arbejdsløse emigranter? Eller om den polske »vej til socialismen« ved at opløse kooperativerne og opbygge den på kredit fra den vestlige imperialismes investorer, og om Gomulkas, Gieriks, Kantias og senest general Jaruzielskys bestræbelser for at opretholde status quo imod arbejderne, som er gået på barrikaderne imod det rådne revisionistiske system? Eller tales der om læren fra 1968 og besættelsen af Tjekkosllovakiet, om Brezhnev-doktrinen, og de såkaldt socialistiske landes »begrænsede suverænitet« og den faktiske besættelse af dem fra beskytteren fra Kreml, tilsvarende hvad der er tilfældet for mange vestlige lande i forhold til USA-imperialismen?

Kun den ægte socialisme indeholder den udtømmelige kilde til inspiration og lærdom for arbejderklassen, som Fælles Kurs Klubbens programforslag taler om, og ikke den moderne revisionisme, som overalt udgør et negativt eksempel, et vrængbillede af socialismen, som den borgerlige propaganda kan udnytte og udnytter med kyshånd. Ikke socialismens, men den moderne revisionismes fallit, står i dag klædt af til skindet. Og de revolutionære må fortælle den sandhed, som hverken det vestlige imperialistiske borgerskab eller de moderne revisionister i øst ønsker skal komme frem; at der ikke er tale om socialisme, men om genoprettet kapitalisme, som befinder sig i en ligeså uhelbredelig krise som den øvrige kapitalistiske verden.

Fælles Kurs Klubbens prosovjetske position kommer, ligesom når det gælder det »gamle« sovjetrevisionistiske DKP, frem i spørgsmålet om Sovjetunionens internationale rolle og spørgsmålet om freden. Her hedder det:

»De socialistiske lande, som udgør en trussel mod imperialismen, står overfor en stadig trussel om et angreb fra verdenskapitalismen. I alle sådanne krige støtter Fælles Kurs Klubben den antiimperialistiske og progressive side...

Fælles Kurs Klubben er modstander af alle imperialistiske krige. Vi støtter de socialistiske landes fredspolitik og stræber efter at udnytte alle kræfter for fredens bevarelse med det formål at isolere krigsanstifterne og forhindre et krigs-udbrud.«

Her afslører Fælles Kurs Klubben uigenkaldeligt sin pro-socialimperialistiske stilling: naturligvis taler Fælles Kurs Klubben ikke om støtte til det socialistiske Albaniens fredspolitik, som opfordrer arbejderklassen og folkene overalt i verden til at rejse sig til kamp imod de to hovedfjender af verdens folk og bagmænd for krigen, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme og deres aggressive militærblokke NATO og Warszawapagten. Programskriverne lover derimod Fælles Kurs Klubbens ubetingede loyalitet til den ene af krigsanstifterne, til den sovjetiske socialimperialisme, og dets aktive støtte i tilfælde af en verdenskrig, som Fælles Kurs Klubben åbenbart vil udkæmpe som en agent for Sovjet i Danmark - i modsætning til marxist-leninisternes kamp imod både USA og Sovjet, imod både NATO og Warszawapagten, for dansk uafhængighed, for revolutionen og socialismen.

Således har Fælles Kurs Klubben uden at nævne Sovjetunionen én eneste gang sikret sit »bagland«.

Og trods alle tilsløringsforsøg utvetydigt anbragt sig på sovjetrevisionismens positioner. Hvor Fælles Kurs Klubbens programforslag ikke kommer i modstrid med marxismen-leninismen består det enten af marxistiske almenheder eller lån fra DKP/ML; dets »eget« bidrag består i en lidet elegant omskrivning og »modernisering« af sovjetrevisionismens forlængst miskrediterede teser.

Med J.V. Stalins ord baserer et ægte marxistisk-leninistisk partis program sig *»på teoriens følgeslutninger, fastlægger målsætningen for den opstigende klasses, i dette tilfælde proletariatets, bevægelse i en vis periode af kapitalis-*

mens udvikling eller for hele den kapitalistiske periode (minimums- og maksimumsprogram)«, og det udgør samtidig grundlaget for udarbejdelsen af det revolutionære partis strategi og taktik.

For reformistiske og revisionistiske partier tjener programudarbejdelsen andre formål: de har altid en udtalt demagogisk karakter, de sigter på at love ærlige medlemmer en socialistisk fremtid, som man ikke har i sinde at indfri. Sådanne programmer udarbejdes for at bedrage masserne, de tages ikke alvorligt af nogen som helst, og udgør hverken en handlings vej ledning eller et fundament for partiets virksomhed, men lægges til side eller trækkes frem, når det passer med de skiftende politiske konjunkturer.

Fælles Kurs Klubbens programforslag er af denne type. Dette fremgår som en uomgængelig konklusion på denne analyse af dets historiske tilblivelse, dets formål og dets udformning.

På trods af dets erklærede revolutionære strategi er programforslagets linie alt andet end revolutionær, selvom dets opportunistiske karakter skjules dygtigt under marxistiske fraser.

Der er derfor heller ikke nogen virkelig sammenhæng mellem programforslagets to dele, mellem principprogrammet, som er nytilføjesen, og det omfattende og detaljerede handlingsprogram. Dette er et opkog af DKPs og andres gængse »dagskrav«, en udbygning af Fælles Kurs Klubbens eget »Manifest«, og udgør en stor buket af politiske og økonomiske krav, som i virkeligheden først og fremmest udgør en parlamentarisk platform, et valgprogram, for Fælles Kurs Klubben.

Handlingsprogrammet sætter kursen imod et »arbejderflertal« med Socialdemokratiet som samarbejdspartner. Det er ud fra dette, Fælles Kurs Klubbens politiske praksis orienterer sig og ikke ud fra »principprogrammets« højtidelige erklæringer om nødvendigheden af revolutionens forberedelse.

Programmet indeholder og fastslår samtidig det opportunistiske »aktionsenhedsprincip«, som Fælles Kurs Klubben

har brugt til sine egne formål, for at fremme udbygningen af organisationen henimod et politisk parti, for at sikre en rolle og plads som forsonere i forhold til de øvrige revisionistiske partier og organisationer og også Socialdemokratiet.

Fælles Kurs Klubbens politiske praksis tegner billedet af en revisionistisk gruppering og ikke en revolutionær organisation, som uanset modsatte erklæringer i programforslaget følger en reformistisk kurs, en parlamentarisk linie. Den parlamentariske besættelse hos Fælles Kurs Klubben kom også til udtryk i den iver, hvormed organisationen kastede sig ud i en opstilling til kommunalvalget i 1981 de steder, hvor det havde nogen mulighed herfor.

Der findes i programforslaget punkter, hvor der tilsyneladende eksisterer dybtgående og principielle skillelinier mellem Fælles Kurs Klubben og DKP, hvor Fælles Kurs Klubben tilsyneladende forsvarer marxismen-leninismen imod DKPs revisionistiske teser og ideer, som for eksempel med hensyn til spørgsmålet om »fredelig overgang« til socialismen, proletariatets diktatur og klassekampen under socialismen. Der er imidlertid ingen grund til at tage dette for pålydende. Programmet udgør ikke en principiel, men en taktisk platform for Preben Møller Hansen og co.s kamp imod marxismen-leninismen og det marxistisk-leninistiske parti og for deres rivalisering med DKP, for deres aspirationer om at sikre et fornyet og forynget sovjetrevisionistisk parti i Danmark.

Det viser entydigt, at Fælles Kurs Klubben ikke har været og aldrig vil blive »et værktøj til samling af de revolutionære kræfter«, eller et udgangspunkt for skabelsen af et ægte kommunistisk parti.

Arbejderen, 28. september 1984

SOCIALISMEN OG FREMTIDEN

Artikelserie i Arbejderen, juli 1984.

I

Socialismen er arbejderklassens og folkenes fremtid. Dette århundrede har for første gang set dette system afløse det kapitalistiske system som en højere samfundsorden. Det har også set en række tidligere socialistiske landes tilbagevenden til kapitalismen gennem »fredelig kontrarevolution«. Under den nuværende alvorlige krise, som har grebet hele den kapitalistisk-revisionistiske verden, den værste siden 1930'erne, hvor det kapitalistiske systems fallit endnu engang afsløredes i sit fulde omfang, bliver der sat en masse »teorier« i omløb, som tager sigte på at sprede forvirring om, hvad ægte socialisme er og vejen dertil for arbejderklassen og folkene.

Marxismen-leninismen, den videnskabelige socialisme, generaliserer arbejderklassens historiske, revolutionære erfaringer. Som en almengyldig teori for revolutionen, som et våben i hænderne på arbejderklassen og dets marxistisk-leninistiske parti, har den en universel karakter. Som politisk teori beskæftiger den sig med de almengyldige love for revolutionen, for socialismens opbygning og fremmarch til det kommunistiske samfund.

Alle revisionister bestrider marxismen-leninismens universelle karakter, dens gyldighed for alle lande. De henviser til »nye udviklinger i verden«, til »specifikke nationale omstændigheder« osv. for at forkaste den som teori og praksis, for at »tilpasse« marxismen til det borgerlige samfund, for at gøre den harmløs, for at kunne

følge deres kurs for alliance med borgerskabet, som instrumenter i dets hænder for kontrarevolutionen. Men på trods af alle angreb forbliver marxismen-leninismens lære ikke bare urokket; de verdenshistoriske erfaringer for arbejderklassen og socialismen i dette århundrede, positive som negative, har fuldstændig bekræftet marxismen-leninismens gyldighed og aktualitet som arbejderklassens videnskabelige, revolutionære teori.

Marxismen-leninismens mål er at opnå overgangen fra kapitalisme til kommunisme i verdensskala, ophævelsen af klassesamfund i alle lande. Kommunismen betyder ophævelse af alle antagonistiske modsætninger, af nødvendigheden af nogen statsmagt overhovedet, af politiske partier, fordi disse er udtryk for bestemte klassers interesser. Kommunismen betyder ophævelse af national undertrykkelse, af undertrykkelse af racer og folkeslag, af kvinderne som køn. Det er afskaffelsen af krig gennem afskaffelsen af årsagerne til krig. Det er afskaffelse af forskellene mellem by og land, mellem håndens og åndens arbejde osv. Det er et verdenssamfund, der producerer i et sådant omfang og på en sådan måde, at fordelingen af dens ressourcer kan ske efter princippet om, at »alle yder efter evne og modtager efter behov«. Det er et samfund, som ikke vil kende til sult, underernæring, analfabetisme, tilbagestående; et samfund, hvor teknik, videnskab og produktion tjener samfundets medlemmer og dets udvikling og fremskridt. Kommunismens periode, som vil indtræde med socialismens sejr i verdensmålestok, vil afløse imperialismen og kapitalismen, der har været den dominerende samfundsform i de sidste århundreder. Disse brød selv vej i kamp mod det feudale udbyttersamfund. Netop fordi de har karakter af udbyttersamfund med et mindretal, bourgeoisiet, som herskende klasse, har de fortsat til i dag levet med eksistensen af feudale og halvfeudale samfund rundt om i verden, opretholdt af imperialismen og kapitalismen i alliance med de gamle udbytterklasser mod arbejderklassen og de brede folkelige masser. Socialismen vil gøre ende på alle rester af feudalismen som et historisk udlevet system, og i en fortsat kamp

mod alle levn fra kapitalismen, i en fortsat kamp mellem den socialistiske og kapitalistiske udviklingsvej, til sidst spærre alle døre for en restauration af kapitalismen.

I det menneskelige samfunds udviklingsproces befinder vi os i den periode, hvor socialismen afløser kapitalismen som herskende samfundsform. Det tog adskillige århundreder for kapitalismen at bryde sig igennem det feudale udbyttersamfund, og indtil dette århundrede stort set kun i de fleste europæiske lande og i Nordamerika.

I begyndelsen af det 20. århundrede nåede det kapitalistiske samfund sit sidste og højeste stadium, imperialismen. Dette århundrede blev også det århundrede, der for første gang så virkeliggørelsen af den socialistiske revolution med Oktoberrevolutionen, for første gang så opbygningen af et socialistisk samfund uden udbytning, med et ægte demokrati for folkeflertallet. Leninismen drog den konklusion, at vi lever i »imperialismen og den proletariske revolutions epoke«, i verdensrevolutionens epoke. Dens udviklingsforløb bestemmes af de forhold, som Lenin understregede i sin berømte udtalelse fra 1915:

»Ujævnheden i den økonomiske og politiske udvikling er en ubetinget lov for kapitalismen. Heraf følger, at socialismens sejr til at begynde med er mulig i nogle eller endog i et enkelt kapitalistisk land.«

»Den verdensrevolutionære proces i dag, som knytter den socialistiske revolution og de undertrykte nationers og folks nationale befrielseskampe sammen i én storstrøm, skal således ikke ses som et pludseligt revolutionært udbrud over hele verden, men som en stadig proces af revolutionære udbrud i forskellige lande i overensstemmelse med disse landes økonomiske og sociale udviklingsgrad, med revolutionens objektive og subjektive faktorer modningsgrad.«

Af dette følger også, at det i forhold til den revolutionære udviklingsproces (såvel som i forhold til kontrarevolutionære processer) er den indre faktor, som er den vigtigste, som er den primære, mens den ydre faktor er af sekundær karakter.

Som følge heraf vender marxist-leninisterne sig imod ide-

er om eksport af revolutionen. Det afgørende for revolutionens gennemførelse og socialismens sejr i hvert enkelt land er revolutionens kræfter i dette land, det er sikringen af det marxistisk-leninistiske partis ledende rolle, sikringen af arbejderklassens rolle som anfører af alle de undertrykte og udbyttede masser, dets alliance med bønderne osv.

Heraf følger også, at det er marxist-leninisternes og de revolutionæres pligt i første række at forberede og gennemføre revolutionen i deres eget land, at dette er det højeste udtryk for proletarisk internationalisme, som de kan yde verdensrevolutionens sag.

Både for revolutionens og socialismens sejr spiller de ydre faktorer en rolle, men aldrig den afgørende rolle. Således var Sovjetunionens eksistens som socialistisk land, såvel som Den røde Hærs sejr over fascisterne, en vældig assistance til revolutionens sejr og oprettelsen af folkedemokratierne efter anden verdenskrig, men den afgørende betingelse lå i landene selv.

Når imperialismen forsøger at eksportere kontrarevolutionen gennem for eksempel militær invasion, som Hitler-Tyskland gjorde under anden verdenskrig og den amerikanske imperialisme gjorde under Vietnamkrigen, og som begge de imperialistiske supermagter i dag gør forskellige steder i verden, viser det sig, at folkekrigen, folkerevolutionen, er i stand til at slå tilmed verdens bedst bevæbnede militærmagt. Sådan som Albanien gjorde ved at befri landet for de italienske fascister og tyske nazister ved egne kræfter og oprette folkemagten i slutningen af 1944, sådan som de vietnamesiske og indokinesiske folk gjorde under deres befrielseskrig, og som vi vil se igen og få bekræftet også i fremtiden. Lider revolutionen midlertidige nederlag, skyldes det ikke, at den eksterne faktor er blevet afgørende, men andre forhold.

At forstå dette princip fuldstændigt betyder, at disse to forhold kan anbringes rigtigt i deres sammenhæng, at de revolutionære må arbejde for og forberede revolutionen i Danmark i første række ved at stole på egne kræfter, ikke ved at afvente »verdensrevolutionen« eller »revolutionens

udbrud i Tyskland eller EF«, eller ved at sætte sin lid til »Den røde Hær« eller kinesiske soldater, som sovjetrevisionister eller maoister har gjort.

Dette udelukker naturligvis ikke, at revolutionen kan bryde ud i flere lande samtidig, eller næsten samtidig, eller at revolutionen i et land ikke giver inspiration til revolutionen i andre lande. Eller for den sags skyld nødvendigheden af hjælp og støtte til revolutionen i andre lande, eller berettiget forventning om støtte til revolutionen i det egne land. Men revolutionens skæbne i Danmark vil blive afgjort af de danske marxist-leninister, den danske arbejderklasse og folks kamp, og ikke af nogen andre.

Det er fuldstændig bankerot, når socialimperialisterne hævder, at de »støtter revolutionen i Afghanistan« gennem deres militære invasion og folkemord dér. Den afslører blot dem selv, ligesom tilsvarende interventioner afslører USA-imperialismens rovgridske og morderiske karakter. Og deres eksport af kontrarevolution vil lide nederlag, før eller senere, overfor den indre faktor for revolution, overfor folkenes kræfter.

»Socialisme på dansk«

Marxismen-leninismen udtrykker de almengyldige love, de universelle love, for enhver proletarisk revolution, for opbygningen af socialismen i alle lande. Sådanne love er nødvendigheden af at knuse den borgerlige statsmagt og opbygge en ny socialistisk statsmagt, det er det leninistiske partis fortropsrolle, det er arbejderklassens hegemoni i revolutionen, det er lovene for socialismens opbygning osv. Det er disse almengyldige love, som revisionister og opportuniste af forskellig type forvrænger og forkaster.

Særlige bestræbelser udfolder revisionisterne for at forvrænge forholdet mellem revolutionens universelle love og deres anvendelse og udfoldelse i det enkelte land. For marxister-leninister er det klart, at det enkelte lands specifikke forhold og situation må tages i betragtning, når det gælder udformningen af politisk linie, strategi og taktik. At undlade at tage de særlige forhold, som for eksempel udspringer af

Danmarks internationale placering i dag og gennem tiden, af Socialdemokratiets dominans i arbejderbevægelsen i dette århundrede, af de udbyggede traditioner for borgerligt demokrati osv., i betragtning, vil føre til isolation og gold sekterisme for det marxistisk-leninistiske parti. Det er en ubetinget pligt for os at udforme vores politik, strategi og taktik i overensstemmelse med de givne nationale særtræk, for disse træk bestemmer revolutionens former, dens metoder, dens tempo.

Men de moderne revisionister søger at overdrive disse nationale særtræk for at bestride leninismens universelle karakter, for at bestride Oktoberrevolutionens lære som den første ægte proletariske revolution, for at bestride erfaringen for socialismens opbygning under Lenin og Stalin i Sovjetunionen og i det socialistiske Albanien i dag.

Det er for eksempel et nationalt særtræk ved Albanien, at der ikke eksisterede andre politiske partier end det kommunistiske parti under den nazistiske besættelse. Dette træk littede på nogle måder løsningen af spørgsmålet om at sikre det marxistisk-leninistiske partis udelte, ledende rolle i arbejderklassens kamp. Men det er netop det sidste, sikringen af partiets udelte, ledende rolle som en forudsætning for revolutionens og socialismens sejr, som er den almenlydige revolutionære erfaring, fra Albanien såvel som fra Lenins Sovjetunionen, hvor der eksisterede mange partier, som der gør i Danmark i dag. Opportunisterne søger at påstå, at den albanske erfaring er »specifik«, ligesom den sovjetiske erfaring er »specifik sovjetisk« og uden relevans andre steder, og fremhæver i stedet »specifikke danske træk«, som skulle sætte marxismen-leninismens grundsætninger ud af kraft i Danmark.

Under sådanne påskud fornægter alle de moderne revisionister, alle opportuniste, eksistensen af almenlydige, universelle love for revolutionen, overgangen til socialismen og socialismens opbygning. De benægter således den væbnede revolutions nødvendighed, nødvendigheden af ikke at overtage det gamle statsapparat, men at sønderbryde det og opbygge en ny proletarisk statsmagt; de benægter nødvendig-

heden af det marxistisk-leninistiske partis udelte, ledende rolle i revolutionen og opbygningen af socialismen, af arbejderklassens ledende rolle som fører af alle undertrykte og udbyttede klasser og lag; de benægter eller forvansker principperne for opbygningen af socialismen i by og på land, nødvendigheden af en centraliseret planøkonomi, af opretholdelsen og styrkelsen af proletariatets diktatur i hele socialismens periode lige til det klasseløse kommunistiske samfund. De afviser således Lenins ord om, at »bolsjevismen er en taktisk model for alle« og erstatter den med 117 andre »modeller for socialisme«, 117 »nationale« og »specifikke« varianter og modeller. Ifølge dem eksisterer der lige så mange forskellige udgaver eller muligheden af forskellige udgaver af socialismen, som der findes lande; og tager man den yderste konsekvens, kan der vel eksistere flere slags »socialisme« på forskellige tidspunkter i det enkelte land - for eksempel socialdemokratisk »socialisme«, »folkesocialisme«, »venstresocialisme« osv. Både SF og KAP anvender parolen »socialisme på dansk«. Deres dannebrogssocialisme har imidlertid ligeså lidt med ægte socialisme at gøre, som deres jugoslaviske og kinesiske »modeller« har det.

Gert Petersen gav dette spørgsmål en klassisk dansk udformning, da han i sin bog fra 1966, »Veje til socialismen i vor tid«, skrev:

»Derfor anser vi det for nødvendigt at slå fast, at der i det 20. århundrede findes *mange* veje til socialismen, og at hvert enkelt folk og ingen »fremmede befriere« skal finde den vej, der passer bedst for deres land og selv bane den. (...) Mere specielt er der grund til at fremhæve, at der især er en fundamental forskel mellem det »sæt« veje, der kan betrædes og bliver betrådt af folkene i de økonomisk-teknisk tilbagestående samfund, hvor de materielle betingelser for socialismen ikke er modnet forud for revolutionen, og det »sæt« veje, der kan betrædes af folkene i højtindustrialiserede samfund, der faktisk er økonomisk »overmodne« for socialismen, hvor der findes større eller mindre demokratiske traditioner, og hvor arbejderklassen udgør en meget betydelig del af befolkningen, måske flertallet.«

Gert Petersens lille kneb med at tage et rigtigt marxistisk synspunkt som udgangspunkt eller som bevis for hans revisionistiske ideer, afslører sig også her. Marxist-leninisterne betragter naturligvis ideen om eksport af revolutionen, om »befrielse udefra«, som umarxistisk, som en undervurdering af den indre faktor for revolutionen. Men deraf udleder vi ikke, at der findes »mange veje« til socialismen eller »mange socialismer«. Der findes kun den vej, som marxismen-leninismen viser til revolutionen og socialismens sejr. For Gert Petersen erstatter marxisme med opportunisme, han indfører som sin »danske vej« »socialisme pr. stemmeseddel«, »socialisme via strukturreformer« af kapitalismen og »udvidet demokrati«. Det vil sige »revolution« uden revolution, »socialisme« uden socialisme, en fad gang fernis over det nuværende udbyttersystem. Desuden viser socialismens historiske erfaringer også, at leninismen også gælder for højtudviklede industrilande, som det sås i for eksempel Østtyskland og Tjekkoslaviet efter anden verdenskrig og før den revisionistiske kontrarevolution.

Socialisme i ét land

I tilsyneladende modsætning til disse teorier om den »specifikke danske vej til socialismen« står trotskismens og venstresocialismens ideer om umuligheden af at opbygge socialismen i ét land. Dette spørgsmål var et kernespørgsmål i den trotskistiske opposition mod Lenin og Stalin, i Trotskis felttog mod opbygningen af socialismen, som blev afsløret og knust af bolsjevikpartiet. Trotskisterne udartede historisk til at blive agenter og håndlangere for imperialismen og fascismen, og de trotskistiske ideer og organisationer førte en døende tilværelse i 1930'erne og 1940'erne, dybt miskrediterede i arbejderbevægelsen og den revolutionære bevægelse. Men med titoismens og især Hrustjov-revisionismens magtovertagelse efter Stalins død vejrede de på ny morgenluft, og er i dag aktive som ingensinde før.

Fælles for alle trotskistiske grupperinger er hadet til marxismen-leninismen, til »stalinismen«; fælles er også de-

res »fraktionsfrihedsbegreb«, såvel som teorien om »umuligheden af socialisme i ét land«, om »den permanente revolution« og lignende trotskistisk vraggods, der 117 gange er blevet begravet af virkeligheden, men som bestandig trækkes frem af bourgeoisiet og deres agenter i den uophørlige kamp mod marxismen-leninismen.

Trotskismen eksisterer internationalt i et utal af organisationer og grupper, og er langt fra begrænset til organisationerne, der er tilknyttet den såkaldte 4. Internationale, der ledes af Mandel og co. Også i Danmark eksisterer trotskismen udenfor SAP, ikke bare i nogle småsektorer, men den øver dyb indflydelse på et parti som VS.

På VS' 12. kongres vedtoges et dokument, som afviste »ideen om socialisme i ét land«. Ifølge retningslinierne for den programkommission, som blev nedsat på den 13. kongres i efteråret 1983, skal denne tese indarbejdes i det nye principprogram, den er sat til at udarbejde. Samme idé udtrykkes på følgende måde i VSUs program:

»Vi mener ikke, at socialismen kan opbygges i ét land. Et enkelt land kan ikke alene løsrive sig fra imperialismen. Derfor må en socialistisk revolution i ét land sprede sig til hele verden!« Pr. definition kan der altså ikke eksistere socialisme nogetsteds, før den eksisterer overalt.

Det er i diametral modsætning til Lenins opfattelse og de verdenshistoriske erfaringer. Vi anførte før Lenins opfattelse, at den kapitalistiske lov og den ujævne økonomiske og politiske udvikling førte til, at socialismens sejr til at begynde med er mulig i et enkelt land. Dette citat fortsætter:

»Efter at have eksproprieret kapitalisterne og hos sig organiseret en socialistisk produktion, ville dette lands sejrrige proletariat gøre front mod den øvrige kapitalistiske verden, drage de andre landes undertrykte klasser til sig, opflamme opstanden mod kapitalisterne i disse lande....«

Den trotskistiske eventyrpolitik indrømmer muligheden af revolution i et enkelt land, men derpå forlanger den, at denne revolutions konsolidering og sejr sættes overstyr, fordi det pr. definition ikke er muligt at opbygge socialismen, at »organisere en socialistisk produktion«, som Lenin siger.

På denne måde trives den antileninistiske teori om »mange veje til socialismen« og »socialisme på dansk« i bedste velgående ved siden af den antileninistiske teori om »den permanente revolution« og »umuligheden af socialisme i ét land«. Den trotskistiske »verdensrevolution« og socialismen i de mange nationale varianter praktiserer fredelig parlamentarisk sameksistens og forenes til stadighed mod »den bureaukratiske og degenererede stalinisme«, det vil sige imod den ægte socialisme.

Derfor drømmer de også sammen søde drømme om »et rødt Europa« uden nationale grænser, om et »arbejderklassens Europa« under monopolernes herredømme.

Med dette udgangspunkt går VS et skridt videre og benægter ikke blot leninismen som teori og praksis, men i det hele taget, at socialismen nogensinde skulle have eksisteret som system på noget tidspunkt. VS benægter således ikke blot, at de »østeuropæiske lande« er socialistiske i dag, efter at den »fredelige kontrarevolution« har fundet sted, de benægter også, at de nogensinde har været det. Eller som VSU bramfrit udtrykker det:

»VSU mener ikke, at der er socialisme noget sted i verden. Sovjet, Kina, Albanien, Østeuropa osv. har ikke en skid med socialisme at gøre. Tværtimod oplever vi, at arbejderklassen i disse lande (for eksempel Polen) også må slås med den herskende klasse, der i lighed med de vestlige magthavere bruger militær og politi til undertrykkelse af arbejderklassen«.

Når man således har afskaffet ikke bare den videnskabelige socialismes teori, men også socialismens historiske erfaringer, når man bevidst har sammenblandet indbyrdes antagonistiske systemer som ægte og falsk socialisme, socialismen i Sovjetunionen under Lenin og Stalin og i Albanien i dag med de revisionistiske kapitalistiske systemer i de lande, hvor socialismen blev forrådt, kan man gå endnu et skridt videre og udpølse teorier om en »socialisme«, som aldrig har eksisteret og heller aldrig vil komme til det, en socialisme uafhængig af marxismen-leninismen, af alle politiske, økonomiske og historiske lovmæssigheder, en »drøm af en

socialisme«, som Anne Grethe Holmsgaard da også har forlagt til et godt stykke ind i næste århundrede, før den overhovedet skulle blive aktuel. Subjektiv, idealistisk, eklektisk, sådan er VS' »socialismeopfattelse«. Og kontrarevolutionær lige til marven. Den passer perfekt til imperialismens og verdensreaktionens, til det danske borgerskabs kampagne imod revolutionen og arbejderklassen.

Men socialisme i ét land eksisterer, ikke bare som teori eller historisk erfaring, men som praksis i det socialistiske Albanien, der følger Lenins ord om, at det *»sejrrige proletariat gør front mod den øvrige kapitalistiske verden«*, sådan som Lenin selv og efter ham J.V. Stalin gjorde det med det socialistiske Sovjetunionen.

Den »fredelige vejs« fallit

Der eksisterer ikke nogen verdenshistoriske eksempler på »fredelig overgang til socialismen«, på, at arbejderklassen har tilkæmpet sig socialisme »via stemmesedlen«. En revolution er og bliver en klasses omstyrtelse af en anden klasses herredømme med magt. Marxisme-leninismens klassikere var af den opfattelse, at »fredelig overgang til socialismen« var en undtagelsesvis mulighed. De betingelser, som skabte en sådan undtagelsesvis mulighed eksisterer imidlertid ikke i dag, i imperialismens epoke, i en periode, hvor de to imperialistiske supermagter rivaliserer overalt på kloden om at opnå verdensherredømme og samarbejder mod folkene.

Sovjetrevisionismen, som udarbejdede denne tese på SUKPs 20. partikongres, og dermed gik i socialdemokraternes og titoisternes fodspor, var ikke længe om at se den knust i praksis. Det skete i Indonesien og endnu mere eklatant i Chile i 1973, som af sovjetrevisionisterne blev betragtet som det »historiske bevis« på deres teses rigtighed. Den brød sammen under klassefjendens og imperialismens slag, den viste sig at være bluff, som det chilenske folk har betalt med sit hjerteblod; den viste sig at være en teori, der tjener imperialismen, borgerskabet og kontrarevolutionen og forråder arbejderklassen og folket.

Under henvisning til sådanne påståede »nationale træk«, som den danske arbejderklassens »fredelige psyke«, dens »ikke-revolutionære traditioner«, eller dens »parlamentariske bevidsthed« eller med argumenter som »væbnet kamp kan være nødvendig i u-lande, men ikke i højtudviklede demokratiske samfund«, »umuligheden af revolution i et enkelt land« eller under påberåbelse af »eksistensen af den socialistiske lejr, af Sovjetunionen« skulle der angiveligt være skabt betingelser for at indføre socialismen via stemmesedlen i Danmark. Det er indlysende, at dette er borgerlig politik imod revolutionen.

Og i øvrigt er disse såkaldte »traditioner« i Danmark forvrængede. Førte danskerne, med arbejderklassen og det daværende kommunistiske parti, da ikke væbnet kamp under besættelsen, imod nazisterne, men også imod den borgerlige stats og de allierede borgerlige-socialdemokratiske kollaboratørpolitikeres vilje og ønske?

»Den fredelige vej« er en politik for forevigelse af det kapitalistiske system, et demagogisk bedrag. Og selvom den måtte søges realiseret i »de bedste hensigter«, viser historien, at udbytterklasserne ikke tillader arbejderklassen at komme til magten ad fredelig vej, men til enhver tid vil være parat til at bryde enhver »parlamentarisk legalitet«, inklusive de kapitalistiske forfatninger, for at lade den væbnede kontrarevolution drukne arbejderklassen i blod.

De ret rodfæstede parlamentariske »traditioner« og illusioner, som eksisterer i Danmark, vil utvivlsomt øve indflydelse på revolutionens former og tempo, og det ville ubetinget være en stor fejl at undervurdere eller forbigå dette spørgsmål. Men teorien om »den fredelige vej til socialismen« via et flertal i parlamentet er udtryk for noget helt andet: nemlig for illusioner om den kapitalistiske statsmagt og dens karakter, om imperialismen og dens karakter, om den fjende, arbejderklassen står overfor og må slå.

Da Marx og Engels i 1872 skrev et nyt forord til Det Kommunistiske Manifest, fremhævede de specielt Pariserkommunens erfaring som det første eksempel på proletariats diktatur, at *»arbejderklassen ikke simpelthen kan tage den*

færdige statsmaskine i besiddelse og sætte den i bevægelse for sine egne formål«. De fremhævede, at arbejderklassen nødvendigvis må knuse den kapitalistiske stat og dens maskineri og i stedet opbygge en proletarisk stat med dens eget maskineri, en stat, der adskiller sig kvalitativt fra alle tidligere stater i historien, hvis formål som et instrument i et herskende mindretals, en herskende udbytterklasses hænder er at undertrykke flertallet og forevige udbytningen og dens system. Alle senere revolutioner har også leveret bevis på rigtigheden af dette, mens alle opportunisterne, når de måtte være kommet til magten, som socialdemokrater, »socialister« eller tilmed »kommunister«, der har overtaget det borgerlige statsapparat, har anvendt det ikke til at indføre socialisme, som de har hævdet, men imod revolutionen og arbejderklassen.

II

Det borgerlige demokrati og det fascistiske diktatur er to sider af samme sag, er begge politiske former for bourgeoisiets klasseherredømme. Arbejderklassens historiske erfaring viser, at i det øjeblik, bourgeoisiet føler sit klasseherredømme truet, afskaffer det de »demokratiske rettigheder«, og med dem det parlamentariske demokrati, og indfører sit åbent terroristiske diktatur mod arbejderklassen. Dette skete i Danmark i sidste fase af besættelsen. Nu bestrides fascismen som en aktuel mulighed i de »gamle demokratier«. Borgerskabet kan imidlertid ikke tilsløre, at den såkaldte »frie verden« består af fascistiske regimer side om side med borgerlige demokratier, at de vandrer hånd i hånd, og at den samme »frie verdens« hovedkræfter, som USA-imperialismen, står bag oprettelsen af fascistiske diktaturer, når dets magt er truet, som i Chile i 1973 eller i Tyrkiet for nylig, for blot at nævne nogle få eksempler. Tilsvarende kupplaner kendes for alle NATO-landene, konkrete skridt planlagdes i Italien, i England osv. indenfor de sidste par årtier. Fascismen er den svøbe, som bourgeoisiet til stadighed truer

arbejderklassen med, hvis den »misbruger« sine angiveligt udstrakte rettigheder.

Hvad består alle disse såkaldte friheder og rettigheder i under bourgeoisiets herredømme, som prises hvert år på grundlovsdagen, såvel som hele året rundt i den borgerlige propaganda? Hvad er stemmeretten, tale- og trykkefrihed, »personlig frihed« osv? Disse rettigheder udvikledes i den unge kapitalismes kamp mod feudalisme og enevælde, som en nødvendig historisk betingelse for indførelsen og konsolideringen af kapitalismen som økonomisk system. Det var rettigheder, som tjente bourgeoisiet til sikring af dets rolle som herskende klasse, til udviklingen af den kapitalistiske konkurrence. Fra starten blev proletariatet holdt udenfor disse rettigheder, eller det fik dem i stærkt begrænset form. Men det parlamentariske demokrati med dets formelle ligestret for alle samfundets medlemmer er også den bedste styreform for monopolkapitalismen og imperialismen, hvis formål og funktion er massebedrag, er at skjule de virkelige politiske og økonomiske mekanismer, som eksisterer, er at skjule borgerskabets klasseherredømme bag det formelle demokratis facade. Og selv disse »demokratiske rettigheder«, som arbejderklassen besidder i dag, er ikke blevet tilstået den i kraft af bourgeoisiets »gode vilje«, men igennem en langvarig kamp på alle felter. Det gælder reformer som almindelig valgret, valgretsaldre osv. Og som alle andre reformer under kapitalismen er de kendetegnet ved at være ufuldstændige, beskårne og forvredne, såvel som ved ikke at være varige, men til stadighed truede.

Det vigtigste princip i de borgerlige forfatninger er og bliver forsvaret af den private ejendomsret: overfor dette viger alle andre hensyn.

Disse friheder og rettigheder fremstilles som stående over klasserne, over det givne sociale system, som almen gyldige og evige. Dette er et led i deres demagogiske karakter.

De borgerlige forfatninger garanterer »lige rettigheder« mellem alle samfundets borgere; de udtrykker sig ofte imod diskrimination på grund af race, tro og køn; de »tilsiger« ret til arbejde og en »lykkelig tilværelse« osv.

Når disse »rettigheder« konfronteres med den kapitalistiske virkelighed træder deres demagogiske karakter tydeligt frem. Kvinderne har opnået ligestilling, men denne ligestilling er formel. Sålænge de kapitalistiske produktionsforhold eksisterer, vedbliver kvindekvættet med at være undertrykt, de arbejdende kvinder opnår ikke reel ligestilling med mændene. »Retten til arbejde«, til »uddannelse«, til en »lykkelig tilværelse« osv. forbliver bedrag, sålænge nogle af samfundets medlemmer udbytter andre, sålænge produktionen bestemmes af profitten, sålænge millioner af arbejdere, som kun ejer deres arbejdskraft, bliver kastet ud i ledighed og ruin.

Ytrings- og organisationsfriheden eksisterer kun på grundlovens grund; i samme øjeblik denne antastes kan andre bestemmelser træde i kraft, inklusive forbud mod revolutionære partier og politiske fængslinger. Og hvad er det for en ytringsfrihed, når borgerskabet behersker presse, radio og TV, og manipulerer disse efter deres formål. Du kan skrive et læserbrev, men det er borgerskabet, som bestemmer, om det bliver bragt eller ej, og selvom det bliver bragt, er det blot en dråbe modgift mod oceanerne af borgerligt præk. Og går vi til bunds i sagen, så er det tilladt at snakke, sådan at det hemmelige politi, de politiske efterretningstjenester og arbejdskøberne kan lure dig af, for at registrere dig og evt. fyre dig. Og hvis du ikke bare taler, men også handler, så er det ikke de borgerlige friheder, som hives frem, men straffeloven. Arbejderklassens ret, strejkeretten, eksisterer ikke; den er erstattet med loven om Arbejdsretten, den eksisterer kun i forbindelse med fagforeninger, som er bundet på hænder og fødder til den kapitalistiske stat, i forbindelse med overenskomstsituationer. Ellers er den »ulovlig«.

Allerede Marx erklærede om stemmeretten, at dens gyldighed indskrænker sig til *»hvert 4. eller 6. år at vælge, hvilke repræsentanter for udbytterklasserne, som skal ud- og undertrykke arbejderklassens krav«*. Det er ikke arbejderklassen, som indsætter eller afsætter regeringerne; det er borgerskabet, som finder sine egnede og foretrukne kandi-

dater og manipulerer valgene til det ønskede resultat. Et åbent eksempel er de amerikanske præsidentvalg, hvor stor-kapitalen tilbyder valget mellem et par millionærer, som skal varetage dets interesser.

Formelt nyder alle samme rettigheder i det borgerlige samfund. Du kan spise dig mæt i fasaner og gåseleverpostej, eller du kan lade være, du kan forgylde din puddelhunds seng, eller du kan lade være med at have kæledyr, du er fri til at søge arbejde og uddannelse eller lade være. Reelt eksisterer disse friheder og rettigheder for de rige, mens de fattige ikke har råd til dem. Med det såkaldte »velfærds-samfunds« udvikling i 1950'erne og 1960'erne stilledes der nye forbrugsmuligheder, såsom masseturisme, længere ferie osv. til rådighed for dele af den arbejdende befolkning, som nu tages som et »bevis« på de personlige friheder og muligheder under kapitalismen, på dens overlegenhed. Men for det første bliver dette forbrug betalt med gældsætning, med renter og renters rente, med øget arbejdsindsats og nedslidning, for det andet er disse muligheder en nødvendighed for den kapitalistiske produktion for at sikre reproduktionen af arbejdskraften og er ikke en gave til arbejderne, for det tredje indskrænkes disse til stadighed under den økonomiske krise, på grund af reallønsfaldet, som er en generel lov for kapitalismen.

Det borgerlige demokrati er og bliver et demokrati for et fåtal, for de rige, et mindretalsdiktatur over arbejderklassen og de øvrige arbejdende.

Demokratiet under proletariatets diktatur er dette bedrageriske borgerlige demokratis modsætning: det erklærer åbent, at det øver diktatur over et lille mindretal af udbyttere og fjender, hvis magt bliver frataget dem ved revolutionen. Men for det store flertal betyder det socialistiske demokrati for første gang et ægte demokrati, et demokrati, som er i samsvar med den socialistiske produktion, som ikke tager sigte på profit, men på stadig forøgelse af folkets levestandard og velstand.

Dette betyder, at socialismen skaber nye former for demokratiet, for sikring af et ægte, reelt demokrati, ikke et

»rent demokrati udenfor klasserne«, men et virkeligt demokrati for flertallet af samfundets medlemmer.

Socialismen tillader ikke bourgeoisiet et liv i luksus, men den garanterer arbejderklassen og de øvrige arbejdende mulighed for uddannelse på alle niveauer, for arbejde, for et liv i tryghed og relativ velstand.

Den sikrer virkelig ligestilling mellem samfundets arbejdende mennesker, den sikrer for første gang kvinderne virkelig ligestilling, fordi de samfundsmæssige forudsætninger for dette bliver tilvejebragt; den afskaffer den reelle diskrimination, som eksisterer på mange områder og overfor mange grupper i det kapitalistiske samfund.

Arbejderklassen, som i det kapitalistiske samfund sættes til side i et hjørne, udøver under socialismen kontrol med alt og alle, med produktionen, med alle sektorer af det politiske og sociale liv, med alle sine repræsentanter i forskellige funktioner, som til enhver tid kan afsættes, såfremt de ikke opfylder deres opgaver, med partiet og partimedlemmerne, gennem en lang række metoder. Blandt disse metoder er »arbejderkontrollen«, som Lenin anviste, og som praktiseres i det socialistiske Albanien.

Kapitalismens typiske »passive vælger« bliver under socialismen til en aktiv politisk handlende kraft. Den politiske »indflydelse« indskrænker sig ikke til at sætte et kryds hvert andet eller hvert fjerde år, socialismen sigter på at gøre enhver arbejder til en virksom deltager ikke bare i produktionen, men i hele samfundslivet, i alle dets anliggender.

Disse spørgsmål afgøres ikke af professionelle politikere eller teknokrater, fjernt fra offentlighedens indsigt, igennem hemmelige aftaler eller korridormanøvrer. Alle de vigtige spørgsmål, fra nye love på det ene eller andet område, til de forskellige produktionsplaner, ikke bare for den enkelte virksomhed, men for hele økonomien, bliver lagt ud til offentlig debat, der sikres afholdelse af møder i arbejdstiden, hvor alle kan deltage. Alle socialistiske borgere kan lade sig vælge til forskellige funktioner.

Den kapitalistiske stats skelnen mellem lovgivende, udøvende og dømmende magt, som tilsigter at skjule disses

klassekarakter og skabe en stab af professionelle embedsmænd, der livet igennem sammen med hæren vogter over kapitalens interesser, afløses af de nye socialistiske statsorganer, hvor der ikke eksisterer dette lag af bureaukrater, men hvor de valgte funktionærer også må udøve deres egne love i praksis og tage ansvaret for dem. I den ene eller anden form bliver sovjetterne, folkerådene, til det direkte instrument for arbejderklassens statsmagt, som samler klassens mest autoritative repræsentanter på alle planer.

De borgerlige og opportunistiske bagvaskelser om, at dette stærkt udvidede, ægte demokrati, der er både direkte og repræsentativt, og som det socialistiske samfund lever, ændrer og udvikler sig i, skulle betyde et tab af rettigheder i forhold til det borgerlige demokrati under kapitalismen, er det rene nonsens.

Det proletariske demokrati udøver diktatur over udbytte-erne. Den berøver dem deres ret til at udbytte andres arbejdskraft, til et liv i sus og dus som blodsugere, og det spærrer dem vejen til at forevige eller vende tilbage til denne tilværelse. Men for folkets flertal betyder det socialistiske demokrati for første gang sikringen af muligheden for en aktiv, menneskeværdig tilværelse i overensstemmelse med den enkeltes evner, uden at der lægges nogen hindringer i vejen, til samfundets og den enkeltes bedste.

Den socialistiske overbygning må indrettes, så den er i overensstemmelse med den socialistiske basis, med en produktion, der ikke baseres på privatejendom, men på samfundsmæssig ejendom og planøkonomi i hele samfundets interesse.

Derfor eksisterer strejkeretten ikke i det socialistiske samfund. Hvem skulle man strejke imod, når det er arbejderklassen, som ejer produktionsmidlerne og det er hele samfundet, som vil lide tabet ved en strejke? Det er ikke en indskrænkning i demokratiet. Under kapitalismen er strejkeretten formel, hvis den ikke ligefrem er forbudt, og strejker man, bliver man ramt af en regn af bøder og andre repressalier. Det er klart, at der også under socialismen kan forekomme modsætninger og problemer, selvom sådanne ting

som direktørernes ret til at fyre arbejderne, arbejdernes retsløshed på fabrikkerne m.v. ikke eksisterer, hvor arbejdspladsen er hele klassens ejendom. Strejken bruges som et led i kampen mellem antagonistiske klasser. Socialismen råder over et helt system af metoder til at indrette produktionen i overensstemmelse med samfundets og producenterenes tarv, herunder arbejderkontrollen, arbejdernes ret til at fyre direktørerne, arbejdermøderne, retten til at kritisere ledelserne i aviser osv. Arbejderklassen giver afkald på dette kampmiddel, som anvendtes imod kapitalisterne, fordi den ikke har brug for at rette det mod sig selv.

Den kinesiske forfatning under Mao Zedong rummede udtrykkeligt strejkeretten for arbejderne. I virkeligheden var det et bevis på, at socialismen ikke eksisterede i Kina. Da Mao Zedong døde og den nuværende kinesiske ledelse gennemførte sit. højrekup med Deng Hsiaoping i spidsen, benyttede forskellige arbejdspladser sig af strejkevåbnet. Men det var ikke nok til at forhindre Kinas stadig stærkere kapitalistiske udvikling. Det garanterede ikke socialismen. For at der skal blive ægte socialisme i Kina eller i Polen eller andre steder, er mere end strejker nødvendige, det er nødvendigt med en proletarisk revolution under ledelse af et ægte marxistisk-leninistisk parti.

Det socialistiske samfund, som et dynamisk og levende samfund, der bestandig går fremad, fører en aktiv kamp imod alle rester af kapitalismen i samfundet og menneskenes bevidsthed, imod dekadente og tilbagestående fænomener, som for eksempel imod religionen. Denne kamp føres af arbejderklassen under ledelse af dens parti, den føres gennem overbevisningens metode og ikke gennem forbud. Socialismen fjerner den materielle basis og giftige åndelige atmosfære, som fremmer sådanne træk. Den afskaffer betingelserne for kriminalitet, prostitution, alkoholisme, narkomani, pornografi osv., den producerer ikke et pjalteproletariat. Naturligvis må den straffe forbrydelser mod socialistisk ejendom og andre kriminelle handlinger, men den socialistiske ret sigter på at genopdrage den kriminelle til en

nyttig socialistisk samfundsborger og tager ikke udgangspunkt i straf for forbrydelse mod privatejendommen.

Alt dette betyder også, at det socialistiske menneske bliver et »helt« menneske, ikke er delt i en slave af maskinen på arbejdspladsen, et udbytningsobjekt overalt, som måske tager kompensation ved at være »stærk mand« eller hustyrant i fritiden, eller i form af evig bitterhed og utilfredshed og frustration. Arbejdet udvikler sig fra at være en tvang til et livsbehov hos det enkelte samfundsmedlem. Det konkurrenceforhold og den tilsvarende psykologi, som eksisterer i et samfund med antagonistiske klasser, hvor »enhver er sig selv nærmest« og »enhver er sin egen lykkes smed«, forandres til socialistisk samvirke, til kammeratlige, solidariske forhold mellem mennesker, der præges af en ny socialistisk psyke og kommunistisk moral. Det socialistiske samfund skaber dermed et nyt, friere, mere alsidigt udviklet menneske, det socialistiske menneske.

Revisionister og opportunisten benægter både denne virkelighed og denne mulighed og tilsværter i stedet det socialistiske demokrati og det socialistiske samfundsliv som et »tvangsregime«, som et brutalt »diktatur«. De fremstiller det perverterede borgerlige demokrati som ægte, rent, klasseløst demokrati og som angiveligt det socialistiske demokrati overlegent. Dette vanvid tjener kun det formål at forhindre arbejderklassen i at få klare forestillinger om socialismen og kæmpe for den.

Opbygningen af den socialistiske basis

Det historiske skift i produktionsmåde fra den kapitalistiske produktion for profit til den socialistiske produktion for samfundet, for en fortsat, krisefri forbedring og vækst i den socialistiske folkehusholdning og for de enkelte samfundsmedlemmers stadig stigende levestandard og kulturelle niveau, har som sin forudsætning proletarietets erobring af den politiske magt, oprettelsen af proletarietets diktatur. Denne magterobring ledsages af den umiddelbare ekspropriation af udbyttens - det vil sige kapitalisternes og gods-

ejernes ejendom - af den socialistiske nationalisering af de vigtigste produktionsmidler.

Også på dette punkt adskiller revisionister og marxist-leninister sig skarpt: revisionisterne påstår, at nationalisering under kapitalismen udgør et »skridt henimod socialismen«, et »socialistisk element« i samfundsøkonomien. Dette er en fuldstændig antimarxistisk tese.

Karakteren af nationaliseringer, selv om det drejer sig om centrale elementer i økonomien som banker, forsikringsselskaber, olie- og energisektoren eller andre vigtige industri-grene - bestemmes af statens klassekarakter. Derfor berører de nationaliseringer, som foregår i de kapitalistiske lande, overhovedet ikke den grundlæggende karakter af de kapitalistiske produktionsforhold. Sådanne nationaliseringer udrydder på ingen måde udbytningen af proletariatet, men ændrer blot dens former. De kapitalistiske nationaliseringer tjener ikke til styrkelse af »socialismen«, men af statsmonopolkapitalismen, de udtrykker den kapitalistiske stats øgede rolle i det sociale liv. De kapitalistiske nationaliseringer betyder derfor blot, at den kapitalistiske ejendomsret overgår fra enkelte private kapitalisters eller kapitalistgruppers hænder til den kapitalistiske stat, til »fælleskapitalisten«, til borgerskabets ejendom som klasse. De nationaliserede produktionsmidler bliver fortsat benyttet til udbytning af arbejderklassen og de øvrige arbejdende. Socialdemokraterne og de øvrige revisionister giver den »offentlige sektor«, den statskapitalistiske sektor, en »særstilling« som et angiveligt specielt progressivt, »socialistisk« element i samfundsøkonomien, hvor de kapitalistiske produktionsforhold og udbytningen angiveligt ikke længere eksisterer. Et sådant skær tildeles også de socialdemokratiske korporationer og andelsselskaberne. Sandheden er imidlertid, at de kapitalistiske nationaliseringer anvendes til at styrke borgerskabets politiske og økonomiske herredømme som helhed, til at skærpe udbytningen af proletariatet og de øvrige arbejdende. Det er i øvrigt karakteristisk, at de nationaliserede sektorer ofte er stærkt udgiftskrævende kapitalinvesteringer eller industrier og brancher, som er i krise, og hvor

profitterne falder. Sundhedsvæsenet, uddannelsessektoren, post- og telegrafvæsen, jernbaner og veje er sådanne eksempler. Eller industrier som værfter eller ukonkurrencedygtige mineindustrier.

I et land som England har man i efterkrigstiden oplevet en stadig skiften mellem »nationaliseringer« og »privatiseringer«. Privatkapitalistisk genovertagelse af nationaliserede produktionsmidler eller serviceydelser forekommer som led i bestræbelserne på at sikre forskellige monopolgrupper nye profitmuligheder, ofte i sammenhæng med, at den teknologiske udvikling og den intensiverede udbytning af arbejderklassen skaber nye muligheder i produktioner eller erhvervsgrene, som de private kapitalister havde opgivet og mod rigelig kompensation havde overdraget til fælleskapitalisten.

Den socialistiske nationalisering af de vigtigste produktionsmidler er en hovedopgave for revolutionen, for proletarietets diktatur. Derfor hedder det i DKP/MLs program:

»Arbejderklassen under det kommunistiske partis ledelse overtager industrien uden at yde nogen form for erstatning til kapitalen. Ligeledes overtages banker, forsikringsselskaber, varehuse, udenlandske koncerners kapital og virksomheder, udenrigshandelen, hele transportsystemet og de store jordbesiddelser.«

Den øjeblikkelige ekspropriation af den kapitalistiske økonomis hovedgrene, af monopolerne og trusterne, udenlandske som indenlandske, af undergrundens og havets rigdomme, af »naturen«, og koncentrationen af den økonomiske magt i den socialistiske stats hænder af de udslagsgivende dele af økonomien, bankvæsenet, transportsektoren, energiforsyningen, centrale dele af vareforsyningen og fødevarerproduktionen, hele udenrigshandelen osv., er umiddelbare opgaver for den socialistiske revolution. Hertil kommer spørgsmålet om annullering af gælden til den udenlandske kapital og den nationale kapital, som den kapitalistiske stat har stiftet. Altsammen uden kompensation. For den socialistiske revolution bestræber sig på at berøve bourgeoisiet og imperialismen dens økonomiske magt, som er opbygget på

arbejderklassens og de øvrige arbejdendes sved og blod. Naturligvis vil der i enhver revolution være særlige omstændigheder, som kan fremskynde eller forsinke den ene eller anden proces, eller give den særlige former, men dette er indholdet af revolutionens første opgaver på økonomiens område for at sikre grundlaget for skabelsen af en ægte socialistisk økonomi. Den øjeblikkelige nationalisering af det hjemlige og udenlandske bourgeois omfattende privatejendom er en almen gyldig lov for opbygningen af det socialistiske samfund.

Denne lov forkastes af diverse revisionister, som forestiller sig en »socialisme«, der opbygges ved nationaliseringer via kompensation til kapitalisterne (som dermed opnår i pengekapital, hvad der berøves i kapital i form af produktionsmidler), og hvor de tilmed indrømmer store private virksomheder og monopoler »retten« til at eksistere.

For opbygningen af det socialistiske samfund skelner marxismen mellem forskellige former for privatejendom. Især tager den hensyn til eksistensen af den privatejendom, som bygger på udbytningen af andres arbejdskraft, den kapitalistiske privatejendom, og den form, som baserer sig på producentens eget arbejde, den småborgerlige privatejendom. I deres indhold og væsen er begge disse former for privatejendomsret identiske, den ene er forudsætningen for den anden, og den småborgerlige privatejendom avler til stadighed kapitalisme. Det er imidlertid nødvendigt for den socialistiske opbygning at skelne mellem disse former, at gå til umiddelbart angreb på den første gennem ekspropriering, mens den socialistiske revolution må anvende andre former og metoder til overvindelsen af den anden. Overvindelsen af den småborgerlige ejendom og produktion finder sted i forskellige former og tempi, afhængigt af de givne nationale betingelser i hvert enkelt land. Den socialistiske stat fører og må føre en politik for at forvandle den småborgerlige ejendom til socialistisk ejendom gennem forskellige opmuntringer til dette, ad frivillighedens og overtalelsens vej.

Således kan den socialistiske ejendom ikke øjeblikkelig etableres i hele økonomien, men proletarietets diktatur ret-

ter sig ind imod sikringen af dette, mod overvindelse af alle rester af kapitalismen i økonomien såvel som på andre felter.

Med skabelsen af den socialistiske statsejendom og den statslige, socialistiske sektor i økonomien skabes den økonomiske basis for proletariatets diktatur. Den udgør grundlaget for socialismens økonomiske basis. Med socialismens opbygning elimineres helt enhver form for privatejendom til produktionsmidlerne, inklusive den småborgerlige privatejendom. Den afløses af de to former for socialistisk ejendom: socialistisk statsejendom og socialistisk gruppeejendom (for eksempel landbrugskooperativer og lignende), for med den fuldstændige opbygning af socialismen kun at have én form for ejendom: den socialistiske statsejendom.

Med den socialistiske nationalisering af de vigtigste produktionsmidler lægges grunden til skabelsen af socialistiske produktionsforhold, den betyder elimineringen af den kapitalistiske udbytning af arbejderklassen og en afslutning på bourgeoisiets økonomiske herredømme som klasse.

Produktionens formål ophører med at være berigelsen af privatpersoner. Den private tilegnelse af produktionsresultatet står ikke længere i modsætning til den samfundsmæssige karakter af produktionen. Anarki, kaos, den kapitalistiske konkurrence og jungleloven ophæves. Kriserne afskaffes.

Den socialistiske stat påbegynder at lede og organisere den socialistiske økonomi, af udviklingen af den fælles ejendom og af den samfundsmæssige storproduktion.

Med skabelsen af den socialistiske statsejendom ophæves kapitalismens grundlæggende modsigelse - modsætningen mellem produktionens samfundsmæssige karakter og den private, kapitalistiske tilegnelsesform. Den socialistiske statsejendom modsvarer og er i fuld overensstemmelse med produktionens samfundsmæssige karakter.

Derfor banes der vej for et uset økonomisk opsving, som aldrig kan opleves under kapitalismen. Anarkiet, det permanente kaos, den kapitalistiske konkurrence og junglelo-

ven, som under kapitalismen fører til, at produktionens muligheder langt fra fuldt ud kan udnyttes, og slet ikke i samfundets tjeneste, forsvinder. Og dermed forsvinder også kriserne og massearbejdsløsheden, den kroniske underudnyttelse af produktionsapparatet, produktionen af underlødige, giftige eller overflødige produkter osv.

Den socialistiske stat kan begynde at lede og organisere den socialistiske økonomi og den samfundsmæssige storproduktion på systematisk og planmæssig vis, på et videnskabeligt grundlag.

Den socialistiske planøkonomi består i skabelsen og virkeliggørelsen af en ensartet økonomisk generalplan, som omfatter alle led i den socialistiske økonomi, alle folkehus-holdningens grene, som ledes af ét eneste centrum - den socialistiske stat. Planøkonomien er ikke en tilfældig opstilling af målsætninger, som kan iværksættes eller forkastes, men baserer sig på og tager hensyn til socialismens objektive økonomiske love, som afløser lovene for den kapitalistiske produktion. Hvis den socialistiske planøkonomi ikke er reel, men formel, blot består i rammetal og ønskemål, hvis den ikke ledes af den socialistiske stat, eller hvis planlægningen strider mod socialismens økonomiske love, betyder det tilbageskridt for økonomien, en bevægelse henimod kapitalismen.

De jugoslaviske revisionister hævder, at der kan eksistere socialistisk planøkonomi uden socialistisk statsejendom. De hævder, at socialistisk statsejendom kan eksistere i en »indledende fase« af socialismen, men så må afløses af »arbejdernes selvforvaltning«. Dermed gøres gruppeejendommen til en højere form for ejendom end den fælles statsejendom. De enkelte grupper af arbejdere bliver dermed bragt i en position, hvor de konkurrerer med hinanden. Markedsøkonomien, værdiloven, loven om udbud og efterspørgsel - kort sagt alle den kapitalistiske økonomis love træder i funktion. Og dermed også arbejdsløsheden, kriserne, inflationen osv. Tilsvarende gælder Sovjetunionen og de øvrige tidligere socialistiske lande, hvor den socialistiske planøkonomi er blevet afløst af enkeltvirksomhedernes produktion for profit,

for markedet, hvor planøkonomien er formel og hvor planmålene i øvrigt aldrig realiseres.

Som et udviklet kapitalistisk land, med en veludviklet storproduktion og med en veluddannet arbejderklasse vil det socialistiske Danmark udvikle sig i hurtigt tempo på alle felter, med en økonomi og produktion baseret på princippet om at stole på egne kræfter, at sikre selvforsyning af de vigtigste industrigrene og landbrugsvarer. Den forholdsvis svage og ensidige udvikling af industrien, med en relativ ringe udviklet produktion af produktionsmidler og en »overdimensioneret« letindustri og en højt specialiseret nicheproduktion, baseret på eksport til det kapitalistiske verdensmarked, sammen med rollen som storproducent af landbrugs- og fiskeriprodukter til det europæiske marked og det øvrige verdensmarked, kan overvindes og erstattes med en harmonisk og rigtigt proportioneret udvikling af alle folkehusholdningens grene. Den teknisk-videnskabelige revolution vil blive sat i folkets tjeneste, den vil sikre nye energikilder, nye produktionsgrene og en uset vækst af de eksisterende grene.

Opsvinget i økonomien vil ikke bare afskaffe arbejdsløsheden, inflationen og de evindelige prisstigninger. Den vil føre til, at alle samfundsmedlemmer, der er i stand til at arbejde, mænd og kvinder, bliver inddraget i produktionen og det samfundsmæssige liv. Den vil skabe mulighed for gennemførelsen af store sociale reformer, ikke ved gældsstiftelse, men ved at udnytte alle samfundets ressourcer, såsom generel nedsat arbejdstid, en tidligere pensionsalder, sikring af uddannelse til alle, en effektiv beskyttelse mod sundhedsfarlig produktion, nedslidning og invaliditet. Den kan sikre pensionisterne en tryggere tilværelse; den skaber gunstige betingelser for familierne og for en vækst i fødsler og børnetallet. Den sikrer gratis børnehaver og skolegang, hospitalsophold og sundhedsvæsen og afskaffer køen af bistandsmodtagere. Den løser gradvist boligproblemerne, sikrer reelle ferie- og fritidsmuligheder osv. Den afskaffer alle indirekte skatter og efterhånden al skat overhovedet.

Planlægningen af produktionen på harmonisk vis vil tage højde for modsætningen mellem by og land og bestrebe sig

på at overvinde landets tilbageståenhed i forhold til byerne, gennem en slags socialistisk »egnsudvikling«, der sikrer en alsidig fremgang i by og på land, inklusive på småøerne.

Den vil også gøre en ende på rovdriften på naturen og ressourcerne, på forureningen af luften, jorden og havet, som er et resultat af den kapitalistiske profitjagt.

Det økonomiske opsving ledsages af og hænger sammen med et vældigt opsving for kunst, kultur og videnskab, som ikke længere bliver et privilegium for de få, i form af et monopol på viden og en »elitekultur«, der modsvares af en dekadent og fordummende »massekultur«.

Klasseforandringer under socialismen

Som nævnt vil den socialistiske revolution radikalt, men også gradvist, medføre store ændringer i klasseforholdene. Udbytterklasserne vil blive elimineret i en tidlig fase, men også andre klasser og lag vil gennemgå store ændringer, i takt med den socialistiske opbygning.

Afhængigt af situationen og omstændighederne vil en del af udbytterklasserne emigrere og søge at slæbe en del af deres værdier med sig, en anden del vil »gå i indre emigration« og vente på bedre tider, på kontrarevolutionens sejr. Resterne af udbytterklasserne får mulighed for at ernære sig selv gennem ærligt arbejde som resten af befolkningen, men vil være under stadigt opsyn. Deres børn søges opdraget som ligeværdige, socialistiske borgere.

Pjalteproletariatet vil blive elimineret. Også for dem vil det socialistiske samfund give mulighed for arbejde. Men det vil naturligvis ikke tolerere prostitution, narkohandel osv., men udrydde disse onder.

De intellektuelle vil, som et særligt socialt lag, der i ethvert samfund tjener den herskende klasse, undergå store forandringer. Den progressive del af intelligentsiaen vil med begejstring slutte sig til revolutionen og den socialistiske opbygning, der for alvor giver dem mulighed for at forske og arbejde i folkets tjeneste. Det socialistiske samfund vil også have brug for en del af de gamle specialister, den borgerlige

intelligentsia, der, som erfaringerne viser, i vidt omfang er knyttet til den borgerlige verdensanskuelse, og har svært ved at slippe den. Samtidig søger arbejderklassen at uddanne sin egen intelligens, som ikke kommer fra borgerskabet eller den gamle intelligentsia, men fra arbejderklassens og de øvrige arbejdendes rækker. Der vil naturligvis ske omfattende ændringer blandt disse folk, som er nært knyttet til den åndelige undertrykkelse under kapitalismen, såsom laget af præster, som ikke længere vil blive fodret af folks skatter, til overflødige elementer i produktionen, såsom reklamefolk, manequiner og lignende, eller til administrationen af den kapitalistiske stats undertrykkelsesfunktion eller bureaukrati, som den hob af sagførere og revisorer, der ernærer sig ved autoriseret snyd og bedrag; eller det statslige og kommunale bureaukrati, som vil blive elimineret. For alle disse gælder tilbuddet om omskoling og meningsfyldt arbejde.

Småborgerskabet vil undergå store forandringer og gradvist nærme sig den frie socialistiske arbejderklasse. Bønderne vil fra individuelle producenter overgå til at blive kooperativbønder, med en landbrugsproduktion, der overalt baserer sig på den socialistiske stordrift, og med tiden blive en del af arbejderklassen.

Og også arbejderklassen, det socialistiske samfunds ledende klasse, vil undergå forandringer, forandringer, der ikke bliver påtvunget af den kapitalistiske produktions anarki, som fremtvinger en stadig, frygt for morgendagen, hvor mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ af arbejderne i Danmark hvert år rammes af arbejdsløshed i kortere eller længere tid. Den vil under socialismen være sikret arbejde, men også muligheden for videreuddannelse. Den vil blive suppleret med hele den hær af arbejdsløse, som i dag er sat udenfor portene, eller som ikke engang kan blive optaget i de arbejdsløses rækker, som en stor del af de unge, kvinderne osv. De dybe skel, der under kapitalismen findes for eksempel mellem faglærte og ufaglærte arbejdere, vil efterhånden blive overvundet på basis af en generel højnelse af det faglige niveau. Der er ikke noget, som hedder: »En gang arbejdsmand, altid arbejdsmand«,

for enhver vil få mulighed for uddannelse og dygtiggørelse.

Denne uddannelse og dygtiggørelse sættes imidlertid i det socialistiske samfunds tjeneste, den er ikke den enkeltes private monopol, og uddannelserne tilrettelægges ikke efter den enkeltes lyst, men efter, hvad samfundet har brug for.

For det socialistiske samfund er mennesket den vigtigste kapital. Det er ikke et appendiks til maskinen, et udbytningsobjekt, en husslave, men en fri personlighed. De individuelle interesser og de samfundsmæssige interesser bringes i harmoni, med de samfundsmæssige interesser som de retningsgivende.

III

Det marxistisk-leninistiske partis udelte ledende rolle

Spørgsmålet om det marxistisk-leninistiske parti og dets rolle i revolutionen og i kampen for opbygningen af socialismen er en stadig skydeskive for borgerskabet og de forskellige opportuniste.

Revisionister af alle slags uden undtagelse, hvadenten de officielt er tilhængere af »fredelig overgang til socialismen« eller ej, hævder, at overgangen til socialismen i dag kan og må gennemføres gennem skabelsen af en koalition af partier. Samtidig hævder de, at i socialismen er der plads for alle slags partier, kontrarevolutionære såvel som »revolutionære«, og forkaster ideen om ét partis, det marxistisk-leninistiske partis, ledende rolle i opbygningen af det socialistiske samfund.

De forestiller sig med andre ord en overgang til socialismen via stemmesedlen og en socialisme med loyal sameksistens på basis af stemmesedlen, hvor slagene mellem arbejderklassens og borgerskabets kræfter bølger frem og tilbage i afstemningslokalerne og i arbejderråd og lignende.

De »glemmer«, at kapitalisterne ikke kan leve uden proletarer, men at arbejderklassen sagtens kan klare sig uden kapitalister! At betingelsen for socialismens opbygning er ekspropriation af kapitalisterne, tilintetgørelse af deres politi-

ske og økonomiske magt, at socialismen betyder eliminering af fjendtlige klasser gennem undertrykkelse af alle udbytterklasser med magt.

Det er elementær marxisme, at politiske partier organiseres af og udtrykker bestemte klassers, eller dele af klassers, interesser. Borgerskabet, småborgerskabet, arbejderklassen - alle skaber de deres egne partier til varetagelse af deres grundlæggende politiske, økonomiske og andre interesser. Men arbejderklassen har ikke som klasse flere sæt »grundlæggende interesser«, har ikke »indbyrdes modstridende interesser«, der eksisterer ikke antagonistiske modsætninger indenfor arbejderklassen selv, som betinger dens opspaltning i flere eller en lang række partier. Den har tværtimod som klasse ét mål, én historisk opgave: at gravlægge det kapitalistiske samfund og bygge et nyt socialistisk samfund ovenpå dets ruiner i spidsen for alle undertrykte og udbyttede klasser og lag. Denne rolle udtrykkes igennem det marxistisk-leninistiske, kommunistiske parti, og kan ikke udtrykkes af andre partier, uanset hvad de betegner sig som, der tager udgangspunkt i partielle interesser, som strider imod arbejderklassens interesser som helhed, som for eksempel Socialdemokratiet og de revisionistiske partier, som repræsenterer det borgerliggjorte arbejderaristokratis interesser. Disse partier er redskaber i bourgeoisiets hænder til bedrag af arbejderklassen, de er instrumenter til splittelse af dens kamp, til forevigelse af det kapitalistiske system. De forskellige borgerlige og småborgerlige partier repræsenterer forskellige dele af borgerskabets interesser og er partier, som oprettes til bedrag af de arbejdendes forskellige lag for at uddybe modsætningerne og skabe en vis »massebasis« for borgerskabets politik.

Den mangfoldighed af partier, den »pluralisme«, som det borgerlige demokrati roser sig af, er intet andet end et udbygget og udspekuleret system til at fastholde arbejderklassen i lønslaveriets lænker, til at sikre profitproduktionens fortsættelse, til at gennemføre en alsidig ideologisk, politisk og praktisk kamp imod arbejderklassen, revolutionen og den videnskabelige socialisme.

J.V. Stalin opsummerede revolutionens erfaringer i spørgsmålet om nødvendigheden af det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti, da han i Leninismens grundlag sagde:

»Heraf følger nødvendigheden af et nyt parti, et kæmpende parti, et revolutionært parti, et parti, som besidder tilstrækkeligt mod til at føre proletarerne ud i kampen om magten, et parti, som besidder tilstrækkelig erfaring til at finde sig til rette i en revolutionær situations indviklede forhold og tilstrækkelig smidighed til at undgå alle skjulte skær på vejen til målet.

Uden et sådant parti nytter det ikke engang at tænke på at styrte imperialismen og erobre proletariats diktatur.

Dette nye parti er leninismens parti.«

Alle revolutionens og socialismens erfaringer siden da, positive såvel som negative, har bekræftet denne konklusion, som er urokket aktuel og almenlydig.

Uden det marxistisk-leninistiske partis ledende, og hvad mere er, udelt ledende rolle kan revolutionen ikke sejre. Alle de moderne revisionister vender sig som nævnt skarpt imod det leninistiske parti og dets rolle, i teori og i praksis. Venstresocialisterne hævder således, at der ikke eksisterer betingelser for et sådant parti i Danmark i dag. Og SF, DKP, SAP og KAP påstår yderligere, at denne rolle ikke kan spilles af et enkelt parti, men må udfyldes af en »koalition af partier«, for eksempel et parlamentarisk »arbejderflertal«.

Det er en kendsgerning, at der eksisterer en lang række »arbejderpartier«, hvoraf nogle kalder sig »revolutionære«, »socialistiske« og endog »kommunistiske«. Analyserer man deres udviklingshistorie og hvad de repræsenterer, kommer man uundgåeligt til den konklusion, at de er et produkt af bourgeoisiet, af kapitulation overfor borgerskabets og imperialismens pres, af den moderne revisionisme og dens forkastelse af marxismen-leninismen. At de optræder i forskellige varianter, men med samme grundlæggende kontrarevolutionære mål, at de ikke repræsenterer den revolutionære arbejderklassens interesser, men socialt set baserer sig på arbejderaristokratiet og dele af intelligentsiaen.

Når de benægter det marxistisk-leninistiske partis ledende rolle, er det et naturligt led i forkastelsen af leninismen som sådan; det er et led i deres benægtelse af revolutionens nødvendighed og uundgåelighed.

Styrkelsen og udviklingen af det marxistisk-leninistiske parti, dets tilkæmpning af sin ledende rolle, kommer ikke automatisk, men udvikles gennem kamp. Gennem udviklingen af en korrekt linie på alle felter, som er helt i overensstemmelse med arbejderklassens og følgelig også de øvrige arbejdendes afgørende interesser og som udtrykker deres forhåbninger og bestræbelser; gennem kommunisternes personlige eksempel for at virkeliggøre denne linie og kæmpe for den til det sidste; og gennem at overbevise masserne på basis af deres egen erfaring, tålmodigt og med overbevisningens metode, om denne linies korrekthed og rigtigheden af de kampopgaver, som det stiller. Og dette sker og må nødvendigvis ske i fortsat kamp imod opportunismen og revisionismen, imod dens repræsentanter og partier. Kun sådan kan partiets ledende rolle tilvejebringes, kun sådan kan arbejderklassens enhed i revolutionen opbygges.

Den socialistiske revolution kan ikke gennemføres af en »koalition af partier«, dette er en metode for den parlamentariske kamp, som føres af revisionister og opportuniste. Hvis disse partier havde revolutionen og socialismen som mål, ville det være absurd at opretholde dem som forskellige partier i stedet for at samle dem i ét revolutionært parti. Eksistensen af mange partier er til bourgeoisiets og reaktionens fordel, de svækker og splitter arbejderklassens kampkraft. Dette udelukker ikke, at andre politiske kræfter end det marxistisk-leninistiske parti, grupper eller dele af partier, kan stille sig på revolutionens side og kæmpe for dens sejr sammen med det marxistisk-leninistiske parti. Dette skete for eksempel under Oktoberrevolutionen. Men også i dette tilfælde er det ubetinget nødvendigt, at det marxistisk-leninistiske partis udelte, ledende rolle sikres og opretholdes, fordi det er garanten for revolutionens sejr.

Den revolutionære krise og den revolutionære situation vil trække skillelinierne skarpt op, stille de teoretiske og po-

litiske spørgsmål i praksis, og medfører naturligvis store og hastige rystelser og udviklinger i det »politiske billede«, som det er tilfældet, når brede folkemasser drages aktivt ind i politik. Dette vil utvivlsomt medføre delinger og udspaltninger fra de revisionistiske og opportunistiske partier, hvis ledelser vil afsløre sig i kontrarevolutionens sold, det vil føre til en skærpelse af de antagonistiske modsætninger mellem disse partiers ledelser og den proletariske del af deres basis. Denne differentierings- og udspaltningsproces er allerede i gang, men vil blive uhyre forstærket i en revolutionær situation.

I en kort overgangsperiode efter magterobringen kan der eksistere en situation med flere partier. Den sejrrie revolution, som betyder eliminering af udbytterklassernes økonomiske og politiske magt, vil undertrykke kontrarevolutionens partier, men der kendes eksempler fra socialismens historie på, at der kan eksistere flere partier i alliance med og under ledelse af det kommunistiske parti. Men det kan naturligvis kun være i en kort periode, i forbindelse med magterobringen og konsolideringen af proletariatets diktatur, og det marxistisk-leninistiske parti må kæmpe for at forene alle revolutionens og socialismens kræfter i og omkring det marxistisk-leninistiske parti.

Dette »ét-partisystem«, som er borgerskabets skræk, og som det sammenligner med et fascistisk diktatur, er den ledende kraft i proletariatets diktatur og opbygningen af socialismen. Historisk set repræsenterer dette et uhyre fremskridt fra det borgerlige demokratis »pluralisme« af reaktionære partier, det udgør overgangsformen i det socialistiske samfunds periode, indtil skabelsen af det kommunistiske samfund, som afskaffer stat, partier osv. som forældede, fordi disse er organisationsformer og strukturer, som tilhører klassesamfund. Og socialismen er fortsat et klassesamfund, selvom det har elimineret udbytterklasserne, selvom det er et samfund bestående af venligtsindede klasser og lag, nemlig den socialistiske arbejderklasse, de socialistiske bønder og arbejderklassens intelligentsia, der vil bestå som et særligt socialt lag lige indtil kommunismen.

Revisionisterne søger at udnytte de negative erfaringer fra de tidligere socialistiske lande, hvor de kommunistiske partier skiftede karakter og blev til instrumenter for kontrarevolutionen og det nye borgerskab, som skabtes der, til at underbygge deres påstande om nødvendigheden af flere partier under socialismen »for demokratiets skyld«, »for at sikre sig mod revisionistisk udartning« osv. De negative historiske erfaringer benægter imidlertid ikke nødvendigheden af det marxistisk-leninistiske partis udelte, ledende rolle i revolutionen eller i socialismens opbygning. Det kan aldrig erstattes, som kontrarevolutionen ønsker det, af et pluralistisk system, som giver de borgerlige kræfter alle kort på hånden for at gennemføre kapitalismens genopretning, som er deres stadige mål. Mange partier under socialismen er uforeneligt med socialismens sejr, det er uforeneligt med udviklingen af ægte socialistisk demokrati. De negative historiske erfaringer fra Sovjetunionen og andre steder understreger tværtimod marxismen-leninismens teorier om, at det marxistisk-leninistiske partis ledende rolle er nødvendig i hele socialismens periode, at klassekampen fortsætter under socialismen som en kamp mellem den kapitalistiske og socialistiske udviklingsvej. Lige så absurd er påstanden om, at det kommunistiske parti »nødvendigt« må degenerere til et kontrarevolutionært, revisionistisk parti, for det er kun, hvis det ophører med at opfylde sin rolle som kommunistisk parti, at det forvandles til et redskab for kontrarevolutionen. Dette kan ske under presset som følge af klassekampens uafbrudte fortsættelse under socialismen, som følge af kapitalistisk og imperialistisk pres og revisionistisk undergravning. Men det er langt fra nogen lovmæssighed, tværtimod viser det albanske eksempel, at fastholdelsen af marxismen-leninismens teori og praksis sikrer en uafbrudt fremgang for socialismen, når partiets ledende rolle fastholdes og udvikles.

Klassekampen under socialismen og den fredelige kontrarevolution

Når den socialistiske revolution har sejret, proletarietets

diktatur er blevet opbygget, ophører klassekampen ikke. Der eksisterer fortsat en fare for kapitalistisk degeneration. Denne fare hidrører ikke bare for ydre fjender, fra imperialismen og verdensreaktionen, der aldrig for et øjeblik nedlægger våbnene imod revolutionen og socialismen. Den består ikke blot i form af udenlandsk intervention og aggressionskrig for at knuse socialismen, som Lenins og Stalins Sovjetunionen oplevede, og heller ikke blot i kupforsøg og sabotage fra det gamle borgerskab, som er blevet frataget magten, men ikke fuldstændig er slået. De historiske erfaringer viser, at hvad der ikke lykkedes for de engelsk-amerikanske imperialister eller for Hitler-Tyskland, hvad der ikke lykkedes for hvidgardisterne eller trotskisterne, lykkedes i Sovjetunionen ved, at det kommunistiske parti blev forvandlet til et revisionistisk parti, til et redskab for kontrarevolutionen imod socialismen. Den fredelige kontrarevolution, evolutionen tilbage imod kapitalismen, blev hovedformen for den forenede ydre og indre reaktions angreb på socialismen, som førte til den største tragedie og det største tilbageslag for socialismens sag nogensinde.

Først greb revisionisterne og de kontrarevolutionære magten i parti og stat og eliminerede de sunde marxistisk-leninistiske elementer, reviderede den marxistisk-leninistiske linie for opbygningen af socialismen under proletariats diktatur og begyndte en stadig hastigere genrejsning af kapitalismen.

Grundspørgsmålet i enhver revolution er spørgsmålet om den politiske magt, i den socialistiske revolution er det spørgsmålet om oprettelsen af proletariats diktatur. For den revisionistiske kontrarevolution er grundspørgsmålet elimineringen af proletariats diktatur ved i første række at eliminere det statsbærende parti, ved at eliminere det marxistisk-leninistiske parti, som går i spidsen for arbejderklassens og massernes opbygning af socialismen, og forvandle det til sin modsætning, til et fascistisk instrument for et nyt borgerskabs diktatur. I Sovjetunionen fandt den første fase i dette sted i årene efter Stalins død. Den 20. partikongres i 1956 formulerede den moderne revisionismes grundteser,

den blev dens udgangspunkt, som bragtes til fuld udfoldelse i de følgende år; i løbet af 1960'erne fuldbyrdedes Sovjetunionens forvandling fra en socialistisk stat til en socialimperialistisk supermagt, kapitalistisk ned i den mindste celle. En stor socialistisk stat, hvor kapitalismen genrejses, må nødvendigvis forvandles til en socialimperialistisk stormagt, mens de små socialistiske lande, der degenererer, forvandles til vasalstater.

Revisionismens magtovertagelse i de tidligere socialistiske lande betyder skabelsen af et nyt, revisionistisk bourgeoisie og en særlig variant af statsmonopolkapitalismen som det økonomiske system. Det betyder også, at organerne for proletariatets statsmagt bliver forvandlet til undertrykkelsesorganer af arbejderklassen og folket. Hvor socialismen betyder eliminering af udbytterklasserne, af kapitalisterne og godsejerne, gennem ekspropriation af deres politiske og økonomiske magt, og omformning af småborgerskabets ejendom til kollektiv ejendom, ikke gennem tvang, men gennem overtagelse og politisk opdragelse, betyder den revisionistiske kontrarevolution, at antagonistiske klasser igen kommer til at eksistere, at den frie, socialistiske arbejderklasse bliver til en udbyttet og undertrykt klasse, at de socialistiske kollektivbønder atter bliver slaver på en ny udbytterklassens jorder, og at den socialistiske intelligentsia bliver forvandlet fra et særligt socialt lag, der tjener arbejderklassen og socialismen, til et særligt socialt lag, der tjener det nye revisionistiske bourgeoisie.

Hvor socialismen gradvist eliminerer skellene mellem de ikke-antagonistiske klasser, mellem arbejdere og bønder, mellem håndens og åndens arbejde, mellem land og by, betyder den kapitalistiske kontrarevolution, at disse skel uddybes og antager en antagonistisk karakter.

Hvor den socialistiske opbygning betyder en løsning af det nationale spørgsmål, en ophævelse af de nationale modsætninger til fordel for skabelsen af et socialistisk fællesskab uden national undertrykkelse, men baseret på respekt for og bevarelse af nationaliteternes og nationernes særpræg og rettigheder, betyder den kapitalistiske kontrarevo-

lution på ny national undertrykkelse. Sovjetunionen er i dag forvandlet til det nationernes fængsel, som det også var på zarens tid. Tilsvarende for eksempel med det titoistiske Jugoslavien, hvor storserberne undertrykker albanerne og andre nationaliteter.

Hvor opbygningen af socialismen betyder kvindernes frigørelse og ligestilling, inddragelse af kvinder i masseskala i produktionen og det samfundsmæssige liv, betyder genrejsningen af kapitalismen, at kvinden vender tilbage i rollen som dobbelt undertrykt.

Hvor den socialistiske planøkonomi betyder produktion for at dække folkets stadig voksende behov, betyder den kapitalistiske genrejsning produktion for profit, eliminering af planøkonomien, eller skabelsen af formelle rammeplaner, den enkelte virksomheds produktion for det kapitalistiske marked. Det betyder dermed også en tilbagevenden af de økonomiske kriser, af arbejdsløshed, inflation, prisstigninger osv. Alle de revisionistiske lande er forlængst blevet integreret i den kapitalistiske verdensøkonomi, på det kapitalistiske verdensmarked, gennem kreditter, lån, ved at åbne dørene for vestlig kapital osv. og er dermed også blevet ramt af den kapitalistiske verdenskrise, som har hele den kapitalistiske verden i sit greb.

Den kapitalistiske kontrarevolution åbner portene på vid gab for åndelig og moralsk degeneration. I stedet for det socialistiske samvirke mellem frie individer under socialismen, i stedet for det socialistiske kammeratskab, træder den kapitalistiske kamp for tilværelsen; sortbørshandel, korrup-tion, prostitution blomstrer. Kriminalitet, alkoholisme og narkomani bliver en realitet. Vestlig dekadence holder sit indtog. Middelalderlig religion spredes i masseomfang.

Alle disse træk, den kapitalistiske kontrarevolutions hæslelige træk, er også den vestlige kapitalismes hæslelige træk. Når det vestlige bourgeois talsmænd hævder, at »socialismen har spillet fallit« med henvisning til situationen i de revisionistiske lande, forklarer marxist-leninisterne arbejderklassen, at det ikke er, fordi disse lande er socialistiske, men

netop fordi de er kapitalistiske, at de befinder sig i krise, at deres krise er en del af kapitalismens almene krise.

For det er netop disse konsekvenser, som nu er en ubestridelig realitet, som marxist-leninisterne forlængst har forudset og advaret imod. Det er marxist-leninisterne, som forlængst har slået fast, at vejen frem for arbejderklassen i de revisionistiske lande er den samme som vejen frem for arbejderklassen i de kapitalistiske lande: at gennemføre den socialistiske revolution, at genoprette proletariats diktatur under ledelse af et ægte marxistisk-leninistisk parti - i modsætning til Moskva-revisionisterne, som betegner arbejderklassens opstand imod dem som »kontrarevolution« og i modsætning til de forskellige pro-vestlige revisionister, som ønsker skabelsen af »demokrati« som et pluralistisk system af vestlig type, sådan som deres herrer er fortalere for.

Kontrarevolution i kontrarevolutionen

Begivenhederne i Polen i 1980-82 kom ikke bag på marxist-leninisterne. Det objektive indhold af arbejderklassens revolte er, at modsætningen mellem dem og det herskende revisionistiske bourgeoisi har nået et punkt, hvor arbejderklassen ikke bare passivt finder sig i sin skæbne, men er blevet sig sin stilling som undertrykt klasse bevidst og rejser sig til oprør. Den revisionistiske kontrarevolution har altid fundet sted og måtte finde sted under dække. Alle socialismens fjender har måttet forklæde sig som kommunister, som tilhængere af socialismen, som forkæmpere for arbejderklassens sag for at kunne gennemføre den kapitalistiske kontrarevolution. Derfor har de bevaret de socialistiske fraser og visse socialistiske former, fordi de ikke simpelthen kunne erklære, at de var i færd med at genoprette kapitalismen. Dette skete i Jugoslavien, hvor Titos »selvforvaltningssystem« angiveligt reddede Marx' lære fra »stalinistisk forvanskning«, det skete i Sovjetunionen, hvor Hrustjov-revisionisterne i deres program lovede ikke bare at overhale England, USA og de øvrige kapitalistiske stormagter i økonomisk henseende, men også indførelsen af det klasseløse,

kommunistiske samfund i år 1980. Både revisionisterne og kapitalismen har brug for at fremstille de revisionistiske fal-litboer som »ægte socialisme« for at bedrage arbejderklas-sen i deres lande.

Men sandheden kan ikke holdes skjult. I alle de revisioni-stiske lande vil arbejderklassen opleve forskellen mellem sin tidligere stilling og situationen i dag, selvom det kapitalisti-ske og revisionistiske propagandaapparat arbejder på høj-tryk for at overbevise om, at »den stalinistiske periode«, det vil sige tiden før kontrarevolutionen, var den mørkeste pe-riode i landets historie, ja, endog værre end under fascis-men. Dette hjælper ikke de revisionistiske magthavere: de sidder alle på den store dynamitladning, som eksistensen af antagonistiske klasse modsætninger uundgåeligt vil bringe til udløsning. Oprøret i Polen bliver med garanti ikke det eneste oprør i de revisionistiske lande.

Læren af de polske begivenheder er den, at arbejderklas-sens styrke er i stand til at bringe en reaktionær stat til fald, uanset om den er fascistisk, revisionistisk eller borgerligt-demokratisk. Intet politisk system kan overleve arbejder-klassens revolte og revolution.

Men de polske begivenheder viser også, at selvom der po-tentielt eksisterer en revolutionær situation, selvom den her-skende klasse ikke kan fortsætte med at regere på den gamle måde, og selvom masserne ikke vil finde sig i at blive regeret af de gamle magthavere, behøver denne situation ikke at finde sin udløsning i en socialistisk revolution. For at dette kan ske, er det nødvendigt, at arbejderklassen ledes af et ægte marxistisk-leninistisk parti. Endnu engang har de pol-ske begivenheder understreget leninismens aktualitet, de al-mengyldige og universelle love for revolutionen, som marx-ismen-leninismen har afdækket som gyldige for alle kapita-listiske lande, hvad enten de er åbent kapitalistiske eller hyl-ler sig i »socialistiske« gevandter.

Den polske arbejderklasse kom i stedet under reaktionens og det yderste højres kontrol og kommando. De oprørske arbejdere og masser blev organiseret i Solidaritet og lig-nende organisationer, som blev oprettet af den indre reak-

tion og støttet af USA-imperialismen og den vestlige imperialisme, af Vatikanet og den internationale reaktion. Den kontrarevolutionære proces, blev i Polen indledt med den revisionistiske magtovertagelse, med Bieruts død og Gomulkas overflytning fra et fængsel som kontrarevolutionær til leder af det polske parti og stat. Den revisionistiske fredelige kontrarevolution, som likviderede de tidligere socialistiske stater bliver, som deres udviklingsforløb viser, ledsaget af endnu en manifestation af kontrarevolution, af kontrarevolutionen i kontrarevolutionen. Dette fænomen har kunnet iagttages i alle de tidligere socialistiske lande som en ledsager og følge af den revisionistiske fredelige kontrarevolution, og som en yderligere uddybning af denne. Den revisionistiske fredelige kontrarevolution søger at udføre sine hensigter i »god ro og orden«, uden alt for opsigtsvækkende ændringer og spring, forsøger at bevare facaden, de socialistiske paroler og former, som bliver tømt for indhold. I de fleste lande blev den gennemført under Moskvas kontrol og overvågning, og den ledende gruppe i det revisionistiske bourgeoisie var og er knyttet til den sovjetiske socialimperialisme. Men den bliver også konfronteret med en anden kontrarevolutionær magt, den vestlige imperialisme, som søger at vinde byttet fra Moskva, og som har sine egne agenter og kræfter, som er uddannet til at gå i aktion. I Polens tilfælde skærpedes modsætningerne mellem disse to grupper af den polske reaktion, mellem de polske revisionister, som stod i Moskvas tjeneste, og de kræfter i revisionistpartiet, den polske kirke og andre, som ønskede at tage magten og knytte landet til den vestlige imperialisme. Formlen for sameksistens mellem disse reaktionære kræfter brød sammen, og det lykkedes den vestlige reaktions repræsentanter at få kontrol over de polske arbejderes og massers bevægelse, at give den et program og en retning, som tjente deres interesser, og som var i modstrid med den polske arbejderklasses grundlæggende interesser.

De polske begivenheder viser, at kun hvis arbejderklassen ledes af et ægte marxistisk-leninistisk parti, som fører kamp mod hele den indre reaktion, mod alle dens fraktioner, mod

begge de imperialistiske supermagter, mod den samlede reaktion, kan opstanden føres til sejr.

Albaniens eksempel

Det socialistiske Albanien, den albanske arbejderklasse og det albanske folk under ledelse af Arbejdets Parti og kammerat Enver Hoxha, har givet et historisk eksempel, som tilbageviser alle borgerskabets og opportunisternes ideer om »socialismens krise«.

Albanien beviser ikke blot på strålende vis det socialistiske systems overlegenhed over det kapitalistiske system på alle felter, det socialistiske demokratis overlegenhed over kapitalisternes demokrati for de rige.

Det er også et levende dementi af alle de bagvaskelser af socialismen og marxismen-leninismen, som borgerskabet og dets revisionistiske agenter har brygget sammen for at forhindre arbejderklassen og de øvrige arbejdende i at vælge revolutionens vej ud af den stadig mere dybtgående kapitalistiske krise.

Det socialistiske Albanien beviser ikke blot, at socialismens opbygning er mulig i et enkelt land, men at den er mulig også i et lille land, omgivet af en fjendtlig kapitalistisk-revisionistisk omringning, ved at stole på egne kræfter, ved at mobilisere hele folket og alle dets ressourcer i kampen. Den viser, at alene socialismen garanterer også et lille lands stadige udvikling og fremskridt, dets suverænitet og uafhængighed af alle imperialistiske og revisionistiske blokdannelser, af den internationale kapital. I den albanske grundlov fastslås, at Albanien ikke vil modtage kreditter eller »lån« fra imperialistiske og revisionistiske stater og banker, som aldrig vil blive givet med det formål at opbygge socialismen, men for at slavebinde folkene og indføre imperialismens diktat. Den afviser også tilstedeværelsen af udenlandske baser og tropper på albansk jord som et eksempel til efterfølgelse for alle verdens folk.

På alle felter i den socialistiske opbygning, i by og på land, i udviklingen af socialistiske produktionsforhold, i

udviklingen af basis og overbygning, har Enver Hoxhas Albanien givet nye og originale bidrag til socialismens teori og praksis. De erfaringer, som er gjort gennem 40 års opbygning af socialismen, er af den største internationale betydning.

I Albanien er arbejdsløsheden afskaffet; det er landet uden skatter; de højeste lønforskelle er som 1:2; det er landet, hvor der foretages stadige prissænkninger på vigtige forbrugsvarer i en tid, hvor inflation og prisstigninger er dagligdagen for arbejderklassen i de kapitalistiske og revisionistiske lande.

Det er verdens første ateistiske stat, hvor folket har sagt nej til at tillade praktisering af middelalderlig overtro og ja til at lade sig lede af arbejderklassens videnskabelige lære, marxismen-leninismen.

Det socialistiske Albanien er en torn i øjet på imperialismen og revisionismen, på begge de imperialistiske supermagter og al reaktion, som ikke helmer i deres bestræbelser på at få udryddet socialismen som system fra jordens overflade. Derfor intensiverer imperialismen og revisionismen deres kamp og bagvaskelseskampagne imod det socialistiske Albanien.

Men Albanien er ikke, som imperialismen hævder, et »lukket« og »isoleret« land. Det nyder støtte fra marxist-leninisterne og de revolutionære, fra arbejderklassen og folkene, som i Albanien i dag ser deres egen fremtid virkeliggjort.

Socialismens historiske erfaringer har entydigt demonstreret det socialistiske systems overlegenhed over det kapitalistiske system på alle felter, ikke blot dets overlegenhed som økonomisk system overfor de kriseplagede udbyttersamfund, men også i organiseringen af samfundet og samfundslivet, i udviklingen af det ægte socialistiske demokrati i modsætning til kapitalismens demokrati for de rige.

De bekræfter, at degeneration af det socialistiske sam-

fund ikke er nogen »naturnødvendighed«, men kan forekomme som et resultat af borgerskabets og imperialismens fortsatte kamp for at genoprette deres tabte privilegier og mistede paradis. De har vist, at når revolutionen har sejret, er imperialismens hovedmetode til at opnå dette mål ikke den væbnede intervention eller kontrarevolutionens borgerkrig, men at fremkalde det marxistisk-leninistiske partis degeneration og forvandling fra et redskab for revolutionen og socialismen til et redskab for kontrarevolutionen og den kapitalistiske genrejsning.

De positive og negative erfaringer fra socialismens historie i dette århundrede, hvor et nyt, aldrig tidligere set samfund, for første gang i menneskehedens historie har set dagens lys: et samfund uden udbyttere og antagonistiske klasser, beviser entydigt marxismen-leninismens aktualitet og gyldighed til at lede arbejderklassen ikke bare i revolutionen og til at knuse borgerskabets herredømme og dets stat, men også til socialismens sejr fremimod det klasseløse kommunistiske samfund.

De understreger endvidere nødvendigheden af ikke at tillade den ringeste afvigelse fra marxismen-leninismens teori og praksis, men at føre en fortsat kamp til forsvar for dens renhed og for dens anvendelse konkret i overensstemmelse med de givne betingelser overalt og på alle felter.

Kun socialismen er i stand til at løse de problemer, som kapitalismen har skabt, og sikre en tilværelse i fremgang og velstand, uden angst for morgendagen, uden kriser og krig. Socialismen er Danmarks fremtid, det er menneskets fremtid.

Arbejderen, juli 1984

NOTER

EVIG UNG OG AKTUEL

1) Først offentliggjort i DKP/MLs teoretiske tidsskrift Partiets Vej 1, 1983, under titlen »Karl Marx' værk og lære er evig ung og aktuel«.

DET »ANTIMONOPOLISTISKE DEMOKRATI« - DKPs REVISIONISTISKE STRATEGI

1) Det »antimonopolistiske demokrati« udvikledes som et koncentrat af DKPs og de øvrige sovjetrevisionistiske partiers revisionistiske strategi. I juni 1975 udsendte DKP et forslag til nyt parti-program, baseret på denne formel, som fik sin endelige danske udformning her. Programmet blev vedtaget på DKPs 25. kongres i september 1976.

Den danske marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse udviklede sig i kamp imod den revisionistiske udvikling i DKP, som i løbet af 1950'erne førte til dannelsen af SF og i 1967 til VS. I løbet af 1960'erne udkrystalliseredes en marxistisk-leninistisk opposition fra DKP, som i september 1968 samledes om stiftelsen af Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister. Der med opstilledes genskabelsen af et ægte marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti som hovedopgaven for de marxistisk-leninistiske kræfter i erkendelse af DKPs endegyldige overgang til den moderne revisionismes positioner og forvandling til et borgerligt arbejderparti. Denne opgave blev fuldført med stiftelsen af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister i december 1978.

Under indflydelse af den såkaldte Mao Zedong-tænkning, som fra starten havde betydelig udbredelse blandt de danske marxister-leninister, skete der imidlertid i begyndelsen af 1970'erne en betydelig opsplitning i forskellige grupperinger. I 1975 nedlagde den største af disse, Marxistisk-Leninistisk Enhedsforbund, sig selv og tilsluttede sig KFML.

Oplægget »Socialdemokratiet, den moderne revisionisme og

venstreopportunismen« samt det efterfølgende »Den moderne revisionisme og marxist-leninisternes opgaver«, der her gengives i ud-
drag, er skrevet i forbindelse med nedlæggelsen af MLE med hen-
blik på at sikre samlingen af de danske marxister-leninister og til-
vejebringe forudsætningerne for partistiftelsen.

SOVJETUNIONEN OG DEN MODERNE REVISIONISME

1) Den danske marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse
var samtidig en del af det internationale opgør med hrustjovismen,
sovjetrevisionismen, som udvikledes i årene efter J.V. Stalins død
og fik sit gennembrud på SUKPs 20. partikongres i 1956.

Mødet mellem 81 kommunistiske partier og arbejderpartier i
Moskva 1960 gav signal til opgøret med Hrustjov og co.s revisioni-
stiske linie i den internationale kommunistiske bevægelse med den
berømte tale, som Enver Hoxha, leder af Albaniens Arbejdets Parti,
holdt der. »Den store polemik« udviklede sig offentligt efter
Hrustjovs angreb på og brud med det socialistiske Albanien i efter-
året 1961.

Fra slutningen af 1963 tilsluttede Kinas Kommunistiske Parti un-
der Mao Zedongs ledelse sig denne åbne polemik og offentliggjor-
de blandt andet ialt ni kommentarer til »SUKPs CKs åbne brev til
partiorganisationerne og kommunisterne i Sovjetunionen«, der
indledte SUKPs åbne polemik mod KKP.

I den tro, at Kinas Kommunistiske Parti og Mao Zedong bevæ-
gedes af motivet om at forsvare marxismen-leninismen, socialis-
men og den internationale kommunistiske bevægelses enhed imod
den moderne revisionismes angreb, sluttede de danske marxister-le-
ninister op ikke bare om Albaniens Arbejdets Parti og det sociali-
stiske Albanien, men også om KKP og Mao Zedongs Kina, som
blev betragtet som en hovedkraft i forsvaret for marxismen-lenini-
smen og revolutionen. Den senere udvikling viste imidlertid, at
KKPs »antirevisionisme« var en pragmatisk maske, som blev anta-
get midlertidigt ud fra KKP's chauvinistiske og antileninistiske for-
mål.

Kommunist var KFMLs avis 1968-1976.

REVISIONISTISK FORVANSKNING AF ARBEJDER- KLASSENS HISTORISKE ROLLE

1) Med samlingen af de marxistisk-leninistiske kræfter i og om-
kring KFML i slutningen af 1975 stilledes partistiftelsen som en
konkret og umiddelbar opgave.

I januar 1976 udsendtes et forslag til program for Kommunistisk Arbejderparti til diskussion i KFML, og senere samme år fulgte en omarbejdet udgave, som stort set uden ændringer blev antaget på KAPs stiftende kongres i november 1976.

Men samtidig og igennem dette indledte gruppen omkring formanden, Benito Scocozza, under parolen »kamp mod venstreopportunismen« et omfattende, maoistisk inspireret angreb på grundlæggende marxistisk-leninistiske principper. Den angreb den marxistisk-leninistiske klasseanalyse, introducerede en opportunistisk strategi og taktik og påbegyndte en revision af det marxistisk-leninistiske syn på den »fredelige kontrarevolution« i Sovjetunionen og opfattelsen af J.V. Stalin. Efter Mao Zedongs død i september 1976 og Deng Hsiao-Peng-Hua Kuo-Feng-gruppens højrekup sluttede Scocozza-gruppen op om den »nye generallinie« på basis af den såkaldte teori om »tre verdener« for den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, som den kinesiske revisionistiske ledelse dikterede, og deltog i de angreb, som på kinesisk initiativ rettedes imod Albaniens Arbejders Parti efter Enver Hoxhas historiske beretning på dettes 7. kongres i november 1976.

Den marxistisk-leninistiske opposition i KFML og KAP stillede sig i denne situation som opgave at forhindre en revisionistisk degeneration af partiet fra dets start.

Det foreliggende oplæg er udarbejdet i forbindelse med programdiskussionerne. Det endeligt vedtagne program brød med marxismen-leninismen på grundlæggende spørgsmål, men antog ikke den revisionistiske teori om »verdens deling i tre« som grundlag. Sidenhen forkastede KAP fuldstændigt også dette program og erstattede det i 1983 med et nyt, der fjernede selv den mindste antydning af tilknytning til marxismen-leninismen.

BRYD KAPITALENS KRISEPOLITIK!

1) Udsendt under titlen »KAP om overenskomsten 1977« på Forlaget Oktober. Dette forlag var oprettet af MLE, fra 1975 KFMLs og fra KAPs stiftelse dettes forlag. Den faglige linie og taktik, som udtrykkes her, blev også et angrebsmål for Scocozzagruppens »kamp mod venstreopportunismen«.

J.V. STALIN OG KLASSEKAMPEN UNDER SOCIALISMEN

1) Først offentliggjort i KAPs teoretiske tidsskrift, Kommunistisk Tidsskrift 1, 1978 som svar på B. Scocozzas artikel »Om klassekampens fortsættelse under socialismen«, KT 3, 1977.

NOGLE BEMÆRKNINGER OMKRING DEN SÅKALDTE »FORMAND MAOs TEORI OM VERDENS DELING I TRE ER ET VIGTIGT BIDRAG TIL MARXISMEN-LENINISMEN«

1) Den 7. juli 1977 offentliggjorde Albaniens Arbejds Parti i avisen Zëri i popullit artiklen »Revolutionens teori og praksis«. De kinesiske revisionisters »svar« var ovenstående artikel fra november 1977, som udsendtes på dansk af Forlaget Oktober i december samme år. Præcis på etårsdagen for fremkomsten af Zëri i popullit-artiklen brød den kinesiske parti- og statsledelse alle forbindelser med det socialistiske Albanien i Hrustjovs fodspor.

Det foreliggende oplæg er ét af en længere række fra forfatterens og andres side imod den kinesiske revisionisme, teorien om »verdens deling i tre« og KAPs tilslutning til denne, som bragtes i KAPs medlemsblad Røde Fane.

TIL FORSVAR FOR MARXISMEN-LENINISMEN OG DET REVOLUTIONÆRE KOMMUNISTISKE PARTI

1) I april 1978 antog KAPs CK teorien om »verdens deling i tre« som »programmatisk grundlag«. Den marxistisk-leninistiske opposition blev frataget muligheden for at fortsætte kampen til forsvar for marxismen-leninismen i KAP og brød med partiet.

Maoismens negative indflydelse og den langvarige partikamp i KFML og KAP havde medført en vis opsplitning af de marxistisk-leninistiske kræfter. Foreningen af disse og stiftelsen af DKP/ML under gennemførelsen af et fuldstændigt opgør med Mao Zedong-tænkningen og den kinesiske revisionisme stod i centrum for marxist-leninisternes arbejde i den kommende periode. Denne forening fandt udtryk omkring diskussionerne om program for partiet i efteråret 1978.

I samme periode foregik der også på internationalt plan en heftig kamp fra de marxistisk-leninistiske partiers og organisationers side for at afvise den kinesiske variant af den moderne revisionisme. Den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse blev hærdet og styrket gennem denne kamp, mens de maoistiske partier, som fulgte de kinesiske revisionisters vej, som det danske KAP, bevægede sig mod forrådnelse og opløsning.

ER JUGOSLAVIEN BLEVET ET SOCIALISTISK LAND?

1) Fra pjecen af samme navn med undertitlen »Den revisionistiske KKP-ledelse på knæ for Tito«.

EN HISTORISK SEJR FOR DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE

1) Først offentliggjort i Partiets Vej 1, 1979 under titlen »Stiftelsen af DKP/ML - en historisk sejr for arbejderklassen i Danmark«.

KOMINTERNES REVOLUTIONÆRE ARV

1) Først offentliggjort under titlen »Forsvar og lær af Kominterns revolutionære traditioner«.

Internationalen, 1. Internationale, fungerede fra 1864-72. 2. Internationale fra 1889-1914. 3. Internationale, Kommunistisk Internationale, oprettedes i marts 1919 og blev opløst i 1943.

IDEOLOGISK AGGRESSION IMOD UNGDOMMEN

1) Først offentliggjort under titlen »Den revolutionære bevægelse og kampen om ungdommen«.

DET MARXISTISK-LENINISTISKE PARTI DANNES OG HÆRDES I KAMP

1) Uddrag af artiklen »Det marxistisk-leninistiske parti dannes og hærdes i kamp for at blive et ægte fortropsparti, i kamp mod revisionismen«.

2) Den svenske maoist, professor Bo Gustavsson, var en af stifterne af svensk KFML i 1968 og senere det maoistiske SKP. I dag socialdemokrat. Hans antileninistiske teorier øvede en vis indflydelse også i den danske marxistisk-leninistiske bevægelse i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne.

TIDEN RÅBER PÅ REVOLUTIONÆR LEDELSE

1) Uddrag af afsnittet om den politiske situation fra centralkomiteens beretning til DKP/MLs landskonference, september 1983.

»ARBEJDERFLERTALLET« - EN DEMAGOGISK MANØVRE MOD REVOLUTIONEN

1) Uddrag af artikel under titlen »3 strømninger i arbejderbevægelsen«.

EN PLATFORM FOR ET FALSK MARXISTISK-LENINISTISK PARTI

1) Først offentliggjort under titlen »Slingrevalsen. Om Fælles Kurs Klubbens forslag til partiprogram«.

INDHOLD

Forord.....	5
Evig ung og aktuel.....	7
Det »antimonopolistiske demokrati« - DKPs revisionistiske strategi.....	18
Sovjetunionen og den moderne revisionisme.....	27
Revisionistisk forvanskning af arbejderklassens karakter og historiske rolle.....	51
Bryd kapitalens krisepolitik!.....	63
J.V. Stalin og klassekampen under socialismen	80
Nogle bemærkninger omkring den såkaldte »Formand Maos teori om verdens deling i tre er et vigtigt bidrag til marxismen-leninismen«.....	93
Til forsvar for marxismen-leninismen og det revolutionære kommunistiske parti.....	100
Er Jugoslavien blevet et socialistisk land?.....	119
En historisk sejr for den danske arbejderklasse	138
Kominterns revolutionære arv	147
En revolutionær eller en reaktionær fagbevægelse?	154
Den kapitalistiske krise og Danmark.....	174
Maoismen kaster masken.....	194
Kamp til det sidste mod den moderne revisionisme	200
Den socialistiske realisme - revolutionens kunst	215
Vi må vælge kampens vej, revolutionens vej.....	230
Ideologisk aggression mod ungdommen.....	237
Det marxistisk-leninistiske parti dannes og hærdes i kamp.....	247
Parlamentarismen og den kapitalistiske stat.....	257
Tiden råber på revolutionær ledelse.....	272
»Arbejderflertallet« - en demagogisk manøvre imod revolutionen	284
En platform for et falsk marxistisk-leninistisk parti	295
Socialismen og fremtiden.....	314

Klaus Riis, f. 1947, DKP/MLs CKs førstesekretær

SOCIALISMEN OG FREMTIDEN

**Udvalgte artikler og taler til forsvar
for marxismen-leninismen 1975-84**

Forsvaret for revolutionens nødvendighed er det gennemgående tema i »Socialismen og fremtiden«, der undersøger dens betingelser og muligheder set i lyset af den revolutionære bevægelses og socialismens historiske og aktuelle erfaringer, i Danmark og på internationalt plan.